„UN DEBUT DE EXCEPȚIE,
PLIN DE TOT CE ÎMI PLACE MAI MULT."
SARAH J. MAAS

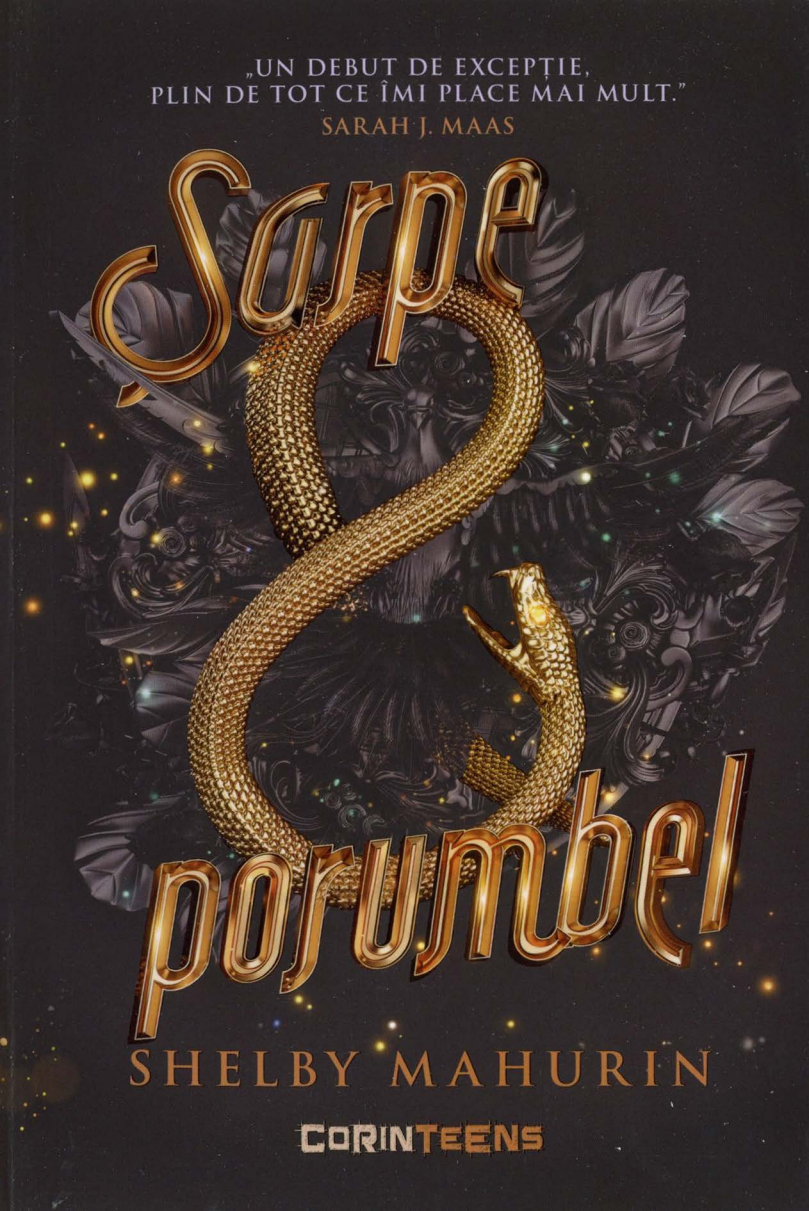

SHELBY MAHURIN

CORINTEENS

DOI UNIȚI CA UNUL,
PENTRU A SE IUBI,
A SE ONORA
SAU A ARDE.

„Un debut de excepție, plin de tot ce îmi place mai mult: o eroină plină de vioiciune și bine portretizată, un sistem de magie complex și mortal și o poveste de dragoste arzătoare, care m-a făcut să citesc până târziu în noapte. *Șarpe și porumbel* este o bijuterie de carte." — Sarah J. Maas, autoarea seriei TRONUL DE CLEȘTAR

„Îi va vrăji pe fanii poveștilor de dragoste." — *Kirkus Reviews*

„Mahurin a reluat tema vrăjitoarei și a vânătorului de vrăjitoare, reîmprospătând-o. Lumea construită de ea o să-i atragă pe cititori, iar firea puternică, dar melancolică a eroinei Lou o să-i captiveze." — *School Library Journal*

„O intrigă palpitantă!" — *Bulletin of the Center for Children's Books*

SHELBY MAHURIN

ȘARPE & PORUMBEL

Imprint coordonat de

SHAUKI AL-GAREEB

SHELBY MAHURIN

ȘARPE & PORUMBEL

Traducere din limba engleză și note de
ADINA RAȚIU

CORINTEENS

Redactare: Shauki Al-Gareeb
Tehnoredactare computerizată: Mihaela Ciufu

SHELBY MAHURIN
SERPENT & DOVE
Copyright © 2019 Shelby Mahurin

Toate drepturile asupra acestei ediții în limba română aparțin
CORINTEENS, un imprint al CORINT BOOKS,
str. Mihai Eminescu nr. 54A, București.

www.edituracorint.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MAHURIN, SHELBY
Șarpe și porumbel / Shelby Mahurin; trad. din lb. engleză de Adina Rațiu. - București: Corint Books, 2020
ISBN 978-606-793-749-7

I. Rațiu, Adina

821.111

Mamei mele, *care iubește cărțile,*
tatălui meu, *care mi-a dat încrederea să scriu,*
și lui RJ, *care nu a citit-o încă pe aceasta*

PARTEA I

Un malheur ne vient jamais seul.
Un necaz nu vine niciodată singur.
— proverb francez

BELLEROSE

Lou

ORICE CORP NEÎNSUFLEȚIT ATINS DE MAGIE LASĂ O impresie de neșters. Majoritatea oamenilor remarcă mai întâi mirosul din nări – nu de putreziciune și hoit, ci un parfum grețos de dulce – și gustul înțepător din gură. Unii indivizi aparte simt și o vibrație în aer. O aură ce persistă pe pielea cadavrului. De parcă vraja e încă acolo, urmărește, pândește.

E vie.

Firește, nesăbuiții care făceau imprudența de a vorbi despre asemenea lucruri sfârșeau arși pe rug.

În ultimul an, în Belterra fuseseră găsite treisprezece cadavre – de două ori mai multe decât în toți anii dinainte. În ciuda eforturilor Bisericii de a ascunde împrejurările misterioase ale fiecărui deces, toți morții fuseseră îngropați în sicrie închise.

— Uite-l! a zis Coco, arătând spre bărbatul din colț.

Deși lumina lumânărilor îi ascundea jumătate din chip, nu aveai cum să nu recunoști mantia de brocart auriu și lanțul greu de la gât. Stătea țeapăn pe scaun, vizibil stingherit, în vreme ce o femeie mai mult dezbrăcată se lipise de burta lui rotofeie. Nu mi-am putut stăpâni un rânjet.

Doar *madame* Labelle ar fi în stare să lase un aristocrat ca Pierre Tremblay să aștepte în mijlocul unui bordel.

— Vino, a spus Coco, făcând semn spre masa din colțul îndepărtat. Trebuie să apară și Babette imediat.

— Ce dobitoc fudul se gătește cu *brocarturi* când e în doliu? am zis.

Coco a aruncat o privire spre Tremblay, peste umăr, și a pufnit ironic.

— Un dobitoc fudul cu mulți bani.

Fiica lui, Filippa, fusese al șaptelea cadavru descoperit.

După dispariția ei, în miez de noapte, toată aristocrația se cutremurase în momentul în care aceasta reapăruse – cu gâtul tăiat – pe malul râului L'Eau Mélancolique. Dar asta n-a fost cel mai grav. Se dusese vorba în tot regatul că fata ar fi avut părul alb, pielea zbârcită, ochii sticloși și degetele noduroase. La cei douăzeci și patru de ani ai ei, fusese transformată într-o babă. Nobilii de-alde Tremblay nu pricepeau de ce. Tânăra nu avusese dușmani, astfel că asemenea violență era inexplicabilă.

Dar, dacă despre Filippa nu se știa să fi avut dușmani, dobitocul fudul de taică-său strânsese destui, din cauză că făcea trafic de obiecte magice.

Moartea fiicei lui se voia un avertisment: nimeni nu profita de pe urma vrăjitoarelor fără să suporte consecințele.

— *Bonjour, messieurs!*

O curtezană cu părul de culoarea mierii a venit spre noi, fluturând din gene, în speranța că se va alege și ea cu ceva. M-a pufnit râsul, văzând ocheada nerușinată pe care i-a aruncat-o lui Coco. Deși deghizată în bărbat, Coco era izbitor de frumoasă. În ciuda cicatricelor care îi brăzdau pielea ciocolatie a mâinilor – pe care le acoperea cu mănuși – avea obrazul neted, iar ochii negri îi sticleau chiar și în semiîntuneric.

— Te-ar tenta să vii cu mine?

— Scuze, scumpo, am zis pe cel mai lingușitor ton al meu, mângâind mâna curtezanei așa cum văzusem că făceau unii bărbați. Nu suntem disponibili în dimineața asta. O așteptăm pe *mademoiselle* Babette.

Femeia s-a bosumflat câteva clipe, apoi i-a făcut aceeași invitație bărbatului de la masa vecină, care a acceptat numaidecât.

— Crezi că îl are la el? a întrebat Coco, măsurându-l pe Tremblay din creștetul capului său chel până în vârful pantofilor lustruiți, zăbovind ceva mai mult asupra degetelor fără podoabe. Poate că Babette ne-a mințit și e o capcană.

— Babette e mincinoasă, dar proastă nu e. N-o să ne trădeze înainte să-și primească plata.

Le priveam pe celelalte curtezane cu o fascinație morbidă. Cu taliile strânse în cingători și sânii plini revărsați din bluze, se învârteau cu suplețe printre clienți, prefăcându-se că nu sunt sufocate de corsete.

E drept că multe dintre ele nu purtau corset. Mai exact, nu purtau nimic.

— Ai dreptate, a zis Coco, scoțând o pungă de bani din haină și aruncând-o pe masă. O să ne vândă după aceea.

— Ah, *mon amour*, m-ai rănit.

Babette a apărut brusc lângă noi și, zâmbind cu gura până la urechi, mi-a tras un bobârnac peste borul pălăriei. Spre deosebire de colegele ei de breaslă, își ascundea mare parte a trupului sub mătase purpurie. Un strat gros de fard alb îi acoperea restul de piele – și cicatricele. Acestea îi desenau zigzaguri pe brațe și piept, asemănătoare cu ale lui Coco.

— Mai pune zece coroane de aur și *jur* că nici prin gând n-o să-mi treacă să vă trădez.

— Bună dimineața, Babette!

Chicotind, m-am proptit cu un picior de masă și m-am lăsat cu scaunul pe spate, în echilibru.

— E uluitor cum întotdeauna apari la câteva secunde după ce scoatem banii. Îi adulmeci? am întrebat și m-am întors spre Coco, văzând-o că se chinuie să rămână serioasă. Parcă le simte mirosul, zău așa!

— *Bonjour*, Louise!

Babette m-a sărutat pe obraz, apoi s-a aplecat spre Coco și a șoptit:

— Ești răpitoare, ca de obicei, Cosette.

Coco și-a dat ochii peste cap.

— Ai întârziat.

— Mă scuzați, a spus Babette, plecând capul, cu un zâmbet mieros. Nu v-am recunoscut. Nu pricep de ce niște femei atât de frumoase vor să se deghizeze în bărbați.

— Femeile neînsoțite atrag atenția, știi foarte bine.

Am bătut darabana în masă cu nonșalanță exersată, silindu-mă să rânjesc.

— Oricare dintre noi poate fi vrăjitoare.

— Aiurea! a zis Babette, făcându-mi cu ochiul. Doar un tâmpit ar putea gândi că două făpturi încântătoare ca voi sunt niște creaturi abjecte și violente.

— Bineînțeles, am spus, dând din cap, și mi-am tras pălăria mai jos pe ochi.

Dacă cicatricele lui Coco și ale lui Babette le trădau adevărata identitate, Dames Blanches – Vrăjitoarele Albe – puteau circula după bunul plac, fără a fi recunoscute. Femeia cu piele arămie, care stătea călare pe Tremblay, putea fi una dintre ele. Sau curtezana cu părul ca mierea, care dispăruse puțin mai devreme, la etaj.

— Din păcate, pentru Biserică e mai important rugul decât interogatoriul. E periculos să fii femeie în vremuri ca astea.

— Nu și aici, a replicat Babette, desfăcând brațele și arcuindu-și buzele într-un zâmbet larg. Aici suntem protejate. Prețuite. Propunerea stăpânei mele e încă în picioare...

— Stăpâna ta ne-ar da foc cu mâna ei – și ție, și nouă – dacă ar ști adevărul.

Am întors privirea către Tremblay, a cărui bogăție bătătoare la ochi atrăsese alte două curtezane. Bărbatul le-a respins politicos, nepermițându-le să-i descheie pantalonii.

— Pe noi ne interesează el, am adăugat.

Coco a răsturnat punga de bani pe masă.

— Zece coroane de aur, cum ne-am înțeles.

Babette a pufnit și și-a ridicat nasul.

— Hm... Din ce țin eu minte, era vorba de douăzeci.

— Poftim? am exclamat, revenind cu un bufnet pe toate cele patru picioare ale scaunului.

Ceilalți clienți s-au uitat curioși la noi, dar nu le-am dat atenție.

— *Zece* e suma pentru care ne-am înțeles.

— Asta înainte să mă ofensați.

— Fir-ar să fie de treabă, Babette! a răbufnit Coco, înșfăcând monedele înainte să pună Babette mâna pe ele. Ai idee cât ne ia să strângem atâția bani?

— Nici măcar nu știm dacă inelul este, *într-adevăr*, la Tremblay, am spus, străduindu-mă să-mi păstrez calmul.

Babette a ridicat din umeri și a întins palma.

— Nu-i vina mea că voi preferați să buzunăriți oamenii pe stradă ca niște infractoare de rând. Ați câștiga de trei ori mai mulți bani într-o singură noapte aici, la Bellerose, dar prea țineți nasul pe sus.

Coco a tras aer în piept și a încleștat pumnii pe masă.

— Uite care-i treaba, îți cerem scuze dacă ți-am rănit sentimentele delicate, dar am căzut de acord să-ți plătim zece. Nu ne permitem...

— Aud cum îți zornăie monedele în buzunar, Cosette.

M-am uitat la Babette, uluită.

— *Ești* mai rău decât un ogar!

I-au sticlit ochii.

— Ei, haide, v-am invitat aici pe riscul meu, ca să trageți cu urechea la discuțiile stăpânei mele cu *monsieur* Tremblay, iar voi mă insultați ca pe o...

Exact în clipa aceea, o femeie înaltă, de vârstă mijlocie, a coborât grațios treptele. Rochia de culoarea smaraldului îi accentua părul roșu și silueta clepsidră. Tremblay a sărit în picioare la vederea ei, iar curtezanele din jur – inclusiv Babette – au întâmpinat-o cu plecăciuni adânci.

Ciudată priveliște, să vezi niște femei despuiate făcând plecăciuni.

Cu un zâmbet larg, *madame* Labelle l-a luat pe Tremblay de braț, l-a sărutat pe ambii obraji și i-a șoptit ceva. M-a cuprins panica în momentul în care și-a strecurat mâna pe sub brațul lui și l-a tras după ea, spre scări.

Babette ne privea cu coada ochiului.

— Hotărâți-vă repede, *mes amours*. Stăpâna mea e o femeie ocupată. Discuția cu *monsieur* Tremblay n-o să dureze mult.

I-am aruncat o privire furioasă, abia abținându-mă s-o apuc de gâtul subțire și s-o sugrum.

— Poți măcar să ne spui ce anume vrea să cumpere stăpâna ta? Sigur ți-a șoptit *ceva*. E vorba de inel? E la Tremblay?

Babette ne-a aruncat un rânjet satisfăcut.

— Probabil... pentru încă zece coroane.

Am schimbat o privire încruntată cu Coco. Dacă Babette mai forța mult nota, avea să afle pe pielea ei cât de *abjecte* și *violente* eram.

BELLEROSE AVEA DOUĂSPREZECE saloane în care curtezanele își primeau vizitatorii, dar Babette nu ne-a condus în vreunul dintre

acestea. A deschis o ușă mascată din capătul coridorului și ne-a făcut semn să intrăm.

— Bun venit, *mes amours*, în camera secretă! Aici sunt ochii și urechile Bellerose-ului.

Am clipit de câteva ori, ca să mă obișnuiesc cu întunericul de pe noul hol îngust. Prin cele douăsprezece ferestre – mari, dreptunghiulare și înșirate la distanțe egale – pătrundea o lumină difuză. Uitându-mă mai bine însă, am băgat de seamă că nu erau ferestre, ci portrete.

Am atins cu degetul nasul celui mai apropiat: o femeie frumoasă, cu un zâmbet ispititor și corp voluptuos.

— Cine sunt?

— Curtezane renumite din trecut, a răspuns Babette, oprindu-se să admire femeia cu un surâs visător. Într-o zi, în locul ei, o să atârne portretul meu.

M-am aplecat încruntată să o examinez mai bine pe femeia în cauză. Imaginea părea cumva în oglindă și culorile șterse, de parcă acesta era spatele tabloului. După care... Ei, drăcie!

Două căpăcele de aur îi acopereau ochii.

— Pe aici iscodiți clienții? a întrebat Coco, șocată. Ce spectacol grotesc mai e și ăsta, Babette?

— Sst! a zis Babette, ducând repede un deget la buze. Ochii și *urechile*, ai uitat? *Urechile.* Aici se vorbește numai în șoaptă.

Nici nu voiam să-mi imaginez care era scopul acelei ciudățenii arhitecturale. În schimb, *voiam* să-mi imaginez baia lungă pe care urma să o fac imediat ce mă întorceam la teatru. Trebuia să mă spăl. Să mă frec bine. Nu-mi rămânea decât să mă rog să nu-mi sară ochii din orbite.

Înainte de a apuca să-mi exprim dezgustul, am zărit două umbre cu coada ochiului. M-am răsucit și am dus mâna la cuțitul din cizmă, mai înainte ca umbrele să capete formă. Am încremenit la

vederea celor doi bărbați, foarte familiari și foarte nesuferiți, care se uitau chiondorâș la mine.

Andre și Grue.

I-am aruncat o căutătură furioasă lui Babette și mi-am încleștat mâna pe cuțit.

— Ce caută *ăștia* aici?

Auzindu-mi vocea, Andre s-a aplecat în față și a clipit de câteva ori în întuneric.

— Mi se pare mie sau e...?

Grue mi-a studiat fața, ignorând mustața și stăruind asupra sprâncenelor negre, a ochilor de peruzea, a nasului pistruiat și a tenului bronzat. Gura i s-a strâmbat într-un rânjet diabolic. Dintele din față era ciobit. Și galben.

— Salutare, Lou Lou!

Nu i-am dat atenție, ci m-am întors, iritată, la Babette.

— Nu așa ne-a fost învoiala.

— Calmează-te, Louise! Muncesc și ei, a replicat ea, trântindu-se pe unul dintre scaunele de pe care se ridicaseră ei. Stăpâna mea i-a angajat pentru protecție.

— Protecție? a pufnit Coco disprețuitor, ducând mâna la cuțitul din buzunarul hainei.

Andre a rânjit larg, dezvelindu-și dinții.

— Mai nou, voaierismul se consideră protecție?

— În caz că ne supără vreun client, nu trebuie decât să batem aici de două ori și acești doi gentlemeni încântători intervin, a spus Babette, arătând leneș spre portretele din perete cu piciorul pe a cărui gleznă albă se vedeau o mulțime de cicatrice. Astea sunt uși, *mon amour*. Acces imediat.

Madame Labelle era idioată. Altfel nu se explica o asemenea... idiotenie.

Andre și Grue, doi dintre cei mai tâmpi hoți pe care mi-a fost dat să-i cunosc vreodată, intrau frecvent pe teritoriul nostru din

East End. Oriunde mergeam noi, hop și ei – de regulă, la doi pași în spate –, și oriunde mergeau *ei*, inevitabil apărea și poliția. Mătăhăloși, urâți și guralivi, nu aveau discreția și abilitățile necesare pentru a răzbi în East End. Nici inteligența.

Nici nu îndrăzneam să mă gândesc de ce erau în stare dacă li se permitea *acces imediat* la ceva. Mai ales când era vorba de sex și violență. Iar acestea erau, probabil, păcatele cele mai benigne care se petreceau între pereții bordelului, dacă judecam după tranzacția care avea loc chiar atunci.

— Nu-ți face griji, a spus Babette, parcă ghicindu-mi gândurile, și le-a aruncat celor doi un zâmbet fugitiv. Stăpâna îi omoară dacă divulgă vreo informație. Nu-i așa, *messieurs*?

Le-a dispărut imediat rânjetul de pe față. Abia atunci am remarcat că aveau pete gălbui în jurul ochilor. Vânătăi. Dar n-am lăsat cuțitul din mână.

— Și ce-i oprește să divulge stăpânei vreo informație?

— Ei bine...

Babette s-a ridicat de pe scaun și s-a apropiat de unul dintre portrete. A dus mâna la butonul auriu de lângă acesta.

— Depinde ce sunteți dispuse să le oferiți.

— Ce-ar fi să vă ofer eu *tuturor* un cuțit în...

— Ușurel, ușurel!

Văzându-mă că vin spre ea cu cuțitul, Babette a apăsat pe buton, iar căpăcelele aurii de la ochii curtezanei s-au deschis. În cămăruța de pândă au pătruns vocile înfundate a lui *madame* Labelle și a lui Tremblay.

— Gândește-te bine, *mon amour*, a șoptit Babette. Se poate ca prețiosul tău inel să fie chiar în camera alăturată. Vino să vezi cu ochii tăi.

S-a dat la o parte, fără să ia degetul de pe buton, făcându-mi loc în fața portretului.

Am tras o înjurătură printre dinți și m-am ridicat pe vârfuri, ca să mă uit prin ochii curtezanei din tablou.

Tremblay făcea potecă în covorul gros și înflorat din salon, plimbându-se în sus și-n jos. Părea mai palid decât de obicei – în camera aceea pastelată, unde soarele dimineții îmbrăca totul într-o lumină aurie, blândă – și pe frunte avea broboane de sudoare. Își umezea buzele agitat și se uita la *madame* Labelle, care îl privea de pe divanul de lângă ușă. Chiar și așezată, avea o grație regală în felul în care-și ținea gâtul drept și mâinile împreunate în poală.

— Liniștește-te, *monsieur* Tremblay! Te asigur că o să obțin fondurile necesare într-o săptămână. Cel mult două.

Tremblay a scuturat nemulțumit din cap.

— Durează prea mult.

— Dimpotrivă, durează chiar foarte puțin, ținând seama de prețul pe care îl ceri. Doar un rege își permite o asemenea sumă astronomică, iar el n-are ce face cu inelele magice.

Cu inima în gât, am întors capul și m-am uitat la Coco. Încruntată, ea s-a apucat să mai caute niște coroane prin haină. Andre și Grue le-au vârât imediat în buzunar, cu rânjete satisfăcute.

Jurându-mi că o să-i jupoi de vii după ce pun mâna pe inel, mi-am reîndreptat atenția spre discuția din salon.

— Dar... dacă ți-aș spune că a mai apărut un cumpărător? a întrebat Tremblay.

— Ți-aș răspunde că ești un mincinos, *monsieur*. E cam greu să te lauzi cu mărfurile pe care le deții, după ceea ce a pățit fiica dumitale.

Tremblay s-a răsucit imediat spre ea.

— Nu pomeni de fiica mea!

Madame Labelle și-a netezit rochia, fără să-l bage în seamă.

— Chiar mă surprinde că încă te mai ocupi cu traficul de obiecte magice. Mai ai o fată, nu-i așa?

Văzând nu primește răspuns, pe chipul ei a apărut un zâmbet meschin și crud. Triumfător.

— Vrăjitoarele sunt feroce. Dacă află că ai inelul, urgia care se va abate asupra familiei dumitale va fi... neplăcută.

Roșu la față, Tremblay a făcut un pas spre ea.

— Nu-mi place deloc ce insinuezi.

— Atunci, poate preferi să te amenințe, *monsieur*. Nu te pune cu mine, dacă ții la viața dumitale.

Stăpânindu-mi un pufnet, m-am uitat iar la Coco – se scutura de râs. Babette ne privea dușmănoasă. Lăsând la o parte inelul magic, conversația aia merita chiar patruzeci de coroane. Până și teatrul pălea în comparație cu melodrama la care asistam.

— Ia zi, a spus *madame* Labelle, pe un ton pisicos, mai ai alt cumpărător?

— *Putain*[1], a mormăit el, fixând-o cu o privire mânioasă, înainte de a clătina în silă din cap. Nu, n-am alt cumpărător. De luni întregi mă chinuiesc să rup legăturile cu intermediarii și să lichidez stocul, dar inelul ăsta...

A înghițit în sec și furia din priviri i s-a stins.

— Mi-e frică și să vorbesc despre el, ca nu cumva să afle drăcoaicele că e la mine.

— Ai greșit lăudându-te că vinzi obiectele lor.

Tremblay tăcea. Privirea ochilor tulburați îi rămăsese undeva departe, uitându-se parcă la ceva ce numai el vedea. Am simțit un nod în gât. Nepăsătoare la suferința lui, *madame* Labelle a reluat fără milă:

— Dacă dădeai dovadă de mai multă prudență, poate că biata Filippa încă ar mai fi fost printre noi...

[1] Târfă (lb. fr.).

Tremblay a ridicat capul la auzul numelui fiicei sale și, în locul fricii, în ochi i-a sclipit acum o hotărâre aprigă.

— O să am grijă ca drăcoaicele să plătească scump pentru fapta lor.

— Mare prostie.

— Poftim?

— Una dintre prioritățile mele, *monsieur*, e să știu ce învârt dușmanii mei, a răspuns ea și s-a ridicat grațios, făcându-l pe Tremblay să se dea un pas înapoi. Cum, în momentul de față, aceștia sunt și dușmanii dumitale, mă simt obligată să-ți dau un sfat: e periculos să te amesteci în treburile vrăjitoarelor. Uită de răzbunare. Uită tot ce știi despre lumea aceasta de umbre și de magie. Ești mult prea slab și neajutorat ca să te poți măsura cu aceste femei. Moartea este cel mai blând dintre chinurile la care te-ar putea supune – un dar oferit doar celor care îl câștigă. Credeam că ți-ai învățat lecția, după cele întâmplate Filippei.

Cu un rictus pe față, Tremblay și-a îndreptat spatele cât era de înalt. Chiar și așa, *madame* Labelle îl depășea cu câțiva centimetri.

— Ai întrecut m-măsura..., a bolborosit el furios.

Madame Labelle nici n-a tresărit. În schimb, și-a trecut o mână peste corsajul rochiei, absolut impasibilă, și a scos un evantai dintre faldurile fustei. În mânerul acestuia se vedea un cuțit.

— Dacă am terminat cu politețurile, să trecem la lucruri mai serioase.

A desfăcut evantaiul dintr-o mișcare și a început să-l legene. Zărind vârful cuțitului, Tremblay a mai făcut un pas înapoi.

— Dacă vrei să te scap de inel, mi-l dai aici și acum – cu cinci mii de coroane mai puțin decât prețul pe care mi l-ai cerut.

Din gâtul bărbatului a ieșit un icnet ciudat.

— Ți-ai pierdut mințile...

— Dacă nu, a reluat ea, pe un ton mai tăios, o să pleci de aici cu șireangul la gâtul fiicei dumitale. O cheamă Célie, dacă nu mă

înșel. La Dame des Sorcières[1] abia așteaptă să-i soarbă tinerețea, bujorii din obraji și strălucirea din păr. Nici n-o s-o recunoști după ce-și termină treaba cu ea. Va fi secătuită. Distrusă. Exact ca Filippa.

— Ești... ești..., a bâiguit Tremblay, cu ochii cât cepele, și o venă a început să i se zbată pe fruntea lac de sudoare. *Fille de pute!*[2] Nu poți să-mi faci așa ceva! Nu *poți*...

— Hotărăște-te, *monsieur*, că n-am toată ziua la dispoziție. Prințul s-a întors de la Amandine și nu vreau să ratez sărbătorirea.

Tremblay a ridicat bărbia, îndărătnic.

— Nu-l am la mine.

Fir-ar să fie! Am simțit un junghi de dezamăgire. Coco a tras o înjurătură.

— Nu te cred, a spus *madame* Labelle, apropiindu-se de fereastră și aruncând o privire în stradă. Vai, *monsieur* Tremblay, cum e posibil ca un gentleman ca dumneata să-și lase fiica să aștepte în fața unui bordel? E o pradă atât de ușoară!

Lac de sudoare, Tremblay a început să se scotocească prin buzunare.

— Jur că nu-i la mine! Uite, uite!

M-am apropiat mai mult de ochii tabloului, în timp ce el își golea buzunarele: o batistă brodată, un ceas de buzunar din argint, un pumn de coroane de aramă. Dar nici urmă de inel.

— Te rog, lasă-mi fata în pace! N-are niciun amestec.

Avea o figură atât de jalnică, încât poate că mi-ar fi fost milă de el, dacă nu mi-ar fi stricat toate planurile. În situația de față însă, imaginea mâinilor lui tremurânde și a feței pământii îmi oferea o satisfacție răutăcioasă.

---

[1] Regina Vrăjitoarelor (lb. fr.).

[2] Lepădătură (vulgar, injurios) (lb. fr.).

Madame Labelle părea să-mi împărtășească sentimentul. A scos un oftat teatral, a luat mâna de pe pervazul ferestrei și – curioasă treabă – s-a uitat fix la portretul în spatele căruia mă aflam. M-am grăbit să mă dau înapoi și am căzut în fund, abia abținându-mă să înjur.

— Ce-i? a întrebat Coco, lăsându-se pe vine lângă mine.

Încruntată, Babette a luat degetul de pe buton.

— Sst! am zis, gesticulând frenetic și arătând spre salon. Cred că m-a văzut, am adăugat în șoaptă.

Coco a făcut ochii mari de spaimă.

Am încremenit cu toții la auzul vocii ei tot mai aproape, înăbușită, dar perceptibilă, prin peretele subțire.

— În acest caz, *monsieur*, fii amabil și spune-mi unde este.

Drăcia dracului! Am schimbat o privire șocată cu Coco. Deși nu îndrăzneam să mă apropii de portret, m-am lipit de perete, simțindu-mi respirația fierbinte pe față. *Răspunde-i*, l-am rugat în gând. *Spune-ne.*

Ca prin farmec, Tremblay s-a supus, răspunsul lui mânios gâdilându-mi urechile ca o muzică plăcută.

— La loc sigur, acasă la mine, *salope ignorate*[1] ce ești...

— E tot ce voiam să știu, *monsieur*.

În momentul în care am auzit că se deschide ușa salonului, parcă o și vedeam pe *madame* Labelle zâmbind cu gura până la urechi. Și eu zâmbeam.

— Spre binele fetei dumitale, sper să nu minți. Trec pe la dumneata mâine, în zori, cu banii. Nu mă face să aștept.

[1] Târfă proastă (vulgar, injurios) (lb. fr.).

VÂNĂTORUL

Lou

— TE ASCULT.

În patiseria aglomerată, Bas a dus la gură o lingură de *chocolat chaud*, atent să nu verse vreo picătură pe eșarfa de mătase. Abia mă abțineam să nu-i arunc ciocolata mea în față. Pentru ca planul nostru să dea rezultate, aveam nevoie de Bas binedispus.

Nimeni nu reușea să păcălească un aristocrat mai bine ca el.

— Lucrurile stau în felul următor, am zis, îndreptând lingura spre el. Poți să iei orice dorești din seiful lui Tremblay, dar inelul e al nostru.

Bas s-a aplecat peste masă, uitându-se fix la buzele mele. A așteptat să-mi șterg mustața de ciocolată și a râmjit.

— A, da, inelul magic. Trebuie să recunosc, mă surprinde că te interesează un asemenea obiect. Parcă ziceai că ai renunțat la magie.

— Inelul ăsta e altceva.

Și-a îndreptat din nou privirile spre buzele mele.

— Mda, cum spui tu.

— Bas, am zis, pocnind din degete în fața lui. Te rog să te concentrezi. E o treabă importantă.

Odinioară, când de-abia venisem în Cesarine, Bas mi se păruse un bărbat atrăgător. Suficient de atrăgător cât să-l curtez. Cu siguranță

suficient de atrăgător, încât să-mi vină să-l sărut. Din partea opusă a mesei înghesuite, am aruncat o privire la linia maxilarului său acoperit de barbă. Încă se vedea o cicatrice micuță – acolo, chiar sub ureche, ascunsă sub favoriți – unde îl mușcasem într-una dintre nopțile noastre de pasiune.

Am oftat cu tristețe la acea amintire. Avea o piele chihlimbarie superbă. Și un fundulеț tare ca piatra.

Bas a chicotit de parcă mi-ar fi citit gândurile.

— Gata, Louey, promit să mă concentrez, dacă faci și tu la fel.

Cu un rânjet larg, s-a lăsat pe spătarul scaunului, amestecând în ciocolată.

— Așadar, vrei să jefuiești un nobil și, bineînțeles, ai venit să ceri sfatul unui maestru.

Am pufnit în râs, dar m-am abținut de la comentarii. În calitate de verișor de gradul al treilea al unui baron, Bas se afla în poziția unică de a fi și deopotrivă de a *nu* fi din aristocrație. Averea rudei sale îi permitea să poarte cele mai elegante haine și să se prezinte la cele mai simandicoase petreceri, chiar dacă aristocrații nu se oboseau să-i rețină numele. O desconsiderare care-i convenea de minune, având în vedere că, de cele mai multe ori, mergea la petreceri tocmai pentru a-i ușura de lucruri prețioase.

— Înțeleaptă decizie, a continuat el, pentru că dobitocii ca Tremblay se înconjoară cu măsuri peste măsuri de protecție: porți, zăvoare, paznici și câini, iar astea sunt doar câteva. Probabil și-a mai luat vreo câteva în plus, după ce-a pățit fiică-sa. Vrăjitoarele au răpit-o în toiul nopții, nu-i așa? Trebuie să-și fi sporit paza.

Filippa devenise o adevărată pacoste pentru mine.

M-am uitat încruntată în vitrina patiseriei. Erau etalate o mulțime de bunătăți ispititoare: torturi glazurate, pâini de zahăr și minitarte cu ciocolată, pricomigdale și ștrudele cu fructe de toate culorile. Eclerele cu zmeură și o *tarte Tatin* cu mere desăvârșeau expoziția. Din

toată acea abundență de produse însă, singurele după care îmi lăsa gura apă erau rulourile cu scorțișoară și smântână dulce.

Ca la un semn, Coco s-a trântit pe scaunul liber de lângă noi și mi-a împins în față o farfurie cu rulouri.

— Poftim.

Îmi venea s-o pup.

— Ești un înger, am zis.

— Știu. Dar să nu mă rogi să-ți țin părul când o să vomiți, mai târziu. Și, să nu uit, îmi datorezi o coroană de argint.

— S-o crezi tu. Sunt și banii mei...

— Da, dar tu poți oricând să obții un rulou de la Pan. Coroana e comisionul meu.

Am aruncat o privire peste umăr, la bărbatul scund și dolofan din spatele tejghelei. Johannes Pan, maestru cofetar și idiot notoriu. Dar, cel mai important, prietenul apropiat și confidentul lui *mademoiselle* Lucinda Bretton.

Eu eram *mademoiselle* Lucinda Bretton. Cu perucă blondă.

Câteodată, n-aveam chef să port haine bărbătești – pe lângă asta, descoperisem că Pan avea o slăbiciune pentru reprezentantele sexului frumos. De cele mai multe ori, era suficient să flutur din gene. Alteori, trebuia să fiu puțin mai... inventivă. M-am uitat pe furiș la Bas. Nici nu-și închipuia la ce tratamente odioase o supunea pe *mademoiselle* Bretton de doi ani încoace.

Pan era foarte ușor impresionabil de lacrimile unei femei.

— Azi m-am costumat în bărbat, am zis și am mușcat jumătate de rulou, uitând de bunele maniere. Și, oricum, preferă blondele, am adăugat, înghițind dumicatul, cu ochi umeziți.

Bas mă urmărea cu o privire fierbinte.

— Înseamnă că domnul are gusturi foarte proaste.

— *Pfui!* a exclamat Coco, dându-și ochii peste cap. Las-o moartă! Tânjitul cu dor nu te prinde.

— Nici pe tine nu te prinde costumul ăsta...

I-am lăsat să se ciondănească și mi-am văzut de rulourile mele. Deși Coco adusese cât să sature cinci persoane, nu mă deranja să le mănânc eu pe toate. După trei însă, până și eu mă simțeam sătulă. Am împins farfuria deoparte.

— Timpul ne presează, Bas, am intervenit, tocmai când Coco părea că mai are puțin și sare la el, peste masă. Trebuie să punem mâna pe inel la noapte, altfel ne luăm adio de la el. Deci, ne ajuți sau nu?

Bas s-a încruntat, nemulțumit de tonul meu.

— Sincer să fiu, nu văd de ce faceți atât tam-tam. N-aveți nevoie de inelul invizibilității când știți că vă pot proteja eu.

Haida-de! Promisiuni deșarte. Poate tocmai de-asta nu-l mai iubeam.

Despre Bas puteai spune multe – că e șarmant, viclean, nemilos –, dar nu că ar fi genul ocrotitor. În niciun caz. El era mult prea preocupat de chestiuni mai importante, ca de pildă să-și salveze pielea la primul semn de primejdie. Nu-i purtam pică din cauza asta. În fond, *era* bărbat și săruta îndeajuns de bine cât să mă facă să-i uit cusururile.

Coco i-a aruncat o privire dușmănoasă.

— Cum ți-am explicat – de mai multe ori –, nu ne oferă doar invizibilitate.

— Recunosc, *mon amie,* că n-am fost foarte atent la ce spuneai.

A rânjit și i-a trimis o bezea peste masă. Coco și-a încleștat pumnii.

— *Bordel!*[1] Pe cuvântul meu că într-o zi o să te...

Am intervenit înainte să se lase cu vărsare de sânge.

— Cel ce îl poartă devine imun la orice vrajă. Cam ca Balisardele Vânătorilor, am zis, uitându-mă la Bas. Îți dai seama că m-ar ajuta enorm.

---

[1] Bordel (de merdre) – vulgar, pentru emfază: la naiba! mama dracului! (lb. fr.).

Rânjetul i-a dispărut. A întins încet mâna spre eșarfa mea și a mângâiat locul în care aveam cicatricea. M-au trecut fiori pe șira spinării.

— Până acum, nu ți-a dat de urmă. Ești încă în siguranță.

— Deocamdată.

M-a privit lung, fără să ia mâna de la gâtul meu. Într-un final, a oftat.

— Ești dispusă să faci orice ca să obții inelul?

— Da.

— Chiar și... vrăji?

Am înghițit în sec, mi-am împletit degetele cu ale lui și am încuviințat din cap. El a așezat mâinile noastre împreunate pe masă.

— Bine, atunci. O să v-ajut.

A întors privirea spre fereastră. Oamenii începeau să se adune la parada prințului. Deși majoritatea râdeau și sporovăiau cu înflăcărare, se simțea neliniștea mocnind sub fațada aceasta de veselie – în zâmbetele crispate și în ochii care urmăreau atent tot ce se întâmpla în jur.

— Astă-seară e bal la palat, a spus Bas, pentru a sărbători întoarcerea prințului de la Amandine. Au fost invitați toți nobilii, inclusiv *monsieur* Tremblay.

— Excelent, a murmurat Coco.

Toți trei am tresărit în clipa când s-a stârnit rumoare în stradă, privirile căzându-ne imediat pe bărbații care își făcuseră apariția în mulțime. Îmbrăcați în uniforme regale, albastre, mărșăluiau pe trei rânduri – *buf, buf, buf,* tropăind perfect sincronizat –, cu Balisardele de argint la piept. Îi flancau polițiștii care strigau și împingeau spectatorii spre trotuare.

Vânătorii.

Închinându-și viața prin jurământ Bisericii, ordinul Vânătorilor avea rolul de a proteja regatul Belterra de magie – respectiv, de Dames Blanches, temutele vrăjitoare care chinuiau mințile

meschine și intolerante din Belterra. Simțeam cum clocotește furia în mine la vederea Vânătorilor. De parcă *noi* eram intrusele. De parcă pământul ăsta nu fusese cândva *al nostru*.

Nu e treaba ta. M-am calmat și am ridicat sfidătoare bărbia. Vechea vrajbă dintre Biserică și vrăjitoare nu mă mai afecta – cel puțin, de când nu mai aveam de-a face cu lumea magiei.

— Ești expusă aici, Lou, a zis Coco, uitându-se la Vânătorii aliniați pe stradă, pentru a ține mulțimea la distanță de familia regală.

În curând, avea să înceapă parada.

— Mai bine ne întoarcem la teatru. O gloată ca asta e periculoasă. Sigur o să iasă scandal.

— Sunt deghizată, am bolborosit, chinuindu-mă să înghit restul de rulou din gură. N-o să mă recunoască nimeni.

— Andre și Grue te-au recunoscut imediat.

— Din cauză că mi-au auzit vocea...

— Eu nu merg nicăieri până când nu se termină parada.

Bas mi-a dat drumul la mână, s-a ridicat de la masă și și-a netezit vesta, cu un rânjet lacom.

— O gloată ca asta e o minunată cloacă de bani și intenționez să mă bălăcesc în ea. Mă scuzați.

Ne-a salutat ridicându-și pălăria și a plecat, strecurându-se printre mese. Coco a sărit în picioare.

— Ticălosul ăsta o să-și încalce cuvântul imediat ce iese de-aici. Nu m-ar mira să ne pârască poliției sau, mai rău, Vânătorilor. Nu știu de ce avem încredere în el.

Era un veșnic subiect de discordie faptul că îi dezvăluisem lui Bas adevărata mea identitate. Numele meu adevărat. Mai ales că se întâmplase după o noapte de băutură și sărutări. Ca să evit privirea lui Coco, am înfulecat și ultimul rulou și m-am străduit să nu regret decizia luată.

Regretele erau zadarnice. Nu-mi rămânea decât să am încredere în el. Eram legați irevocabil.

Coco a oftat, resemnată.

— Mă țin după el. Tu fugi de-aici. Ne vedem la teatru peste o oră, bine?

— S-a făcut.

AM DAT SĂ PLEC DIN PATISERIE la câteva minute după Coco și Bas. Deși afară se strânseseră câteva zeci de fete aproape isterice la gândul de a-l vedea pe prinț, ieșirea îmi era blocată de un bărbat.

Un colos de om, cu spatele lat și brațe voinice care abia încăpeau în mânecile paltonului din lână maro. Și el stătea cu fața spre stradă, dar nu părea să urmărească parada. Ținea umerii încordați și picioarele bine înfipte în pământ, de parcă se pregătea de bătaie.

Am tușit ușor și i-am tras un ghiont în spate. Nici n-a tresărit. L-am înghiontit din nou. S-a dat puțin la o parte, dar nu suficient cât să mă strecor.

Bun. Mi-am dat ochii peste cap și mi-am înfipt umărul în coastele lui, încercând să-mi fac loc printre corpul lui mătăhălos și tocul ușii. Aparent, atingerea *asta* a simțit-o, pentru că s-a întors brusc și mi-a tras un cot direct în nas.

— Rahat!

Cu mâinile la nas, am făcut câțiva pași înapoi și am căzut în fund, pentru a doua oară într-o singură dimineață. Mi-au dat lacrimile.

— Ce naiba ai? Ești nebun?

Bărbatul mi-a întins imediat mâna.

— Îți cer iertare, *monsieur*! Nu te-am văzut.

— Evident!

I-am refuzat mâna și m-am ridicat singură. După ce mi-am scuturat pantalonii, am mai încercat o dată să trec pe lângă el, dar s-a pus iar în calea mea. În momentul acela, i s-a desfăcut paltonul jerpelit, scoțând la iveală o bandulieră în care sticleau cuțite de toate formele și mărimile. Dar cel care mi-a băgat spaima în suflet

era prins în teacă, în dreptul inimii. Lucios și argintiu, era împodobit cu un safir mare, care scânteia amenințător pe plăsele.

Vânător.

M-am făcut mică. Drace!

Am tras aer în piept, încercând să mă liniștesc. Deghizată cum eram, nu reprezenta o amenințare pentru mine. Nu greșisem cu nimic. Miroseam a scorțișoară, nu a magie. Pe lângă asta, nu există o camaraderie nerostită care îi unește pe toți bărbații? O înțelegere reciprocă a importanței lor colective?

— Ai pățit ceva, *monsieur*?

Curaj. Azi eram bărbat. Mă descurcam.

M-am silit să-mi ridic privirea.

În afara înălțimii lui incredibile, primele lucruri pe care le-am observat au fost nasturii de alamă de la palton – se asortau cu blondul-arămiu al părului său, care strălucea ca un far în soare. Împreună cu nasul drept și gura cu buze pline, făceau din el un bărbat surprinzător de chipeș pentru un Vânător. *Enervant* de chipeș. Nu-mi puteam dezlipi ochii de la el. Genele dese îi încadrau ochii de culoarea mării.

Ochi ce mă priveau sincer șocați.

Rahat. Am dus repede mâna la mustața care mi se desprinsese în cădere.

Ei bine, a fost un gest vitejesc din partea mea. Bărbații sunt mândri, dar femeile știu că, în situații de criză, e mai bine să-ți iei tălpășița.

— N-am nimic.

Am lăsat iute capul în jos și am încercat să trec pe lângă el, căci abia așteptam să scap de acolo. Chiar dacă nu greșisem cu nimic, n-aveam chef să-mi forțez norocul. Uneori, te părăsește când ți-e lumea mai dragă.

— Ai grijă să nu mai lovești pe cineva, am zis.

Bărbatul nu s-a clintit.

— Ești femeie.

— Ai ghicit.

Am încercat iarăși să trec de el – de data asta, cu ceva mai multă forță decât era necesar –, dar m-a prins de cot.

— De ce ești îmbrăcată în haine bărbătești?

— Ai idee cum e să porți corset?

M-am întors cu fața la el și mi-am lipit mustața la loc cu toată demnitatea de care eram în stare.

— Dacă știai, nu-mi puneai asemenea întrebare. Pantalonii sunt mult mai lejeri.

Se holba la mine de parcă îmi crescuse un nas în frunte. I-am aruncat o privire furioasă. A scuturat ușor din cap, vrând parcă să-și limpezească mintea.

— Îți... îți cer scuze, *mademoiselle.*

Lumea se uita la noi de-acum. Mi-am smucit disperată brațul, căci începea să mă cuprindă panica.

— Dă-mi drumul...

M-a strâns și mai tare.

— Te-am jignit cumva?

Ajunsă la capătul răbdării, m-am smuls din strânsoare cu toată forța.

— Mi-ai rupt noada curului!

Probabil consternat de vulgaritatea mea, bărbatul mi-a dat drumul de parcă l-aș fi mușcat și mi-a aruncat o privire profund dezgustată.

— În viața mea n-am auzit o doamnă să vorbească așa.

Ah, Vânătorii ăștia erau niște sfinți! Mă credea, probabil, un diavol.

N-ar fi fost departe de adevăr.

I-am aruncat un zâmbet mieros și m-am tras înapoi, fluturând din gene cum o văzusem pe Babette făcând. Descoperind că nu intenționează să mă oprească, mi-a mai venit inima la loc.

— N-ai întâlnit tu doamnele potrivite, Vânătorule.

— Să înțeleg că ești curtezană?

M-aș fi zbârlit la el, dacă nu cunoșteam câteva curtezane absolut respectabile – printre care nu se număra neapărat și Babette. A naibii șantajistă!

— Din păcate, nu, am zis, oftând teatral, și inimile din Cesarine suspină din cauza asta.

A încleștat maxilarul.

— Cum te cheamă?

Uralele spectatorilor m-au scutit de un răspuns. În sfârșit, apăruse familia regală. Vânătorul a întors capul preț de o secundă, dar nici n-aveam nevoie de mai mult. M-am furișat în spatele unui grup de tinere înflăcărate – scandau numele prințului pe tonuri atât de ascuțite, încât doar câinii le-ar fi putut auzi – și am dispărut, înainte să își reîndrepte atenția către mine.

N-am ajuns prea departe totuși, căci mă înghionteau coate din toate părțile și curând mi-am dat seama că sunt prea mică – prea scundă și prea slabă – ca să înaintez prin mulțime. Cel puțin, nu fără să înțep pe cineva cu cuțitul. Am tras și eu câțiva ghionți și am căutat un loc mai ferit, în care să aștept sfârșitul procesiunii. Un loc în care să nu mă vadă nimeni.

Iată-l.

Dintr-un salt, m-am cocoțat pe pervazul ferestrei unei vechi clădiri de gresie și am urcat pe burlan până pe acoperiș. Acolo, m-am rezemat cu coatele de balustradă și am urmărit spectacolul de la picioarele mele. La fiecare ușă flutura steagul auriu cu blazonul casei regale, iar la fiecare colț vedeai tarabele vânzătorilor de mâncare. În ciuda aromelor apetisante de cartofi prăjiți, cârnați și croasanți cu brânză, orașul încă duhnea a pește. A pește și a fum. Am strâmbat din nas. Una dintre plăcerile de a trăi pe o peninsulă cenușie și mohorâtă.

Cesarine era întruchiparea cenușiului. Case mizere și cenușii, ridicate claie peste grămadă, precum sardelele, și străzi pline de

gropi, care șerpuiau printre pietele murdare și cenușii și printre docurile chiar și mai murdare și cenușii. Iar toate acestea erau învăluite în fumul omniprezent care se înălța din hornuri.

După un timp, cenușiul devenea sufocant. Apăsător. Monoton.

Dar erau lucruri mai rele decât monotonia. Și fumuri mai periculoase decât ale caselor.

Uralele au atins apogeul în momentul în care familia Lyon a trecut prin dreptul clădirii pe care mă aflam.

Regele Auguste făcea cu mâna din caleașca sa poleită, iar cârlionții aurii îi fluturau în vânt. Lângă el, ședea fiul lui, Beauregard. Nu semănau câtuși de puțin. În vreme ce primul avea tenul și ochii deschiși la culoare, al doilea moștenise pleoapele căzute, pielea cafenie și părul negru ale mamei sale. Zâmbetele lor însă erau aproape la fel de fermecătoare.

Prea fermecătoare, după părerea mea. Emanau aroganță prin toți porii.

Soția lui Auguste stătea în spatele lor, încruntată. Nu puteam s-o condamn. Și eu aș fi fost încruntată, dacă soțul meu ar fi avut mai multe amante decât degetele de la mâini și de la picioare – nu că m-aș fi gândit vreodată să mă mărit. Mai bine muream, decât să mă leg de cineva pe viață.

Nici n-am apucat să întorc capul – deja plictisită –, când s-a produs un freamăt în stradă. Ceva subtil, ca și când vântul și-ar fi schimbat brusc direcția. Un zumzet aproape imperceptibil a reverberat din caldarâm și toate sunetele mulțimii – toate mirosurile, gusturile și atingerile – s-au evaporat în eter. Lumea a încremenit. M-am tras înapoi de la marginea acoperișului și am simțit un fior pe șira spinării. Știam ce se petrece. Am recunoscut adierea ușoară pe piele, țiuitul bine-cunoscut din urechi.

Magia.

Atunci, au izbucnit țipetele.

PĂCĂTOASE SUNT CĂILE FEMEILOR

Reid

MIROSUL LE ÎNSOȚEA ÎNTOTDEAUNA PE VRĂJITOARE. Dulce și floral, dar intens – prea intens. Precum tămâia pe care o ardea arhiepiscopul la liturghie, dar mai înțepător. Trecuseră ani de când fusesem hirotonisit, dar tot nu mă obișnuisem cu el. Chiar și acum – deși abia se simțea – parcă mă ardea pe gât. Mă sufoca. Mă tachina.

Uram mirosul magiei. Am scos Balisarda din banduliera de la piept și am cercetat chipurile petrecăreților din jur. Jean Luc mi-a aruncat o privire circumspectă.

— E vreo problemă?

— Nu simți mirosul? am murmurat. E slab, dar se simte. Au început deja.

A scos și el pumnalul. Îi fremătau nările.

— Îi avertizez și pe ceilalți.

S-a avântat prin mulțime, fără să mai spună ceva. Cu toate că nici el nu purta uniformă, gloata s-a dat la o parte din calea lui precum Marea Roșie în fața lui Moise. Probabil din cauza safirului de pe Balisardă. Lumea șușotea în urma lui, iar câțiva spectatori mai isteți s-au întors spre mine. Au făcut ochii mari. Ne-au recunoscut.

Vânători.

Prevăzuserăm acest atac. Cu fiecare zi care trecea, creștea agitația în rândul vrăjitoarelor. Tocmai de-aceea jumătate dintre tovarășii mei

erau aliniați pe stradă în uniforme, iar cealaltă jumătate – îmbrăcați ca mine – se ascundeau în mulțime. Așteptam. Pândeam.

Vânam.

Un bărbat între două vârste s-a apropiat de mine. Ținea de mână o fetiță. Aceeași culoare a ochilor. Trăsături asemănătoare. Fiica lui.

— Suntem în pericol, domnule?

La auzul întrebării, s-au întors și alte capete. Frunți încruntate. Priviri temătoare. Fetița a tresărit, a strâmbat din nas și a scăpat stegulețul din mână. Acesta a plutit prin aer un pic mai mult decât ar fi trebuit, după care a căzut pe pământ.

— Mă doare capul, tată, a murmurat ea.

— Taci, copilă, a spus tatăl, apoi, văzându-mi pumnalul din mână, s-a mai înseninat. Domnul acesta e Vânător. O să ne apere, nu-i așa, domnule?

Spre deosebire de fiica lui, bărbatul nu simțise încă mirosul magiei. Dar avea să-l simtă. Cât de curând.

— Trebuie să eliberați imediat zona! am zis, pe un ton mai aspru decât mi-aș fi dorit.

Fetița a mai tresărit o dată, iar tatăl ei a cuprins-o de umeri. Cuvintele arhiepiscopului îmi răsunau în minte. *Liniștește-i, Reid. Trebuie să le insufli calm, încredere și siguranță.* Am scuturat din cap și am adăugat:

— Vă rog să mergeți acasă, *monsieur*. Presărați sare la uși și la ferestre. Și nu ieșiți până când...

Un țipăt ascuțit mi-a curmat vorba.

Toată lumea a încremenit.

— Plecați! am zis și l-am împins, împreună cu fiica lui, în patiseria din spatele nostru.

Nici n-a apucat bine să intre că s-au repezit și alții pe urmele lui, îmbrâncindu-i pe cei care le stăteau în cale. Oamenii se îmbulzeau

să scape, care-ncotro. Țipetele s-au întețit și un râs diabolic a răsunat din toate părțile odată. Cu pumnalul lipit de corp, m-am năpustit printre petrecărețiii cuprinși de panică și m-am împiedicat de o bătrână.

— Păzea!

Am scrâșnit din dinți și i-am prins trupul firav, înainte să se prăbușească și să-și găsească sfârșitul călcată în picioare. S-a uitat la mine cu ochii săi lăptoși, iar pe buzele zbârcite i-a apărut un zâmbet ciudat.

— Să-ți dea Dumnezeu sănătate, tinere, a murmurat.

Apoi s-a întors cu o grație nefirească și a dispărut în gloata ce alerga înnebunită. A durat câteva momente până să remarc mirosul grețos, de ars, pe care l-a lăsat în urmă. Parcă m-a izbit ceva în moalele capului.

— Reid! a strigat Jean Luc, în picioare, în trăsura regală.

Câteva zeci dintre tovarășii noștri o împresuraseră, cu safirele scânteindu-le pe plăselele Balisardelor, și îi dădeau la o parte pe cetățenii înspăimântați. Am dat să mă duc spre ei – dar mulțimea din fața mea s-a risipit și, în sfârșit, le-am văzut.

Vrăjitoarele.

Pluteau pe stradă cu zâmbete senine și părul fluturând în vântul inexistent. Erau trei la număr. Râdeau, văzând trupurile care se prăbușeau în jurul lor la un simplu pocnet din degete.

Deși mă rugam ca victimele lor să fie încă în viață, m-am întrebat deseori dacă nu cumva moartea era o soartă mai blândă. Cei mai puțin norocoși se trezeau și nu-și mai aminteau de propriul copil ori se pomeneau stăpâniți de o poftă teribilă de carne umană. Luna trecută, un copil fusese găsit fără ochi. Un bărbat își pierduse capacitatea de a dormi. Iar altul tânjise tot restul zilelor lui după o femeie pe care doar el o vedea.

Fiecare caz era diferit. Și fiecare nou caz era mai tulburător decât cel dinainte.

— REID!

Jean Luc gesticula frenetic, dar nu i-am dat atenție. Mă uitam la vrăjitoarele care se îndreptau spre familia regală și simțeam cum, în spatele rațiunii, începe să se instaleze panica. Se apropiau tacticos, fără grabă, nepăsându-le de ceata de Vânători care porniseră în fugă către ele. Trupurile posedaților se ridicau precum marionetele, formând un scut uman în jurul vrăjitoarelor. Am văzut cu groază cum un bărbat își ia avânt și se înfige în pumnalul unuia dintre tovarășii mei. Vrăjitoarele chicoteau și își contorsionau degetele nefiresc – la fiecare zvâcnire, se mai ridica un trup neputincios. Exact ca niște păpușari.

Apariția lor nu avea nicio noimă. Vrăjitoarele acționau în secret. Atacau din umbră. O asemenea etalare din partea lor – asemenea *spectacol* – era o nesăbuință. Doar dacă nu cumva...

Dacă nu cumva noi pierdeam astfel din vedere imaginea de ansamblu.

Am rupt-o la fugă spre clădirile de gresie din dreapta, de pe acoperișul cărora puteam vedea mai bine ce se petrece. M-am prins de zid cu mâini tremurânde și mi-am forțat picioarele să urce. Fiecare piatră de care mă agățam era mai sus și mai sus decât ultima. Mi s-a încețoșat vederea. Mi se învârtea capul. Simțeam că am o gheară în piept. Urechile îmi vâjâiau. *Nu privi în jos. Uită-te doar în sus...*

O față mustăcioasă și cunoscută s-a ițit la marginea acoperișului. Ochi albaștri-verzui. Nas pistruiat. Fata de la patiserie.

— Drace! a exclamat ea și s-a făcut nevăzută.

M-am uitat fix la locul de unde dispăruse. Corpul meu și-a regăsit energia. În câteva secunde, mă ridicam peste margine, dar ea sărise deja pe acoperișul vecin. Cu o mână își ținea pălăria, iar cu

cealaltă mi-a făcut un gest obscen. M-am uitat încruntat la ea. Nu era treaba mea să alerg după pușlamaua asta obraznică.

M-am întors să mă uit în stradă, cu mâinile încleștate pe marginea de piatră, și am simțit cum se învârte pământul cu mine.

Oamenii se înghesuiau în prăvăliile de-a lungul străzii. Prea mulți. Mult prea mulți. Vânzătorii se străduiau să mențină ordinea, în vreme ce persoanele aflate în apropierea ușilor erau călcate în picioare. Patronul patiseriei izbutise să-și baricadeze ușa. Cei rămași afară urlau și loveau cu pumnii în vitrine, îngroziți de vrăjitoarele care veneau spre ei.

M-am uitat prin mulțime, căutând ceva ce mi-ar fi putut scăpa. Peste douăzeci de posedați pluteau acum în jurul vrăjitoarelor – unii inconștienți, cu capetele bălăbănindu-se moi, alții, dureros de lucizi. Un bărbat atârna cu brațele desfăcute, parcă răstignit pe o cruce imaginară. Din gura care se închidea și se căsca într-un țipăt mut îi ieșea fum. Hainele și părul unei femei pluteau în jurul ei, ca și când era scufundată în apă, iar ea dădea neputincioasă din brațe. Era vânătă la față. Se îneca.

Cu fiecare nouă oroare, apăreau și mai mulți Vânători.

Deși mă aflam la distanță, le vedeam pe chipuri dorința aprigă de a proteja. Dar, în graba lor de a ajuta victimele, uitaseră care este adevărata noastră misiune: familia regală. Doar patru oameni mai rămăseseră lângă trăsură. Doi Vânători și două gărzi regale. Jean Luc o ținea pe regină de mână, iar regele împărțea ordine – nouă, gărzilor sale, oricui avea urechi să audă –, însă vacarmul îi acoperea glasul.

Prin spatele lor, fără să iasă în evidență prin nimic, se furișa cotoroanța.

Mi s-a tăiat răsuflarea când mi-am dat seama ce se petrece. Vrăjitoarele și blestemele erau o mascaradă. O simplă *diversiune*.

Fără să mă gândesc la distanța înfiorătoare care mă despărțea de pământ, m-am agățat de burlan și am sărit peste marginea

acoperișului. Tabla a scos un scrâșnet și s-a îndoit sub greutatea mea. Pe la jumătatea coborâșului, burlanul s-a desprins complet de perete. Cu inima cât un purice, mi-am dat drumul, pregătindu-mă de impactul cu solul. Durerea m-a fulgerat prin tot corpul când am aterizat, dar nu m-am oprit.

— Jean Luc! În spatele tău!

S-a răsucit și ochii i-au căzut pe cotoroanță. Și-a dat seama ce se întâmplă.

— Jos! a strigat și l-a trântit pe rege pe podeaua trăsurii.

Auzindu-l, Vânătorii rămași în preajmă s-au strâns în jurul trăsurii.

Cotoroanța mi-a aruncat o privire peste umărul ei ghebos și pe chip i-a apărut același rânjet ciudat de dinainte. Dintr-o mișcare a mâinii, mirosul înăbușitor din jur a devenit și mai puternic. O rafală de aer i-a țâșnit din degete, dar vraja nu ne putea atinge. Nu cât timp aveam Balisardele la noi. Fiecare era făurită dintr-o bucățică topită a moaștelor Sfântului Constantin, ceea ce ne făcea imuni la vrăji. Am simțit aerul grețos de dulce trecând peste mine, dar asta nu m-a descurajat. Nici pe tovarășii mei.

Gărzile și cetățenii din apropiere n-au fost la fel de norocoși. Au zburat cât colo și s-au izbit, care de trăsură, care de zidurile și prăvăliile de pe marginea străzii. Pe chipul cotoroanței s-a ivit o expresie victorioasă în momentul în care tovarășii mei și-au părăsit postul pentru a le sări în ajutor. S-a apropiat – nefiresc de repede – de portiera trăsurii. Curios să vadă ce se petrece, prințul Beauregard și-a înălțat capul. Cu gura schimonosită într-un rânjet, femeia a scos un mârâit. M-am repezit asupra ei și am trântit-o la pământ, mai înainte de a apuca să ridice mâinile.

Se zbătea cu vigoarea unei femei de două ori mai tinere – a *unui bărbat* de două ori mai tânăr –, mușcându-mă și lovindu-mă cu pumnii și cu picioarele. Dar eram prea solid ca să-mi facă față.

Am strivit-o sub corpul meu și i-am sucit brațele deasupra capului, gata să i le disloc din umeri. Apoi i-am pus cuțitul la gât.

S-a potolit și mi-am apropiat gura de urechea ei. Tăișul a pătruns mai adânc în carne.

— Dumnezeu să aibă milă de sufletul tău!

Atunci a izbucnit în râs – un hohot strident, care îi scutura tot corpul. M-am tras înapoi, încruntat, și am încremenit. Femeia de sub mine nu mai era o cotoroanță. Am văzut cu groază cum chipul zbârcit se transformă într-o piele de porțelan. Părul rar și subțire îi cădea acum des și negru pe umeri.

S-a uitat la mine cu ochii mijiți și a ridicat capul. Nu mai gândeam – nu mă puteam mișca, nici măcar nu știam dacă *vreau* s-o fac –, dar am reușit cumva să mă feresc înainte ca buzele ei să-mi atingă gura.

Și atunci am simțit.

Pântecul ei tare și rotunjor, lipit de abdomenul meu.

Dumnezeule mare!

Parcă mi s-a golit mintea. Am sărit cât colo – departe de ea, departe de *monstruozitatea* aceea – și m-am ridicat cu greu în picioare. În depărtare, răsunau țipete tremurânde. Trupurile de pe jos au început să se miște. Femeia s-a ridicat încet.

Înveșmântată în haine sângerii, a pus o mână pe pântecul umflat și a zâmbit.

Și-a îndreptat ochii de smarald spre membrii familiei regale, care stăteau pitiți în trăsură, galbeni la față și cu ochii holbați de spaimă.

— O să ne recâștigăm pământurile, Maiestățile Voastre! a strigat ea. V-am avertizat în nenumărate rânduri. Dar nu ne-ați luat în seamă. În curând, vom dansa pe mormintele voastre, cum și voi ați dansat pe ale strămoașelor noastre.

Apoi s-a uitat la mine. Pielea de porțelan s-a zbârcit din nou, iar, în locul părului negru, au reapărut șuvițele cânepii. Nu mai era

femeia frumoasă și însărcinată. Redevenise cotoroanță. Mi-a făcut cu ochiul. Un gest înfiorător pe chipul ei ofilit.

— Sper să ne mai întâlnim, frumosule!

Îmi pierise graiul. În viața mea nu mai văzusem asemenea magie neagră – asemenea pângărire a corpului omenesc. Dar vrăjitoarele nu erau ființe omenești. Erau niște vipere. Demoni în carne și oase. Și eu, care fusesem cât pe ce să...

Parcă citindu-mi gândurile, rânjetul știrb de pe fața cotoroanței s-a lărgit până la urechi. N-am apucat să mă mișc – să scot pumnalul din teacă și s-o trimit în infern, unde-i era locul –, căci s-a răsucit pe călcâie și a dispărut într-un nor de fum.

Dar nu înainte de a-mi trimite o bezea.

CÂTEVA ORE MAI TÂRZIU, covorul verde și gros din camera de lucru a arhiepiscopului îmi înăbușea pașii. Lambriuri ornamentate îmbrăcau pereții încăperii fără ferestre. Flăcările din șemineu proiectau umbre săltărețe pe hârtiile de pe masă. Aplecat asupra lor, arhiepiscopul mi-a făcut semn să iau loc pe unul dintre scaunele de lemn din fața lui.

M-am supus, străduindu-mă să-l privesc în ochi și să nu mă las copleșit de umilința care-mi ardea sufletul.

Deși regele și familia sa scăpaseră vii și nevătămați, mulți alții nu avuseseră același noroc. Două persoane muriseră – o fată ucisă de chiar fratele ei și alta care își pusese singură capăt zilelor. Alte câteva zeci erau legate de paturi în infirmeria palatului, două etaje mai sus, deși nu suferiseră răni vizibile. Zbierau ca din gură de șarpe. Vorbeau în dodii. Se uitau cu ochi goi la tavan. Preoții făceau tot ce le stătea în putință pentru a-i ajuta, dar, în următoarele două săptămâni, majoritatea aveau să fie transportați la ospiciu. Medicina era neputincioasă în fața vrăjilor.

Arhiepiscopul și-a împreunat degetele și s-a uitat la mine. Privire ca de oțel. Buze strânse. Păr cărunt la tâmple.

— Ai făcut treabă bună azi, Reid.

M-am foit stânjenit pe scaun.

— Cum?

S-a aplecat peste masă, cu un zâmbet mohorât.

— Dacă nu erai tu, numărul victimelor ar fi fost și mai mare. Regele Auguste îți este profund îndatorat. Nu știe cum să te mai laude, a zis el, arătând spre plicul de pe masă. Vrea să organizeze un bal în onoarea ta.

Rușinea mă ardea ca fierul încins. M-am forțat să descleștez pumnii. Nu meritam laude – nici din partea regelui și în niciun caz din partea patriarhului meu. Nu-mi făcusem datoria. Încălcasem cea mai importantă regulă a ordinului nostru: *Pe vrăjitoare să n-o lași să trăiască.*

Eu lăsasem patru.

Mai rău, voisem să...

M-am cutremurat, neîndrăznind să-mi duc gândul la capăt.

— Nu pot accepta, domnule.

— De ce nu? a întrebat arhiepiscopul, ridicând din sprâncenele sale negre și lăsându-se pe spătarul scaunului, cu o privire sfredelitoare. Ești singurul care nu și-a uitat misiunea. Singurul care a recunoscut vrăjitoarea.

— Jean Luc...

Arhiepiscopul a fluturat din mână exasperat.

— Ți-am remarcat smerenia, Reid, dar nu-i nevoie de falsă modestie. Azi ai salvat multe vieți.

— Domnule, sunt... sunt...

Negăsindu-mi cuvintele, mă uitam țintă la mâinile din poală, care s-au încleștat din nou în pumni.

Ca întotdeauna, arhiepiscopul a înțeles fără alte explicații.

— Mda, a spus el și vocea i s-a mai îndulcit.

Când am ridicat ochii, mă examina cu o privire impenetrabilă.

— Jean Luc mi-a povestit despre întâlnirea ta nefericită.

În ciuda cuvintelor blânde, se simțea dezamăgirea în ele. M-a copleșit iar rușinea. Mi-am plecat fruntea.

— Vă cer iertare, domnule. Nu știu ce m-a apucat.

Arhiepiscopul a oftat prelung.

— Nu te frământa, fiule. Păcătoase sunt căile femeilor și mai ales ale vrăjitoarelor! Viclenia lor e nemăsurată.

— Să-mi fie iertat, domnule, dar n-am mai pomenit asemenea magie. Vrăjitoarea era o hoașcă, dar s-a... preschimbat, am zis, privindu-mi pumnii, hotărât să nu mă mai bâlbâi. S-a preschimbat într-o femeie frumoasă. O femeie frumoasă și însărcinată, am adăugat, strângând din dinți.

— Mama, a spus arhiepiscopul, schimonosindu-se.

— Poftim?

S-a ridicat în picioare și a început să se plimbe prin cameră, cu mâinile împreunate la spate.

— Ai uitat învățăturile spurcate ale vrăjitoarelor?

Am clătinat scurt din cap, simțind cum îmi ard urechile, și mi-am amintit de diaconii severi din copilărie. Clasa micuță de pe lângă biserică. Biblia îngălbenită din mâinile mele.

Vrăjitoarele nu se închină la Dumnezeu, nici nu recunosc Sfânta Treime: Tatăl, Fiul și Sfântul Duh. Ele se închină altei treimi, una păgână. Tripla Zeiță.

Deși nu crescusem în sânul Bisericii, fusesem obligat, ca orice Vânător, să învăț concepțiile diavolești ale vrăjitoarelor înainte de a depune jurământul de credință.

— Fecioara, Mama și Baba, am murmurat.

Arhiepiscopul a dat aprobator din cap, iar asta mi-a umplut sufletul de mulțumire.

— Întruchiparea feminității în ciclul naștere, viață și moarte... printre altele. E o blasfemie, firește, a pufnit el, clătinând din cap. De parcă Dumnezeu ar putea să fie femeie.

M-am încruntat, evitându-i privirea.

— De bună seamă, domnule.

— Vrăjitoarele cred că regina lor, La Dame des Sorcières, a primit binecuvântarea zeiței. Cred că ea – *creatura* – poate lua după bunul plac orice formă a treimii.

A făcut o pauză și s-a uitat la mine, strângând din buze.

— Bănuiesc că azi te-ai întâlnit cu nimeni alta decât La Dame des Sorcières.

Am rămas cu gura căscată.

— Morgane le Blanc?

— Chiar ea, a răspuns arhiepiscopul.

— Dar, domnule...

— Așa se explică atracția. Neputința ta de a-ți stăpâni instinctele primare. Regina Vrăjitoarelor este incredibil de puternică, Reid, îndeosebi în acea formă. Vrăjitoarele susțin că Mama simbolizează fertilitatea, împlinirea și... sexualitatea, a zis el, cu o figură scârbită, ca și când cuvântul îi lăsase un gust amar în gură. Un bărbat mai slab de înger ar fi cedat ispitei.

Dar am vrut. Îmi ardea fața atât de tare, încât o resimțeam ca pe o durere fizică. S-a lăsat tăcerea în cameră. Am auzit pași și mâna arhiepiscopului s-a oprit pe umărul meu.

— Șterge această amintire din minte, altminteri îți va otrăvi gândurile și-ți va pângări sufletul.

Am înghițit nodul din gât și m-am uitat la el.

— N-o să vă mai dezamăgesc, domnule, am zis.

— Sunt convins.

Niciun strop de ezitare. Niciun strop de îndoială. Mi-a mai venit inima la loc.

— Viața pe care am ales-o noi – o viață de cumpătare și de abstinență – nu e lipsită de greutăți, a spus el, strângându-mă de umăr. Suntem tot oameni. Încă din cele mai vechi timpuri, asta-i povara bărbatului – să fie ispitit de femei. Până și în puritatea din Grădina Raiului, Eva l-a ademenit pe Adam în păcat.

Văzând că nu spun nimic, mi-a dat drumul la umăr și a oftat. De oboseală, de data aceasta.

— Vorbește cu Dumnezeu, Reid, și El te va ierta. Iar dacă... în timp... nu reușești să-ți astâmperi tulburarea, poate că ar trebui să-ți găsim o soție.

Vorbele lui m-au lovit ca o palmă peste față. Simțeam cum se răspândește furia în mine. Sălbatică. Năvalnică. Oribilă. Foarte puțini dintre tovarășii mei își luaseră neveste, de când regele apelase la serviciile ordinului nostru, și majoritatea acestora renunțaseră, în cele din urmă, la funcție și părăsiseră Biserica.

Fusese o vreme când mă gândisem și eu la soluția asta. Ba chiar tânjisem după ea. Dar lucrurile se schimbaseră.

— Nu e nevoie, domnule, am spus.

Parcă ghicindu-mi gândurile, arhiepiscopul a continuat, precaut:

— Nu e cazul să-ți reamintesc de greșelile tale anterioare, Reid. Știi prea bine că Biserica nu poate impune nimănui un jurământ de celibat – nici măcar Vânătorilor. Așa cum Petru însuși a spus: „Dacă nu se pot stăpâni, să-i lăsăm să se însoare; căci e mai bine să se însoare decât să-i mistuie poftele trupești..." Dacă dorești să te căsătorești, nu te putem opri nici eu, nici frații tăi, a spus el, apoi a făcut o pauză, sfredelindu-mă cu privirea. Crezi că domnișoara Tremblay te mai primește înapoi?

Vorbele lui mi-au redeșteptat în minte chipul lui Célie. Delicat. Frumos. Ochii verzi, plini de lacrimi. Îi udaseră rochia neagră de doliu.

Nu-mi poți dărui inima ta, Reid. Nu pot avea așa ceva pe conștiință.

Te rog, Célie...

Bestiile care au ucis-o pe Pip sunt încă libere. Trebuie pedepsite. Nu vreau să-ți distrag atenția de la misiunea ta. Dacă trebuie să-ți dăruiești inima cuiva, dăruiește-o frăției Vânătorilor. Uită-mă, te rog. Te rog!

Cum aș putea să te uit vreodată?

Trebuie.

Mi-am alungat amintirea din minte, înainte să-mi întunece judecata.

Nu. Nu mă voi căsători niciodată. După moartea surorii ei, Célie îmi spusese asta cât se poate de limpede.

— „Celor neînsurați și văduvelor", am încheiat eu citatul din Petru, cu voce coborâtă și calmă, „le spun că e mai bine pentru ei să rămână ca mine."

Mă uitam fix la pumnii strânși în poală, încă jelind viitorul – familia – pe care nu aveam să-l cunosc vreodată.

— Să nu vă închipuiți că mi-aș risca vreodată cariera de Vânător căsătorindu-mă. Nimic nu-mi doresc mai mult decât să-L mulțumesc pe Dumnezeu... și pe Domnia Ta.

Am ridicat ochii și i-am văzut zâmbetul crud.

— Mă bucur să văd cât de devotat îi ești Domnului. Acum, dă fuga și adu-mi trăsura. Trebuie să ajung la balul în onoarea prințului. O inepție, dar Auguste nu știe cum să-și mai răsfețe fiul...

O bătaie timidă la ușă i-a curmat vorba. Zâmbetul i-a dispărut de pe față și mi-a făcut semn să plec dintr-o mișcare a capului. M-am ridicat, iar el a ieșit din spatele biroului.

— Intră!

Un tânăr deșirat a apărut în prag. Ansel. În vârstă de șaisprezece ani. Rămas orfan încă din fașă, ca mine. Îl întâlnisem numai de câteva ori, în treacăt, deși amândoi crescuserăm în sânul Bisericii. Era prea mic ca să umble cu mine și Jean Luc.

A făcut o reverență și a dus pumnul drept la inimă.

— Mă iertați că vă întrerup, Eminență, a spus el și a înghițit anevoie, întinzându-i un plic. Ați primit o scrisoare. A adus-o adineauri o femeie. Zicea că, diseară, o să vină o vrăjitoare în West End, aproape de parcul Brindelle.

Am înlemnit. Acolo locuia Célie.

— O femeie? a întrebat arhiepiscopul și s-a aplecat să ia scrisoarea.

Purta un sigiliu în formă de trandafir. Arhiepiscopul a scos un cuțitaș din sutană.

— Cum o chema?

— Nu știu, Eminență, a zis Ansel, îmbujorându-se. Avea un păr roșu-aprins și era..., a tușit, rușinat, cu ochii în podea. Era foarte frumoasă.

Arhiepiscopul s-a întunecat și mai tare la față în momentul în care a desfăcut plicul.

— Nu e bine să dai prea mare atenție frumuseții lumești, Ansel, l-a mustrat pe băiat, apoi și-a îndreptat atenția spre scrisoare. Să vii să te spovedești mâi...

A făcut ochii mari, vizibil șocat de ceea ce citea.

— S-a întâmplat ceva, domnule? am întrebat, apropiindu-mă.

Se uita fix la hârtie, fără să îmi răspundă. Am mai făcut un pas spre el și atunci a înălțat capul. A clipit de câteva ori.

— Sunt...

A clătinat din cap, și-a dres glasul și a continuat să citească.

— Domnule? am mai spus o dată.

Auzindu-mi vocea, s-a dus repede la șemineu și a aruncat scrisoarea în foc.

— Sunt bine! a răspuns el, răstit, și și-a împreunat mâinile la spate, ca să le ascundă tremurul. N-ai de ce să-ți faci griji.

Dar îmi făceam griji. Îl cunoșteam pe arhiepiscop mai bine ca oricine – nu era genul de om care să tremure. M-am uitat la flăcările care mistuiau scrisoarea. Am strâns pumnii. Dacă vreo vrăjitoare îndrăznea s-o atace pe Célie, cum se întâmplase cu Filippa, aveam s-o fac bucăți. Avea să se roage să fie arsă pe rug.

Parcă simțindu-mi privirea, arhiepiscopul s-a întors spre mine.

— Adună un detașament, căpitane Diggory.

Glasul său își recăpătase calmul. Fermitatea. S-a uitat la șemineu, cu o expresie dârză.

— Deși mă îndoiesc profund de adevărul spuselor acestei femei, trebuie să ne facem datoria. Cercetați zona și dați-mi raportul cât mai repede.

Am dus pumnul la inimă, am făcut o plecăciune și am dat să plec, dar m-a prins de braț. Nu-i mai tremura mâna.

— Dacă, într-adevăr, e o vrăjitoare în West End, vreau să mi-o aduceți *vie*.

Am încuviințat din cap și am mai făcut o plecăciune. Vrăjitoarele supraviețuiau și fără câteva mădulare. Chiar și fără cap. Până când nu le ardeai, puteau reînvia. Nu aveam să nesocotesc vreuna dintre dispozițiile arhiepiscopului. Iar, dacă o vrăjitoare *vie* i-ar mai alina supărarea, atunci aveam să-i aduc nu una, ci trei. Una pentru el. Una pentru Célie. Și una pentru *mine*.

— Cum porunciți.

SPARGEREA

Lou

SEARA, NE-AM ÎMBRĂCAT ÎN GRABĂ COSTUMAȚIILE, la Soleil et Lune. Refugiul și locul nostru de întâlnire, podul teatrului ne punea la dispoziție o recuzită nesfârșită – rochii, mantii, peruci, pantofi, și chiar lenjerie de toate mărimile, formele și culorile. În seara aceasta, Bas și cu mine am ieșit la lumina lunii, ca un cuplu de tineri îndrăgostiți – cu Coco după noi, pe post de însoțitoare.

M-am cuibărit la brațul lui musculos și i-am aruncat o privire drăgăstoasă.

— Îți mulțumesc pentru ajutor.

— Ah, Louey, știi că nu suport cuvântul ăsta. *Ajutor* sugerează că-ți fac un serviciu.

Am zâmbit afectat și am dat ochii peste cap.

— Ferească Dumnezeu să faci tu ceva din mărinimie.

— Nu există mărinimie în inima mea.

Bas mi-a făcut șmecherește cu ochiul, m-a tras lângă el și și-a lipit gura de urechea mea. Îi simțeam respirația fierbinte pe gât.

— Doar aur.

Corect. L-am înghiontit aparent prietenește cu cotul și m-am desprins de brațul lui. După parada de coșmar, petrecuserăm mare parte a după-amiezii plănuind cum să străpungem liniile de apărare

ale lui Tremblay, de existența cărora ne-am convins după o plimbare rapidă prin dreptul casei lui din oraș. Cum vărul lui Bas locuia aproape de Tremblay, sperasem că prezența noastră n-o să trezească suspiciuni.

Totul era exact cum spusese Bas: curtea îngrădită și gărzi care patrulau la fiecare cinci minute. Mi-a garantat că înăuntru sunt și alți paznici, dar și câini dresați să ucidă. Deși servitorii lui Tremblay cel mai probabil dormeau la ora la care am fi dat spargerea, erau o variabilă asupra căreia nu puteam avea vreun control. La toate acestea se adăuga problema localizării seifului – operațiune care putea dura câteva zile, nu câteva ore, cât aveam la dispoziție până să se întoarcă Tremblay acasă.

Am înghițit în sec și am început să mă joc cu peruca – o claie de păr blond și pomădat –, după care mi-am aranjat panglica de catifea de la gât. Simțindu-mi neliniștea, Coco mi-a pus o mână pe spate.

— Calmează-te, Lou! O să fie bine. Copacii din Brindelle o să mascheze magia.

Am încuviințat din cap, silindu-mă să zâmbesc.

— Da, știu.

Am luat-o tăcuți pe strada lui Tremblay. Copacii subțiratici din parcul Brindelle luminau discret pe lângă noi. Cu sute de ani în urmă, copacii aceștia alcătuiau crângul sacru al strămoașelor noastre. În momentul în care Biserica pusese stăpânire pe Belterra, oficialitățile încercaseră să-i ardă și eșuaseră lamentabil. Crescuseră la loc, parcă însetați de răzbunare. În câteva zile, recuceriseră terenul, iar coloniștii se văzuseră nevoiți să construiască în jurul lor. Magia lor încă vibra în pământ, străveche și neschimbată.

După câteva clipe, Coco a oftat și m-a atins iar pe spate. Aproape șovăielnic.

— Și totuși *trebuie* să fii precaută.

Bas s-a întors spre ea, încruntat.

— Pardon?

Coco nu i-a dat atenție.

— Te... pândește ceva acasă la Tremblay. Poate e inelul, poate altceva. Nu-mi dau seama foarte bine.

— Poftim? am exclamat, oprindu-mă brusc, și m-am întors la ea. Ce vrei să spui?

Se uita la mine cu o privire îndurerată.

— Așa cum am spus, nu-mi dau seama. Totul e încețoșat și neclar, dar sigur e ceva acolo.

A lăsat capul într-o parte, examinându-mă – sau, mai bine zis, examinând ceva ce eu nu vedeam. Am simțit un fior cald gonindu-mi pe sub piele.

— E posibil să fie malefic, dar nu cred să-ți facă rău. Un lucru știu sigur, e foarte puternic.

— De ce nu mi-ai zis mai devreme?

— Pentru că mai devreme n-am simțit nimic.

— Coco, am discutat despre asta *toată ziua*...

— Nu depinde de mine, Lou! s-a burzuluit ea. Văd doar ce-mi arată sângele tău.

În ciuda protestelor lui Bas, Coco insistase să ne înțepăm cu acul în degete înainte de a pleca. Pe mine nu mă deranja. Fiind Dame Rouge, Coco nu își canaliza magia prin pământ, cum făceam eu și celelalte Dames Blanches. Magia ei venea din interior.

Venea din sânge.

Bas și-a trecut mâna prin păr, agitat.

— Poate era mai bine să alegem altă vrăjitoare de sânge. Cred că Babette era mai potrivită...

— Vezi să nu, a mârâit Coco.

— Nu te poți bizui pe Babette, am spus.

Bas ne-a aruncat o privire curioasă.

— Dar ați avut suficientă încredere în ea cât să-i spuneți despre misiunea asta...

Am pufnit disprețuitor.

— Pentru că am plătit-o.

— În afară de asta, îmi e datoare, a adăugat Coco, cu o figură dezgustată, strângându-și mai bine pelerina pe lângă corp, împotriva vântului rece de toamnă. Eu am ajutat-o să se acomodeze la Cesarine, după ce a părăsit clanul Vrăjitoarelor Roșii, dar asta se întâmpla acum un an. Parcă n-aș vrea să-i pun la încercare loialitatea.

La acestea, Bas a înclinat capul, politicos, a arborat un zâmbet larg și ne-a șoptit printre dinți:

— Nu-i momentul pentru o astfel de discuție. N-am chef să fiu pus la proțap astă-seară.

— Pe tine nu te-ar pune nimeni la proțap, am bombănit, după ce ne-am reluat drumul. Nu ești vrăjitoare.

— Ai dreptate, a spus el, dând din cap, gânditor, deși mi-ar prinde bine. Dintotdeauna mi s-a părut nedrept ca voi, femeile, să aveți parte de toată distracția.

Coco l-a lovit cu o pietricică în spate.

— Pentru că e o plăcere să fii persecutat, nu?

El s-a întors să se uite urât la ea, sugându-și vârful degetului arătător, în care abia se mai vedea înțepătura ei de ac.

— Ce-ți mai place place s-o faci pe victima, scumpo!

I-am mai tras un cot. Mai tare, de data asta.

— Ține-ți gura, Bas!

Când a dat să protesteze, Coco i-a luat-o înainte, cu un zâmbet pisicos:

— Ai grijă! Sângele tău e încă în mine.

Bas s-a uitat la ea, indignat.

— Pentru că mi l-ai luat cu forța!

Coco a ridicat din umeri cu nepăsare.

— Trebuia să văd dacă o să ți se întâmple ceva interesant în seara asta.

— Și? a întrebat Bas, nerăbdător. O să mi se întâmple?

— E secret.

— Incredibil! Atunci, ce rost avea să-mi sugi sângele, dacă nu vrei să-mi spui...

— Ți-am spus deja, a replicat Coco, dând ochii peste cap, exasperată, în timp ce își examina cicatricea de la încheietura mâinii. Văd doar frânturi. Viitorul se modifică permanent. Divinația nu e punctul meu forte. Mătușa mea, pe de altă parte, vede mii de posibilități într-o singură picătură...

— Fascinant. N-ai idee cât de mult îmi plac povestioarele astea, dar aș prefera să *nu* aflu detaliile ghicitului în sânge. Sper că mă înțelegi.

— Tu ziceai că ți-ar prinde bine să fii vrăjitor, am ținut să precizez.

— Din politețe!

— Fii serios! a pufnit Coco și a mai aruncat cu o pietricică în el, rânjind larg în momentul în care l-a nimerit în pieptul său lat. Ești cea mai nepoliticoasă persoană pe care o cunosc.

Ne-a aruncat o privire tăioasă, dar n-a reușit să ne stăvilească hohotele de râs.

— Deci asta mi-e răsplata că vă ajut! Poate ar fi mai bine să mă întorc la vărul meu și să vă las să vă descurcați singure.

— Termină, Bas!

L-am ciupit de braț, iar el și-a întors spre mine privirea amenințătoare. Am scos limba la el.

— Tu ai acceptat să ne ajuți și nu e ca și când o faci pe gratis. De altfel, ea nu ți-a luat decât o picătură de sânge, așa că o să-și piardă efectul cât de curând.

— Sper.

Drept răspuns, Coco a pocnit din degete. Bas a tras o înjurătură și a tresărit de parcă îi luaseră foc pantalonii.

— Nu-i amuzant!

Eu am râs oricum.

Casa lui Tremblay ne-a apărut în față mai devreme decât mi-aș fi dorit. Construită dintr-o piatră frumoasă, de culoare deschisă, domina vilele elegante ale vecinilor, deși lăsa o impresie distinctă de opulență apusă. Mucegaiul acoperise fundația, iar vântul spulbera frunzele moarte prin grădina împrejmuită. Hortensiile și trandafirii uscați împestrițau răzoarele – între care trona, extravagant, un portocal. Unul dintre câștigurile din comerțul lui clandestin.

Oare Filippei îi plăceau portocalele?

— Sedativul e la tine? a întrebat-o Bas în șoaptă pe Coco.

Ea s-a apropiat din spatele nostru, dând din cap, și a scos un pachet din pelerină.

— Bun. Ești pregătită, Lou?

Nu i-am răspuns, ci am apucat-o pe Coco de braț.

— Sigur nu omoară câinii?

Bas a scos un mormăit nerăbdător, dar Coco l-a redus la tăcere pocnind iarăși din degete. A mai dat o dată din cap și s-a înțepat cu unghia ascuțită în antebraț.

— Adaug o picătură de sânge în pulbere pentru fiecare câine. E levănțică uscată, nimic altceva, a adăugat, ridicând pachetul. O să-i adoarmă.

I-am dat drumul la braț.

— Bine. Hai să mergem!

Am tras gluga mantiei pe cap și m-am furișat spre gardul din fier forjat care împrejmuia proprietatea. Deși nu le auzeam pașii, știam că și ceilalți doi vin după mine, tiptil, la adăpostul tufelor gardului viu.

Încuietoarea porții era simplă și rezistentă, făcută din același fier ca și gardul. Am tras aer în piept. Puteam s-o deschid. Trecuseră,

ce-i drept, doi ani de când nu mai făcusem asta, dar sigur, *sigur* puteam sparge o încuietoare banală. Pe când o examinam, un firicel auriu s-a înălțat din pământ și s-a încolăcit în jurul ei. A palpitat câteva secunde, apoi s-a înfășurat și în jurul arătătorului meu, unindu-ne. Am răsuflat ușurată și am tras din nou aer în piept, ca să-mi potolesc emoțiile. Parcă simțindu-mi șovăiala, au mai apărut două firicele, au plutit până în locul unde se aflau Bas și Coco și au pătruns în pieptul fiecăruia. M-am încruntat la drăcoveniile ticăloase.

Nu primești nimic pe gratis, știi, mi-a șoptit în minte o voce nesuferită. *O ruptură pentru o ruptură. Osul tău pentru încuietoare... ori, poate, relația ta. Universul cere echilibru.*

Universul să se ducă naibii!

— S-a întâmplat ceva? a întrebat Bas și s-a apropiat prudent, uitându-se când la poartă, când la mine, fără să vadă firicelele aurii.

Proiecția apărea numai în mintea mea. M-am întors spre el, abia abținându-mă să-i spun ceva de dulce.

Laș ordinar. Normal că nu te-aș putea iubi.

Tu ești deja îndrăgostit de tine.

Și nici la pat nu ești prea grozav.

Cu fiecare insultă, firicelul dintre el și încuietoare strălucea mai tare. Dar... ah, ce greșeală! M-am mișcat prea devreme și mi-am dat peste cap arătătorul. Durerea m-a fulgerat prin toată mâna. Scrâșnind din dinți, am văzut cum firicelele se rup și dispar în pământ, într-un vârtej de pulbere aurie. Am simțit o imensă satisfacție în clipa în care s-a auzit un clinchet și încuietoarea s-a deschis.

Reușisem!

Prima etapă a misiunii era îndeplinită.

Dar nu aveam timp să sărbătoresc. Am împins numaidecât poarta, atentă să îmi feresc arătătorul care rămăsese strâmb, și le-am făcut loc celorlalți. Coco a trecut pe lângă mine și s-a dus spre ușa principală. Bas o urma îndeaproape.

Mai devreme, pe când ne alcătuiam planul de acțiune, socotiserăm că Tremblay avea șase gărzi care patrulau pe proprietate. Trei erau sigur postate în casă, iar de ele avea să se ocupe Bas. Era maestru în folosirea cuțitului. M-am cutremurat și am pășit tiptil peste peluză. Victimele mele de la exterior urmau să aibă o soartă mult mai blândă. Cel puțin, așa speram.

N-a trecut nicio secundă și, de după colțul casei, a apărut primul paznic. În loc să mă ascund, mi-am dat gluga jos și am așteptat să se uite la mine. A observat poarta deschisă și a dus imediat mâna la sabie. Cerceta curtea cu o figură îngrijorată, căutând ceva suspect. M-a văzut. Am rostit o rugăciune în gând și am zâmbit.

— Bună seara!

Reverberau zeci de voci în glasul meu, iar cuvintele sunau straniu și minunat, amplificate de prezența persistentă a strămoașelor mele. Cenușa lor, înghițită de pământ până ce devenise una cu acesta – și cu aerul, copacii și apa –, trepida sub tălpile mele. Prin mine. Ochii îmi sclipeau mai puternic decât de obicei. Pielea îmi lucea în razele lunii.

Pe fața bărbatului a apărut o expresie visătoare și degetele i s-au descleștat de pe mânerul sabiei. I-am făcut semn să se apropie. S-a supus și a venit spre mine ca hipnotizat. S-a oprit la câțiva pași distanță, uitându-se lung la mine.

— Vrei să-mi ții de urât? l-am întrebat, cu aceeași voce stranie.

A înclinat capul, încuviințând. A deschis gura și i-am simțit bătăile inimii crescând sub privirile mele. Îmi cânta. Mă încuraja. Am continuat să ne uităm unul la altul până când a apărut al doilea paznic. Mi-am îndreptat privirea spre acesta și am repetat procedeul atât de plăcut. Până să vină și cel de-al treilea, îmi strălucea pielea mai puternic decât luna.

— Ați fost foarte drăguți.

Am întins rugătoare mâinile spre ei. Paznicii mă urmăreau cu priviri lacome.

— Vă cer scuze pentru ce o să vă fac.

Am închis ochii, m-am concentrat și, pe sub pleoape, mi-a explodat o lumină aurie, ca o urzeală sinuoasă și infinită. Am prins un fir și l-am urmat până la o amintire a chipului lui Bas – cicatricea lui, noaptea pasională pe care o petrecuserăm împreună. Un troc. Am strâns pumnii și amintirea s-a evaporat odată cu lumea care s-a răsturnat în spatele pleoapelor mele. Paznicii s-au prăbușit la pământ, fără cunoștință.

Dezorientată, am deschis încet ochii. Urzeala aurie dispăruse. M-a pălit greața și am vomitat în tufele de trandafiri.

Aș fi rămas, probabil, acolo toată noaptea – asudând și vărsând, copleșită de propria magie reprimată –, dacă nu auzeam chelălăielile stinse ale câinilor lui Tremblay. Pesemne Coco le dăduse de urmă. M-am șters cu mâneca la gură, m-am recules și am luat-o furiș spre ușa din față. În seara asta, nu era loc de nazuri.

În casă domnea liniștea. Nu știam pe unde erau Bas și Coco, nu-i auzeam pe nicăieri. Am înaintat prin vestibul, uitându-mă în jur – pereți întunecați, mobilier scump, nenumărate ornamente. Podelele din lemn de mahon erau acoperite cu covoare mari, cu modele stridente, iar pretutindeni se vedeau vase de cristal, perne cu ciucuri și taburete de catifea. Foarte plictisitor, după părerea mea. Încărcat. Îmi venea să smulg draperiile groase din galerie, ca să las să pătrundă lumina argintie a lunii.

— Lou! s-a auzit șoapta lui Bas dinspre scări.

M-a speriat de moarte. Prevestirea lui Coco mi-a răsărit în minte, limpede ca lumina zilei. *Te pândește ceva acasă la Tremblay.*

— Trezește-te din visare și treci încoace!

— Ce moment mai bun să visez, dacă nu noaptea?

Am luat-o la fugă spre el, făcând abstracție de fiorii reci de pe șira spinării.

Spre surprinderea și încântarea mea, Bas descoperise o manetă pe rama unui portret mare din biroul lui Tremblay – o tânără cu

ochi verzi și pătrunzători și păr negru ca abanosul. I-am atins fața, cuprinsă de un sentiment de vinovăție.

— Filippa. Cât de previzibil!

— Într-adevăr, a spus Bas. Prostia e deseori confundată cu sentimentalismul.

A tras de manetă și tabloul s-a deschis ca o trapă, dând la iveală un seif.

— Aici a fost primul loc pe care l-am verificat. Poți să-l deschizi? a întrebat, arătând spre seif.

M-am uitat la degetul meu rupt și am oftat.

— Nu poți să-l deschizi tu?

— Hai odată! a zis el, pierzându-și răbdarea. Paznicii se pot trezi în orice clipă.

Adevărat. Am aruncat o privire dușmănoasă firicelului auriu, deja întins între mine și încuietoare, înainte să mă apuc de treabă. De data asta, apăruse spontan, de parcă mă aștepta. Cu toate că mi-am mușcat buza până la sânge, nu mi-am putut stăpâni un geamăt în momentul în care mi-am rupt și al doilea deget. Încuietoarea a scos un clinchet și Bas a deschis seiful.

Înăuntru se aflau câteva obiecte banale. După ce a dat la o parte sigiliul, un teanc de documente juridice, de scrisori și de titluri de valoare, Bas a ochit grămăjoara de bijuterii ascunse în spatele lor. În mare parte erau rubine și granate, dar, printre ele, am remarcat și un colier de diamante deosebit de atrăgător. Interiorul seifului scânteia de coroanele de aur îngrămădite pe lângă pereți.

Am dat totul la o parte, ignorând vociferările lui Bas. Dacă Tremblay mințise și *nu* avea inelul...

În fundul seifului se găsea un mic album cu coperte din piele. L-am deschis – recunoscând vag portretele schițate ale unor fete ce nu puteau fi decât Filippa și sora ei – și, dintre paginile lui, a căzut un inel de aur. A picat pe covor, fără să scoată un sunet. Un

obiect absolut banal, aș fi zis, dacă n-aș fi simțit zvâcnetul sacadat, aproape imperceptibil, din piept.

Cu răsuflarea tăiată, m-am aplecat să-l iau de jos. Era cald în palma mea. Palpabil. Mi-am stăpânit cu greu lacrimile. De-acum ea n-avea să mă mai găsească niciodată. Eram... ferită de primejdii. Mai bine zis, mai ferită decât până acum. Pus pe deget, inelul avea să alunge vrăjile. Ținut în gură, avea să mă facă invizibilă. Nu știam de ce – poate dintr-o bizarerie a magiei ori a Angelicăi însăși –, dar nici nu-mi păsa. Eram gata să-mi rup dinții în metalul lui, dacă în felul acesta rămâneam ascunsă.

— L-ai găsit? a întrebat Bas, în timp ce îndesa ultimele bijuterii și coroane în sacul lui. Nu e foarte impresionant, a adăugat, după ce s-a uitat la inel.

La parter au răsunat trei bătăi grăbite. Un semnal. Bas a mijit ochii și s-a dus la fereastră, să vadă ce se petrece în curte. Am profitat de faptul că era cu spatele la mine și mi-am pus inelul pe deget. Mi s-a părut că a scos un ușor oftat.

— Drace! a exclamat Bas, cu o privire speriată. Avem „musafiri"!

În clipa aceea am uitat de inel.

M-am repezit la fereastră. Toată peluza era înțesată de polițiști care se apropiau de conac, dar nu asta m-a îngrozit cel mai tare. Ci vestoanele albastre care-i însoțeau.

Vânătorii.

Drace! Drace, drace, *drace!*

Ce căutau *ei* aici?

Tremblay, soția și fiica lui stăteau lângă paznicii leșinați. M-am blestemat în gând că nu îi ascunsesem undeva. O greșeală de începător, dar mă zăpăcise magia. Nu mai aveam antrenament.

Spre spaima mea, unul dintre paznici începea deja să-și revină. Eram convinsă că o să le povestească totul Vânătorilor de cum își va recăpăta cunoștința.

Bas se pregătea să fugă. A închis seiful și a împins tabloul la loc.

— Știi cum ieșim de aici?

Avea ochii holbați de teamă – se citea disperarea în ei. Îi auzeam pe polițiștii și Vânătorii care înconjurau casa. În scurt timp, toate ieșirile aveau să fie blocate.

Mi-am privit mâinile. Tremurau, și nu doar din cauza degetelor rupte. Eram slăbită, *prea* slăbită după efortul din seara asta. De ce ajunsesem atât de neputincioasă? De teamă să nu fiu descoperită, mi-am răspuns singură. Riscul fusese prea mare...

— Lou! a zis Bas, prinzându-mă de umeri și zgâlțâindu-mă ușor. Poți să ne scoți de aici?

— Nu, am gemut, cu lacrimi în ochi. Nu pot.

Bas a clipit. Respira gâfâit. I-am auzit pe Vânători strigând ceva, dar nu mai conta. Nu mai conta decât hotărârea apărută în ochii lui Bas, în timp ce ne priveam.

— Am înțeles, a spus, strângându-mă de umeri o dată. Baftă!

După care mi-a întors spatele și a ieșit în goană din cameră.

UN NUME DE BĂRBAT

Reid

CASA LUI TREMBLAY DUHNEA A MAGIE. SE AȘTERnea peste peluză, agățată de paznicii leșinați pe care Tremblay, în genunchi, încerca să-i trezească. O femeie înaltă, de vârstă mijlocie, a îngenuncheat lângă el. Roșcată. Uimitor de frumoasă. Deși n-o cunoșteam, șușotelile tovarășilor mei mi-au confirmat bănuielile.

Madame Labelle. Curtezană faimoasă și matroana de la Bellerose.

În mod normal, nu avea ce să caute aici.

— Căpitane Diggory!

Am întors capul spre vocea încordată din spatele meu. Am dat cu ochii de o blondă mlădioasă, cu mâinile strâns împreunate și o verighetă scumpă pe inelar. Încruntarea îi desena riduri fine la colțurile ochilor – ochi arzători, ațintiți în ceafa lui *madame* Labelle.

Era soția lui Tremblay.

— Bună seara, căpitane Diggory! a răsunat atunci glasul blând al lui Célie, care a făcut un pas din spatele mamei sale ca să-mi iasă înainte.

Am înghițit în sec. Încă purta haine de doliu, iar ochii verzi îi luceau triști în lumina torțelor. Umflați. Roșii. Lacrimile îi scânteiau pe obraji. Mi-aș fi dorit să mă apropii de ea și să i le șterg. Să șterg întreaga scenă de coșmar – atât de asemănătoare cu noaptea în care o descoperiserăm pe Filippa.

M-am abținut însă și am salutat-o sobru din cap, foarte conștient de privirile tovarășilor mei. Îndeosebi de a lui Jean Luc.

— *Mademoiselle* Tremblay. Arăți... bine.

Am mințit. Avea o figură abătută. Tematoare. Slăbise de la ultima noastră întâlnire. Era trasă la față, de parcă nu dormise de câteva luni. Nici eu nu-mi mai găseam odihna de la o vreme încoace.

— Mulțumesc, a răspuns, cu un zâmbet firav. Și tu.

— Îți cer scuze pentru această situație neplăcută, *mademoiselle*, dar îți promit că, dacă o vrăjitoare s-a făcut vinovată de această faptă, va arde pe rug.

Mi-am îndreptat atenția spre Tremblay. El și *madame* Labelle stăteau unul lângă altul și păreau să poarte o discuție febrilă cu paznicii. M-am apropiat de ei, încruntat. *Madame* Tremblay a tușit ușor și m-a fixat cu o privire indignată.

— Te asigur, domnule, că prezența respectabilului ordin al Vânătorilor nu este necesară aici. Eu și soțul meu suntem oameni cu frica lui Dumnezeu și nu tolerăm vrăjitoria...

Lângă mine, Jean Luc a lăsat capul în jos, spunând:

— Departe de noi asemenea gând. Am venit doar din precauție, doamnă Tremblay.

— Cu toate acestea, *madame*, v-am găsit paznicii fără cunoștință, am subliniat. Iar casa miroase puternic a magie.

Jean Luc a oftat și mi-a aruncat o privire iritată.

— Așa miroase *tot timpul* aici, a replicat *madame* Tremblay, cu ochii mijiți și buzele strânse, vizibil nemulțumită. E din cauza afurisitului de parc din apropiere. Otrăvește întreaga stradă. Dacă nu aveam priveliștea spre Doleur, ne mutam demult.

— Regret, doamnă. Dar chiar și așa...

— Vă înțelegem reacția, a intervenit Jean Luc, postându-se în fața mea, cu un zâmbet împăciuitor. Și ne cerem iertare că v-am speriat. De regulă, poliția anchetează furturile, dar..., a adăugat

șovăitor și i-a mai dispărut zâmbetul, am primit informația că ar fi o vrăjitoare în zonă, în seara asta. O să verificăm rapid proprietatea, după care dumneavoastră și familia dumneavoastră o să vă puteți relua liniștiți...

— Căpitane Diggory, Vânător Toussaint!

Vocea care ne-a întrerupt era caldă. Dulce. Prietenoasă. Ne-am întors toți ca la un semn și am văzut-o pe *madame* Labelle venind spre noi. Tremblay a urmat-o grăbit, părăsindu-i pe paznicii încă buimaci.

— Am vorbit cu paznicii, ne-a anunțat ea, cu un zâmbet larg, dezvelindu-și dinții orbitor de albi în contrast cu stacojiul buzelor. Din păcate, bieții oameni nu-și amintesc nimic.

— Dacă nu te superi că te întreb, Helene, a zis *madame* Tremblay printre dinții strânși, tu ce cauți aici?

Madame Labelle s-a întors spre ea, cu nepăsare politicoasă.

— Eram în trecere prin zonă și am văzut agitația.

— În trecere? Ce te-a adus în *acest* cartier, scumpo? Aș fi crezut că, la ora asta din noapte, ai *treabă* pe strada ta.

Madame Labelle a ridicat dintr-o sprânceană.

— Ai dreptate, a zis, cu un zâmbet și mai larg, și s-a uitat la Tremblay înainte de a-i răspunde soției lui, cu o privire de gheață. *Chiar* am multă treabă.

Célie a lăsat capul în pământ, stânjenită, iar Tremblay s-a grăbit să intervină până să apuce soția lui să mai spună ceva.

— Dacă doriți, puteți interoga paznicii, domnilor.

— Nicio grijă, domnule Tremblay. O vom face, am răspuns, aruncându-i o privire aspră, în contul lui Célie, apoi m-am adresat polițiștilor și Vânătorilor. Împrăștiați-vă și închideți un perimetru. Blocați toate ieșirile. Fiecare polițist să facă pereche cu un Vânător. Dacă *este*, într-adevăr, vreo vrăjitoare, să nu vă prindă nepregătiți.

— Nu-i nicio vrăjitoare, a insistat *madame* Tremblay, uitându-se temătoare în jur.

Pe la ferestrele caselor învecinate au început să se aprindă luminile. Câțiva curioși se strânseseră deja la poarta deschisă. Unii încă purtau pijamale. Alții erau gătiți, ca familia Tremblay. Toți aveau aceeași expresie îngrijorată.

— A fost un hoț, nimic altceva...

Madame Tremblay s-a oprit brusc și ochii i-au fugit spre casă. I-am urmărit privirea la una dintre ferestrele de la etaj. Draperia s-a mișcat și au apărut două capete.

Unul dintre ele îmi părea cunoscut, deși purta perucă. Ochi albaștri-verzui – vizibili chiar și de la distanță –, holbați de spaimă. Draperia a căzut imediat la loc.

Am rânjit, cuprins de un sentiment de satisfacție lăuntrică. *„Judecata 'ntocmai precum apa se va rostogoli și dreptatea 'ntocmai ca șuvoiul ce nu se poate trece."*

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Jean Luc, uitându-se la fereastră.

Judecată.

— Sunt încă în casă – un bărbat și o femeie.

El și-a scos Balisarda, cu un gest teatral.

— Pe femeie o lichidez într-o clipă.

M-am încruntat, amintindu-mi de femeia cu mustață. Pantalonii largi, cămașa cu mâneci suflecate și fața pistruiată. Mirosul ei, când se ciocnise de mine la paradă – vanilie și scorțișoară. Nici urmă de magie. Am clătinat viguros din cap. Dar vrăjitoarele nu degajă tot timpul un miros demonic. Ci doar când practică magia. Arhiepiscopul ne-a explicat limpede – orice femeie este o potențială amenințare. Totuși...

— Nu cred să fie vrăjitoare.

Jean Luc a ridicat din sprâncenele lui negre și a adulmecat aerul.

— Serios? N-are cum să fie o coincidență că am primit informația în *această* seară, chiar înainte ca *acești* hoți să spargă *această* casă.

M-am uitat din nou la fereastră, cu o privire posomorâtă.

— Pe femeie am întâlnit-o azi-dimineață. Este..., am tușit, încurcat, simțind că îmi ard obrajii. Nu mi-a lăsat impresia că ar fi vrăjitoare.

Explicația a sunat ridicol chiar și în urechile mele. Simțeam privirea fierbinte a lui Célie, ațintită în ceafa mea.

— Hm. Deci n-are cum să fie vrăjitoare pentru că nu *arăta* a vrăjitoare. Greșeala mea, a zis Jean Luc.

— Avea mustață, am mormăit.

Cu greu m-am stăpânit să nu-l pun la pământ, în momentul în care l-am auzit că pufnește ironic. Știa și el că Célie nu ne scapă din ochi.

— Trebuie să ținem seama că parcul Brindelle e la doi pași. Poate că, în ciuda aparențelor, bărbatul și femeia sunt doar niște hoți obișnuiți. Merită trimiși la închisoare, dar nu arși pe rug.

— Cum spui tu, a zis Jean Luc, dându-și ochii peste cap, și a pornit spre ușă, fără să aștepte ordinul meu. Hai să terminăm odată! Îi interogăm și hotărâm pe urmă ce facem – îi băgăm la răcoare sau îi prăjim.

Am strâns din dinți la această impertinență și le-am făcut semn polițiștilor să meargă după el. Eu am rămas pe loc, cu privirile ațintite la fereastră și acoperiș. Văzând că femeia nu mai apare, m-am furișat pe lângă casă și m-am pus la pândă. Cu toate că prezența lui Célie îmi dădea o stare de agitație, mă străduiam s-o ignor. Ea îmi ceruse să mă dedic Vânătorilor. Și asta trebuia să fac.

Au mai trecut câteva minute. Apoi altele.

Ușița unei pivnițe, mascată de hortensii, s-a deschis brusc, în dreapta mea. Jean Luc și un bărbat au dat năvală afară, cu pumnalele lucind în lumina lunii. S-au luat la trântă, iar Jean Luc a reușit

să-și doboare adversarul și să-i pună cuțitul la gât. În urma lor, au mai ieșit trei polițiști, cu cătușe și cu funii. În câteva secunde, l-au legat de mâini și de picioare. Bărbatul bodogănea și se zvârcolea, aruncând o ploaie de insulte. Și un nume.

— Lou! urla, încercând zadarnic să se elibereze de funii, cu fața vânătă de furie.

Unul dintre polițiști a dat să-i pună căluș.

— LOU!

Lou. Nume masculin. Deloc surprinzător.

Am continuat să supraveghez ferestrele și acoperișul. Așa cum mă așteptasem, în scurt timp, am zărit o umbră care urca pe perete. Se mișca încet. M-am uitat mai cu atenție. De data asta, purta o pelerină. Aceasta i s-a deschis și, dedesubt, a ieșit la iveală o rochie la fel de elegantă ca a doamnei Tremblay. Probabil furată. Dar nu rochia îi stânjenea mișcările, ci mâna.

Ori de câte ori atingea zidul, și-o retrăgea repede, ca și când o durea. Am mijit ochii, încercând să depistez sursa problemei, dar era prea sus. *Mult* prea sus. Parcă pentru a-mi confirma temerile, piciorul i-a alunecat și femeia a căzut vreo câțiva metri, înainte de a reuși să se agațe de pervazul unei ferestre. Mi s-a făcut un gol în stomac la vederea căderii.

— Hei! am strigat și am luat-o la fugă.

În spate, răsunau pașii Vânătorilor și polițiștilor care veneau după mine. Jean Luc l-a trântit pe prizonierul legat fedeleș la pământ.

— Ești înconjurată! L-am prins deja pe iubitul tău! Coboară până nu mori!

Femeia a alunecat din nou, dar a izbutit să rămână agățată. De data asta, i-a căzut peruca de pe cap, dezvelindu-i părul lung și castaniu. Cuprins de o furie inexplicabilă, m-am repezit în direcția ei.

— Coboară IMEDIAT...

Prizonierul a reușit să-și scoată călușul din gură.

— AJUTOR, LOU!

Un polițist i-a pus călușul la loc. Femeia s-a oprit la strigătul lui, s-a cocoțat pe un pervaz și s-a uitat la noi. M-a recunoscut și a dus mâna teafără la frunte, salutându-mă în batjocură.

Mă uitam la ea năucit.

Îndrăznise să mă *salute*.

Am încleștat pumnii.

— Urcați după ea și prindeți-o!

Jean Luc a strâmbat din nas la auzul ordinului, dar s-a conformat.

— Vânători, după mine!

Tovarășii mei și-au scos Balisardele și au luat-o la fugă.

— Polițiști, rămâneți la sol. N-o lăsați să scape.

Poate că Vânătorii s-au mirat că nu urc odată cu ei, dar n-au scos o vorbă. Înțeleaptă decizie. Asta însă nu i-a împiedicat pe polițiști să-mi arunce priviri curioase.

— Ce-i? m-am răstit, încruntat.

Și-au reîndreptat atenția spre acoperiș.

— Mai era cineva înăuntru?

La capătul a câteva secunde interminabile, unul dintre ei a făcut un pas în față. Îl cunoșteam vag. Îl chema Dennis. Ba nu, Davide.

— Da, căpitane. Geoffrey și cu mine am găsit pe cineva în bucătărie.

— Și?

Alt polițist – Geoffrey, presupun – și-a dres glasul. Cei doi au schimbat o privire neliniștită, iar Geoffrey a înghițit în sec.

— Era o femeie, dar a reușit să fugă.

Am scos un pufnet de frustrare.

— Bănuim că era vrăjitoarea pe care o căutai, a adăugat Davide, optimist. Mirosea a magie... oarecum, și... și a otrăvit câinii. Aveau sânge la bot și miroseau... ciudat.

— Nu știu dacă te ajută informația, dar avea... cicatrice pe piele, a adăugat Geoffrey.

Davide a confirmat, dând energic din cap.

Mi-am reîntors atenția spre acoperiș, fără să scot un cuvânt, străduindu-mă să-mi descleștez pumnii. Să respir.

Nu era vina celor doi. Nu erau antrenați să prindă vrăjitoare. Dar, chiar și așa, poate-i explicau ei arhiepiscopului cum de fuseseră atât de incompetenți. Poate acceptau ei pedeapsa. Umilința. Încă o vrăjitoare care scăpase. Încă o vrăjitoare liberă să terorizeze cetățenii nevinovați ai Belterrei. Să o terorizeze pe Célie.

Prin vălul roșu al furiei, mi-am ațintit ochii asupra hoației.

Lou.

Ea o să-mi spună unde a dispărut vrăjitoarea. O să-i smulg informația cu cleștele, dacă va fi nevoie. O să îndrept lucrurile.

În ciuda mâinii rănite, reușea să se cațăre mai repede decât Vânătorii. A ajuns la acoperiș înainte ca urmăritorii să treacă măcar de primul etaj.

— Împrăștierea! le-am strigat polițiștilor.

Aceștia s-au răspândit care încotro la ordinul meu.

— Trebuie să coboare pe undeva. Păziți copacul de-acolo! Și burlanele! Găsiți orice locșor prin care s-ar putea fofila!

După care am așteptat, plimbându-mă în sus și-n jos, clocotind de furie, în vreme ce tovarășii mei își continuau ascensiunea. Vocile lor ajungeau până la mine. O amenințau. Așa-i trebuia, dacă s-a înhăitat cu vrăjitoarele. Să tremure sufletul în ea de frică.

— Se vede ceva? le-am strigat polițiștilor.

— Aici nu, căpitane!

— Nici aici!

— Nici urmă de hoață!

Mi-am stăpânit un mârâit exasperat. Până la urmă – după așteptări interminabile – Jean Luc a ajuns pe acoperiș. L-au urmat încă trei Vânători. Am așteptat. Și am așteptat.

Și am așteptat.

L-am auzit pe Davide dând alarma, în spatele meu. Când m-am întors, am văzut hoțul legat la jumătatea distanței dintre peluză și șosea. Cum, necum, izbutise să-și desfacă funia de la picioare. Cu toate că polițiștii au luat-o la goană în direcția lui, erau mult prea departe. Pentru că așa le ordonasem eu. Mi-am reținut o înjurătură și am țâșnit pe urmele lui, dar strigătul lui Jean Luc m-a oprit.

— Nu-i aici! m-a anunțat de pe marginea acoperișului, gâfâind de oboseală.

În ciuda distanței care ne despărțea, îi vedeam furia din ochi. Era la fel de intensă ca a mea.

— A dispărut.

Cu un mârâit de frustrare, m-am întors spre șosea, după prizonier.

Dar și acesta se făcuse nevăzut.

INELUL ANGELICĂI

Lou

ÎNCĂ AUZEAM STRIGĂTELE VÂNĂTORILOR ÎN TIMP ce goneam pe stradă, uitându-mă la locul în care ar fi trebuit să-mi fie tălpile, picioarele și *corpul*. Nu pricepeau unde dispărusem. Nici eu nu înțelegeam prea bine.

Adineauri mă trezisem împresurată pe acoperiș, pentru ca, o clipă mai târziu, *să* simt Inelul Angelicăi arzându-mi pe deget. *Aha*. Din cauza panicii, uitasem ce poate *să facă* inelul. Fără să stau pe gânduri, am scos inelul de pe deget și l-am băgat în gură.

Am dispărut.

N-a fost ușor să escaladez peretele casei, cu două degete rupte și cu spectatori. Dar să cobor cu două degete rupte, cu spectatori, cu un inel între dinți și... invizibilă a fost de-a dreptul infernal. În două rânduri a fost cât pe ce să înghit inelul, iar o dată am fost convinsă că un Vânător a auzit când mi-am trosnit degetele rupte.

Cu toate acestea, reușisem.

Dacă, înainte, Vânătorii nu se gândiseră că sunt vrăjitoare – și dacă, printr-un miracol, paznicii nu mă pârâseră –, acum sigur intraseră la bănuieli. Trebuia să fiu prudentă. Vânătorul cu părul arămiu îmi știa fața și, din cauza imbecilului de Bas, îmi aflase și numele. Avea să mă caute.

Exista riscul ca vestea să ajungă la urechile unora mai periculoși, care, la rândul lor, să pornească în căutarea mea.

Când am considerat că m-am îndepărtat suficient, am scuipat inelul din gură. Corpul mi-a reapărut imediat și l-am pus înapoi pe deget.

— Grozav truc, a zis Coco.

M-am răsucit pe-un călcâi auzindu-i vocea. Stătea rezemată de zidul murdar al unui gang, cu sprâncenele ridicate, făcând semn din cap spre inel.

— Văd că ai găsit seiful lui Tremblay.

Când m-am uitat speriată în lungul străzii, a râs.

— Stai liniștită. Voinicii noștri prieteni în uniforme albastre scotocesc acum prin casa lui Tremblay. Sunt mult prea ocupați să te caute ca să te și găsească.

Am chicotit, dar m-am oprit repede și m-am uitat uluită la inel.

— Nu-mi vine să cred că l-am găsit! Vrăjitoarele și-ar ieși din minți, dacă ar ști că e la mine.

Coco îl privea, ușor încruntată.

— Știu ce poate să facă inelul, dar nu mi-ai spus niciodată de ce-l venerează surorile tale. Presupun că există și alte obiecte care... au puteri chiar mai mari.

— Ăsta e Inelul Angelicăi.

Se uita la mine, neimpresionată.

— Ești vrăjitoare, i-am spus, nedumerită. N-ai auzit povestea Angelicăi?

Coco și-a dat ochii peste cap.

— Sunt vrăjitoare roșie, în caz că ai uitat. Scuză-mă că n-am învățat toate superstițiile voastre aberante. A fost o rudă de-a ta, cumva?

— Da, a fost, am răspuns exasperată. Dar nu asta-i important. A fost o vrăjitoare solitară care s-a îndrăgostit de un cavaler.

— Un Făt-Frumos, îmi imaginez.

— Exact. I-a dăruit inelul ăsta ca pe o promisiune că se vor căsători... dar el a murit. Angelica a suferit atât de tare, încât lacrimile ei au inundat pământul și au creat o nouă mare. A primit numele de L'Eau Mélancolique.

— Apa Melancolică.

Atunci, Coco mi-a luat mâna și a examinat inelul, disprețul transformându-se într-o admirație reținută. L-am scos de pe deget și i l-am întins. N-a vrut să-l ia.

— Un nume atât de frumos și trist!

Am încuviințat, îngândurată.

— Și locul e frumos și trist. După ce Angelicăi i-au secat lacrimile, a aruncat inelul în apă, apoi s-a aruncat și ea. S-a înecat. Iar când inelul a ieșit la suprafață, era impregnat de tot soiul de puteri magice...

M-am oprit brusc, căci dinspre stradă s-au auzit niște glasuri răgușite. A trecut un grup de bărbați care zbierau cât îi ținea gura un cântec de petrecere.

Când gălăgia s-a stins în depărtare, mi-a venit inima la loc.

— Cum ai reușit să fugi? am întrebat-o pe Coco.

— Pe fereastră.

Amuzată de figura mea curioasă, a rânjit.

— Căpitanul și oamenii lui erau prea atenți la tine ca să mă observe.

— Așa? am zis, strâmbând din buze și rezemându-mă de perete, lângă ea. Nu-i nevoie să-mi mulțumești. Cum m-ai găsit?

Și-a suflecat mâneca. O rețea de cicatrice îi brăzdau brațele și încheieturile mâinilor, iar o tăietură proaspătă de pe antebrat încă sângera. Un stigmat al fiecărei vrăji pe care o făcuse vreodată. Din puținele informații pe care mi le dăduse Coco despre Dames Rouges, știam că sângele lor era un ingredient esențial în

majoritatea farmecelor, dar, pentru mine, era de neînțeles. Spre deosebire de Vrăjitoarele Albe, ele nu erau constrânse de niciun fel de legi și reguli. Magia lor nu impunea echilibrul. Putea fi nestăpânită și imprevizibilă... unele dintre surorile mele o considerau chiar periculoasă.

Dar mă lămurisem eu de ce sunt în stare Dames Blanches. O șleahtă de ipocrite.

Coco a ridicat din sprâncene și și-a frecat puțin sânge între degete.

— Ești sigură că vrei să știi?

— Cam bănuiesc ce s-a întâmplat.

Am oftat și m-am lăsat pe lângă zid în jos, așezându-mă pe caldarâm, cu ochii închiși.

S-a așezat lângă mine, cu picioarele lipite prietenește de ale mele. După câteva secunde de tăcere, m-a înghiontit cu genunchiul și am deschis un ochi. Avea o expresie neobișnuit de gravă pe chip.

— M-au văzut polițiștii, Lou.

— Poftim? am zis, tresărind, și am deschis ochii. Cum?

— Am mai așteptat un timp, ca să fiu sigură că ai reușit să fugi. Între noi fie vorba, am avut noroc că m-au văzut polițiștii. Mai aveau puțin și făceau pe ei când și-au dat seama că sunt vrăjitoare. În felul ăsta, am reușit să fug pe fereastră.

La naiba. Am simțit cum mi se duce tot curajul.

— Înseamnă că știu și Vânătorii. Probabil te caută deja. Trebuie să pleci din oraș cât mai repede cu putință. Chiar în seara asta. Acum. Trimite-i veste mătușii tale. Ea o să știe cum să te găsească.

— Și *pe tine* o să te caute. Chiar dacă nu dispăreai fără nicio urmă, te-ar fi suspectat că ești în cârdășie cu o vrăjitoare.

S-a aplecat și și-a cuprins genunchii cu brațele, fără să-i pese de sângele de pe braț. Îi mânjea rochia cu pete roșii.

— Ce-ai de gând să faci?

— Nu știu, am recunoscut cu voce stinsă. Am Inelul Angelicăi. Trebuie să mă descurc cu el.

— Ai nevoie de protecție, a oftat ea și mi-a strâns mâna nevătămată. Vino cu mine. Mătușa mea o să...

— O să mă omoare.

— N-am s-o las, a zis Coco, clătinând atât de vehement din cap, încât îi săltau cârlionții în toate părțile. Știi ce părere are despre La Dame des Sorcières. Nu le-ar ajuta pe Dames Blanches nici în ruptul capului.

Știam că nu are rost să o contrazic, așa că am oftat adânc.

— Poate că ea nu, dar se găsește întotdeauna cineva. E doar o chestiune de timp până când vreuna dintre surorile tale mă înjunghie în somn – sau mă dă pe mâna *ei*.

Ochii lui Coco au scânteiat.

— I-aș smulge beregata.

Am zâmbit amar.

— Până una-alta, îmi fac griji pentru beregata mea.

— Și atunci ce facem?

Mi-a dat drumul la mână și s-a ridicat în picioare.

— O să te întorci, pur și simplu, la Soleil et Lune?

— Deocamdată, am zis și am ridicat din umeri, cu nonșalanță aș fi vrut eu, dar eram prea crispată ca să fiu convingătoare. Doar Bas știe că locuiesc acolo, iar el a reușit să scape.

— Rămân cu tine.

— În niciun caz. N-am chef să arzi pe rug din cauza mea.

— Lou...

— Nu.

Coco a pufnit nerăbdătoare.

— Bine. E viața ta. Dar lasă-mă măcar să-ți îndrept degetele.

— Ajunge cu magia pe seara asta.

— Dar...

— Coco.

M-am ridicat și i-am strâns mâinile, cu lacrimi în ochi. Știam amândouă că încerca, de fapt, să amâne momentul despărțirii.

— O să fiu bine. Sunt doar două degete rupte. *Fugi!* Ai grijă de tine!

Și-a tras nasul și a dat capul pe spate, abia stăpânindu-și plânsul.

— Doar dacă-mi promiți că și tu o să ai de tine.

Ne-am îmbrățișat scurt, căci niciuna dintre noi nu voia să spună adio. Adio suna atât de definitiv, iar noi aveam să ne revedem, fără îndoială, într-o bună zi. Nu știam când și unde, dar aveam să mă asigur că se va întâmpla.

Fără să mai spună altceva, Coco mi-a dat drumul din brațe și a dispărut în întuneric.

NICI N-AM APUCAT BINE să ies din gang, și două siluete masive mi-au tăiat calea. Am tras o înjurătură în momentul în care m-au îmbrâncit – fără pic de delicatețe – cu spatele de un zid al gangului. Andre și Grue. Cine altcineva? Degeaba m-am zbătut să scap din mâinile lor. Erau cu câteva zeci de kilograme mai solizi decât mine.

— Ce mai faci, păpușă? a întrebat Andre, cu un rânjet libidinos.

Era mai scund decât Grue și avea un nas lung și subțire și atât de mulți dinți, galbeni, ciobiți și strâmbi, încât parcă nu-i încăpeau în gură. Îngrețoșată de respirația lui, mi-am ferit capul, dar Grue și-a îngropat nasul în părul meu.

— Ah, ce frumos miroși, Lou Lou!

În replică, i-am tras un cap în gură. I-a trosnit nasul și s-a clătinat pe picioare, înjurând cu foc. Apoi s-a repezit la gâtul meu.

— Javră nenorocită...

L-am lovit cu piciorul în genunchi și, în același timp, i-am înfipt un cot în burtă lui Andre. Imediat ce-a slăbit strânsoarea, am

țâșnit spre stradă, dar m-a prins de pelerină în ultima clipă. Am simțit cum îmi fuge pământul de sub picioare și am aterizat pe caldarâm, cu o bufnitură dureroasă. M-a răsucit pe burtă cu piciorul, apoi mi-a pus o gheată pe spinare, țintuindu-mă la pământ.

— Dă-ne inelul, Lou!

Mă zvârcoleam sub talpa lui, doar-doar să îl dezechilibrez, dar el apăsa și mai tare. Durerea mă înjunghia prin tot spatele.

— Nu am niciun...

S-a aplecat, înainte să-mi termin vorba, și m-a izbit cu capul de pământ. Mi-a spart nasul și am simțit gustul grețos de sânge în gură. Mă sufocam, vedeam stele verzi, dar încercam să nu-mi pierd cunoștința.

— Ne-a prins poliția, dobitocilor! am zis și abia atunci m-a fulgerat un gând deloc plăcut. Voi sunteți de vină, nu-i așa? Voi ne-ați turnat, scârbelor?

Grue a mârâit și s-a ridicat în picioare, încă ținându-se de genunchi. Din nasul borcănat îi curgea sângele șuvoi pe bărbie. În ciuda durerii cumplite, simțeam o satisfacție răutăcioasă. Știam că nu e înțelept să rânjesc, dar era greu – *atât de greu* – să mă abțin.

— Eu nu-s turnător. Percheziționeaz-o, Andre!

— Dacă mai pui mâna pe mine, jur că-ți scot ochii...

— Nu ești în măsură să ne amenințI, Lou Lou, a zis Andre, înfigând mâna în părul meu și smucindu-mi capul pe spate, ca să-mi mângâie obrazul cu lama cuțitului. O să fie o percheziție foarte minuțioasă. Nu care cumva să-mi scape vreun locșor. Cine știe pe unde l-ai ascuns.

Cuvintele lui mi-au redeșteptat o amintire, limpede ca lumina zilei.

Gâtul meu aplecat peste o chiuvetă. Totul alb.

Apoi roșu.

Am explodat sub apăsarea lui, într-o învălmășeală de mâini, picioare, unghii și dinți, zgâriindu-l, mușcându-l și lovindu-l pe unde apucam. Andre s-a împleticit înapoi, cu un țipăt. Cuțitul mi-a crestat bărbia, dar nici n-am simțit usturimea. Nu mai simțeam nimic – răsuflarea din plămâni, tremurul mâinilor, lacrimile de pe obraji. Nu m-am oprit până când degetele mele nu i-au găsit ochii.

— Stai, te rog!

Mi-a strâns degetele cu forța, dar am continuat să apăs cu încheieturile degetelor, pe sub pleoape, în orbite.

— Iartă-mă! Te... te cred!

— Oprește-te! a strigat Grue și a venit spre mine. Oprește-te sau te...

— Dacă mă atingi, îi scot ochii!

S-a oprit și l-am auzit înghițind în sec.

— Dă-ne... dă-ne ceva, dacă vrei să ne ținem gura, Lou. Ceva pentru osteneală. Știu că n-ai șterpelit doar inelul de la dobitocul ăla.

— Nu sunt obligată să vă dau ceva.

Am început să merg cu spatele spre stradă, cu o mână înfășurată bine pe după gâtul lui Andre și cealaltă înfiptă într-unul dintre ochi. Cu fiecare pas, mi se dezmorțeau picioarele. Mintea mi se limpezea. Degetele rupte mă ardeau de durere. Am clipit de câteva ori și mi-am înghițit gustul de fiere din gât.

— Nu veniți după mine, altfel termin ce-am început.

Grue a rămas neclintit. Andre scâncea ușor.

Odată ajunsă în dreptul străzii, n-am mai stat pe gânduri. L-am îmbrâncit pe Andre în brațele deschise ale lui Grue și am rupt-o la fugă spre Soleil et Lune.

NU M-AM OPRIT să-mi șterg rănile de sânge ori să-mi îndrept degetele până când nu m-am văzut la adăpost, în podul teatrului. Pentru că nu aveam apă ca să mă spăl pe față, m-am șters cât am

putut de bine cu poalele rochiei. Nu-mi mai simțeam degetele, dar am strâns pelerina între dinți și mi-am pus oasele la loc, folosind o bucată de os de balenă de la un corset vechi pe post de atelă.

Deși eram extenuată, nu puteam să dorm. Tresăream la cel mai mic zgomot, iar întunericul din pod mă înfricoșa. Unica fereastră, și aceea spartă – singura mea cale de acces –, lăsa să pătrundă razele lunii. M-am ghemuit sub ea, străduindu-mă să-mi ignor fața și mâinile care zvâcneau de durere. La un moment dat, m-am gândit chiar să urc pe acoperiș. Petrecusem multe nopți acolo, deasupra orașului, tânjind să simt lumina stelelor pe obraz și adierea vântului în păr.

Dar nu și în seara asta. Vânătorii și poliția încă mă căutau. Și, mai rău, Coco plecase, iar Bas mă abandonase imediat ce apăruse o problemă. Am închis ochii, năpădită de amărăciune. Ce dezastru!

Dar cel puțin pusesem mâna pe inel – iar *ea* nu mă găsise încă. Alinată de acest gând, am reușit, în cele din urmă, să adorm.

VRAJBA ȘI INVIDIA

Reid

TERENUL DE ANTRENAMENT RĂSUNA DE ZĂNGĂnitul săbiilor. Soarele dimineții ne dogorea – alungând frigul de toamnă – și toate frunțile erau lac de sudoare. Spre deosebire de ceilalți Vânători, eu nu-mi scosesem cămașa. Mi se lipise de piept, iar pânza udă îmi rodea pielea. Ca o pedeapsă.

Iar lăsasem o vrăjitoare să scape. Mult prea distras de hoața pistruiată de afară, uitasem de demonul care pândea înăuntru. Célie fusese dezamăgită. Nici nu putuse să se uite la mine în momentul în care tatăl ei o condusese în casă. Gândul acesta mă făcea să clocotesc de mânie. Încă un eșec.

Jean Luc își scosese primul cămașa. Ne antrenam de câteva ore, iar pielea lui cafenie lucea de transpirație. Pieptul și brațele îi erau pline de urme roșii de lovituri – câte una pentru fiecare obrăznicie care-i ieșise din gură.

— Tot la vrăjitoarele tale îți stă gândul, căpitane? Sau, poate, la *mademoiselle* Tremblay?

L-am plesnit peste brat cu sabia de lemn. I-am parat contralovitura și i-am tras un cot în abdomen. Cu toată forța. I-am mai adăugat două semne roșii la colecție. Speram să se învinețească.

— Am s-o iau ca pe o confirmare.

Stătea îndoit și se ținea de burtă, dar rânjea la mine. Era clar că nu-l lovisem suficient de tare.

— Fii pe pace. În câteva zile, nimeni n-o să-și mai amintească de fiascoul de aseară.

Strângeam sabia atât de tare, încât mi se albiseră încheieturile degetelor. Îmi zvâcnea maxilarul. Nu se cuvenea să-mi atac cel mai vechi prieten. Chiar dacă prietenul ăsta era un ticălos și-un...

— Până la urmă, ai salvat familia regală.

S-a îndreptat de spate, încă ținându-se de coaste, și a rânjit mai larg.

— Între noi fie vorba, te-ai făcut de râs și cu vrăjitoarea aia. Și chiar nu pricep de ce. Nu mă tentează deloc să fiu tată. Hoțomanca de-aseară, pe de altă parte... *Aia* da bucățică...

M-am repezit la el, dar mi-a blocat atacul, râzând și lovindu-mă cu pumnul în umăr.

— Ușurel, Reid! Glumeam și eu.

De când înaintasem în grad, glumele lui nu mai erau la fel de amuzante.

Jean Luc fusese abandonat la ușa bisericii, la vârsta de trei ani. Fiecare dintre amintirile mele îl includea și pe el, într-un fel sau altul. Am copilărit împreună. Am împărțit același dormitor. Aceiași prieteni. Aceeași furie.

Ne-am purtat mereu un respect reciproc. Dar vremurile acelea s-au dus.

M-am îndepărtat, iar Jean Luc s-a șters pe pantaloni de sudoarea mea, cu un gest teatral. Câțiva dintre tovarășii noștri au pufnit în râs. Râsul li s-a curmat brusc, când mi-au văzut expresia.

— În orice glumă se ascunde un adevăr.

A lăsat capul într-o parte, continuând să rânjească. Ochilor săi verzi nu le scăpa nimic.

— Se prea poate... Dar nu ne poruncește Domnul nostru să ne lepădăm de prefăcătorie? a zis și apoi a citat, fără să aștepte un

răspuns din partea mea – niciodată nu aștepta: „Grăiți adevărul fiecare cu aproapele său, căci unul altuia ne suntem mădulare".

— Cunosc Scriptura.

— Atunci de ce vrei să-mi înăbuși adevărul?

— Vorbești prea mult.

A râs și mai tare, apoi a deschis gura, dând să ne uluiască încă o dată cu istețimea lui. Dar l-a întrerupt Ansel, gâfâind de efort. Părul ciufulit îi lucea de sudoare și era roșu ca racul la față.

— Doar pentru că *poți* spune un lucru nu înseamnă că *trebuie* să-l spui. În afară de asta, a adăugat, aruncându-mi o privire, Reid n-a fost singur la parada de ieri. Nici aseară, la conac.

Mă uitam îndârjit în pământ. Ansel nu trebuia să se amestece în discuția noastră. Jean Luc ne cerceta pe amândoi cu o curiozitate nedisimulată. Și-a înfipt sabia în pământ și s-a sprijinit în ea. Și-a trecut degetele prin barbă.

— E adevărat, dar eșecul ăsta pare să-l usture mai rău pe el decât pe noi, ceilalți, nu-i așa?

— Cineva trebuie să sufere, mi-a scăpat mie din gură.

Am strâns din dinți și i-am întors spatele, înainte să mai fac ori să mai spun ceva ce puteam regreta.

— Aha! a făcut Jean Luc, luminându-se la față, apoi s-a îndreptat de umeri, uitând de sabie și de barbă. Acum îmi dau seama ce te roade. Ți-e teamă că l-ai dezamăgit pe arhiepiscop. Ori, poate, pe Célie?

Unu.

Doi.

Trei.

Ansel se uita agitat când la unul, când la celălalt.

— Toți ne facem vinovați în egală măsură, a spus el.

— Posibil, a zis Jean Luc.

Îi dispăruse zâmbetul, dar în ochi îi lucea o emoție pe care preferam să nu o numesc.

— Însă Reid este căpitanul. El e singurul care se bucură de privilegiile acestui titlu. Corect și echitabil ar fi ca tot el să suporte și consecințele.

Am pus sabia în rastel.

Patru.

Cinci.

Șase.

Am tras aer în piept, străduindu-mă să-mi înăbuș furia. Mușchii încă mi se zbăteau pe falcă.

Șapte.

Tu deții controlul, îmi răsunau în minte îndemnurile arhiepiscopului, din copilărie. *Nu te lăsa condus de furie, Reid. Respiră adânc. Numără până la zece. Stăpânește-ți impulsurile.*

I-am urmat sfatul. Încetul cu încetul, am simțit cum tensiunea mi se ridică de pe umeri. Obrajii nu-mi mai ardeau. Am început să respir mai ușor. L-am prins pe Jean Luc de umăr și rânjetul insolent i s-a șters.

— Ai dreptate, Jean. A fost vina mea. Îmi asum întreaga responsabilitate.

N-a apucat să-mi răspundă, căci arhiepiscopul și-a făcut apariția pe terenul de antrenament. S-a uitat la mine cu ochii lui de gheață. Am dus imediat pumnul la inimă și am făcut o plecăciune. Ceilalți mi-au urmat exemplul.

Arhiepiscopul ne-a salutat înclinând fruntea.

— Pe loc repaus, Vânători.

Când mi-a făcut semn să mă apropii, încruntarea de pe chipul lui Jean Luc s-a adâncit.

— Tot Turnul vorbește despre proasta ta dispoziție în această dimineață, căpitane Diggory.

— Vă cer scuze, domnule.

Arhiepiscopul a fluturat din mână.

— N-ai de ce să-mi ceri scuze. Strădaniile tale n-au fost zadarnice. O să prindem vrăjitoarele și o să ștergem orice urmă a existenței lor infecte de pe fața pământului, a zis, încruntându-se ușor. Nu ești vinovat pentru cele întâmplate aseară.

În ochii lui Jean Luc a apărut o sclipire de ură, dar arhiepiscopul n-a observat.

— Trebuie să merg la un matineu, cu unul dintre demnitarii străini ai regelui. Deși nu suport teatrul – o activitate josnică, demnă doar de vagabonzi și pungași –, vreau să mă însoțești.

Mi-am șters transpirația de pe frunte.

— Dar, domnule...

— Nu e o rugăminte. Mergi și te spală. Să fii gata de plecare peste o oră.

— Am înțeles, domnule!

Emoția fără nume din ochii lui Jean Luc îmi sfredelea spatele în momentul în care l-am urmat pe arhiepiscop în clădire. Abia mai târziu, pe când stăteam în trăsură, în fața teatrului Soleil et Lune, mi-am îngăduit să-i spun pe nume. Mi-am îngăduit să simt gustul amar al regretului.

Cândva, ne respectaserăm reciproc. Dar asta înainte să apară invidia.

O ÎNȚELEGERE RECIPROC AVANTAJOASĂ

Lou

A DOUA ZI, CÂND M-AM TREZIT, RAZELE PALIDE ale soarelui pătrundeau pe fereastra podului. Am clipit de câteva ori, rătăcită în momentul acela plăcut dintre somn și trezie, când nu îți aduci aminte nimic. Subconștientul însă mi-a tras un ghiont. Din teatru răzbăteau strigătele artiștilor și ale personalului, iar pe fereastră veneau glasuri vesele. M-am încruntat, încă amețită de somn.

Era o gălăgie neobișnuită în teatru, în dimineața asta.

M-am ridicat anevoie în capul oaselor. În fiecare sâmbătă se țineau spectacole de matineu la Soleil et Lune. Cum de uitasem?

Am simțit cum îmi zvâcnește fața de durere în momentul în care m-am trântit la loc pe pat. Oh, da – mi-am amintit ce se întâmplase. Nasul îmi fusese făcut praf și fusesem silită să fug, ca să scap cu viață.

Dedesubt, zarva a crescut odată ce a început uvertura.

Am scos un geamăt. Acum trebuia să rămân aici până la încheierea spectacolului și simțeam că fac pe mine. De regulă, nu era o problemă să mă furișez la toaleta de la parter, înainte să sosească artiștii și membrii echipei, dar, de data asta, dormisem prea mult. Am coborât din pat, icnind din cauza durerilor de spate, și mi-am

evaluat rapid rănile. Nasul era evident spart, iar degetele se umflaseră dublu față de dimensiunea normală în cursul nopții. Dar purtam o rochie îndeajuns de elegantă încât să mă strecor printre spectatori fără să bat la ochi... dacă n-ar fi fost pătată de sânge. Mi-am umezit cu salivă degetele sănătoase și am frecat furioasă materialul, dar n-a fost chip să scot petele.

Cu un oftat de exasperare, am aruncat o privire la costumele prăfuite, înșirate pe umerașe, și la cufărul de lângă pat, pe care-l împărțeam cu Coco. Era plin de pantaloni de lână, fulare, mănuși cu un deget și șaluri, precum și câteva pături jerpelite pe care le găsiserăm în gunoi, săptămâna trecută. Am atins ușurel jumătatea de pat pe care dormea de obicei Coco.

Speram din tot sufletul să fi ajuns cu bine la mătușa ei.

Am clătinat din cap și mi-am reîndreptat atenția către costumele de pe umerașe, dintre care am luat unul la întâmplare. Coco putea să-și poarte singură de grijă. Eu, pe de-altă parte...

După trei încercări chinuitoare, am renunțat să mă mai dezbrac. Degetele rupte refuzau să mă ajute și nu mă puteam contorsiona încât să ajung la nasturii dintre omoplați. Dintr-un coș de gunoi, am cules o pălărie de paie și o pereche de ochelari cu rame de sârmă. Panglica de catifea purtată noaptea trecută încă îmi ascundea cicatricea, iar pelerina acoperea mare parte din petele de sânge de pe rochie. Altă soluție nu aveam.

Vezica mea amenința să explodeze, dar n-aveam de gând să urinez într-un colț, ca un câine.

De altfel, în cazul în care trebuia să dispar rapid, aveam varianta de a-mi băga Inelul Angelicăi în gură. Bănuiam că e foarte aglomerat în foaier și nu mă puteam deplasa la adăpostul invizibilității, căci sigur m-aș fi dat de gol. S-ar fi iscat agitație mare, dacă se auzea că o fantomă a călcat pe cineva pe picior.

Mi-am tras pălăria pe ochi și am coborât scara ce ducea în culise. Majoritatea artiștilor nu m-au băgat în seamă, cu excepția...

— N-ai voie aici! mi-a zis o fată arogantă, cu nasul cârn.

Avea fața rotundă și părul de culoarea și textura mătăsii de porumb.

— Dumnezeule mare, ce-ai pățit la față? m-a întrebat îngrozită, când m-am întors spre ea.

— Nimic, am răspuns, lăsând capul în pământ, dar răul era deja făcut.

Aroganța ei s-a transformat în îngrijorare.

— Te-a rănit cineva? a întrebat, apropiindu-se de mine. Vrei să chem poliția?

— Nu, nu, am spus, aruncându-i un zâmbet stânjenit. Căutam toaleta și m-am rătăcit.

— E în foaier, a răspuns, mijind ochii la mine. Ai *sânge* pe rochie? Sigur ești bine?

— Sunt în regulă, am zis, dând viguros din cap. Mersi!

Graba cu care am plecat de lângă ea nu avea cum să nu-i trezească suspiciuni. Deși țineam capul plecat, simțeam acum și alți ochi ațintiți asupra mea. Arătam, probabil, înfiorător. Poate era mai bine să fi folosit Inelul Angelicăi.

În foaier era mult mai rău decât în culise. Peste tot se înghesuiau nobili și negustori bogați, care nu-și găsiseră încă locurile. Am luat-o pe la marginea încăperii, pe lângă pereți, pentru a evita să atrag atenția. Din fericire, spectatorii erau mult prea preocupați să se studieze unii pe alții ca să mă observe pe mine. În definitiv, Soleil et Lune era mult mai căutat pentru bârfe, decât pentru reprezentațiile de pe scenă.

Am auzit un cuplu șușotind cum că însuși arhiepiscopul asista la matineul de azi – un motiv în plus să mă întorc în pod cât mai repede cu putință.

În calitate de părinte al Vânătorilor, arhiepiscopul îi călăuzea în războiul lor spiritual împotriva răului din Belterra, declarând

că Dumnezeu îi încredințase misiunea de a stârpi forțele oculte. Arsese pe rug zeci de vrăjitoare – mai multe decât oricare dintre predecesorii săi – și nu avea de gând să se oprească. Îl văzusem o singură dată – de la distanță –, dar recunoscusem sclipirea crudă din ochii lui: obsesie.

Am intrat în toaletă înainte să-i mai atrag atenția cuiva. După ce m-am ușurat, mi-am scos pălăria caraghioasă de pe cap și m-am studiat în oglindă. Nu era de mirare că oamenii din culise se zgâiseră la mine. Fața mea era un dezastru, ochii învinețiți și, pe obraji, sânge uscat. M-am spălat cu apă rece de la robinet până când mi s-a roșit toată pielea. Nu m-a ajutat prea mult la îmbunătățirea aspectului general.

Cineva a bătut politicos la ușă.

— Scuze! am spus timid. Sunt deranjată la stomac!

Ciocănitul s-a oprit imediat. Am auzit bombănelile indignate ale femeii care se îndepărta. Bine că am scăpat de ea! Trebuia să aștept să se împrăștie mulțimea, iar o toaletă încuiată era cea mai bună ascunzătoare. Profund nemulțumită de imaginea din oglindă, m-am apucat să-mi curăț sângele de pe rochie.

Vocile de afară s-au stins treptat și au răsunat acordurile muzicii, semn că începea spectacolul. Am întredeschis ușa și m-am uitat în foaier. Rămăseseră doar trei plasatori. M-au salutat când am trecut pe lângă ei, fără a-mi observa fața tumefiată în semiîntuneric.

Mi-a mai venit inima la loc când m-am apropiat de ușa care ducea în culise. Mai aveam câțiva metri până la ea, când, în spatele meu, s-a deschis ușa sălii de teatru.

— Pot să vă ajut, domnule? a întrebat unul dintre plasatori.

Necunoscutul a murmurat ceva. M-a trecut un fior când i-am auzit glasul. Trebuia să-mi fi văzut de drum. Trebuia s-o fi luat la goană – instinctul îmi striga „Fugi, fugi, *fugi!*" –, dar n-am făcut-o.

Ba, mai mult, am întors capul să-l privesc pe bărbatul ieșit din sală. Vânătorul cu păr arămiu, foarte înalt, cu veston albastru.

— Hei! a strigat.

S-a repezit la mine înainte să apuc să fac vreo mișcare. Mi-a strâns mâinile – ca într-o menghină – și m-a răsucit spre el, așezându-se cu spatele la ieșire. Mi-am dat seama imediat că n-aveam șanse să scap oricât m-aș fi zbătut. Era prea puternic. Prea *solid*. Îmi rămăsese o singură soluție.

I-am tras un genunchi între picioare.

S-a îndoit, gemând, și a slăbit strânsoarea.

M-am smuls din mâinile lui – i-am mai aruncat și pălăria în față – și am luat-o la fugă pe culoarele teatrului. Mai era o ușă care ducea în spatele scenei. Angajații au rămas cu gura căscată când am trecut în goană pe lângă ei, trântind în urmă lăzi și alte obiecte de recuzită. În momentul în care urmăritorul m-a înșfăcat de tivul pelerinei, mi-am rupt agățătoarea de la gât și am fugit mai departe. Degeaba. Vânătorul venea după mine, cu pași de aproape trei ori mai lungi decât ai mei...

Exact când m-a prins de încheietură, am văzut-o pe fata cu nasul cârn. M-am smucit din răsputeri – mi-au zburat până și ochelarii de la ochi –, dar el m-a strâns și mai tare. Îmi șiroiau lacrimile pe fața tumefiată.

— Ajută-mă, te rog!

Cârna a făcut ochii mari.

— Dă-i drumul!

La strigătul ei, vocile de pe scenă au tăcut și toată lumea a încremenit.

Drace! Nu, nu, *nu*!

Profitând de șovăiala Vânătorului, am dat să mă eliberez, dar, din greșeală, mi-a atins sânul cu mâna. Și-a retras-o, vizibil stânjenit, dar m-a prins de guler, imediat ce-am încercat să fug.

Consternată, am văzut cu încetinitorul cum stofa subțire se rupe, în momentul în care i s-a încurcat piciorul în faldurile fustei mele. Ne-am agățat unul de altul, chinuindu-ne zadarnic să ne păstrăm echilibrul.

Ne-am rostogolit prin cortină, direct pe scenă.

Din public s-a înălțat o exclamație colectivă, apoi s-a lăsat liniștea. Nimeni nu îndrăznea să răsufle. Nici măcar eu.

Vânătorul, peste care mă prăvălisem, se uita la mine cu ochi mari. Am privit înmărmurită emoțiile care i se perindau pe chip. Oroare. Panică. Rușine. Furie.

Cârna a venit după noi și vraja s-a destrămat.

— Porcule! Nerușinatule!

Vânătorul m-a zvârlit cât colo, de parcă l-aș fi mușcat, și am căzut pe spate. Din sală au izbucnit strigăte indignate, în momentul în care mi s-a desfăcut rochia. Se holbau la vânătăile de pe fața mea, la corsajul rupt, și presupunerile înfloreau. Dar nu de asta îmi păsa mie. Uitându-mă la ei, mi-am dat seama cu groază că s-ar putea să mă vadă cineva anume. M-am albit la față.

Cârna m-a luat în brațe, m-a ajutat să mă ridic și m-a scos binișor de pe scenă. Imediat și-au făcut apariția doi angajați solizi, care l-au imobilizat pe Vânător. Publicul a izbucnit în urale în momentul în care l-au scos cu forța, după noi. Am întors capul, mirată că nu opune rezistență, dar și el era la fel de palid ca mine.

Fata a luat un cearșaf dintr-o ladă și m-a înfășurat în el.

— Te simți bine?

Am ignorat întrebarea ridicolă. Normal că nu mă simțeam bine. Nici măcar nu pricepeam prea bine *ce se întâmplase.*

— Sper să-l bage la închisoare! a spus ea, aruncându-i o privire dușmănoasă Vânătorului, care se uita năucit în jur.

Publicul continua să îl huiduie.

— N-o s-o facă, am zis, posomorâtă. E Vânător.

— O să depunem mărturie toți cei care am fost de față, a replicat ea pe un ton hotărât și le-a făcut semn celorlalți angajați.

Aceștia se învârteau încurcați de colo până colo, neștiind ce altceva să facă.

— Am văzut întregul incident. Mare noroc ai avut că s-a întâmplat aici, a reluat ea, uitându-se scandalizată la rochia mea sfâșiată. Altminteri, cine știe ce se putea întâmpla.

N-am contrazis-o. Nu voiam decât să plec de acolo. Întregul dezastru se petrecuse din cauza încercării mele stângace de a fugi, iar asta era ultima mea șansă. Vânătorul nu mă putea opri acum, dar, în scurt timp, aveau să apară polițaii. Pe ei nu-i va interesa părerea publicului. Aveau să mă ducă la închisoare, fără să le pese de rochia mea ruptă și de vânătăile de pe față. Și asta ar fi însemnat ca Vânătorii să pună mâna pe mine mult prea ușor, după ce se clarifica toată povestea.

Știam care va fi deznodământul. Rugul și un băț de chibrit.

Exact când mă hotărâsem să las naibii prudența și s-o șterg – eventual să bag în gură Inelul Angelicăi în momentul în care ajungeam la scări –, s-a deschis ușa din dreapta scenei.

Mi-a stat inima când am văzut că apare arhiepiscopul.

ERA MAI SCUND DECÂT ÎMI IMAGINASEM, deși mai înalt decât mine, avea părul grizonant și ochii albaștri, ca gheața. I-au sticlit puțin în timp ce mă examina – fața tumefiată, părul ciufulit, cearșaful în care eram înfășurată –, apoi s-au făcut mici, parcă revoltați de dezastrul din jur. Și-a pungit buzele cu dispreț.

— Lăsați-ne singuri, a zis, făcând semn spre ușă.

Angajații teatrului s-au conformat imediat. La fel și eu. Mă grăbeam atât de tare să plec, încât a fost cât pe ce să mă împiedic în propriile picioare. Vânătorul a întins mâna și m-a prins de braț.

— Tu nu! a zis arhiepiscopul.

Cârna se uita la noi trei și nu știa ce să facă. Dar a fost suficient ca arhiepiscopul să-i arunce o privire tăioasă și a tulit-o imediat după ceilalți.

Vânătorul mi-a dat drumul imediat după plecarea ei și a făcut o plecăciune în fața arhiepiscopului, cu pumnul la piept.

— Aceasta e femeia pe care am găsit-o în casa lui Tremblay, Eminență.

Arhiepiscopul a dat scurt din cap și și-a întors atenția asupra mea. M-a studiat din nou, și din nou a luat o mină severă – ca și când m-ar fi evaluat și ar fi ajuns la concluzia că lăsam de dorit. Și-a împreunat mâinile la spate.

— Așadar, tu ești hoața care a reușit să scape.

Am încuviințat din cap, neîndrăznind nici să respir. Zisese *hoață*. Nu vrăjitoare.

— Ne-ai pus pe jar, draga mea.

— N-am...

— Liniște!

Am închis gura numaidecât. Nu eram într-atât de neroadă, încât să mă cert cu arhiepiscopul. Dacă exista cineva deasupra legii, el era acela.

S-a apropiat de mine cu pași mărunți, ținând în continuare mâinile la spate.

— Ești o hoață isteață, nu-i așa? Și foarte abilă, dacă ai reușit să scapi. Ia zi, cum ai fugit de pe acoperiș, aseară? Din spusele căpitanului Diggory, casa era înconjurată.

Am înghițit în sec. Zisese din nou hoață, nu vrăjitoare. Îmi sălta inima de bucurie. M-am uitat la Vânătorul cu păr arămiu, dar nu se citea nimic pe fața lui.

— M-a ajutat... prietena mea, am bâiguit.

A ridicat o sprânceană.

— Prietena ta, vrăjitoarea.

Mi-a înghețat sângele în vene. Dar Coco era deja departe – ascunsă în La Forêt des Yeux. Pădurea Ochilor. Vânătorii n-aveau s-o găsească în veci. Și, dacă totuși o găseau, ar fi protejat-o surorile ei.

M-am uitat în ochii arhiepiscopului, cu grijă să nu fac niciun gest care să-mi trădeze neliniștea.

— Recunosc, e vrăjitoare.

— Cum anume?

Știam că nu e bine să-l provoc, dar nu m-am putut abține.

— Cum anume e vrăjitoare? Păi, din câte știu eu, când o vrăjitoare și un bărbat se iubesc foarte mult...

Mi-a tras o palmă. Pocnitura a reverberat în sala goală. În mod curios, publicul o șterse la fel de repede ca angajații. Am dus mâna la obraz și i-am aruncat o privire furioasă. Vânătorul se foia stânjenit lângă mine.

— Copil nerușinat! a zis arhiepiscopul, cu ochii bulbucați alarmant. Cum te-a ajutat să fugi?

— Refuz să-i divulg secretele.

— Îndrăznești să tăinuiești informații?

Din partea dreaptă a scenei s-a auzit un ciocănit și a apărut imediat un polițist.

— Preasfinția Voastră, s-a strâns lumea afară. O parte dintre îngrijitori și membrii trupei de teatru nu vor să plece până când nu află ce se întâmplă cu fata și căpitanul Diggory. Atrag... tot mai multă atenție.

— Ieșim imediat, a răspuns arhiepiscopul.

S-a stăpânit, și-a aranjat odăjdiile și a inspirat adânc. Polițistul a făcut o plecăciune și s-a retras.

Arhiepiscopul s-a întors spre mine. A urmat un lung moment de tăcere, în care ne-am aruncat priviri încruntate.

— Ce să fac cu tine, asta-i întrebarea.

N-am îndrăznit să răspund, de teamă să nu mai primesc o palmă.

— Ești o infractoare care s-a înhăitat cu *demonii*. Ai pus la cale această mascaradă, ca să acuzi public un Vânător de violență fizică, printre... *alte* lucruri.

S-a strâmbat și mi-a aruncat o privire profund dezgustată. Zadarnic am încercat să ignor rușinea pe care o simțeam ca un nod în stomac. Fusese un accident. Nu o făcusem intenționat. Pe de altă parte... dacă interpretarea greșită a publicului mă ajuta să scap de rug...

N-am susținut niciodată că aș fi o persoană de onoare.

— Reputația căpitanului Diggory e distrusă, a reluat arhiepiscopul. Voi fi nevoit să-l eliberez din funcție, ca să nu fie pusă la îndoială virtutea Vânătorilor. Virtutea *mea*.

Mă sfredelea cu privirea. Am luat o mutră pocăită, de teamă să nu-l mănânce iar palma. Satisfăcut de căința mea, a început să se plimbe în sus și-n jos.

— Ce să fac cu tine? Cum să procedez?

Cu toate că îi trezeam o repulsie evidentă, ochii lui de gheață se tot întorceau la mine. Ca un fluture atras de flacăra lumânării. Îmi cerceta fața, părând să caute ceva, zăbovind asupra ochilor, a nasului, a gurii. A gâtului.

Spre disperarea mea, mi-am dat seama că, în încăierarea cu Vânătorul, mi se desfăcuse panglica. Am legat-o imediat. Arhiepiscopul a strâns din buze, dar nu m-a slăbit din ochi.

Cu greu m-am abținut să nu-mi dau ochii peste cap, agasată, la absurdele lui frământări lăuntrice. Azi nu aveam să sfârșesc nici în închisoare, nici pe rug. Dintr-un motiv sau altul, arhiepiscopul și protejatul lui ajunseseră la concluzia că nu sunt vrăjitoare. Iar mie nu-mi trecea prin gând să-i contrazic.

Rămânea totuși întrebarea... *Ce* voia arhiepiscopul? Pentru că era evident că voia *ceva*. Aviditatea din privirea lui era

inconfundabilă și, cu cât aflam răspunsul mai repede, cu atât îl puteam folosi în avantajul meu. A durat câteva secunde până să-mi dau seama că își reluase monologul.

— ... datorită dexterității tale, a zis și s-a răsucit pe călcâie, cu o expresie victorioasă pe chip. Poate reușim să ajungem la o înțelegere reciproc avantajoasă.

S-a oprit și s-a uitat la noi, așteptând un răspuns.

— Vă ascult, am zis.

Vânătorul a dat țeapăn din cap.

— Minunat! E chiar foarte simplu – căsătorie.

M-am holbat la el, cu gura căscată.

Arhiepiscopul a chicotit, dar era un râs lipsit de veselie.

— În calitate de soție, ființa aceasta dezagreabilă ți-ar aparține. Ai avea tot dreptul s-o urmărești și s-o pedepsești, îndeosebi după o nesăbuință precum cea de aseară. Ba chiar s-ar cădea s-o faci. Ar fi absolut necesar. În felul acesta, nimeni nu te poate blama sau acuza de fapte necuviincioase. Și ai rămâne în continuare Vânător.

Am pufnit în râs. A ieșit ca un sunet sugrumat și deznădăjduit.

— Nu mă mărit cu nimeni.

Arhiepiscopul nu mi-a împărtășit amuzamentul.

— Ba o să te măriți, dacă nu vrei să fii biciuită în piața publică și trimisă la închisoare. N-oi fi eu șeful poliției, dar sunt bun prieten cu el.

Mă uitam la el stupefiată.

— Nu mă puteți șantaja...

A fluturat din mână, de parcă voia să alunge o muscă nesuferită.

— Niciun hoț nu scapă nepedepsit. Sfatul meu e să te gândești bine înainte de a lua o decizie, copilă.

Hotărâtă să-mi păstrez mintea limpede, în ciuda spaimei care mă gâtuia, am apelat la sprijinul Vânătorului.

— Nu cred că vrei să faci asta. Spune-i, te rog, să găsească altă soluție.

— Nu există altă soluție, a intervenit arhiepiscopul.

Vânătorul stătea ca o stană de piatră. Parcă nici nu mai respira.

— Ești ca un fiu pentru mine, Reid.

Arhiepiscopul l-a apucat prietenește de umăr – un șoarece care încerca să consoleze un elefant. Partea irațională a creierului meu abia se abținea să râdă.

— Nu-ți rata viața, cariera promițătoare și jurământul față de *Dumnezeu* pentru o păgână. Odată ce o să fie soția ta, n-ai decât s-o încui în pivniță și să uiți de ea. Ai dreptul legal să faci orice dorești cu ea, a zis el, aruncându-i o privire cu subînțeles. De asemenea, aranjamentul acesta ar rezolva și... alte probleme.

În sfârșit, Vânătorului i-a revenit sângele în obraji. Mai bine zis, i-a *inundat* fața. I-a urcat în viteză pe gât până în obraji, arzând chiar mai fierbinte decât privirile lui. Și-a încleștat maxilarul.

— Domnule, sunt...

N-am auzit ce-a spus. Aveam gura plină de salivă și vedeam ca prin ceață. Căsătorie. Cu un Vânător. Trebuia să existe altă soluție, *oricare* altă soluție...

Am simțit cum mi se întoarce stomacul pe dos și, înainte să apuc să mă controlez, am lansat un jet spectaculos de vomă la picioarele arhiepiscopului. S-a ferit iute, cu o exclamație de dezgust.

— Cum îndrăznești...?

A ridicat pumnul să mă mai lovească o dată, dar Vânătorul a intervenit cu viteza fulgerului și l-a prins pe arhiepiscop de încheietură.

— *Dacă* femeia asta o să-mi fie soție, a spus el, stânjenit, nu aveți voie să vă mai atingeți de ea.

Arhiepiscopul și-a dezvelit dinții într-un rânjet satisfăcut.

— Atunci, ești de acord?

Vânătorul i-a dat drumul la mână și s-a uitat la mine, roșu ca racul.

— Doar dacă acceptă și ea.

Vorbele lui îmi aminteau de Coco.

Ai grijă de tine!

Doar dacă-mi promiți că și tu o să ai de tine.

Coco îmi spusese că trebuia să găsesc pe cineva care să mă protejeze. M-am uitat la Vânătorul cu păr arămiu, apoi la arhiepiscopul care își freca încheietura. Poate că mă găsise protectorul pe mine.

Andre, Grue, poliția, *ea*... Niciunul nu-mi mai putea face vreun rău, dacă eram măritată cu un Vânător. Nici măcar Vânătorii nu aveau să mai reprezinte o amenințare – dacă reușeam să-mi joc rolul. Și să evit să fac magie în preajma lor. Nu aveau să afle niciodată că am fost vrăjitoare. Urma să mă ascund chiar sub nasul lor.

Dar, de asemenea... urma să am un soț.

Nu voiam un soț. Nu voiam să fiu legată de cineva prin căsătorie, mai ales de un moralist rigid cum era Vânătorul aici de față. Însă, dacă altă șansă de a scăpa de închisoare nu aveam, poate că era cea mai agreabilă variantă. În mod cert, era singura variantă de a ieși din teatru fără cătușe la mâini.

La urma urmelor, încă mai aveam Inelul Angelicăi. Puteam oricând să dispar *după* ce semnam certificatul de căsătorie.

Bine. Mi-am îndreptat umerii și mi-am ridicat bărbia.

— Sunt de acord.

CEREMONIA

Reid

STRIGĂTELE S-AU ÎNTEȚIT LA IEȘIREA DIN TEATRU, dar eu de-abia le auzeam. Sângele îmi vuia în urechi și acoperea toate sunetele din jur: protestele mulțimii, vorbele binevoitoare ale arhiepiscopului.

Dar nu și pașii ei. Pe aceștia îi auzeam cât se poate de limpede.

Ușori. Mai ușori decât ai mei. Dar mai neregulați. Mai puțin cadențați.

M-am concentrat asupra lor și vâjâitul din urechi s-a stins, treptat. Acum i-am putut auzi pe directorul teatrului și pe polițiști, încercând să calmeze spiritele.

Mi-am înfrânat impulsul de a-mi scoate Balisarda din teacă în momentul în care arhiepiscopul a deschis ușile. Mi-au înțepenit picioarele și îmi simțeam pielea deopotrivă fierbinte și rece... și parcă neîncăpătoare. Mult prea strâmtă. Mă înțepa și mă furnica la fiecare privire care se întorcea după noi. O mână micuță și caldă mi s-a așezat pe braț.

Palme aspre. Degete subțiri – două dintre ele bandajate. M-am uitat la ele. Erau rupte.

Nu le-am îngăduit ochilor mei să urce mai sus pe braț. Pentru că, de la braț, aș fi ajuns la umăr, iar, de la umăr, la față. Și știam ce voi găsi acolo. Doi ochi învinețiți și o umflătură proaspătă pe

obraz. O cicatrice deasupra sprâncenei. O alta de-a curmezișul gâtului. I se vedea pe sub panglica neagră, în pofida străduinței sale de-a o ascunde.

În minte mi-a răsărit chipul lui Célie. Imaculat și pur.

Oh, Doamne! *Célie.*

Arhiepiscopul a făcut un pas înainte și mulțimea a amuțit imediat. Încruntat, m-a tras în fața lui. Femeia – *păgâna* – nu mi-a dat drumul la mână. Încă nu îndrăzneam să mă uit la ea.

— Fraților!

Glasul arhiepiscopului a răsunat pe strada acum cufundată în tăcere, atrăgând și mai multă atenție. Toate capetele s-au întors către noi, iar femeia s-a refugiat lângă mine. Abia atunci m-am uitat îmbufnat la ea. Avea ochii mari și pupilele dilatate. Se citea spaima în ei.

Mi-am întors capul.

Nu-mi poți dărui inima ta, Reid. Nu pot avea așa ceva pe conștiință.

Te rog, Célie...

Bestiile care au ucis-o pe Pip sunt încă libere. Trebuie pedepsite. Nu vreau să-ți distrag atenția de la misiunea ta. Dacă trebuie să-ți dăruiești inima cuiva, dăruiește-o frăției Vânătorilor. Uită-mă, te rog! Te rog!

Cum aș putea să te uit vreodată?

De disperare, mi s-au înmuiat genunchii. N-avea să mă ierte niciodată.

— Dumnezeu v-a auzit și apreciază grija pe care i-o purtați acestei femei, a zis arhiepiscopul, deschizând brațele larg, într-un gest rugător. Dar nu vă lăsați amăgiți! După ce a încercat să jefuiască un nobil ca Domniile Voastre, aseară, a avut neobrăzarea de a fugi de lângă soțul ei, când acesta a vrut să o pedepsească, azi-dimineață. Nu o compătimiți, prieteni, ci *rugați-vă* pentru ea.

O femeie aflată în primele rânduri s-a uitat la arhiepiscop cu ură nedisimulată. Zveltă. Păr de culoare deschisă. Nas în vânt. M-am crispat, căci am recunoscut-o pe femeia din culise.

Porcule! Nerușinatule!

Parcă simțindu-mi privirea, s-a întors spre mine și a mijit ochii. Mă uitam la ea și încercam zadarnic să-mi șterg din minte învinuirile șoptite.

Sper să-l bage la închisoare. Cine știe ce se putea întâmpla?

Am înghițit cu greu nodul din gât și mi-am ferit privirea. Nu era de mirare că se lăsase păcălită. Păgâna era vicleană, iar eu, ca un caraghios, nu făcusem decât să-i ușurez sarcina. Căzusem în capcana ei. M-am blestemat în gând, abținându-mă cu greu să-mi smulg brațul din strânsoarea ei. N-ar fi fost înțelept. Prea mulți oameni ne priveau și nu puteam nesocoti ordinele arhiepiscopului.

— Trebuie să ne mărturisim duplicitatea imediat ce ne întoarcem acasă, spusese el, în timp ce se plimba încruntat. Lumea trebuie să creadă că sunteți deja căsătoriți. Nu-i așa că sufletul tău e nemântuit? adăugase, întorcându-se brusc spre ea.

Văzând că nu primește răspuns, îi aruncase o privire furioasă.

— Exact cum îmi imaginam. Trebuie să îndreptăm ambele situații cât mai repede și să mergem direct la Doleur, ca să-ți primești botezul. Iar tu, Reid, trebuie să-ți joci rolul de soț până când oficializăm legătura. Mută-i inelul de pe mâna dreaptă pe stânga. Mergi alături de ea. Farsa asta se poate încheia de îndată ce se împrăștie mulțimea. Și, pentru numele lui Dumnezeu, adu-i pelerina!

Acum, păgâna își rotea pe deget, neliniștită, inelul în cauză. A început să se foiască. A dus mâna la o șuviță care-i cădea pe lângă față. Își prinsese părul la ceafă, într-un coc dezordonat și rebel – exact ca ea. Îl disprețuiam.

— Vă rog să vedeți învățăturile Domnului în această femeie, a continuat arhiepiscopul, ridicând tonul. Învățați din ticăloșia ei. Nevestelor, ascultați-vă bărbații. Căiți-vă pentru sufletele voastre păcătoase. Doar așa veți cunoaște adevărata uniune cu Dumnezeu!

Mai multe persoane din mulțime au dat din cap, murmurând aprobator.

E adevărat. Eu întotdeauna am spus-o.

În vremurile astea, femeile sunt la fel de rele ca vrăjitoarele.

Ca să-și bage mințile-n cap, e nevoie de lemn – varga sau rugul.

Femeia din culise părea dornică să-l ia la bătaie pe arhiepiscop. Și-a dezvelit dinții, a strâns pumnii, după care s-a întors cu spatele și a plecat.

Păgâna s-a încordat toată lângă mine, înfigându-și degetele în brațul meu. I-am aruncat o privire furioasă, dar nu mi-a dat drumul. Și atunci am simțit mirosul – vag, subtil, atât de slab, încât era aproape imposibil să îl distingi. Totuși, persista în adierea vântului. Magie.

Arhiepiscopul a scos un geamăt.

Am întors capul, exact când s-a îndoit, ținându-se cu mâinile de burtă.

— Domnule, sunteți...

M-am oprit, pentru că a tras un vânt surprinzător de sonor. A holbat ochii și s-a înroșit la față. S-a stârnit rumoare în mulțime. Oamenii erau șocați. Dezgustați. Arhiepiscopul s-a îndreptat repede, a dat să-și aranjeze sutana, dar numaidecât s-a încovoiat iar. A urmat o nouă rafală de vânturi. I-am pus o mână pe spate, neștiind ce să fac.

— Domnule...

— Dă-mi pace! a mârâit el.

M-am retras și m-am uitat furios la păgână, care se zgâlțâia de râs pe înfundate.

— Nu mai râde!

— Nu mă pot abține.

Cu o mână în șold, hohotea. La un moment dat, a scos un fornăit. I-am aruncat o privire scârbită și m-am aplecat, ca să-i adulmec mirosul. Scorțișoară, nu magie. M-am îndepărtat rapid, dar ea râdea și mai tare.

— Pentru întâmplarea asta, aproape că merită să mă mărit cu tine, Vânătorule. Va fi o amintire de neuitat.

ARHIEPISCOPUL A INSISTAT ca eu și păgâna să mergem pe jos până la Doleur, pentru botezul ei. El a plecat cu trăsura.

Femeia a pufnit batjocoritor imediat ce am rămas singuri și a dat cu piciorul într-o piatră de lângă un container de gunoi.

— Omul ăsta e un dobitoc și jumătate.

Am strâns din dinți. *Nu riposta. Păstrează-ți calmul.*

— Nu-ți permit să vorbești urât despre el.

A rânjit și a lăsat capul pe spate, ca să mă vadă mai bine. După care – incredibil – s-a ridicat pe vârfuri și mi-a tras un bobârnac peste nas. M-am dat îndărăt, consternat. Mi s-au încins obrajii. Ea a rânjit și mai larg și mi-a întors spatele.

— Fac ce vreau eu, Vânătorule.

— O să-mi fii soție.

Am prins-o din urmă din doi pași, am întins mâna s-o apuc de braț, dar m-am oprit, înainte de a o atinge.

— Ceea ce înseamnă că ești obligată să mi te supui.

— Nu, zău? a replicat ea, încă rânjind, și a ridicat din sprâncene. Atunci, dacă tot ne ghidăm după legile patriarhale învechite, asta înseamnă că și tu o să mă protejezi și o să mă tratezi cu respect?

Mi-am scurtat pasul, ca să nu mă îndepărtez prea mult.

— Da.

A bătut din palme.

— Minunat. Cel puțin, va fi distractiv. Am o mulțime de dușmani.

M-am uitat dinadins la vânătăile de pe fața ei și nu m-am putut abține să o ironizez.

— Cine s-ar fi gândit?

— Mai bine să nu te gândești, a zis ea, pe un ton amical, degajat, de parcă vorbeam despre vreme. O să ai coșmaruri câteva săptămâni.

Mă mânca limba să-i pun mai multe întrebări, dar am refuzat să le rostesc cu glas tare. Ea părea mulțumită să tacă. Ochii îi alergau dintr-o parte în alta. La rochiile și pălăriile din vitrinele magazinelor. La caisele și alunele din cărucioarele negustorilor. La ferestrele murdare ale unei cârciumi micuțe și la fețele mânjite de funingine ale copiilor care fugăreau porumbeii pe stradă. La fiecare colț, chipul i se lumina de o nouă emoție. Admirație. Nostalgie. Încântare.

Era bizar de obositor să o urmăresc.

La capătul a câteva minute, n-am mai rezistat. Am tușit ușor, ca să-mi dreg glasul.

— Unul dintre ei ți-a făcut vânătăile astea?

— Care ei?

— Dușmanii despre care vorbeai.

— A, da, a răspuns. Au fost doi, mai exact.

Doi? Mă uitam la ea și nu-mi venea să cred. Încercam să mi-o imaginez pe făptura mărunțică de lângă mine luptându-se cu doi bărbați odată, dar apoi mi-am adus aminte de capcana pe care mi-o întinsese la teatru și cum convinsese publicul că am agresat-o. M-am întunecat la față. Era mai abilă decât lăsa impresia.

Străzile s-au lărgit în momentul în care am ajuns la marginea cartierului East End. În scurt timp, ne-au apărut înainte apele râului Doleur, scânteind în soarele după-amiezii. Arhiepiscopul ne aștepta lângă trăsură. Spre mirarea mea, am dat cu ochii de Jean Luc.

Normal. El avea să ne fie martor.

La vederea prietenului meu, realitatea m-a izbit ca o cărămidă în moalele capului. Chiar aveam să mă căsătoresc cu această femeie. Cu această... *creatură*. Păgâna asta, care se cățăra pe acoperișuri și jefuia bogătași, care sărea la bătaie, purta haine bărbătești și un nume pe măsură.

Nu avea nimic în comun cu Célie. Era exact opusul ei. Célie era grațioasă și delicată. Politicoasă. Cuviincioasă. Amabilă. Ea nu m-ar fi făcut niciodată de râs, nu s-ar fi dat niciodată în spectacol.

Am aruncat o privire furioasă spre femeia care urma să-mi fie soție. Rochie sfâșiată și plină de sânge. Față tumefiată și degete rupte. Cicatrice pe gât. Și un rânjet obraznic, care lămurea în mare măsură cum se alesese cu toate acele răni.

Femeia a ridicat din sprâncene.

— Îți place ce vezi?

Am întors capul. Célie ar suferi enorm, dacă ar afla ce-am făcut. Merita o viață mai bună. Merita un soț mai bun decât mine.

— Haideți, ne-a spus arhiepiscopul, arătând spre malul pustiu al râului.

Singurii noștri martori erau un pește mort și porumbeii care se hrăneau din el. I se vedeau oasele prin carnea putrezită și un singur ochi era ațintit spre cerul de noiembrie.

— Să terminăm odată cu asta. Dumnezeu poruncește ca păgâna să fie, mai întâi, botezată. „Nu vă înjugați la un jug străin cu necredincioșii. Căci ce însoțire are lumina cu întunericul?"

Aveam plumb în picioare. Cu fiecare pas, parcă înaintam prin nisip și mâl. Jean Luc ne urma îndeaproape. Îi simțeam rânjetul în ceafă. Nici nu îndrăzneam să-mi imaginez ce crede despre mine – despre întreaga poveste.

Arhiepiscopul a stat o clipă pe gânduri, înainte de a intra în apa tulbure. S-a uitat la păgână și, pentru prima oară, i-am citit șovăiala pe chip. Nu părea foarte convins că femeia va intra după el. *Răzgândește-te, te rog!* l-am implorat în gând. *Uită de această nebunie și trimite-o la închisoare, unde-i este locul.*

Dar, în acest caz, mi-aș fi pierdut Balisarda. Viața. Jurămintele. Rostul.

O voce nesuferită mi-a răsunat în minte. *Te-ar putea ierta, dacă ar dori cu adevărat. Nimeni nu i-ar pune decizia la îndoială. Ai putea rămâne Vânător și fără să te însori cu o infractoare.*

Atunci, de ce nu făcea asta?

M-a copleșit amărăciunea. Cum ar fi putut să mă ierte? Oamenii credeau că eu o acostasem. Nu conta că nu e adevărat. Conta doar că așa *credeau*. Chiar dacă le-ar fi explicat arhiepiscopul, chiar dacă femeia ar fi mărturisit adevărul, lumea ar fi continuat să șușotească pe la colțuri. Ar fi avut bănuieli. Ar fi pus la îndoială integritatea Vânătorilor. Mai rău de atât – ar fi pus la îndoială cinstea arhiepiscopului. Intențiile sale.

Eram deja prinși în această minciună. Oamenii credeau că e soția mea. Dacă se afla că nu e adevărat, l-ar fi acuzat pe arhiepiscop de înșelăciune. Nu puteam permite așa ceva.

Că-mi plăcea sau nu, trebuia să mă însor cu păgâna.

Femeia s-a dus la arhiepiscop cu pași apăsați și ostentativi. Acesta s-a încruntat și și-a șters de pe față apa cu care îl împroșcase.

— Ce întorsătură interesantă, a zis Jean Luc, uitându-se la păgână cu o privire amuzată.

Femeia părea să se certe cu arhiepiscopul. Nici nu mă așteptam la altceva din partea ei.

— M-a păcălit.

Mărturisirea mă ustura.

Văzând că nu-i dau alte detalii, Jean Luc s-a întors spre mine. Zâmbetul i-a dispărut de pe față.

— Cum rămâne cu Célie?

— Célie știa că nu ne vom căsători, am zis în silă, detestându-mă că rostisem acele cuvinte.

Nu-i povestisem despre refuzul ei. N-aș fi putut suporta ironiile lui. Sau mai rău – compătimirea. Mă întrebase, la un moment dat, după moartea Filippei, ce planuri am. Îmi venea să mor

de rușine. Îl mințisem, spunându-i că țin prea mult la jurământul făcut Domnului. Că nu o să mă însor niciodată.

Și iată-mă aici.

Jean Luc a strâns din buze și m-a studiat cu o privire șireată.

— Îmi pare rău, a zis, uitându-se la păgâna care ridicase unul dintre degetele rupte la nasul arhiepiscopului. N-o să fie ușor să fii căsătorit cu o ființă ca ea.

— E vreodată ușor să fii căsătorit?

— Poate că nu, dar ea mi se pare din cale-afară de insuportabilă, a răspuns, aruncându-mi un zâmbet forțat. Presupun că o să se mute în Turn, nu-i așa?

— Da, am spus, fără să-i întorc zâmbetul.

— Păcat, a oftat el.

Priveam în tăcere cum pe chipul arhiepiscopului se așterne o expresie din ce în ce mai crispată. Într-un final, ajuns la capătul răbdării, a prins-o de ceafă și a tras-o spre el. A vârât-o cu capul sub apă și a ținut-o acolo o secundă mai mult decât necesar.

Nu-l condamnam. Sufletul ei avea nevoie de o curățire temeinică.

Două secunde mai mult.

În sufletul arhiepiscopului părea să se ducă o luptă. Tremura din tot corpul, chinuindu-se să o țină sub apă, iar în ochii holbați avea o privire de om nebun. Doar nu avea de gând s-o...

Trei secunde mai mult.

Am sărit în apă. Jean Luc a venit după mine. Degeaba ne-am repezit spre cei doi, temerile noastre s-au dovedit a fi neîntemeiate. Arhiepiscopul i-a dat drumul imediat ce am ajuns în dreptul lor, iar femeia a țâșnit la suprafață, scuipând și mârâind ca o pisică furioasă. Apa îi șiroia pe păr, față și rochie. Am întins mâna s-o sprijin, dar m-a îmbrâncit. M-am dat un pas înapoi, iar ea s-a răsucit spre arhiepiscop, bolborosind.

— *Fils de pute!*

S-a repezit spre el înainte să apuc s-o opresc. Arhiepiscopul a făcut ochii mari, și-a pierdut echilibrul și a căzut pe spate în apă, dând neputincios din mâini și picioare. Jean Luc i-a sărit în ajutor. Am prins-o pe femeie și i-am imobilizat mâinile, înainte să-l mai atace o dată.

Parcă nici n-a observat.

— *Connard! Salaud!*[1]

Se zbătea și împroșca apă în toate părțile.

— Te omor! Îți smulg sutana de pe tine și te spânzur cu ea, pocitanie infectă și...

O priveam toți trei, cu ochii mari și gurile căscate. Arhiepiscopul și-a venit primul în fire. S-a făcut vânăt la față, iar, din gât, i-a ieșit un icnet sugrumat.

— Cum *îndrăznești* să-mi vorbești așa?

A țâșnit de lângă Jean Luc, fluturând un deget prin fața femeii. Mi-am dat seama că era o greșeală cu o fracțiune de secundă înainte ca aceasta să sară la el. Am strâns-o mai tare și am reușit s-o opresc, chiar înainte de a-și înfige dinții în degetul lui.

Eram blestemat să mă căsătoresc cu o sălbăticiune.

— Dă-mi *drumul*! a scrâșnit ea printre dinți și mi-a tras un cot în burtă.

— Nu.

A fost mai degrabă un geamăt decât un cuvânt. Dar nu i-am dat drumul.

Femeia a scos un sunet încărcat de frustrare – ceva între un mârâit și un țipăt – și, din fericire, s-a potolit. I-am mulțumit în gând Domnului și am tras-o după mine, la mal.

Arhiepiscopul și Jean Luc ne-au urmat.

— Mulțumesc, Reid!

---

[1] Nemernicule! Ticălosule! (lb. fr.)

Arhiepiscopul și-a tras nasul, și-a stors sutana și și-a aranjat crucea la gât. Pe chip i se citea un dispreț profund, în momentul în care s-a adresat pisicii turbate.

— E nevoie să-ți punem cătușe pe durata ceremoniei? Eventual și o botniță?

— Ai vrut să mă *omori*.

Arhiepiscopul i-a aruncat o privire sfidătoare.

— Copilă dragă, dacă voiam să te omor, erai moartă acum.

— Și reciproca e valabilă, a replicat femeia, cu o sticlire în ochi.

Jean Luc și-a înăbușit un hohot de râs.

Arhiepiscopul a făcut câțiva pași în față, cu ochii mijiți strâns, ca două linii subțiri.

— Dă-i drumul, Reid. Vreau să încheiem odată afacerea asta sordidă.

Cu mare plăcere.

— Nu te lungi prea mult, a bombănit femeia.

Arhiepiscopul și-a plecat capul.

— Voi doi, veniți în față și țineți-vă de mâini.

Ne-am uitat unul la altul. Niciunul nu s-a clintit.

— Hai mai repede!

Jean Luc m-a îmbrâncit din spate și am cedat, făcând un pas. Am văzut, clocotind de furie în tăcere, că femeia refuza să vină după mine. Am așteptat.

După câteva secunde interminabile, și-a dat ochii peste cap și s-a apropiat.

Când i-am întins mâinile, s-a uitat la ele de parcă aveam lepră.

Unu.

M-am forțat să respir. Inspir pe nas. Expir pe gură.

Doi.

Pe fruntea femeii a apărut o cută de încruntare. S-a uitat la mine cu o figură nedumerită – ca și când avea dubii în privința sănătății mele mintale.

Trei.

Patru.

M-a luat de mâini. S-a strâmbat de parcă o durea.

Cinci.

Prea târziu mi-am dat seama că durerea ei era reală. I-am dat drumul imediat la degetele rănite.

Șase.

Arhiepiscopul și-a dres glasul.

— Să începem, a zis și s-a întors către mine. Reid Florin Diggory, o iei de soție pe această femeie, pentru a trăi împreună după voia lui Dumnezeu, în sfânta uniune a căsătoriei? Juri să o iubești, să o mângâi, să o respecți și să rămâi alături de ea la bine și la rău, să te lepezi de alte femei și să-i fii credincios până la sfârșitul zilelor?

M-am concentrat pe un punct alb în mijlocul stolului de porumbei – o porumbiță. Mi se învârtea capul. Toată lumea se uita la mine, așteptând să spun ceva, dar nu puteam să scot niciun cuvânt. Aveam senzația că mă sufoc.

Nu mă puteam căsători cu femeia asta. Era imposibil. Odată încolțit, gândul acesta s-a agățat cu și mai mare îndârjire, înfigându-și ghearele în fiecare fibră a ființei mele. Trebuia să existe altă soluție – *orice* altă soluție.

Niște degete mici și calde mi-au strâns mâna. Am întors privirea și am întâlnit doi ochi pătrunzători, de peruzea. Mai mult albaștri decât verzi, în momentul acesta. Reflectau apa metalică din spatele nostru. A înghițit anevoie și a dat din cap, aproape imperceptibil.

În acea fracțiune de secundă, am înțeles. Îndoiala, ezitarea, mâhnirea pentru viitorul pe care nu-l voi avea niciodată – și ea simțea același lucru. Pisica turbată dispăruse. În locul ei, rămăsese o femeie. Mică. Speriată. Dar puternică.

Și mă ruga să fiu la fel.

Nu știu de ce-am făcut-o. Era o hoață, o infractoare căreia nu-i datoram nimic. Îmi distrusese viața în momentul în care mă târâse

pe scena teatrului. Dacă acceptam, eram convins că se va purta la fel și de aici înainte.

I-am strâns și eu mâna. Am simțit cum îmi urcă pe buze un cuvânt mititel și nepoftit.

— Jur.

Arhiepiscopul s-a întors spre ea. O țineam în continuare de mână, atent la degetele rănite.

— Cum te numești? a întrebat-o cu voce tăioasă. Numele complet.

— Louise Margaux Larue.

M-am încruntat. *Larue.* Un nume destul de frecvent printre delincvenții din East End, dar, în general, fals. Însemna *stradă.*

— Larue? a întrebat arhiepiscopul, cu o privire bănuitoare, dând glas suspiciunilor mele. Ține seama că, dacă numele se dovedește a fi fals, căsătoria va fi anulată. Nu cred că e nevoie să-ți reamintesc ce pățești, în acest caz.

— Cunosc legea.

— Bine, a zis el, fluturând din mână. Louise Margaux *Larue,* îl iei de bărbat pe acest om, pentru a trăi împreună după voia lui Dumnezeu, în sfânta instituție a căsătoriei? Juri să i te supui, să-l slujești, să-l iubești, să-l respecți și să rămâi alături de el la bine și la rău, să te lepezi de alți bărbați și să-i fii credincioasă până la capătul zilelor?

Vedeam cum îi joacă un rânjet ironic pe față, dar s-a stăpânit. A lovit cu piciorul într-un bulgăre nisip, aruncându-l spre stolul de păsări. Acestea s-au risipit, scoțând sunete de alarmă. Mi s-a pus un nod în gât în momentul în care porumbița și-a luat zborul.

— Jur.

Arhiepiscopul a reluat imediat.

— Prin puterea cu care sunt învestit, vă declar soț și soție, în numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh.

A făcut o scurtă pauză și toți mușchii din corp mi s-au încordat, în așteptarea următoarelor cuvinte. Parcă citindu-mi gândurile, arhiepiscopul mi-a aruncat o privire aspră. Am simțit cum îmi ard iar obrajii.

— Așa cum spune Dumnezeu, a continuat el, cu capul plecat și mâinile împreunate, „doi sunt mai buni decât unul... căci, dacă ar cădea, se ridică unul pe altul. Dar vai celui ce este singur când cade, pentru că el nu are pe altul să îl ridice. Iar, dacă cineva îl învinge pe unul, doi i se vor împotrivi. O frânghie împletită în trei nu se rupe repede".

Apoi a înălțat capul, cu un zâmbet sumbru.

— S-a isprăvit. Fie să nu despartă omul ceea ce a unit Domnul. Amin! Vom semna certificatul de căsătorie la întoarcere și, cu asta, am încheiat.

A pornit spre trăsură, dar s-a oprit brusc și s-a uitat la mine, încruntat.

— Căsătoria trebuie consumată pentru a deveni oficială.

Femeia s-a crispat lângă mine. Se uita fix la arhiepiscop, cu buzele strânse și ochii furioși. Simțeam că-mi ard obrajii. Mai tare decât înainte.

— Da, Eminența Voastră.

Arhiepiscopul a dat mulțumit din cap și a urcat în trăsură. Jean Luc l-a urmat, dar nu înainte de a-mi face cu ochiul. Nu crezusem că era posibil, dar umilința mea parcă s-a amplificat.

— Bravo, a zis arhiepiscopul, trântind portiera trăsurii. Îndepliniți-vă sarcina cât mai repede. O să trimit un martor mai târziu, în dormitorul vostru, ca să confirme.

Am simțit un gol în stomac în momentul în care trăsura a dispărut în zare.

PARTEA A II-A

Petit à petit, l'oiseau fait son nid.
Încetul cu încetul, pasărea își face cuibul.
— proverb francez

CONSUMAREA CĂSĂTORIEI

Lou

CATHÉDRAL SAINT-CÉCILE D'CESARINE SE ÎNĂLȚA înaintea noastră ca un spectru sinistru de turle, turnuri și arcuri butante. Vitraliile scânteiau în lumina soarelui ca niște nestemate. Ușile din lemn de trandafir – sculptate și încastrate în zidul alb – s-au deschis în clipa în care am urcat treptele și a ieșit un grup de Vânători.

— Poartă-te frumos, mi-a șoptit proaspătul meu soț.

Am zâmbit ironic, dar n-am zis nimic.

Unul dintre Vânători s-a oprit în fața mea.

— Actele la control.

— Ăă... păi...

Soțul meu a clătinat rigid din cap.

— E soția mea, Louise.

M-am uitat la el, șocată că reușise să rostească acele cuvinte printre dinții încleștați. Ca de obicei, el m-a ignorat.

Vânătorul din fața mea a clipit, parcă nevenindu-i a crede. A mai clipit o dată.

— Soția... soția ta, căpitane Diggory?

Soțul meu a încuviințat scurt din cap. Mă temeam să nu-și sfărâme dinții. Dacă mai scrâșnea mult, nu aveau cum să scape întregi.

— Întocmai.

Vânătorul mi-a aruncat o privire timidă.

— E ceva... neobișnuit. Arhiepiscopul știe de...?

— Chiar la el mergem.

— Desigur.

Vânătorul s-a întors către pajul care tocmai venise.

— Anunță-l pe arhiepiscop că au sosit căpitanul Diggory și... soția sa.

După ce băiatul a luat-o la fugă, mi-a mai aruncat o privire furișă. I-am făcut cu ochiul. Soțul meu a scos un mârâit iritat, m-a înșfăcat de braț și m-a condus cu forța spre ușă.

Mi-am smucit brațul.

— Nu-i nevoie să mă schilodești.

— Ți-am zis *să te porți frumos.*

— Ce mare scofală? I-am făcut *cu ochiul.* Nu e ca și cum m-am dezbrăcat în pielea goală și am cântat „Țâțoasa Liddy".

În spatele nostru, s-a stârnit agitație. Ne-am întors amândoi odată. Am văzut alt grup de Vânători care duceau ceea ce părea a fi un cadavru. Deși, din respect, îl înfășuraseră în cearșafuri, nu aveai cum să nu recunoști mâna care atârna dintre acestea.

Nici lujerii care-i crescuseră între degete. Nici scoarța care-i acoperea pielea.

M-am aplecat – deși soțul meu m-a tras înapoi – și am inspirat parfumul dulceag pe care-l emana cadavrul. Curioasă treabă.

Fără să scoată o vorbă, soțul meu a făcut semn din cap spre aleea de lângă biserică, iar Vânătorii s-au îndepărtat imediat.

Cu toate că m-a tras înăuntru, am întins gâtul și m-am uitat după ei.

— Ce-a fost asta?

— Nu te privește.

— Unde-l duc?

— Am zis că nu...

— Liniște!

Arhiepiscopul a intrat în hol, uitându-se dezgustat la noroiul și apa de la picioarele mele. Bineînțeles că el se schimbase deja într-o sutană curată și își spălase mâlul și nisipul de pe față. M-am abținut să îmi aranjez cât de cât rochia zdrențuită sau să-mi trec degetele prin părul ciufulit. Nu conta cum arăt. Arhiepiscopul n-avea decât să se ducă naibii.

— Certificatul de căsătorie e în biroul meu. Unde să trimit după lucrurile tale?

Mi-am stors părul cu un aer nepăsător.

— N-am nimic.

— Nu ai... nimic, a repetat el încet, măsurându-mă cu o privire nemulțumită.

— Da, asta am zis. Dacă vrei, poți să-ți trimiți slugoii să scotocească în podul teatrului Soleil et Lune. De câțiva ani mă îmbrac în costumele de acolo.

Arhiepiscopul s-a întunecat.

— Nu mă surprinde. Trebuie totuși să-ți găsim niște haine mai potrivite. Nu vreau să-l înjosesc pe Reid, permițând miresei lui să iasă în lume ca o păgână, chiar dacă asta este.

— Nu ți-e rușine? am zis și mi-am strâns rochia sfâșiată pe lângă corp, prefăcându-mă ofensată. Sunt creștină cu frica lui Dumnezeu...

Soțul meu m-a luat pe sus înainte să mai adaug ceva.

Puteam să jur că am auzit când i-a pocnit un dinte.

DUPĂ CE AM SEMNAT ÎN GRABĂ certificatul de căsătorie, soțul meu m-a condus pe un coridor îngust și prăfuit, evident pentru a evita mulțimea din hol. Doamne ferește să-i vadă cineva proaspăta soție! Vestea scandalului ajunsese, probabil, deja la Turn.

Mi-a atras atenția o scară în spirală, din capătul coridorului. Spre deosebire de scările vechi, din lemn de trandafir, care împânzeau catedrala, aceasta era din metal și, evident, adăugată după construcția inițială. Dar mai era ceva... în aerul de pe casa scării... Mi-am oprit soțul trăgându-l de braț și am adulmecat pe ascuns.

— Unde duce scara aia?

S-a uitat în direcția arătată de mine și a clătinat scurt din cap.

— Într-un loc în care tu n-o să calci. Accesul în afara zonei dormitoarelor e strict interzis. Doar personalul autorizat are voie la etajele superioare.

Așa, deci. Crezi că asta o să mă oprească?

M-am abținut de la comentarii și l-am lăsat să mă conducă pe altă scară, până la o ușă simplă, de lemn. A deschis-o fără să se uite la mine. M-am oprit în prag și am citit cuvintele scrijelite pe tocul de sus.

PE VRĂJITOARE SĂ N-O LAȘI SĂ TRĂIASCĂ

M-am înfiorat. Deci acesta era faimosul Turn al Vânătorilor. Deși nu se observau modificări mari pe coridorul acesta, avea, totuși, un aer... auster. Îi lipseau căldura, bunătatea – atmosfera era la fel de sumbră și rigidă ca oamenii care locuiau acolo.

O secundă mai târziu, soțul meu a scos capul pe ușă și s-a uitat la inscripția oribilă, apoi la mine.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic.

Am intrat repede după el, neluând în seamă sudoarea rece care mi se prelingea pe șira spinării. Nu mai exista cale de întoarcere acum. Mă aflam în burta bestiei.

În curând, urma să fiu în *patul* bestiei.

Nici de-a dracu'!

M-a condus pe hol, atent să nu mă atingă.

— Pe aici.

A arătat spre una dintre nenumăratele uși înșirate de-o parte și de alta a coridorului. M-am strecurat pe lângă el și am intrat – dar m-am oprit brusc.

Era o cutie de chibrituri. O cutie de chibrituri dureros de banală și tristă, fără nicio trăsătură distinctivă. Pereții erau albi, dușumeaua închisă la culoare. Singurele obiecte din cameră erau un pat și un birou. Dar cel mai groaznic era că nu avea niciun obiect personal. Nicio zorzoană. Nicio carte. Nici măcar un coș pentru rufele murdare. Când am văzut fereastra îngustă – mult prea sus ca să pot admira asfințitul – am simțit că moare ceva din mine.

Soțul meu era, fără îndoială, cea mai insipidă persoană de pe fața pământului.

Ușa s-a închis în urma mea. Un zăngănit sinistru, ca atunci când se trage zăvorul unei celule.

Cu coada ochiului, mi-am zărit soțul mișcând și m-am răsucit imediat, dar el a ridicat mâinile, vrând parcă să calmeze o pisică sălbatică.

— Voiam doar să-mi scot haina, a zis.

S-a dezbrăcat de vestonul ud și l-a întins pe birou, după care s-a apucat să-și desfacă banduliera.

— Te rog să te oprești, am spus. Altceva nu mai scoți de pe tine.

Și-a încleștat maxilarul.

— N-am de gând să te siluiesc, Louise, a spus el, strâmbând dezgustat din nas.

— Prefer Lou.

A tresărit vizibil la auzul numelui.

— Te deranjează numele meu?

— Mă deranjează toată ființa ta, a zis, trăgând scaunul de la birou și așezându-se, cu un oftat prelung. Ești o infractoare.

— N-o mai face pe moralistul, Vânătorule. Ai ajuns în situația asta din vina *ta*, nu a mea.

S-a încruntat.

— Tu ești de vină.

Am ridicat din umeri și m-am așezat pe patul impecabil. A făcut o grimasă în momentul în care i-am pătat cuvertura cu rochia mea udă.

— Trebuia să mă fi lăsat să fug, când ne-am întâlnit la teatru.

— N-am știut că o să... că o să-mi întinzi o *capcană*...

— Sunt infractoare, am spus, fără a mă obosi să-l corectez, fiindcă oricum nu mai avea importanță. Mă port ca o infractoare. Trebuia să fii mai prudent.

A arătat furios spre vânătăile și degetele mele rupte.

— Observ că-ți prieste viața de infractor.

— Sunt vie, nu? Asta-i tot ce contează.

— Serios? a zis el, ridicând din sprâncenele lui roșcovane. Din câte îmi dau seama, ai scăpat ca prin urechile acului.

Am fluturat disprețuitor din mână și am rânjit.

— Riscurile meseriei.

— N-o să se mai repete.

— Poftim?

Îi scânteiau ochii.

— Ești soția mea acum, fie că-ți place sau nu. Nimeni n-o să te mai atingă așa.

Tensiunea – grea și palpabilă – s-a instalat între noi imediat ce a rostit aceste cuvinte.

Am înclinat capul și m-am apropiat de el, cu un zâmbet larg. Mi-a aruncat o căutătură piezișă, dar i s-a tăiat răsuflarea când m-am aplecat peste el. Ochii i-au fugit imediat la buzele mele. Chiar și așezat pe scaun, era puțin mai înalt decât mine.

— Mă bucur.

Am încleștat degetele pe unul dintre cuțitele din banduliera lui. I l-am pus la gât înainte să apuce să reacționeze și i-am apăsat tăișul pe piele, suficient cât să dea un strop de sânge. M-a prins de încheietură – ca într-o menghină –, dar nu mi-a îndepărtat mâna. M-am aplecat și mai mult peste el. Buzele noastre erau despărțite de un spațiu cât firul de păr.

— Dar țin să te avertizez, i-am șoptit, că, dacă un bărbat mă atinge, în *oricare* fel, fără voia mea, îl spintec ca pe un pește.

Am făcut o pauză, ca să cresc suspansul, coborând cuțitul de la gât la buric și apoi mai jos. Vânătorul a scos un icnet.

— Chiar dacă bărbatul cu pricina e soțul meu.

— Trebuie să consumăm căsătoria, a spus el, cu o voce joasă, răgușită – furioasă. Amândoi avem prea mult de pierdut dacă ar fi anulată.

M-am retras cu o mișcare brutală și mi-am ridicat mâneca, dezvelindu-mi pielea de pe interiorul brațului. Fără să-mi dezlipesc ochii de la el, mi-am împlântat vârful cuțitului și am făcut o tăietură. A dat să mă oprească, dar era prea târziu. Sângele a țâșnit. Am tras cuvertura de pe pat și am lăsat să cadă câțiva stropi pe cearșafuri.

— Poftim! am zis, intrând în baie sub privirile lui stupefiate. Căsătorie consumată!

SAVURAM DUREREA RĂNII DIN BRAȚ. Părea atât de reală, spre deosebire de restul evenimentelor din ziua aceasta blestemată. Am curățat rana încet, dinadins, după care mi-am legat-o cu un bandaj pe care l-am găsit în dulăpiorul din colț.

Eram femeie măritată.

Dacă mi-ar fi zis cineva, dimineață, că o să fiu măritată până la apus, aș fi râs. Aș fi râs, apoi l-aș fi scuipat, probabil, în față.

Vânătorul a bătut la ușă.

— Ești bine?

— Doamne, lasă-mă și pe mine puțin în pace!

Ușa s-a întredeschis.

— Ești îmbrăcată?

— Nu, am mințit.

— Intru.

A vârât mai întâi capul și a făcut ochii mici la vederea sângelui împrăștiat peste tot.

— Chiar era nevoie să faci asta?

— Îmi place să fiu meticuloasă.

Mi-a dat la o parte bandajul, ca să examineze rana, forțându-mă astfel să mă uit la pieptul lui. Nu își schimbase hainele, iar cămașa era încă udă. I se lipea de piept, ceea ce mă tulbura profund. Am întors capul spre cadă, dar gândurile îmi tot zburau la el. Era extrem de înalt. Nefiresc de înalt. Mult prea mare pentru un spațiu atât de mic. Mă întrebam dacă suferea de vreo boală. Privirile mi-au fugit înapoi la pieptul lui. Era foarte probabil.

— Vor crede că te-am omorât.

Mi-a pus bandajul la loc, apoi a deschis dulăpiorul și a scos o cârpă ca să șteargă podeaua și chiuveta. După ce am terminat de pansat rana, m-am dus la el.

— Ce facem cu dovada? am întrebat, ștergându-mi mâinile pe poalele fustei.

— Îi dăm foc. E un incinerator la parter.

Mi s-au luminat ochii.

— Excelent! Mai demult am dat foc unui depozit. Un singur băț de chibrit și s-a făcut scrum.

Vânătorul mă privea oripilat.

— Ai incendiat o clădire?

Oamenii ăștia erau tari de urechi.

— Asta am spus. Trebuie să repet?

A clătinat din cap și a împăturit prosopul.

— Rochia, a zis, fără să se uite la mine.

— Ce-i cu ea? am întrebat, examinând-o.

— E plină de sânge. Trebuie să scăpăm și de ea.

— Haida-de! am pufnit, dând ochii peste cap. N-am alte haine.

— Asta-i problema ta. Dă-o încoace!

I-am aruncat o căutătură piezișă. Mi-a aruncat și el una la fel.

— N-am alte haine, am repetat rar.

Clar era surd.

— Trebuia să te gândești la asta înainte să te tai, a replicat, întinzând mâna spre mine.

A mai trecut o secundă.

— Bine, atunci! am chicotit, agitată. Să nu zici că nu-ți fac pe plac!

Ți-o plătesc eu. Am încercat să-mi scot rochia peste cap, dar degetele mele – încă amorțite și dureroase – nu voiau să mă asculte. Pânza udă mi s-a încolăcit în jurul gâtului, strangulându-mă, și era cât pe ce să-mi rup și degetele sănătoase în încercarea disperată de a mă elibera.

Două mâini puternice mi-au sărit în ajutor. M-am retras instinctiv și rochia s-a rupt la fel de ușor cum o făcuse și la teatru.

Rușinată, i-am aruncat-o în față.

Nu am rămas în pielea goală. Lenjeria elastică și moale îmi acoperea zonele intime, dar nu era suficient. În momentul în care a scos capul din rochia mea, Vânătorul avea obrajii roșii ca focul. A lăsat repede privirea în pământ.

— Găsești o cămașă acolo, a zis, arătând spre dulap, apoi s-a uitat la rana de pe brațul meu. O să-i spun unei menajere să-ți aducă o cămașă de noapte. Ai grijă să nu-ți vadă brațul.

Am dat încă o dată ochii peste cap, în urma lui, și am îmbrăcat una dintre cămășile sale uriașe. Îmi ajungea până sub genunchi.

Imediat ce m-am convins că a plecat, am intrat în dormitor. Lumina aurie a amurgului pătrundea prin fereastra mică și îndepărtată. Am tras biroul în dreptul ei, am pus scaunul pe el și m-am cățărat. M-am rezemat cu coatele pe pervaz, am lăsat bărbia în mâini și am oftat.

Soarele era încă superb. Și, în ciuda tuturor celor întâmplate, își urma, imperturbabil, drumul. Am închis ochii și m-am bucurat de căldura lui.

În scurt timp, a intrat o cameristă, trimisă să verifice cearșafurile pătate cu sânge. Mulțumită, le-a strâns de pe pat, fără să scoată o vorbă. Îi priveam spinarea rigidă și simțeam cum mă cuprinde deznădejdea. Ea nu se uita la mine.

— Ai cumva o cămașă de noapte? am întrebat-o, nemaiputând suporta tăcerea.

A făcut o plecăciune respectuoasă, dar tot nu s-a uitat în ochii mei.

— Piața se deschide abia mâine-dimineață, *madame*.

A ieșit din cameră fără să adauge altceva. M-am uitat după ea cu inima apăsată de o presimțire. Slabe șanse să găsesc un aliat în Turnul acesta afurisit. Până și servitorii erau spălați pe creier. Dar, dacă își imaginau că mă vor dresa prin tăcere – și izolare –, îi aștepta o surpriză de proporții.

Am coborât din turnul meu de mobilă și m-am apucat să scotocesc prin cameră, în căutarea unui obiect pe care să-l pot folosi împotriva temnicerului meu. Ceva cu care să-l pot șantaja. O armă. Orice. Mi-am frământat mintea și am recapitulat toate șiretlicurile pe care le folosisem împotriva lui Grue și Andre de-a lungul anilor. După ce am spart încuietoarea sertarului de la birou, am cotrobăit prin el, cu tot respectul cuvenit pentru un soț. Nu prea aveam ce vedea: câteva pene de scris, o călimară, o Biblie decolorată și... un carnețel cu coperte din piele. În momentul în care l-am luat și am

început să-l răsfoiesc, din el au zburat câteva foi. Scrisori. M-am aplecat să le văd mai bine și am zâmbit cu gura până la urechi.

Scrisori *de dragoste.*

ÎN ACEEAȘI SEARĂ, Vânătorul cu păr arămiu m-a trezit, cu o figură nedumerită. Dormeam în cadă – înfășurată în cămașa lui caraghioasă –, când a dat buzna și m-a împuns cu un deget în coaste.

— Ce-i? am întrebat, lovindu-l nervoasă peste mână, orbită de lumina îndreptată spre fața mea.

— Ce faci aici?

S-a ghemuit pe vine lângă cadă și a pus lumânarea pe podea.

— Nu te-am găsit în pat și m-am gândit... m-am gândit că ai...

— Că am plecat? am zis. E încă în plan.

Fața i s-a înăsprit.

— Ar fi o mare greșeală.

— Totul e relativ, am zis, căscând, și am dat să mă culc la loc.

— Ce cauți în cadă?

— Doar nu credeai că o să dorm în patul tău. Mi s-a părut cea mai bună soluție.

A urmat un moment de tăcere.

— Nu-i nevoie să dormi aici, a mormăit el, într-un final. Te las pe tine să dormi în pat.

— Nu, mersi. Nu e vorba că n-am încredere în tine, dar... Ba da, exact despre asta e vorba.

— Și ai impresia că în cadă ești protejată?

— Nu prea, am zis, abia reușind să țin pleoapele deschise. Dar pot să încui ușa...

Stai o clipă.

M-am trezit de-a binelea.

— *Am încuiat* ușa. Cum ai intrat?

A zâmbit și mi-am blestemat inima slabă, care a și început să palpite. Când zâmbea, i se lumina tot chipul – ca un soare. I-am aruncat o privire încruntată, mi-am pus mâinile în sân și m-am înfofolit mai bine în cămașa lui. Mă străduiam să nu fac *acea* comparație, dar nu-mi puteam scoate imaginea din minte. Părul lui arămiu – ciufulit, de parcă dormise unde nu se cuvenea – complica și mai mult situația.

— Pe unde-ai umblat? l-am luat la rost.

Zâmbetul i-a dispărut.

— Am adormit în biserică. Simțeam nevoia... să fiu singur.

M-am încruntat și s-a lăsat tăcerea între noi.

— Cum ai intrat aici? l-am întrebat, în cele din urmă.

— Nu ești singura care știe să spargă o încuietoare.

— Zău? am spus curioasă, ridicându-mă în capul oaselor. Și, mă rog, de unde ar învăța un cuvios Vânător o asemenea șmecherie?

— De la arhiepiscop.

— Nu mă surprinde. Ipocritul naibii!

Fragila amiciție dintre noi s-a rupt imediat. Vânătorul s-a ridicat în picioare.

— Nu vorbi urât de el. Cel puțin, nu de față cu mine. E cel mai bun om pe care l-am cunoscut. Și cel mai curajos. Când aveam trei ani...

L-am întrerupt, dându-mi ochii peste cap – începea să devină un tic în preajma lui.

— Uite care-i treaba, Vânătorule. Ești soțul meu și consider că trebuie să fiu sinceră cu tine, așa că te anunț că l-aș omorî bucuroasă pe arhiepiscop cu prima ocazie.

— Te-ar ucide înainte să apuci să miști un deget.

Se citea o convingere fanatică în ochii lui. Am ridicat din sprâncene, sceptică, dar politicoasă.

— Nu glumesc. E cel mai destoinic conducător din istoria ordinului Vânătorilor. Niciun altul n-a omorât atâtea vrăjitoare ca el. Iscusința lui e legendară. El însuși e o legendă...

— E un *moș*.

— Îl subestimezi.

— Din câte-am observat, e o practică frecventă pe aici.

Am căscat și i-am întors spatele, chinuindu-mă să găsesc o poziție mai comodă în cadă.

— A fost o discuție interesantă, dar eu trebuie să-mi fac somnul de frumusețe. Vreau să arăt bine, mâine.

— Ce se întâmplă mâine?

— Mă întorc la teatru, am murmurat, pe jumătate adormită. N-am prins mult din spectacolul de azi-dimineață, dar mi s-a părut fascinant.

A urmat un nou moment de tăcere, mai lung decât cel dinainte. I-am aruncat o privire peste umăr. A mutat de câteva ori lumânarea dintr-o mână în alta, după care a tras aer în piept.

— Acum, că ești soția mea, e mai bine să locuiești în Turnul Vânătorilor.

M-am ridicat în capul oaselor, trează de-a binelea.

— Eu nu cred că e bine deloc.

— Oamenii te-au văzut la teatru...

Mi s-a pus un nod în stomac.

— Iar acum știu că ești soția mea. Vei fi urmărită la tot pasul. Orice spui se va reflecta asupra mea... și asupra Vânătorilor. Arhiepiscopul nu are încredere în tine. Consideră că e mai bine să stai aici, până înveți să te comporți, a zis el, cu o privire tăioasă. Sunt de acord cu el.

— Îmi pare rău să aud asta. Te credeam mai cu capul pe umeri decât arhiepiscopul, am replicat. Nu mă poți ține închisă în această *trou à merdre*[1].

M-ar fi pufnit râsul la vederea mutrei lui indignate, dacă n-aș fi fost atât de nervoasă.

---

[1] Hazna (lb. fr.).

— Ai grijă cum vorbești, a spus, strângând din buze și fremătând din nări. Ești soția mea...

— Mi-ai mai spus! Sunt *soția* ta. Nu sclava ta, nici *proprietatea* ta. Am semnat certificatul ăla nenorocit ca *să scap* de închisoare...

— Nu putem avea încredere în tine, a zis el, ridicând tonul ca să mă acopere. Ești o infractoare. Ești impulsivă. Nici nu vreau să mă gândesc ce ți-ar putea ieși pe gură, dacă ar fi să pleci de aici.

— Rahat! La dracu'! Fu...

— Încetează!

I se congestionase gâtul, iar pieptul îi tresărea ca după un efort imens.

— Dumnezeule mare, femeie! Cum poți vorbi atât de urât? N-ai pic de rușine?

— Nu rămân aici, am șuierat printre dinți.

— O să faci ce ți se spune, a răspuns pe un ton sec – definitiv.

Nici de-a dracu'. Am dat să-i spun exact aceste cuvinte, dar el ieșise deja din baie, trântind ușa în urma lui cu asemenea forță, încât mi-au clănțănit dinții în gură.

INTEROGATORIUL

Reid

M-AM TREZIT CU MULT ÎNAINTEA SOȚIEI MELE. Înțepenit. Anchilozat. Mă durea tot corpul după o noapte agitată, petrecută pe podea. Oricât aș fi încercat să mă conving că ea *alesese* să doarmă în cadă, nu m-am îndurat să mă culc în pat. Nu câtă vreme ea era rănită. Nu câtă vreme exista riscul să se răzgândească.

Nu. I-am oferit patul. Era al ei.

Mi-am regretat cavalerismul imediat ce am pus piciorul pe terenul de antrenament. Evident se dusese vestea căsătoriei mele în tot Turnul. Vânător după Vânător se ridica să mă provoace la luptă, fiecare cu o sticlire hotărâtă în ochi. Fiecare își aștepta rândul, răbdător. Fiecare ataca, apoi, cu o ostilitate neobișnuită.

— Ești obosit, căpitane? m-a ironizat primul meu adversar, după ce m-a lovit în umăr.

Următorul a reușit să mă împungă în coaste. Apoi mi-a aruncat o privire dușmănoasă.

— Nu-i corect. Infractoarea doarme la trei uși de camera mea.

Jean Luc rânjea.

— Nu cred că au dormit prea mult.

— Ar putea să ne taie beregata.

— E în cârdășie cu vrăjitoarele.

— Nu-i corect.

— Nu-i cinstit.

— Am auzit că e o târfă.

Pe ultimul l-am izbit în cap cu mânerul sabiei și l-am lăsat lat. Am întins brațele și m-am învârtit încet. Provocându-i pe toți odată. Pe frunte aveam o tăietură care-mi sângera.

— Mai are cineva vreo problemă cu situația mea actuală?

Jean Luc a izbucnit în hohote. El, mai mult ca oricine, părea să se bucure de procesul, judecata și execuția mea din partea camarazilor – până când a păsit el însuși în ring.

— Hai să te văd de ce ești în stare, bătrâne!

Eram mai mare decât el cu trei luni.

Dar, oricât de rănit, epuizat sau *bătrân* aș fi fost, preferam să mor, decât să cedez în fața lui Jean Luc.

Lupta a durat doar câteva minute. Cu toate că era rapid în mișcări și agil, eu eram mai puternic. După o lovitură zdravănă, a căzut și el la pământ, ținându-se de coaste. Mi-am șters sângele de pe buza proaspăt spartă și l-am ajutat să se ridice.

— Din păcate, trebuie să vă întrerupem luna de miere, ca s-o interogăm în legătură cu cele întâmplate acasă la Tremblay. Îți convine sau nu, oamenii au dreptate în ceea ce spun, a zis el, pipăindu-și ușurel o umflătură de sub ochi. E în cârdășie cu vrăjitoarele. Arhiepiscopul crede că ne-ar putea conduce la ele.

Era cât pe ce să-mi dau ochii peste cap. Arhiepiscopul îmi împărtășise deja planurile sale, dar nu i-am spus asta lui Jean Luc. Îi plăcea să se simtă superior.

— Știu.

Săbiile de lemn încă trosneau și trupurile se încleștau, căci tovarășii noștri își continuau antrenamentul. Niciunul nu se apropia de noi, dar, în pauze, toți îmi aruncau priviri furișe. Oameni care altădată mă respectau. Oameni care altădată râdeau și glumeau împreună cu mine și mă considerau prietenul lor. În doar câteva ore, ajunsesem să

fiu respins de soție și disprețuit de prieteni. Ambele mă dureau mai tare decât aș fi vrut să recunosc.

La micul dejun, a fost chiar mai rău. Tovarășii mei nu m-au lăsat să mă ating de mâncare. Jumătate dintre ei ardeau de curiozitate să afle cum fusese noaptea nunții, ceilalți mă ignorau cu obstinație.

Cum a fost?

Ți-a plăcut?

Să nu-i spui arhiepiscopului... dar am încercat și eu odată. Cu una, Babette.

Bineînțeles că nu îmi *doresem* să consum căsătoria. Cu *ea*. Cât despre frații mei, aveau să se dea pe brazdă. Odată ce se vor convinge că nu plec nicăieri. Pentru că nici prin gând nu-mi trecea așa ceva.

Am traversat curtea și am pus sabia în rastel. Oamenii s-au dat la o parte din calea mea. Le auzeam șușotelile în spate. Spre enervarea mea, Jean Luc nu avea asemenea scrupule. Se ținea după mine ca un tăune afurisit.

— Trebuie să recunosc că abia aștept să o văd din nou, a zis el, având grijă să-și așeze sabia peste a mea. După circul de pe malul râului, cred că tovarășii noștri o să aibă parte de o distracție pe cinste.

Aș fi preferat să mă urmărească un tăune.

— Te înșeli în privința ei, am zis, pe un ton scăzut.

Jean Luc s-a făcut că nu mă aude.

— De mult n-a mai fost o femeie în Turn, a reluat el. Cine-a fost ultima? Soția căpitanului Barre, parcă? Dar la aia n-aveai ce vedea. A ta e mult mai frumușică...

— Te rog să nu vorbești așa despre soția mea.

Șușotelile s-au întețit în spatele nostru, când ne-am apropiat de Turn. Hohote nestăpânite de râs au răsunat în toată curtea, în momentul în care am intrat. Am strâns din dinți și m-am făcut că nu le aud.

— Nu te privește pe tine ce fel de femeie e.

Jean Luc a ridicat din sprâncene.

— Hopa! Mi se pare mie sau ești un pic gelos? Doar n-ai uitat-o așa de repede pe dragostea vieții tale?

Célie. Numele ei m-a străpuns ca un cuțit zimțat. Aseară, îi scrisesem ultima scrisoare. Se cuvenea să afle de la mine ce se întâmplase. Iar acum... se terminase totul între noi. Se terminase de-a binelea, de data asta. Am încercat să scap de nodul din gât, dar n-am izbutit.

Uită-mă, te rog!

N-aș putea să te uit niciodată.

Trebuie.

Trimisesem scrisoarea la prima oră a dimineții.

— Ai anunțat-o? m-a întrebat Jean Luc.

Fiind suficient de înalt cât să țină pasul cu mine, nu era chip să mă descotorosesc de el.

— Ai trecut pe la ea, astă-noapte? O ultimă întâlnire cu drăguța ta?

Nu i-am răspuns.

— N-o să-i cadă bine, am dreptate? *Ai ales* să nu te căsătorești cu ea...

— Încetează odată, Jean Luc!

— ... dar te-ai însurat cu o vagaboandă, care te-a fraierit să ajungi într-o postură compromițătoare. Sau n-a fost așa?

I-au sticlit ochii și m-a apucat de brat. M-am crispat, dorindu-mi din tot sufletul să mă smulg din strânsoare sau să-i smulg lui dinții din gură.

— N-ai cum să nu te întrebi... de ce te-a obligat arhiepiscopul să te însori cu ea, dacă ești nevinovat?

Mi-am tras brațul. Mă străduiam din răsputeri să-mi controlez furia care amenința să explodeze.

— *Sunt* nevinovat.

Și-a atins din nou umflătura de la ochi și a rânjit.

— Sunt convins.

— Aici erați! s-a auzit vocea arhiepiscopului, înainte ca el să apară în hol.

Amândoi odată am dus pumnul la inimă și am făcut o plecăciune. Când ne-am ridicat, privirea arhiepiscopului era ațintită asupra mea.

— Jean Luc m-a informat că azi o vei interoga pe soția ta în legătură cu vrăjitoarea care i-a spart casa lui Tremblay.

Am încuviințat din cap.

— Se înțelege, desigur, că îmi vei comunica orice informație nouă, a continuat el și m-a prins amical de umăr, ceea ce probabil l-a scos pe Jean Luc din minți. Fii cu ochii pe ea, căpitane Diggory, ca nu cumva să-și facă rău... și ție, totodată. Aș participa și eu la interogatoriu, dar...

Deși nu și-a dus ideea la capăt, știam ce vrea să spună. *Dar nu pot s-o suport.* Nu-l condamnam.

— Am înțeles, domnule.

— Mergi și adu-o. Mă duc în birou, să mă pregătesc de slujba de seară.

NU ERA ÎN CAMERĂ.

Nici în baie.

Nici în Turn.

Nici în catedrală.

Aveam s-o strâng de gât când o găseam.

Îi spusesem clar să nu plece nicăieri. Îi explicasem de ce – îi oferisem motive logice și ușor de înțeles –, și totuși nu mă ascultase. Plecase în ciuda sfaturilor mele. Iar acum cine știe ce nerozii făcea – nerozii din cauza cărora aveam să fiu și eu criticat. Un soț incapabil să-și țină soția în frâu.

Clocotind de furie, m-am așezat la birou și am așteptat. Am recitat în minte toate versetele despre răbdare pe care le știam.

Taci înaintea Domnului și nădăjduiește în El! Nu te mânia pe cel ce izbutește în umbletele lui, pe omul care își vede împlinirea planurilor lui rele!

Normal că plecase. De ce să n-o facă? Era o infractoare. Nu-i păsa de un jurământ. Nu-i păsa de reputația mea. M-am rezemat cu coatele de masă și mi-am apăsat ochii cu palmele, ca să scap de presiunea care simțeam că se adună în capul meu.

Lasă mânia, părăsește iuțimea; nu te supăra, căci supărarea duce numai la rău! Fiindcă cei răi vor fi nimiciți, iar cei ce nădăjduiesc în Domnul vor stăpâni pământul.

Totuși, chipul ei. Vânătăile ei.

Am o mulțime de dușmani.

Cu siguranță, să-mi fie soție nu putea fi mai rău decât *asta*. Nu ar fi dus lipsă de nimic aici. Ar fi fost protejată. Tratată cu mai mult respect decât merita. Cu toate acestea, o voce îndârjită din minte îmi șoptea că poate-i mai bine că plecase. Poate că astfel se rezolva problema. Poate...

Nu. Îmi luasem un angajament față de această femeie. În fața lui Dumnezeu. Nu aveam să mă lepăd de legământ. Dacă nu se întorcea în mai puțin de o oră, eram hotărât să plec în căutarea ei – să răscolesc tot orașul, la nevoie. Dacă-mi pierdeam onoarea, pierdeam totul. N-avea să-mi răpească asta. Nu-i voi permite.

— Asta da surpriză!

Am întors capul la auzul vocii cunoscute. Am simțit o imensă ușurare, căci în fața mea, rezemată de tocul ușii, cu un rânjet larg pe buze, apăruse soția mea. Stătea cu brațele încrucișate la piept, iar pe sub pelerină purta... purta...

— Ce ai pe tine?

Am sărit de pe scaun, cu ochii ațintiți la fața ei și nu... altundeva.

A coborât ochii, și-a privit coapsele – coapsele extrem de vizibile și zvelte – și și-a desfăcut mai mult pelerina cu o atingere a mâinii. Ca din întâmplare. Ca și când nu-și dădea seama ce face.

— Se numesc pantaloni și sunt sigură că ai auzit de ei.

— Sunt...

Am scuturat din cap, ca să-mi limpezesc mintea, silindu-mă să privesc *oriunde,* mai puțin la picioarele ei.

— Despre ce surpriză e vorba?

A intrat în cameră, mângâindu-mă în trecere cu un deget pe brat.

— Ești soțul meu acum, *scumpule.* Ce fel de soție aș fi dacă n-aș vorbi pe limba ta?

— Pe limba mea?

— Tăcerea. Ești expert în ea.

După ce și-a scos pelerina, s-a trântit pe pat și a ridicat un picior, ca să-l admire mai bine. Eu nu-mi ridicam ochii din podea.

— Învăț rapid. Te cunosc de numai câteva zile, dar observ deja tăcerea furioasă, ușor nesigură și evident *îngrijorată* care te-a măcinat toată dimineața. Sunt sincer înduioșată.

Lasă mânia. Am descleștat dinții și m-am uitat nervos la birou.

— Pe unde-ai umblat?

— Am ieșit să cumpăr o chiflă.

Părăsește iuțimea. M-am agățat de spătarul scaunului. Prea tare. Lemnul îmi tăia buricele degetelor și mi se albiseră încheieturile.

— O chiflă?

— Da, o chiflă, a răspuns ea, aruncându-și cizmele din picioare.

Acestea au aterizat pe podea cu o bufnitură.

— Am dormit prea mult și am ratat matineul, probabil pentru că m-a trezit *cineva* de-al dracului în miez...

— Vorbește frumos!

— ... de noapte.

S-a tolănit degajată pe perne. Strângeam scaunul cu atâta forță, încât mă săgetau degetele. Am tras aer în piept și am dat drumul spătarului.

— Un paj mi-a adus o rochie oribilă – a uneia dintre menajere, cu un guler până la urechi – pe care s-o port până când ajunge cineva la târg. Cum nimeni nu părea foarte grăbit să rezolve problema, l-am păcălit pe puști să-mi dea mie banii pe care-i lăsase arhiepiscopul pentru garderoba mea și am ieșit la cumpărături. Restul hainelor vor fi livrate diseară.

Rochii. Banii erau pentru *rochii* – nu pentru costumația aia nerușinată. Pantalonii de pe ea nu aveau nimic în comun cu perechea jerpelită pe care o purtase înainte. Era limpede că aceștia fuseseră croiți la comandă, pe banii arhiepiscopului. Îi veneau turnați.

Mi-am dres glasul, fără să ridic ochii de la birou.

— Gărzile te-au lăsat să...

— Să ies? Bineînțeles. Nu știam că sunt prizonieră aici.

Lasă mânia. M-am întors încet spre ea.

— Ți-am zis să rămâi în Turn.

Am îndrăznit să mă uit la ea. Mare greșeală. Stătea picior peste picior, cu genunchii ridicați. Etalându-și toate rotunjimile de la mijloc în jos. Am înghițit în sec și mi-am plecat ochii.

O făcea înadins. Diavolița.

— Și credeai că o să te ascult? a râs ea sau, mai bine zis, a chicotit. Zău așa, Vânătorule, nici eu nu mă așteptam să ies atât de ușor. Gărzile de la ușă aproape că m-au rugat să plec. Trebuia să le fi văzut mutrele când am venit înapoi!

— De ce te-ai întors? am întrebat pe negândite.

Am simțit o strângere de inimă. Nu voiam să-i dau impresia că *îmi păsa.* Chiar nu-mi păsa. Tot ce conta era că îmi ieșise din cuvânt. Cât despre tovarășii mei... Trebuia să port o discuție cu ei. Nimeni nu detesta prezența păgânei mai mult decât mine, dar astea erau ordinele arhiepiscopului.

Ea rămânea aici. La bine și la rău.

— Ți-am zis, Vânătorule.

Avea un glas neobișnuit de calm, astfel că am îndrăznit să îi mai arunc o privire. Se întorsese pe o rână și se uita fix în ochii mei. Ținea bărbia sprijinită în palmă și un braț îi odihnea molatic pe talie.

— Am o mulțime de dușmani.

Nu se citea niciun strop de șovăială în privirea ei. Fața îi era impasibilă. Pentru prima oară de când o cunoscusem, nu degaja emoții prin toți porii. Chipul îi era... o mască goală. O mască făurită cu atenție și pricepere. A ridicat din sprâncene, văzându-mi surprinderea. O întrebare nerostită.

Nici nu era nevoie să întreb – să-i cer să-mi confirme ceea ce bănuiam deja. Oricât de naiv ar fi fost să mă încred în cuvântul unei hoațe, nu exista o explicație mai bună a întoarcerii ei. Nu voiam să recunosc, dar era isteață. O maestră a evadărilor. Probabil, odată ascunsă, nu i-ar mai fi dat nimeni de urmă.

Ceea ce însemna că se afla aici de bunăvoie. Și totodată pentru că nu avea încotro. Nu știam cine-i sunt dușmanii, dar sigur erau foarte periculoși.

Am întors privirea spre stâlpul patului. *Concentrează-te!*

— Mi-ai ieșit din cuvânt, am repetat. Ți-am zis să stai în Turn și nu m-ai ascultat. Mi-ai înșelat încrederea.

A dat ochii peste cap și masca a dispărut. Am încercat să-mi reaprind mânia de mai devreme, dar se mai domolise.

— Gărzile vor fi mai vigilente, mai ales după ce află arhiepiscopul despre nesăbuința ta. N-o să-i convină deloc...

— Privește faptul ca pe un bonus neașteptat.

— Și singurele zone în care vei putea circula vor fi parterul, am continuat, scrâșnind din dinți, dormitoarele și cantina.

S-a ridicat în capul oaselor, cu o privire curioasă în ochii ei albaștri-verzui.

— Ce ziceai că e la etajele superioare?

— Nu-i treaba ta.

M-am îndreptat către ușă, fără să mă uit la ea, și am răsuflat ușurat în momentul în care m-am ciocnit de o menajeră.

— Bridgette, soția mea, ăă, ar putea primi cu împrumut o rochie? Am s-o înapoiez mâine-dimineață, la prima oră.

După ce femeia a încuviințat, stânjenită, și și-a văzut de drum, m-am întors spre Louise.

— Trebuie să te schimbi. Mergem în sala de consiliu și nu poți apărea așa în fața tovarășilor mei.

Nu s-a clintit din pat.

— Ce treabă au tovarășii tăi cu mine?

Femeia asta era atât de îndărătnică, încât nu se putea supune soțului ei.

— Vor să-ți pună câteva întrebări despre amica ta, vrăjitoarea.

Replica nu s-a lăsat așteptată.

— N-am chef.

— Nu-i după tine. Plecăm imediat ce te schimbi într-o ținută adecvată.

— Nu.

I-am aruncat o privire lungă și furioasă – doar-doar cedează și dă dovadă de supunerea potrivită unei soții – și abia apoi mi-am reamintit cu cine am de-a face.

Lou. O hoață cu nume de bărbat. I-am întors spatele.

— Bine. Hai să mergem!

N-am așteptat-o să vină după mine. Sincer să fiu, nu știu ce-aș fi făcut dacă se împotrivea. Mi-a revenit în minte scena în care o lovise arhiepiscopul și m-am înfierbântat mai rău. Asta n-avea să se mai întâmple niciodată. Chiar dacă înjura, chiar dacă refuza să asculte orice i-aș fi spus eu, nu aveam să ridic niciodată mâna asupra ei.

Niciodată.

Cu acest gând în minte, mi-am văzut de drum, sperând din tot sufletul să mă urmeze.

După câteva secunde, am auzit zgomot de pași iuți, mărunți, în spatele meu. Slavă Domnului! Am încetinit, ca să mă ajungă.

— Pe aici, am murmurat și am luat-o pe trepte, atent ca nu cumva s-o ating. Coborâm la subsol.

— La subsol? a întrebat ea, cu o figură îngrijorată.

Era cât pe ce să chicotesc. Cât pe ce.

— Acolo e sala de consiliu.

Am condus-o pe alt coridor. Apoi pe alte trepte, mai înguste și mai abrupte decât primele. Pe măsură ce coboram, începeau să se deslușească niște voci furioase. Am deschis o ușă grosolană din lemn de la baza scării și i-am făcut semn să intre.

Doisprezece dintre tovarășii mei stăteau în picioare și se certau în jurul unei imense mese rotunde din mijlocul camerei. Pe aceasta erau împrăștiate bucăți de pergament. Tăieturi din ziare. Schițe în cărbune. Iar sub ele era întinsă o hartă enormă a Belterrei. Fiecare lanț muntos – fiecare mlaștină, pădure ori lac – era reprezentat cu minuțiozitate. Fiecare oraș și hotar.

— Iată că a apărut și micuța hoțomancă, a zis Jean Luc, măsurând-o cu mare curiozitate.

A dat ocol mesei, ca s-o examineze mai îndeaproape.

— În sfârșit, ne-a onorat cu prezența ei.

În scurt timp i-au urmat și ceilalți exemplul, ignorându-mă cu desăvârșire. Am strâns din buze, cuprins de o nervozitate neașteptată. Nu știam cine mă enervează mai mult – soția mea, pentru că purta pantaloni, tovarășii mei, pentru că se zgâiau la ea, sau eu, pentru că puneam la suflet aceste lucruri.

— Ușurel, Jean Luc, am zis, postându-mă în spatele ei. E aici ca să ne ajute.

— Serios? Și eu care credeam că vagabonzii pun preț pe loialitate.

— Asta-i adevărat, a replicat ea sec.

Jean Luc a ridicat din sprâncene.

— Cu alte cuvinte, refuzi să ne ajuți?

Poartă-te frumos, am implorat-o în gând. *Fii cooperantă.*

Bineînțeles că nu m-a ascultat. S-a apropiat de masă și s-a uitat la hârtiile de pe ea. Chiar fără să verific, știam ce vede. O față desenată de câteva zeci de ori. În câteva zeci de ipostaze. O față care ne sfida.

La Dame des Sorcières. Regina Vrăjitoarelor.

Mă apuca furia numai când îi auzeam numele. Nu semăna deloc cu hoașca de la paradă. Nici cu femeia însărcinată, cu părul negru ca pana corbului. În forma lui obișnuită, părul ei nici măcar nu era negru, ci o nuanță rară de blond. Aproape alb. Sau argintiu.

— O cunoști pe Morgane le Blanc? a întrebat Jean Luc, observând la ce se uită soția mea.

— Toată lumea o cunoaște, a răspuns ea, ridicând trufaș bărbia și aruncându-i o privire dușmănoasă. Până și vagabonzii.

— Dacă ne ajuți s-o găsim și s-o ardem pe rug, te iertăm, a zis Jean Luc.

— Mă iertați? a întrebat ea, aplecându-se peste masă și punându-și degetele bandajate exact peste nasul lui Morgane le Blanc. Pentru ce anume mă iertați?

— Pentru că l-ai umilit în public pe Reid, a răspuns Jean Luc, imitându-i postura, cu o figură mai aspră decât înainte. Pentru că l-ai obligat să-și păteze numele și *onoarea* de Vânător.

Tovarășii mei au dat aprobator din capete, murmurând în barbă.

— Ajunge!

Spre groaza mea, am pus mâna pe umărul ei. O priveam înmărmurit – era o mână mare și nepotrivită pe trupul ei delicat. Am clipit o dată. De două ori. Apoi mi-am retras-o și am încercat să fac abstracție de emoția reflectată pe chipul lui Jean Luc. Mi-am dres glasul.

— Soția mea se află aici pentru a depune mărturie împotriva vrăjitoarei care a pătruns în casa lui Tremblay. Nimic altceva.

Jean Luc a ridicat din sprâncene – cu un scepticism politicos, ba chiar ușor amuzat –, după care i-a întins mâna.

— Desigur, *madame* Diggory. Te rugăm să ne luminezi.

Madame Diggory.

Am înghițit în sec și m-am dus mai aproape de ea. Era prima oară când cineva o numea astfel. Mi se părea ciudat să aud această titulatură. Foarte... real.

Soția mea s-a încruntat și i-a respins mâna.

— Mă cheamă Lou.

Iar și-a dat în petic. Mă uitam la tavan și încercam zadarnic să nu aud șușotelile tovarășilor mei.

— Ce știi despre vrăjitoare? a întrebat-o Jean Luc.

— Nu prea multe, a răspuns ea, plimbându-și degetul peste X-urile și cercurile care împânzeau harta.

Majoritatea erau concentrate în La Forêt des Yeux. Fiecare cerc reprezenta o informație primită despre vrăjitoarele care trăiau în peșterile de acolo. X-urile reprezentau misiunile de recunoaștere din care ne întorseserăm cu mâna goală.

Pe buzele lui Jean Luc a apărut un rânjet sinistru.

— E în interesul tău, *madame*, să cooperezi. Doar prin bunăvoința arhiepiscopului te afli aici, vie și nevătămată, în loc să-ți fie cenușa împrăștiată în toate colțurile regatului. E *ilegal* să fii părtașă la faptele unei vrăjitoare.

S-a lăsat o tăcere apăsătoare, în timpul căreia Lou a examinat fiecare chip în parte, evident nehotărâtă dacă să accepte sau nu. Exact când am deschis gura ca să-i sugerez direcția bună, a scos un lung oftat.

— Ce vreți să vă spun?

Am clipit, șocat de atitudinea ei prudentă, dar Jean Luc nu s-a oprit să savureze momentul. A început imediat s-o chestioneze.

— Unde se află?

— De parcă mi-ar fi spus mie.

— Ea cine e?

— O vrăjitoare, a răspuns soția mea, cu un zâmbet ironic.

— Cum o cheamă?

— Alexandra.

— Și numele de familie?

— Nu știu. Discreția e esențială în East End, chiar și între prieteni.

Am tresărit la auzul acelui cuvânt, profund dezgustat.

— Chiar poți... să spui despre o vrăjitoare că îți e prietenă?

— Da.

— Ce s-a întâmplat? a continuat Jean Luc.

Soția mea s-a uitat în jur și a devenit brusc recalcitrantă.

— Ați apărut *voi*.

— Explică.

— Păi, când ne-ați prins în casa lui Tremblay, am fugit cu toții! s-a răstit ea. Habar n-am unde s-a dus. Habar n-am dacă o s-o mai văd vreodată.

Am schimbat o privire cu Jean Luc. Dacă acesta era adevărul, ne aflam în impas. Totuși, din puținul timp petrecut cu ea, știam că *nu* spune adevărul. Probabil nici nu era în stare. Dar mai exista o cale de a obține informațiile dorite. Îmi dădeam seama că nu era bine să întreb despre bărbatul din grupul lor – cel care reușise să fugă și pe care poliția încă îl căuta. Dușmanii ei, pe de altă parte...

Dacă îmi cunoșteau soția, poate că o cunoșteau și pe vrăjitoare. Merita să purtăm o discuție cu oricine o cunoștea pe vrăjitoare.

— Dușmanii tăi, am început cu prudență, sunt și dușmanii ei?

— Posibil.

— Cine sunt aceste persoane?

S-a uitat furioasă la hartă.

— Ei nu știu că e vrăjitoare, dacă asta te interesează.

— Dă-ne totuși numele lor.

— Bine, a zis ea, ridicând plictisită din umeri, și s-a apucat să-i numere pe degete. E vorba de Andre și Grue, *madame* Labelle...

— *Madame* Labelle? am întrebat, gânditor, amintindu-mi de familiaritatea cu care femeia se purtase față de Tremblay, în noaptea jafului.

Matroana declarase atunci că prezența ei era o pură coincidență, dar... Am tresărit în momentul în care am început să pun lucrurile cap la cap.

Sigiliul de pe răvașul primit de arhiepiscop – scrisoarea pe care o aruncase în foc – înfățișa un trandafir. Iar descrierea pe care Anselm i-o făcuse informatoarei era cât se poate de clară: *avea un păr roșu-aprins și era foarte... foarte frumoasă.*

Poate că prezența lui *madame* Labelle nu fusese deloc o coincidență. Poate știuse că vrăjitoarea avea să fie acolo. În acest caz...

Am schimbat o privire sugestivă cu Jean Luc, care a strâns din buze, dând aprobator din cap. Cât de curând, urma să purtăm o discuție și cu *madame* Labelle.

— Întocmai, a zis păgâna, zgâriind cu unghia ochii lui Morgane le Blanc.

M-a surprins că nu i-a desenat o mustață.

— O dată la câteva săptămâni, încearcă să ne convingă să ne angajăm la Bellerose, iar noi o refuzăm mereu. Chestia asta o scoate din minți.

Sincer amuzat, Jean Luc a curmat tăcerea stupefiată.

— Deci ești târfă.

A întrecut măsura.

— Să *nu* îmi faci soția târfă, am mârâit, cu voce joasă.

A ridicat mâinile împăciuitor.

— Scuze. Am fost bădăran. Te rog să continui tu interogatoriul, căpitane. Sau poate crezi că e cazul să aducem zdrobitorul de degete?

— Nu e nevoie, i-a răspuns soția mea, cu un zâmbet glacial.

I-am aruncat o privire iscoditoare.

— Nu?

A întins mâna și m-a mângâiat pe obraz.

— Răspund la întrebări cu cea mai mare plăcere... câtă vreme mă rogi frumos.

Dacă n-aș fi cunoscut-o, mi-ar fi părut un gest de afecțiune. Dar o cunoșteam suficient de bine. Nu era afecțiune. Era aroganță. Chiar și aici – înconjurată de tovarășii mei, temuții Vânători – avea tupeul să mă zgândărească. Să mă umilească. Soția mea.

Nu, nu soția mea, ci *Lou*. Nu mai puteam nega că numele i se potrivea de minune. Nume bărbătesc. Scurt. Puternic. Caraghios.

Am prins-o de mână și i-am strâns-o – un avertisment temperat de obrajii mei îmbujorați.

— O să trimitem oameni să discute cu dușmanii pe care i-ai menționat, dar, mai întâi, vrem să aflăm tot ce s-a întâmplat în noaptea respectivă. *Te rog*, am adăugat după o pauză, făcând abstracție de bombănelile tovarășilor mei.

Pe chipul ei a apărut un rânjet cu adevărat înfiorător.

INFIRMERIA INTERZISĂ

Lou

ÎMI AMORȚISE LIMBA DE ATÂTA VORBĂRIE CÂND, în sfârșit, *scumpul* meu soț m-a condus înapoi în cameră. Le oferisem versiunea prescurtată a poveștii – că eu și Coco trăseserăm cu urechea la discuția dintre Tremblay și *madame* Labelle și că puseserăm la cale să-l jefuim în acea noapte. Că îi spărseserăm seiful, dar Bas – nu m-am obosit să-i ascund numele, fiindcă nici imbecilul nu binevoise să-l păstreze secret pe al meu – șterpelise totul chiar înainte să apară Vânătorii. Că Andre și Grue mă atacaseră într-un gang. Și că fuseseră la un pas să mă *omoare.*

Am ținut să subliniez acest lucru.

N-am pomenit de Inelul Angelicăi. Nici despre faptul că *madame* Labelle voia să pună mâna pe el. Nici despre afacerile ilegale ale lui Tremblay. Am omis orice detaliu care ar fi putut trăda legătura mea cu vrăjitoarele. Situația mea era și așa delicată, nu trebuia să le dau un motiv în plus să mă ardă pe rug.

Știam că *madame* Labelle și Tremblay nu vor risca să vorbească despre inel. Speram ca Andre și Grue să fie îndeajuns de isteți încât să le urmeze exemplul. În caz contrar – chiar dacă, din prostie, mărturiseau că știuseră de Inelul Angelicăi, dar nu anunțaseră autoritățile – ar fi fost cuvântul lor împotriva cuvântului nostru. Onoarea lui *monsieur* Tremblay, *vicontele* regelui, cântărea mult mai greu decât onoarea unor infractori.

În afară de asta, era în avantajul meu faptul că soțul meu era îndrăgostit de fiica vicontelui.

Așadar, oricum o întorceai – judecând după privirea mânioasă din ochii sus-menționatului soț –, Andre și Grue aveau să încaseze o bătaie soră cu moartea.

Ești soția mea acum, fie că-ți place sau nu. Nimeni n-o să te mai atingă așa.

Mă pufnea râsul. Una peste alta, nu fusese deloc o după-amiază proastă. Soțul meu era în continuare cel mai fudul dobitoc dintr-un turn plin cu dobitoci fuduli, dar, din nu știu ce motiv, trecusem foarte ușor peste asta în sala de la subsol. Spre mirarea mea... îmi luase apărarea. Sau, cel puțin, se străduise, atât cât îi permitea virtutea.

Când am ajuns în cameră, m-am dus direct în baie, abia așteptând să rămân singură și să-mi limpezesc mintea. Să-mi construiesc un plan.

— Fac o baie, l-am anunțat.

Dacă bănuielile mele erau corecte – și, în general, erau –, omul-copac de ieri fusese transportat la etajele superioare interzise. Posibil la o infirmerie? Un laborator? Sau crematoriu?

Exclus. Vânătorii n-ar omorî oameni nevinovați, deși cam tot asta făceau când ardeau pe rug femei și copii. Auzisem de nenumărate ori argumentul Vânătorilor: că era o diferență între a omorî și a asasina. Că asasinatul era impardonabil. Cât despre ce le făceau vrăjitoarelor... ei bine, ne meritam soarta.

Am dat drumul la apă și m-am așezat pe marginea căzii. Lăsând la o parte intoleranța, nu m-am întrebat niciodată unde *ajung* victimele vrăjitoarelor și de ce nu sunt cadavre pe străzi după fiecare atac. Atâtea atacuri... atâtea victime...

Dacă exista un loc anume pentru ele, sigur *mustea* de magie.

Exact acoperirea de care aveam nevoie.

— Așteaptă puțin, a spus el și i-am auzit pașii grei venind în spatele meu. Avem de discutat câteva chestiuni.

Chestiuni. Parcă niciodată nu sunase atât de plictisitor.

— Cum ar fi? am întrebat, fără să mă întorc.

— Noile dispoziții în ceea ce te privește.

— Dispoziții? am zis și, de data asta, m-am întors, cu un nod în stomac. Te referi la noul meu paznic, nu?

A lăsat capul într-o parte.

— Se poate spune și așa. Mi-ai ieșit din cuvânt, azi-dimineață. Ți-am spus să nu părăsești Turnul.

Drace. Nu-mi convenea să fiu ținută sub supraveghere. Nu-mi convenea deloc. Aveam planuri pentru astă-seară – să dau o raită pe la etejale superioare interzise – și nu admiteam să-mi stea în cale alt dobitoc fudul. Dacă aveam dreptate și Turnul ascundea magie, era o vizită pe care trebuia s-o fac *singură*.

Nu m-am grăbit să răspund, chibzuind pe îndelete, în timp ce-mi dezlegam șireturile ghetelor, pe care le-am pus apoi la ușa băii. Mi-am prins părul în vârful capului. Mi-am desfăcut bandajul de la braț.

El m-a așteptat răbdător. Să-l ia naiba. După ce am analizat toate variantele, m-am întors spre el. Poate reușeam să-l fac să se răzgândească. Doar nu *voia* ca proaspăta lui soție să petreacă prea mult timp în compania altui bărbat? Nu-mi făceam iluzii că m-ar simpatiza, dar bărbații dedicați Bisericii erau, în general, extrem de posesivi față de bunurile lor.

— Haide, i-am zis, cu un zâmbet prietenos. Adu-l înăuntru. Spre binele tău, sper să fie chipeș.

Mi-a aruncat o privire aspră, după care m-a ocolit și a oprit robinetul.

— De ce-ar trebui să fie chipeș?

M-am dus în cameră și m-am trântit pe pat, apoi m-am întors pe burtă și mi-am tras o pernă sub bărbie.

— Păi, pentru că vom petrece destul de mult timp împreună... nesupravegheați, am răspuns, fluturând cochet din gene.

A strâns atât de tare din dinți, încât mă temeam că o să-și disloce maxilarul.

— El e cel care te va supraveghea.

— Bine, bine, am zis, dând din mână. Continuă, te rog!

— Îl cheamă Ansel. Are șaisprezece ani...

— Hopa, am zis, dând din sprâncene și rânjind. E un pic cam fraged, nu ți se pare?

— E foarte capabil...

— Prefer tinerii.

M-am făcut că nu văd că se înroșise la față și m-am bătut, gânditoare, cu un deget pe buze.

— Sunt mai ușor de dresat.

— ... și are un mare potențial să...

— Poate că o să-i fac cadou primul sărut din viața lui, am spus. Ba nu, am una și mai bună. O să-i ofer prima partidă de sex din viața lui.

L-a apucat bâlbâiala pe elocventul meu soț, iar ochii amenințau să-i iasă din orbite.

— Pof... poftim? Ce-ai zis?

Iar avea probleme cu auzul. Deja începea să mă îngrijoreze.

— Nu mai fi așa pudic, Vânătorule.

Am sărit din pat, am traversat camera și am deschis sertarul biroului din care am scos carnetul cu coperte din piele – un jurnal, plin de scrisori de dragoste de la nimeni alta decât *Mademoiselle* Célie Tremblay. Ce ironie a sorții! Nu era de mirare că mă detesta.

— „12 februarie – Dumnezeu a fost un artist desăvârșit când a creat-o pe Célie."

A făcut ochii cât cepele și s-a repezit să-mi smulgă jurnalul din mâini. M-am ferit – chicotind – și am zbughit-o în baie, încuind ușa după mine.

— Dă-mi-l înapoi! a urlat, izbind cu pumnii în ușă.

Am rânjit și am citit mai departe, cu voce ridicată:

— „Ard de nerăbdare să-i revăd chipul. Nu există lucru mai frumos pe lume decât zâmbetul ei – firește, cu excepția ochilor ei. Ori a râsului ei. Ori a buzelor ei." Păi, bine, Vânătorule, nu e necuviincios să te gândești la buzele unei femei? Ce-ar zice arhiepiscopul dacă ar auzi de asta?

— Deschide... ușa!

Lemnul începea să trosnească sub pumnii lui.

— Deschide-o imediat!

— „Mă tem însă că sunt egoist. Célie mi-a spus clar că țelul meu e în rândul ordinului Vânătorilor."

— DESCHIDE UȘA!

— „Deși îi admir altruismul, nu reușesc să fiu de acord cu ea. Orice soluție care ne desparte nu este o soluție acceptabilă."

— TE AVERTIZEZ...

— Tu mă avertizezi pe mine? Și ce-o să faci? O să spargi ușa? am zis, râzând și mai tare. Hai, fă-o! Te provoc! am adăugat, apoi am citit mai departe din jurnal: „Trebuie să recunosc că încă îmi bântuie gândurile. Nu mai știu când e noapte ori zi, și mă agăț de orice, numai să uit de ea. Nu mă mai pot antrena ca altădată. Nu pot mânca. Nu pot dormi. Mă gândesc numai la ea." Dumnezeule mare, Vânătorule, e de-a dreptul deprimant! Romantic, ce-i drept, dar prea melodramatic pentru gustul meu.

A urmat o bubuitură și lemnul ușii a crăpat. Pumnii palizi ai soțului meu au continuat să lovească, lărgind spărtura, prin care îi vedeam fața roșie ca racul. Am pufnit în râs și am azvârlit carnetul prin spărtură, înainte să mă înșface de gât. L-a izbit în nas și a ricoșat, căzând la picioarele mele, pe podea.

Dacă n-ar fi fost atât de insuportabil de pudic, cred că ar fi trântit o înjurătură. A vârât brațul prin gaură, ca să descuie ușa, și a intrat, hotărât să recupereze jurnalul.

— Ia-l, am zis, înăbușindu-mi cu greu hohotele de râs. Mi-a ajuns cât am citit. Foarte lacrimogen. Și, oricât ar părea de incredibil, scrisorile ei sunt și mai îngrozitoare.

A scos un mârâit și s-a apropiat de mine.

— Ți-ai băgat nasul în treburile mele personale... intime...

— Altfel cum puteam să te cunosc? am întrebat cu blândețe, ferindu-mă de el și țopăind în jurul căzii.

Nările îi fremătau de furie. Nu-mi aminteam să fi întâlnit o persoană atât de aproape să scuipe foc. Și am cunoscut câțiva „balauri" la viața mea.

— Ești... ești...

Nu-și găsea cuvintele. M-am pregătit sufletește pentru ce urma să-mi zică.

— ... ești diavolul în persoană!

Gata, i-a ieșit pe gură. Cel mai oribil lucru pe care-l putea rosti respectabilul meu soț. *Diavolul.* N-am reușit să-mi ascund zâmbetul.

— Vezi? Tu ai reușit să mă cunoști și singur.

I-am făcut cu ochiul, în timp ce continuam să ne alergăm în jurul căzii.

— Ești mai isteț decât pari la o primă vedere, am adăugat, înclinând capul și țuguind meditativ din buze. Deși, dacă stau bine și mă gândesc, ai făcut prostia de a-ți lăsa scrisorile intime la îndemâna oricui... *și* să ții un jurnal. Ceea ce înseamnă că nu ești chiar atât de isteț.

M-a săgetat cu privirea, respirând furibund. După alte câteva secunde, a închis ochii. Am privit fascinată cum buzele lui numărau pe mutește: *unu, doi, trei...*

O, Doamne!

Nu m-am putut abține. Chiar n-am putut. Am izbucnit în râs.

A deschis ochii brusc și a apucat jurnalul cu asemenea brutalitate, încât era cât pe ce să-l rupă în două. S-a răsucit pe călcâie și s-a întors vijelios în dormitor.

— Ansel o să vină curând și-o să repare el ușa.

— Poftim? Ce-ai zis?

Mi-a trecut imediat pofta de râs și m-am dus după el în cameră, cu grijă să nu mă zgârii în așchiile de lemn.

— Chiar ai de gând să mă lași în grija unui paznic? O să-l corup!

Și-a îmbrăcat vestonul.

— Ți-am zis ce se va întâmpla, a mârâit el. Mi-ai înșelat încrederea. Nu pot să stau cu ochii pe tine tot timpul. Așa că o să te supravegheze Ansel.

A deschis smucit ușa care dădea în hol și a strigat:

— Ansel!

Câteva secunde mai târziu, un tânăr Vânător a vârât capul înăuntru. Părul castaniu, cârlionțat și rebel, îi cădea în ochi, iar corpul îi părea nefiresc de lung, ca și când crescuse prea mult, prea repede. Totuși, făcând abstracție de statura lui deșirată, era chiar frumușel – aproape androgin, din cauza tenului măsliniu și catifelat și a genelor lungi. Spre mirarea mea, purta o tunică bleu, nu bleumarin ca ale Vânătorilor.

— Da, căpitane?

— Ești de gardă, i-a spus enervantul meu soț și s-a întors spre mine cu o privire tăioasă. Ai grijă să n-o scapi din ochi!

Ansel s-a uitat la el, cu o figură imploratoare.

— Cum rămâne cu interogatoriile?

— Am nevoie de tine aici, i-a răspuns, pe un ton răspicat.

Aproape că-mi era milă de băiat – mai bine zis, mi-ar fi fost, dacă prezența lui nu-mi strica planurile pentru seara asta.

— Mă întorc peste câteva ore. Nu asculta ce-ți spune și ai grijă să *nu* se miște de-aici.

L-am privit amândoi cum închide ușa, într-o tăcere mohorâtă.

Bine. Aveam să mă descurc eu cumva. Eram o persoană adaptabilă. M-am întins pe pat, cu un oftat teatral, și am mormăit:

— O să fie amuzant.

La auzul cuvintelor mele, Ansel s-a îndreptat de umeri.

— N-ai voie să vorbești cu mine.

Am pufnit.

— O să mor de plictiseală, dacă nu mă lași să vorbesc!

— Nu te las, așa că... încetează.

Minunat.

S-a lăsat tăcerea în cameră. Am lovit cu piciorul în cadrul patului. Băiatul evita să se uite la mine. După câteva minute interminabile, l-am întrebat:

— Nu-i nimic aici cu care să-mi ocup timpul?

— Ți-am zis să nu mai vorbești, a spus el, strângând din buze.

— O bibliotecă?

— Nu mai vorbi.

— Mi-ar plăcea să ies la aer curat, la soare. Ar fi bine să-ți pui o pălărie, am zis, arătând spre pielea lui frumoasă.

— De parcă aș ieși cu tine, a pufnit el. Mă crezi prost?

M-am ridicat în capul oaselor, cu o figură serioasă.

— Nu, și nici eu nu sunt. Îmi dau seama că nu pot să fug de *tine*. Ești mult prea... înalt. Cu picioarele tale lungi și vânjoase m-ai prinde din urmă într-o clipită.

Băiatul s-a încruntat, dar i-am aruncat un zâmbet victorios.

— Dacă nu vrei să ieși cu mine la aer, măcar condu-mă prin Turn, să mi-l prezinți...

N-am apucat să-mi duc fraza la capăt și el clătina deja din cap.

— Reid m-a avertizat că o să încerci să mă păcălești.

— Nu văd cum aș încerca să te păcălesc dacă te rog să-mi arăți Turnul, Ansel...

— Nu! a răspuns băiatul categoric. Nu mergem nicăieri. Și, de acum încolo, te rog să mi te adresezi cu cadet Diggory.

Mi-a dispărut zâmbetul.

— Suntem cumva verișori de-a șaptea spiță?

Băiatul s-a încruntat.

— Nu.

— Adineauri ai spus că te cheamă Diggory, exact ca pe ghinionistul meu soț. Sunteți rude?

— Nu, a spus el, lăsând capul în jos. E numele pe care-l primesc toți copiii nedoriți.

— Nedoriți? am întrebat, neputându-mi ascunde curiozitatea.

S-a întunecat la față.

— Adică orfani.

Dintr-un motiv neștiut, am simțit o strângere de inimă.

— Hm...

M-am oprit, căutând cuvintele potrivite, dar n-am găsit niciunul – niciunul cu excepția...

— Nu știu dacă te încălzește cu ceva, dar nici eu n-am o relație grozavă cu mama.

Posomoreala lui s-a adâncit și mai mult.

— Tu măcar *ai* mamă.

— Aș prefera să n-am.

— Exagerezi.

— Deloc.

Era cât se poate de adevărat. În ultimii doi ani, nu trecuse zi – minut, secundă – în care să nu-mi doresc să dispară din viața mea. Să mă fi născut din altcineva. Oricine altcineva.

— Fac schimb cu tine oricând, Ansel, am spus, cu un zâmbet larg. Doar de părinți, nu și de haine. Nuanța asta de bleu nu mă prinde deloc.

Și-a aranjat ofensat vestonul.

— Ți-am zis să nu mai vorbești.

M-am trântit la loc, resemnată, pe pat. Acum, că-i ascultasem mărturisirea, următoarea etapă a planului – etapa *perfidiei* – îmi lăsa un gust amar în gură. Dar nu mai conta.

Spre iritarea lui Ansel, am început să fredonez.

— Nu mai fredona!

L-am ignorat.

— „Țâțoasa Liddy nu era prea frumoasă, dar avea pieptul cât casa," cântam eu. „Sânii ei albi zăpăceau bărbații, dar ea nu avea ochi pentru ei..."

— Termină! s-a răstit Ansel, la fel de roșu la față ca soțul meu. Ce înseamnă asta? E... e indecent.

— Normal. E cântec de cârciumă.

— Ai intrat într-o cârciumă? a întrebat Ansel, consternat. Ești *femeie*.

Cu greu m-am abținut să dau ochii peste cap. Nu știu cine și ce îi învățase pe acești bărbați despre femei, dar aveau o imagine complet ruptă de realitate. Parcă nu întâlniseră niciodată o femeie. O femeie *adevărată* – nu o fantasmă precum Célie.

Era de datoria mea să-i explic acestui băiat cum stau lucrurile.

— Sunt *o mulțime* de femei în cârciumi, Ansel. Nu suntem așa cum îți imaginezi tu. Putem face tot ce faceți și voi – poate chiar mai bine. Să știi că există viață și dincolo de zidurile acestei biserici. Dacă vrei, poți să-ți arăt.

A luat o figură gravă, deși obrajii încă îi ardeau.

— Nu vreau. Gata cu vorbăria! Gata cu cântecele! Poartă-te și tu normal, măcar câteva minute.

— Nu pot să-ți promit nimic, am răspuns, pe un ton serios. Poate, dacă faci un tur cu mine prin Turn...

— Nici nu mă gândesc.

Treaba ta.

— „Billy cel cu puța mare spunea multe prostioare," am zbierat, „dar avea ditamai scula-ntre picioare."

— Oprește-te! GATA! a strigat Ansel, gesticulând vehement, roșu la față ca racul. Facem un tur, numai, te rog, *te rog* să nu mai cânți... așa ceva!

Am sărit din pat, aplaudând de bucurie.

Voilà!

DIN PĂCATE, ANSEL a început turul cu marile săli de la Saint-Cécile. Și mai trist era faptul că știa o grămadă de amănunte despre fiecare element arhitectural al catedralei, precum și istoria tuturor moaștelor, a efigiilor și a vitraliilor. După ce i-am ascultat peroratiile timp de un sfert de oră, trebuie să recunosc că am rămas oarecum impresionată. Evident, băiatul era inteligent. Însă, după alte patru ore, nu-mi doream decât să-i trântesc monstranța în cap. Am răsuflat ușurată în momentul în care a întrerupt turul ca să mergem la masă, cu promisiunea că îl vom relua mâine.

Avea o expresie aproape... nerăbdătoare. Ca și când, de la un punct încolo, începuse să-i placă. De parcă nu era obișnuit să se bucure de întreaga atenție a unei persoane sau măcar să-l asculte cineva. Privirea entuziasmată din ochii lui de căprioară îmi potolise impulsul de a-l răni.

Cu toate acestea, nu mă puteam lăsa abătută de la ținta mea.

Dimineața, când Ansel a bătut la ușă, soțul meu a plecat fără să scoată o vorbă, cine știe unde. Seara trecută, după ce-mi sosise și restul garderobei, o petrecurăm într-o tăcere tensionată, până când mă retrăsesem în baie, la culcare. Jurnalul și scrisorile lui Célie se făcuseră nevăzute.

— Vrei să încheiem turul? m-a întrebat Ansel timid.

— Dacă tot ai adus vorba, am zis, îndreptându-mă de spate, hotărâtă să nu mai pierd o zi întreagă ascultând povești despre un oscior care e posibil să-i fi aparținut Sfântului Constantin. Oricât de *interesantă* a fost plimbarea de ieri, eu vreau să vizitez Turnul.

— Turnul? a spus el, clipind nedumerit. Dar ai văzut tot ce e de văzut. Dormitoarele, subsolul, cantina...

— Aiurea. Sunt convinsă că n-am văzut *totul*.

M-am făcut că nu-i văd fruntea încruntată și l-am împins pe ușă afară, înainte să apuce să se împotrivească.

A durat o oră – timp în care m-am prefăcut interesată de grajdurile Turnului, terenul de antrenament și cele douăzeci și trei de debarale – până să-l conving pe Ansel să ne întoarcem, în sfârșit, la scara metalică în spirală.

— Ce e la etaj? am întrebat, oprindu-mă în loc în momentul în care a încercat să mă ducă înapoi în dormitor.

— Nimic, a răspuns el repede.

— Habar n-ai să minți.

M-a tras mai tare de braț.

— Nu ai voie acolo.

— De ce?

— Pentru că n-ai voie.

— Ansel...

Am luat o figură bosumflată și m-am agățat de bicepsul lui slăbuț, fluturând din gene.

— Promit să mă port frumos.

Mi-a aruncat o privire furioasă.

— Nu te cred.

I-am dat drumul și m-am încruntat. Nu pierdusem o oră întreagă, cutreierând prin Turn în compania unui băiețandru – oricât de drăgălaș ar fi fost –, ca să mă împiedic la final.

— Bine. În acest caz, n-am de ales.

S-a uitat la mine îngrijorat.

— Ce-ai de gând să...?

A amuțit când a văzut că o iau la fugă pe scară. Deși era mai înalt, intuisem corect: încă nu se obișnuise cu noile sale dimensiuni și era stângaci în mișcări. S-a repezit pe urmele mele, dar nu se putea spune că ne întreceam. I-o luasem deja cu mult înainte până să învețe să-și folosească picioarele.

Am derapat puțin în capul scării și m-am uitat deznădăjduită la Vânătorul care stătea de strajă la ușă – scuze, *dormea* la ușă. Așezat pe un scaun șubred, sforăia ușor, cu barba în piept, și saliva i se scurgea pe tunica albastru-deschis. Am țâșnit pe lângă el și am apăsat pe clanță cu inima cât un purice. Pe coridoarele adiacente erau alte uși, dar nu din cauza lor m-am oprit.

Aerul m-a izbit. Se învârtejea în jurul meu și-mi gâdila nările. Avea un miros dulceag și cunoscut... și un vag iz sinistru. Necurat.

Ai venit ai venit ai venit, îmi șoptea.

Am zâmbit. Magie.

Dar zâmbetul mi-a dispărut rapid. Dacă până acum dormitoarele îmi păruseră neprimitoare, mi-am dat seama că locul acesta era mai rău. Mult mai rău. Aproape... amenințător. Aerul dulceag era nefiresc de încremenit.

Pași împiedicați au curmat liniștea supranaturală.

— Stai pe loc!

Ansel a dat buzna pe ușă, s-a dezechilibrat și s-a izbit de spatele meu. Într-un final, s-a trezit și paznicul de la ușă – mult mai tânăr decât m-aș fi așteptat – și a sărit în ajutor. Ne-am prăbușit toți trei, într-un ghem de înjurături și trupuri contorsionate.

— Dă-te *jos*, Ansel...

— Asta *încerc*...

— *Cine* sunteți? N-aveți voie aici...

O voce domoală ne-a întrerupt:

— Mă scuzați!

Toți trei ne-am ridicat ochii spre ea. Aparținea unui bătrânel slab, care abia se ținea pe picioare, îmbrăcat într-o robă albă și cu ochelari groși pe nas. Într-o mână ținea o Biblie, iar în cealaltă un dispozitiv ciudat: un cilindru mic, metalic, cu un vârf ascuțit ca un ac.

I-am împins pe cei doi tineri la o parte de pe mine și m-am ridicat în picioare, gândindu-mă disperată ce să spun, căutând o explicație plauzibilă a motivului pentru care ne luaserăm la trântă în locul acela... orice-o fi fost el, dar paznicul mi-a luat-o înainte.

— Mă iertați, Preasfinția Voastră, a zis băiatul și ne-a aruncat o privire dușmănoasă.

Gulerul îi lăsase o urmă pe obraz în timpul somnului, iar pe bărbie i se uscase saliva.

— Nu știu cine e fata asta. Ansel a lăsat-o să intre!

— Nu-i adevărat! a gâfâit Ansel, vânăt la față de indignare. Tu dormeai în post!

— O, Doamne! a exclamat bătrânelul, coborându-și ochelarii pe nas și privindu-ne cu ochii mijiți. Nu e bine. Nu e bine deloc.

Uitând de orice prudență, am deschis gura să îi explic, când am auzit un glas familiar:

— Pe mine mă caută, părinte.

Am încremenit de mirare. Cunoșteam acel glas. Îl cunoșteam mai bine decât pe al meu. Dar nu avea ce să caute *aici* – în bârlogul Vânătorilor –, când ar fi trebuit să fie la sute de kilometri distanță.

Doi ochi negri și prefăcuți s-au oprit asupra mea.

— Bună, Louise!

Am rânjit, clătinând din cap, nevenindu-mi să cred. *Coco.*

— E contrar regulamentului, *mademoiselle* Perrot, a gâjâit preotul, încruntat. Civilii nu au voie în infirmerie fără să se anunțe în prealabil.

Coco mi-a făcut semn să mă apropii.

— Dar Louise nu este civil, părinte Orville. E soția căpitanului Reid Diggory.

Apoi s-a întors către paznic, care se holba la ea. Ansel, cu ochii mari și gura căscată, arăta la fel de caraghios. Era stupefiat. Cu greu m-am abținut să-i vâr limba la loc în gură. Oricum, băieții nu-i distingeau silueta pe sub imensa robă albă. Pânza apretată a gulerului îi ajungea până sub bărbie, iar mânecile îi cădeau până aproape de vârfurile degetelor, care, la rândul lor, erau ascunse în mănuși albe. O uniformă incomodă, dar o deghizare eficientă.

— După cum vezi, a reluat ea, săgetându-l pe paznic cu o privire tăioasă, prezența ta e de prisos. Te sfătuiesc să te întorci la post. Ar fi de preferat ca Vânătorii să nu afle despre această neînțelegere, nu crezi?

Paznicul s-a conformat imediat. S-a dus fuga la ușă și nu s-a oprit până ce i-a trecut pragul.

— Aveți grijă să semneze în registru, a spus el.

Am răsuflat ușurată în momentul în care am auzit ușa închizându-se.

— Ziceai că e soția căpitanului Reid Diggory?

Preotul s-a apropiat de mine și a lăsat capul pe spate, ca să mă examineze prin ochelari. Lentilele groase dădeau impresia că are niște ochi imenși.

— Am auzit de Reid Diggory și soția lui. Să-ți fie rușine, doamnă, că ai ademenit un bărbat neprihănit să se însoare cu dumneata! E o blasfemie...

— Părinte, a intervenit Coco, punându-i o mână pe braț și fixându-l cu o privire sfredelitoare, Louise a venit să mă ajute azi... ca penitență.

— Penitență?

— Da, da, am spus imediat, dând frenetic din cap.

Ansel se uita când la unul, când la altul, buimăcit. L-am călcat pe picior. Părintele Orville, huhurez bătrân, nici măcar n-a clipit.

— Trebuie să mă lași să-mi ispășesc păcatele, părinte. Mă căiesc amarnic pentru faptele mele și m-am gândit îndelung ce pedeapsă să-mi dau.

Am scos din buzunar ultima dintre monedele arhiepiscopului. Slavă Domnului că părintele Orville nu băgase de seamă că port pantaloni. Probabil ar fi făcut atac de cord. I-am vârât moneda în palmă.

— Sper din tot sufletul să-mi oferi șansa de a-mi ușura pedeapsa.

Preotul a bombănit ceva, dar a băgat moneda în buzunar.

— E, într-adevăr, lăudabil să-i îngrijești pe cei suferinzi.

— Minunat, a spus Coco și m-a tras de lângă el, înainte ca bătrânul să se răzgândească.

Ansel se ținea după noi, neștiind ce să facă.

— O să le citim din Proverbele lui Solomon.

— Aveți grijă să respectați regulamentul!

Părintele Orville a arătat spre toaleta de lângă ieșire, unde se aflau două foi prinse de perete. Prima era, evident, un registru de nume. M-am apropiat și am citit textul scris mărunt de pe a doua.

REGULAMENTUL INFIRMERIEI – INTRAREA DE VEST

Prin decretul EMINENȚEI SALE, ARHIEPISCOPUL BELTERREI, toți vizitatorii infirmeriei catedralei sunt obligați să se înscrie în registru la cadetul de gardă. Cei care refuză vor fi obligați să părăsească incinta și vor fi dați în judecată.

Reprezentanți ai Azilului Feuillemort –

Vă rugăm să vă prezentați la biroul părintelui Orville. Pachetele sunt distribuite la Intrarea de Est.

Membri ai clerului și tămăduitori –

Vă rugăm să folosiți registrul și formularul de verificare de la Intrarea de Est.

Următoarele proceduri trebuie respectate în permanență:

1. *Infirmeria trebuie să rămână curată, fără gunoaie și resturi.*
2. *Limbajul și comportamentul necuviincioase nu sunt tolerate.*
3. *Vizitatorii nu au voie să se îndepărteze de personal. Cei ce vor fi găsiți fără însoțitor, vor fi evacuați din incintă. Pot fi dați în judecată.*
4. *Toți vizitatorii trebuie să poarte îmbrăcăminte adecvată. La intrare, tămăduitorii le vor înmâna robe albe, spre a fi purtate peste hainele de stradă. Aceste robe trebuie înapoiate unui membru al personalului, la plecare. Ele previn împrăștierea mirosurilor în Cathédral Saint-Cécile d'Cesarine și în Turnul Vânătorilor. Sunt obligatorii. Celor care refuză să îmbrace robele li se va interzice definitiv accesul în clădire.*
5. *Toți vizitatorii trebuie să se spele bine, înainte de a părăsi incinta. Formularul de verificare a vizitatorilor se află în baia de lângă Intrarea de Vest. Celor care nu vor fi găsiți corespunzători la verificare li se va interzice definitiv accesul în incintă.*

Drăcia dracului! Locul ăsta era pușcărie.

— Nicio grijă, părinte Orville, a spus Coco, luându-mă de mână și trăgându-mă din fața foilor cu regulamentul. N-o să te deranjăm. Nici măcar n-o să ne simți. Tu, a adăugat, întorcându-se spre Ansel, fugi la joacă! Nu mai avem nevoie de ajutorul tău.

— Dar Reid a...

— Fii ascultător, Ansel, a intervenit preotul, dând să-l prindă de umăr, dar apucându-l în schimb de cot. Lasă-le pe tinerele doamne să se ocupe de bolnavi. Noi doi mergem să ne rugăm,

până termină dumnealor. Am făcut tot ce-a depins de mine pentru bieții oameni, în această dimineață. Din nefericire, doi dintre ei vor pleca la Feuillemort, fiindcă sufletele lor nu răspund la mâna mea tămăduitoare...

S-a îndepărtat împreună cu Ansel și vocea i s-a stins. Înainte să dispară pe alt coridor, băiatul mi-a aruncat o privire disperată.

— Ce e Feuillemort? am întrebat, curioasă.

— Sst! Nu-i momentul, a șoptit Coco.

A deschis o ușă la întâmplare și m-a împins înăuntru. Auzindu-ne, capul unui bărbat s-a răsucit spre noi – și a continuat să se răsucească. Ne uitam îngrozite cum coboară din pat, cu mâinile și picioarele contorsionate, articulațiile îndoindu-se și dislocându-se în mod straniu. Cu o sticlire sălbatică în ochi, a scos un șuierat și a venit spre noi ca un păianjen.

— Ce mama dra...?

— Ieși, ieși, ieși! a strigat Coco, îmbrâncindu-mă afară din cameră și trântind ușa după ea.

Corpul bărbatului s-a izbit de ușă, iar el a scos un vaiet ciudat. Coco a răsuflat adânc și și-a netezit roba.

— Hai să mai facem o încercare.

— E musai? am zis, uitându-mă temătoare la ușă.

A deschis altă ușă și a aruncat o privire înăuntru.

— Aici e bine.

M-am uitat peste umărul ei și am văzut o femeie care citea. În momentul în care a ridicat ochii la noi, am tresărit și am dus palma la gură. I se *mișca* pielea – ca și când mii de gângănii forfoteau pe sub ea.

— Nu pot, am zis, făcând repede un pas înapoi. Nu suport insectele.

Femeia a întins o mână spre noi.

— Nu plecați, vă rog...

Un roi de lăcuste i-a ieșit din gură, înăbușind-o, iar pe obraji i se prelingeau lacrimi de sânge.

Am trântit ușa și suspinele au încetat.

— *Eu* aleg următoarea ușă, am zis.

Gâfâind în mod inexplicabil, m-am uitat în jur, dar toate ușile erau identice. Cine știe ce orori se ascundeau în spatele lor? Dinspre capătul coridorului răsunau voci de bărbați, acompaniate de un discret clinchet metalic. Măcinată de curiozitate, am dat să mă duc într-acolo, dar Coco m-a oprit cu o clătinare a capului.

— Până la urmă, ce e locul ăsta? am întrebat.

— Iadul pe pământ.

A aruncat o privire scurtă în spate, apoi m-a condus mai departe pe coridor.

— Nu vrei să te duci acolo, crede-mă. Acolo fac preoții... experimente.

— Experimente?

— Am intrat peste ei, azi-noapte, tocmai când disecau creierul unui pacient.

A crăpat o altă ușă și s-a uitat în cameră, înainte de a o deschide mai larg.

— Încearcă să-și dea seama de unde vine magia.

Înăuntru, se afla un domn în vârstă, legat de unul dintre stâlpii metalici ai patului. Se uita în tavan cu ochii goi.

Clinc.

Pauză.

Clinc.

Pauză.

Clinc.

L-am privit mai bine și am scos un geamăt. Avea vârfurile degetelor negre și unghii lungi precum ghearele. Se lovea ritmic cu arătătorul în antebrațul. La fiecare lovitură, îi ieșea un strop de sânge – mult

prea negru ca să fie normal. Otrăvitor. Sute de alte plăgi îi acopereau corpul – și chiar fața. Din toate supura sânge negru.

Mirosul grețos, metalic, al sângelui se combina cu parfumul dulceag al magiei.

Clinc.

Pauză.

Clinc.

Mi s-a întors stomacul pe dos. Bărbatul semăna mai puțin a om și mai mult a creatură de coșmar.

Coco a închis ușa după noi, iar bătrânul și-a întors ochii alburiі spre mine. Mi s-a făcut pielea de găină.

— El e *monsieur* Bernard, a spus Coco, traversând camera și ridicând de jos una dintre cătușe. A scăpat iar din lanțuri.

— Doamne, Dumnezeule mare!

M-am apropiat și Coco i-a prins cătușa de mâna liberă. Bărbatul continua să ne privească fix, cu ochii goi.

— Ce a pățit?

— Ce-au pățit toți cei de aici, a răspuns Coco, dându-i părul moale la o parte de pe față. Vrăjitoarele.

Am înghițit în sec și m-am apropiat de pat, la căpătâiul căruia se afla o Biblie pe un scaun metalic. M-am uitat la ușă și am spus în șoaptă:

— Poate reușim noi să-l ajutăm.

Coco a oftat.

— N-are niciun rost. L-au adus Vânătorii, azi-dimineață. L-au găsit cutreierând prin La Forêt des Yeux, a zis, apoi i-a atins sângele de pe mână și l-a dus la nas. Are unghiile otrăvite. O să moară curând. De-asta preoții îl țin aici și nu l-au trimis la azil.

M-am uitat la bărbatul muribund cu inima strânsă.

— Ce era instrumentul ăla de tortură pe care-l avea părintele Orville la el?

— Te referi la Biblie? a spus Coco, rânjind.

— Haha. Nu, mă refeream la țeava aia de metal. Părea... ascuțită.

I-a dispărut rânjetul de pe față.

— Chiar e ascuțită. Se numește seringă. Preoții le folosesc la injecții.

— Injecții?

Coco s-a rezemat de perete și și-a încrucișat brațele. Roba albă se confunda cu piatra de culoare deschisă, creând iluzia unui cap suspendat care mă privea peste trupul domnului Bernard. M-am cutremurat din nou. Locul acesta îmi dădea fiori.

— Așa le numesc ei, a zis Coco, întunecându-se la față. Dar am văzut de ce sunt în stare. Preoții lucrează mult cu otrăvuri, în special cucută. Fac experimente pe pacienți, ca să găsească doza perfectă. Cred că vor să creeze o armă pe care s-o folosească împotriva vrăjitoarelor.

M-au trecut sudori reci.

— Dar, potrivit Bisericii, vrăjitoarele pot fi ucise doar de flăcări.

— Chiar dacă ne numesc demoni, știu că suntem muritoare. Sângerăm ca oamenii. Suferim ca oamenii. Dar injecțiile nu sunt făcute să ne ucidă, ci să ne paralizeze. Vânătorii nu trebuie decât să se apropie de noi ca să ne injecteze și gata, s-a zis cu noi.

Au trecut câteva momente, timp în care am rumegat vestea tulburătoare. M-am uitat la *monsieur* Bernard, cu un gust amar în gură. Mi-am amintit de insectele care mișunau sub pielea femeii închise la doar câteva camere distanță, de lacrimile sângerii de pe obrajii ei. Poate că nu doar preoții erau de vină.

Unele sorți erau chiar mai crude decât paralizia ori moartea pe rug.

— Tu ce treabă ai aici, *mademoiselle Perrot*? am întrebat, în cele din urmă.

Cel puțin nu-și folosise numele adevărat. Familia Monvoisin avea o oarecare... notorietate.

— Nu ziceai că te duci la mătușa ta?

Spre surprinderea mea, a avut tupeul să se bosumfle.

— Același lucru te-aș putea întreba și eu. Cum de nu m-ai invitat la nuntă?

M-a pufnit râsul. A sunat ciudat, în liniștea aceea. *Monsieur* Bernard a început să lovească acum cu unghia în cătușă.

Clinc.

Clinc.

Clinc.

Nu i-am dat atenție.

— Crede-mă că, dacă aveam vreun cuvânt de spus în privința listei de invitați, ai fi fost prezentă.

— Domnișoară de onoare?

— Bineînțeles.

Oarecum împăcată de răspunsul meu, Coco a oftat, clătinând din cap.

— Te-ai măritat cu un Vânător... Când am auzit, nu mi-a venit să cred, a spus, rânjind ușor. Ai boașe, nu glumă!

Am râs și mai tare.

— Porcoasă mai ești, Coco.

— Bărbat-tu cum stă la capitolul boașe? a întrebat, jucându-și glumeț sprâncenele. E mai dotat decât Bas?

— Ce știi tu despre boașele lui Bas?

Mă dureau fălcile de atâta râs. Îmi dădeam seama că nu se cade – sărmanul domn Bernard trăgea să moară sub ochii mei –, dar parcă mi s-a luat o piatră de pe inimă în momentul în care eu și Coco am revenit la discuțiile noastre glumețe. Era plăcut să văd un chip prietenos, după două zile în care fusesem înconjurată doar de priviri dușmănoase – și să știu că ea e vie și nevătămată. Cel puțin, deocamdată.

A oftat teatral și a aranjat pătura peste domnul Bernard. Bătrânul continua să bată în metal.

— Vorbeai în somn. În felul ăsta, am trăit și eu experiențele tale.

S-a uitat la mine și i-a dispărut zâmbetul. A făcut semn spre vânătăile mele.

— Soțul ți le-a făcut?

— Asta-i opera lui Andre.

— Oare cum s-ar descurca dacă ar rămâne fără boașe? Poate-i fac o vizită, mai târziu.

— N-are rost. I-am asmuțit pe Vânători pe urmele lui – ale amândurora, mai exact.

— Serios? a spus ea, ascultându-mă încântată, în timp ce-i povesteam interogatoriul. Vrăjitoare afurisită ce ești! a exclamat, la final.

— Sst!

M-am dus repede la ușă și mi-am lipit urechea de ea, să verific dacă se aude ceva pe hol.

— Vrei să ne prindă? Ia spune, am zis, întorcându-mă spre ea, după ce m-am convins că nu ne aude nimeni, ce cauți aici?

— Am venit să te salvez, firește.

Am dat ochii peste cap.

— Firește.

— Una dintre tămăduitoare a demisionat, săptămâna trecută, pentru că se mărită. Preoții aveau nevoie de cineva care să-i ia locul.

— Și cum ai aflat tu de toate astea? am întrebat, cu o privire aspră.

— Foarte simplu.

S-a trântit pe capătul patului. Domnul Bernard continua să bată în cătușe, dar, din fericire, nu se mai uita la mine, ci își întorsese privirea goală spre ea.

— Am așteptat să apară înlocuitoarea ei, ieri-dimineață, și am convins-o că eu sunt mai potrivită pentru această slujbă.

— Poftim? Cum?

— Am rugat-o frumos, bineînțeles.

S-a uitat fix la mine, apoi și-a dat ochii peste cap.

— Tu cum crezi? I-am furat scrisoarea de recomandare și i-am făcut o vrajă ca să uite cine e. În momentul de față, *adevărata* Brie Perrot e în vacanță, la Amaris, și nimeni nu va afla vreodată ce s-a întâmplat.

— Vai, Coco! De ce să-ți asumi un asemenea risc...?

— Toată ziua am încercat să găsesc o cale să iau legătura cu tine, dar preoții sunt extrem de severi. Eu sunt în perioada de *instruire*.

A strâns din buze când a rostit cuvântul, apoi a scos o bucată șifonată de pergament din robă. Nu recunoșteam scrisul ascuțit, dar recunoșteam pata neagră de sânge. Mirosul înțepător de magie de sânge.

— I-am trimis o scrisoare mătușii și e de acord să te protejeze. Poți să vii cu mine. Clanul își are tabăra aproape de oraș, dar n-o să rămână mult timp acolo. În două săptămâni, pleacă spre nord. O să fim departe, până observă cineva că ai dispărut.

Am simțit un gol în stomac.

— Coco, sunt...

Am oftat și m-am uitat prin camera austeră, căutând o explicație. Nu-i puteam spune că nu am încredere în mătușa ei – și, de altfel, în nimeni, cu excepția ei.

— Cred că, în momentul de față, aici sunt cel mai protejată. Vânătorul *a jurat* să mă apere.

— Nu-mi place deloc povestea asta.

A clătinat vehement din cap și s-a ridicat în picioare.

— Te joci cu focul, Lou. Mai devreme sau mai târziu, tot o să te frigi.

Am zâmbit cu amărăciune.

— Să sperăm că se va întâmpla cât mai târziu.

Mi-a aruncat o privire furioasă.

— Nu-i de glumă. Îți lași siguranța – *viața*, unde mai pui – pe mâna unor oameni care te vor arde pe rug, dacă descoperă cine ești.

Mi-a dispărut zâmbetul.

— Nu-i adevărat.

Văzând că se pregătește să mă contrazică, am continuat:

— Crede-mă că e cum spun eu. De-asta am venit azi aici – și o să tot vin aici, până când o să vină mama după mine. Și nu am nicio îndoială că va veni după mine, Coco. N-o să mă pot ascunde la nesfârșit.

M-am oprit și am tras aer în piept.

— Și atunci voi fi pregătită. N-o să mă mai bazez pe șiretlicuri și deghizări. Pe informațiile lui Babette ori pe relațiile lui Bas. Ori pe tine.

I-am zâmbit stânjenită și am răsucit Inelul Angelicăi pe deget.

— E momentul să preiau inițiativa. Dacă nu găseam inelul în seiful lui Tremblay, o sfecleam. M-am lăsat pe tânjală. Riscul de a fi descoperită dacă părăsesc această clădire e mult prea mare. Aici... măcar pot să exersez fără să afle cineva.

Încet, încet, pe chipul lui Coco a apărut un zâmbet larg. M-a prins de braț.

— Așa mai vii de-acasă. Dar te înșeli într-o singură privință. Vei continua să te bazezi pe mine, fiindcă eu nu plec nicăieri. O să exersăm împreună.

M-am posomorât, cu inima împărțită între a o ruga să rămână și a o forța să plece. Dar nu era decizia mea și știam deja ce-mi va spune dacă încercam s-o oblig să facă altceva decât voia. În fond, de la ea învățasem înjurăturile mele preferate.

— Acestea fiind zise, o să ai nevoie de mine ca să-i golesc de sânge, a subliniat Coco.

O priveam înmărmurită.

— Poți să faci asta?

— Nu știu încă, a spus, după care mi-a făcut cu ochiul și și-a luat adio de la domnul Bernard. Hai să aflăm!

EVADAREA

Lou

SPUMA CU PARFUM DE LAVANDĂ ȘI APA CALDĂ ÎMI mângâiau șoldurile în momentul în care soțul meu a venit acasă, în acea după-amiază. I-am auzit vocea prin perete.

— E înăuntru?

— Da, dar...

Tête carrée[1] n-a stat să-l asculte pe Ansel până la capăt ori să-și pună întrebarea de ce era pe hol și nu în cameră. Am rânjit la gândul surprizei care urma. Chiar dacă avea să-mi strice baia, abia așteptam să văd ce mutră va face.

Într-adevăr, o secundă mai târziu, a dat buzna în dormitor. L-am urmărit cum își plimbă privirea prin cameră, căutându-mă.

Ansel demontase ușa băii, ca să cârpească spărtura făcută de soțul meu mai devreme, dar n-am mai așteptat s-o pună la loc. Tocul stătea singur, ca o ramă perfectă a tabloului nudului meu plin de săpun. Și al umilinței lui. Nu i-a luat mult să mă descopere. A scos bine-cunoscutul geamăt gutural și a holbat ochii la mine.

L-am întâmpinat cu veselie:

— Salutare!

— Voiam... Ce faci... Ansel!

În graba de a fugi, era cât pe ce să lovească de tocul ușii.

---

[1] Cap pătrat (lb. fr.).

— Te-am rugat să repari ușa!

— N-am avut timp! a răsunat vocea îngrozită a lui Ansel.

Cu un mârâit furios, soțul meu a trântit ușa dormitorului.

Mi-am imaginat fața lui într-o bulă de săpun și i-am tras un bobârnac. Apoi alteia. Și alteia.

— Te porți foarte urât cu el, am zis.

N-a spus nimic. Se chinuia, probabil, să-și stăpânească sângele care îi invada obrajii. Rămăsese cu spatele la mine, dar tot îl vedeam. Îi colora gâtul și se contopea cu arămiul părului. M-am aplecat în față și m-am rezemat cu coatele pe marginea căzii.

— Unde-ai fost?

I s-a încordat spatele, dar nu s-a întors spre mine.

— N-am reușit să-i prindem.

— Pe Andre și Grue?

A încuviințat din cap.

— Și acum?

— Am pus câțiva Vânători să urmărească tot ce se întâmplă în East End. Cu puțin noroc, o să-i găsim curând și vor petrece câțiva ani buni în temniță, pentru acte de violență.

— Asta după ce-ți dau informațiile dorite despre prietena mea.

— După ce-mi dau informațiile dorite despre vrăjitoare.

Am dat ochii peste cap și l-am împroșcat cu apă în ceafă. L-a udat pe părul arămiu și i s-a prelins pe gulerul cămășii. S-a răsucit indignat, cu pumnii încleștați – dar s-a oprit brusc și a închis ochii.

— Pune, te rog, ceva pe tine.

A făcut semn cu o mână în direcția mea, iar cu cealaltă și-a acoperit ochii.

— Nu pot să vorbesc cu tine, dacă stai acolo... stai acolo în...

— În pielea goală?

— Da, a răspuns, scrâșnind din dinți.

— Scuze, dar încă nu m-am spălat pe cap, am zis, cufundându-mă iar sub spumă, cu un oftat de exasperare.

Apa îmi ajungea până la claviculă.

— Poți să te întorci. Toate părțile rușinoase sunt ascunse.

A deschis șovăitor un ochi. Odată ce s-a convins că sunt acoperită de spumă, s-a relaxat – mai bine zis, s-a relaxat atât cât se putea relaxa o persoană ca el. Soțul meu avea veșnic un băț în fund.

S-a apropiat prudent și s-a sprijinit de tocul ușii. L-am ignorat și mi-am mai turnat puțin săpun cu lavandă în palmă. S-a lăsat tăcerea în timp ce mă spălam pe cap.

— De unde ai cicatricele alea? m-a întrebat.

Nu m-am oprit. Deși ale mele nu se comparau cu ale lui Coco sau ale lui Babette, aveam și eu o colecție întreagă. Riscurile vieții pe stradă.

— Care dintre ele?

— Toate.

I-am aruncat o privire și am avut o strângere de inimă, în momentul în care am observat că se uită la gâtul meu. I-am îndreptat atenția spre umăr, arătându-i urma lungă și șerpuită de acolo.

— Am nimerit în vârful unui cuțit.

Apoi am ridicat cotul și i-am arătat o împletitură de cicatrice.

— M-am agățat într-un gard de sârmă ghimpată.

Am dus mâna la claviculă.

— Alt cuțit. Rana asta m-a durut al dracului de tare.

A făcut abstracție de limbajul meu, fiind prea preocupat să mă examineze.

— Cine te-a rănit?

— Andre.

Mi-am afundat părul în apă și am zâmbit văzându-l că își ferește privirea. După ce m-am clătit, mi-am ridicat genunchii la piept și mi-am rezemat bărbia pe ei.

— M-a atacat la scurt timp după ce am venit în oraș.

A scos un oftat prelung, de parcă îl cuprinsese brusc oboseala.

— Îmi pare rău că nu i-am prins.

— O să-i prindeți până la urmă.

— Oare?

— Nu sunt foarte isteți. Nu m-ar mira să vă treziți cu ei la ușă, mâine-dimineață, curioși să afle de ce i-ați căutat.

A chicotit și și-a masat gâtul, ceea ce i-a scos în evidență bicepsul bombat. Își suflecase mânecile și nu-mi mai puteam dezlipi ochii de la mușchiul lung dintre antebrat și palmă. De la degetele lui bătătorite. De la părul fin și arămiu care îi acoperea pielea.

A tușit ușor și a coborât brațul.

— Trebuie să plec. Începe interogatoriul lui *madame* Labelle. După care mai urmează unul – al hoțului care a spart casa lui Tremblay. Bastien St. Pierre.

Mi-a stat inima. M-am aplecat brusc în față, împroșcând apă și clăbuci în toate părțile.

— L-ați prins pe Bas? Dar reușise să fugă.

Soțul meu a dat din cap, cu ochii mijiți.

— L-am găsit dând târcoale pe la intrarea de serviciu de la teatrul Soleil et Lune, a spus, pe un ton dezaprobator. Cu atât mai bine. Oricum l-ar fi arestat poliția la un moment dat. L-a ucis pe unul dintre paznicii lui Tremblay.

Fir-ar a dracului de treabă! M-am lăsat pe spate, cu inima tremurându-mi în piept, și am încercat să-mi calmez respirația.

— Ce-o să pățească?

A ridicat mirat din sprâncene.

— Va ajunge în streang.

Drace!

Drace, drace, *drace!*

Bineînțeles că îl arestaseră pe Bas. *Bineînțeles* că omorâse un paznic, în loc să-l lase fără simțire. Ce naiba căuta imbecilul la Soleil et Lune? Știa că îl caută poliția. Știa foarte bine. De ce nu fugise din

oraș? De ce nu era pe mare, acum? De ce nu putea, măcar o dată, să nu se comporte ca... *Bas*?

În ciuda apei calde, m-a trecut un fior de gheață. Să se fi întors oare după mine? Speranța și deznădejdea îmi sfâșiau inima, deopotrivă de hidoase, dar panica le-a învins pe amândouă.

— Vreau să vorbesc cu el.

— Nici nu începe vorbă.

— Te rog!

Uram aceste cuvinte, dar, dacă mă refuza – dacă rugămințile nu dădeau roade –, îmi rămânea o singură soluție. Să fac vrăji în afara infirmeriei era un risc imens, dar trebuia să mi-l asum.

Pentru că Bas o cunoștea pe Coco și, nu în ultimul rând, mă cunoștea pe mine.

Oare cât de mult valorau informațiile despre două vrăjitoare? Suficient cât să-i salveze viața? Să-l scape de închisoare? Dacă Vânătorii îi ofereau o înțelegere corectă, Bas ar fi acceptat-o. Chiar dacă se întorsese după mine, m-ar fi vândut fără să stea pe gânduri, ca să-și salveze pielea.

Mă blestemam că avusesem încredere în el. Îi cunoșteam caracterul. Știam cine este și, în ciuda acestui fapt, îmi deschisesem sufletul în fața lui și îi destăinuisem secretele mele. Unul dintre ele, dar era de ajuns. Iar acum aveam să plătesc scump pentru nesăbuința mea. La fel și Coco.

Fusesem o proastă. Foarte, foarte proastă.

— Te rog, am insistat.

Soțul meu a clipit la auzul acelor cuvinte, evident șocat. Dar mirarea i s-a transformat rapid în suspiciune.

— De ce te interesează soarta lui? a întrebat, cu o figură mohorâtă.

— Mi-e prieten, am zis, fără să-mi pese dacă par disperată. Un prieten drag.

— Nu mă surprinde, a replicat.

Văzându-mi figura îndurerată, și-a ridicat ochii spre tavan și a adăugat, aproape în silă:

— O să aibă ocazia să se salveze.

— Cum?

Deși știam răspunsul, i-am așteptat cuvintele cu sufletul la gură.

— Prioritatea noastră este în continuare vrăjitoarea, a spus el, confirmându-mi bănuielile. Dacă ne oferă informații care duc la prinderea ei, o să ne mai gândim ce pedeapsă îi dăm.

M-am agățat cu o mână de marginea căzii, străduindu-mă să-mi păstrez calmul. Cu cealaltă îmi mângâiam cicatricea de pe gât – un gest automat, de nervozitate.

După un lung moment de tăcere, i-am auzit vocea ca prin vis.

— Te simți bine? Ești foarte palidă.

Când nu i-am răspuns, s-a apropiat și s-a lăsat pe vine lângă cadă. Nu-mi păsa că spuma începea să se topească. Nici lui, din câte se părea. A întins mâna și mi-a atins o șuviță de păr din dreptul urechii. Când și-a retras-o, avea săpun pe degete.

— Nu te-ai clătit bine aici.

Fără să scot o vorbă, l-am lăsat să ia apă în căușul palmei și să mi-o toarne pe păr. Dar m-am înfiorat când m-a atins în treacăt cu degetele pe gât.

— Pe asta de unde o ai? a murmurat.

Mi-am înghițit nodul din gât și am căutat o minciună, dar nu mi-a venit niciuna în minte.

— O să-ți povestesc cu altă ocazie, Vânătorule.

S-a lăsat pe călcâie, cercetându-mi chipul cu ochii lui albaștri.

Mi-am acoperit instinctiv cicatricea, cu ochii la reflexia mea din apa înspumată. După toate prin câte trecusem – după tot ce îndurasem –, nu aveam să ard pe rug din cauza lui Bas. Nu eram țapul ispășitor al nimănui. Nici acum. Nici altădată.

Nu-mi rămânea decât un lucru de făcut.

Trebuia să-l salvez.

DUPĂ CÂTEVA MINUTE, soțul meu s-a întors la consiliu. Am sărit din cadă și am căutat lumânarea pe care o ascunsesem în dulapul cu albituri. O subtilizasem din sanctuar în timpul plimbării de ieri, cu Ansel. Cu mișcări iuți și abile, am aprins-o și am așezat-o pe birou. Mirosul de ierburi s-a răspândit imediat în cameră și am răsuflat ușurată. Nu era tocmai mirosul perfect, dar era pe aproape. Până când avea să se întoarcă soțul meu, magia va fi dispărut. Cel puțin, așa speram.

M-am plimbat agitată prin cameră câteva minute, apoi m-am silit să iau loc pe pat. Și am așteptat cu nerăbdare să apară Ansel.

După o eternitate, a bătut, în sfârșit, la ușă.

— Intră!

A intrat prudent, cu ochii la baie. Evident, se asigura că sunt îmbrăcată decent.

M-am ridicat în picioare și am tras aer în piept, pregătindu-mă sufletește pentru ce avea să urmeze. Speram ca Ansel să nu aibă Balisarda la el.

I-am zâmbit sfios și m-am uitat în ochii lui, când a înaintat spre centrul camerei. Mă treceau fiori de emoție.

— Mi-a fost dor de tine.

Băiatul a clipit, mirat de tonul meu ciudat, apoi s-a încruntat. Apropiindu-mă agale de el, i-am pus o mână pe braț. A dat să și-l retragă, dar s-a oprit în ultimul moment. A clipit din nou.

M-am lipit de pieptul lui și i-am sorbit parfumul – esența lui. Îmi scânteia pielea pe albastrul-pal al tunicii sale. Priveam amândoi văpaia, cu buzele întredeschise.

— Atât de puternic, am șoptit.

Cuvintele au alunecat vii și pătrunzătoare de pe buzele mele.

— Atât de vrednic. Au greșit subestimându-te.

Pe chipul lui se perindau o mulțime de emoții la auzul vorbelor mele – la atingerea mea.

Nedumerire. Teamă. Dorință.

I-am dezmierdat obrazul cu degetul. Nu s-a ferit.

— Te așteaptă un destin măreț, Ansel. Vei ucide multe vrăjitoare.

A dat de câteva ori din gene și cu asta s-a terminat totul. Al meu era. L-am cuprins de mijloc, strălucind și mai intens.

— Mă ajuți?

A încuviințat din cap, privindu-mă cu ochi mari. L-am sărutat în palmă și am închis ochii, respirând adânc.

— Mulțumesc, Ansel!

De aici încolo, a fost simplu.

L-am lăsat să mă conducă la subsol. Dar, în loc s-o luăm pe scara îngustă care ducea la sala de consiliu, am luat-o la dreapta, spre celule, unde era închis Bas. Vânătorii – printre care și soțul meu – încă o interogau pe *madame* Labelle, astfel că, la ușa celulei, stăteau doar doi gardieni. Purtau tunici bleu, ca Ansel.

S-au întors mirați spre noi și au dus imediat mâna la arme – dar nu la Balisarde. Am zâmbit la vederea proiecțiilor aurii și strălucitoare care începeau să prindă formă înaintea mea. Își închipuiau că sunt protejați în Turn. Ce naivi! Ce nesăbuiți!

După ce am prins un mănunchi de fire aurii, am strâns pumnii și am oftat, lăsând amintirile tandre despre Bas – dragostea pe care i-o purtasem cândva, căldura pe care o adusese în viața mea – să se topească în negura uitării. Gărzile s-au prăbușit la podea, iar firișoarele magice s-au spulberat într-un nor de praf scânteietor. *O amintire în schimbul unei amintiri,* răsuna vocea din mintea mea. *Un preț corect. E mai bine așa.*

Bas s-a luminat la față când m-a zărit. M-am apropiat de celulă și am lăsat capul într-o parte, examinându-l cu atenție.

Îi răseseră părul de pe cap și din barbă, ca să nu facă păduchi. Nu-i stătea deloc bine.

— Lou! a exclamat, agățându-se de zăbrele și vârând capul printre ele.

I se citea spaima pe față.

— Slavă Domnului că ai venit! Vărul meu a încercat să mă scoată pe cauțiune, dar n-a fost chip să-i înduplece. Vor să mă spânzure, Lou, dacă nu le spun ce știu despre Coco...

A tăcut brusc, și mai speriat de expresia distantă și stranie de pe fața mea. Pielea îmi lucea tot mai puternic. În spatele meu, Ansel a căzut în genunchi.

— Ce faci? a întrebat Bas, acoperindu-și ochii cu palmele, ca să se apere de vraja mea. Nu face asta. Iartă-mă că te-am abandonat, acasă la Tremblay. Știi că nu sunt la fel de deștept și de curajos ca tine și Coco. Am greșit. Trebuia să fi rămas alături de voi, să vă ajut...

S-a cutremurat din tot corpul în momentul în care m-am apropiat. I-am aruncat un zâmbet disprețuitor și rece.

— Te implor, Lou!

S-a cutremurat din nou, mai tare de data aceasta.

— Nu le-aș fi spus nimic despre tine! Știi bine! Nu... te rog!

S-a încovoiat de umeri, mâinile i-au căzut pe lângă corp, iar pe chip i s-a zugrăvit o satisfacție tâmpă.

— Ce șmecher ești, Bas. Încerci să mă păcălești. Mereu te-ai priceput la vorbe, am zis, prinzându-i obrajii printre gratii. O să-ți dau ceva și tu o să-mi dai altceva în schimb. De acord?

A dat din cap, zâmbind. M-am aplecat spre el și l-am sărutat pe gură. I-am gustat răsuflarea. A scos un oftat de mulțumire.

— O să te eliberez. Tot ce vreau de la tine e să-mi dai amintirile tale.

L-am strâns mai tare de obraji – cu vârtejul auriu care îi dansa pe fața frumoasă. Nu s-a zbătut în clipa în care unghiile mele i-au

pătruns în piele și l-au înțepat în cicatricea micuță și argintie de pe maxilar. M-am întrebat în treacăt cum s-o fi ales cu ea.

După ce am terminat și volbura aurie i-a șters din minte toate amintirile despre mine și Coco, Bas s-a prăvălit la podea. Îi sângera fața din cauza rănii pe care i-o zgândărisem, în rest era bine. M-am aplecat să iau cheile de la centironul unuia dintre gardieni și le-am aruncat lângă el. Apoi m-am întors către Ansel.

— E rândul tău, scumpete.

Am îngenuncheat lângă el, l-am prins de umeri și i-am mângâiat obrazul cu buzele.

— S-ar putea să te doară un pic.

Concentrându-mă asupra scenei din fața noastră, am furat una dintre amintirile lui Ansel. Câteva secunde mai târziu, s-a prăvălit și el la podea.

Am încercat să-mi păstrez luciditatea, dar mi s-a încețoșat mintea în momentul în care am repetat procedeul pe una dintre gărzi. Trebuia să plătesc și eu cumva. Luasem, iar acum era rândul meu să dau. Universul cerea să fie restaurat echilibrul.

M-am clătinat pe picioare și am căzut peste Ansel, copleșită de întuneric.

M-AM DEZMETICIT LA SCURT TIMP. Îmi zvâcnea capul, dar m-am ridicat iute în picioare, fără să-i dau atenție. Ușa celulei era deschisă și Bas dispăruse. Ansel, pe de altă parte, nu dădea semne de viață.

Mi-am mușcat buzele, neștiind ce să fac. Avea să fie pedepsit, dacă era găsit în fața unei celule goale, cu doi gardieni leșinați lângă el. Mai rău decât atât, n-avea să-și aducă aminte cum ajunsese acolo și, prin urmare, nu se va putea apăra.

Mi-am frecat tâmplele, încruntată, și am încercat să mă gândesc la o soluție. Nu aveam timp de pierdut – trebuia să scap de mirosul

de magie de pe piele înainte să mă descopere Vânătorii –, dar nu mă înduram să-l las acolo. Neavând o alternativă, l-am apucat de subsuori și l-am târât pe culoar. Am făcut câțiva pași și mi s-au înmuiat genunchii. Băiatul era mai greu decât îmi imaginasem.

Nici n-am ajuns bine la scări și am auzit glasuri furioase. Cu toate că Ansel începea, în sfârșit, să se trezească, nu aveam suficientă forță să-l car pe trepte. Vocile răsunau tot mai aproape. Am tras o înjurătură în gând, l-am împins pe Ansel pe prima ușă care ne-a ieșit în cale și am închis-o încet după noi.

Am scos un oftat de ușurare când m-am întors și m-am uitat în jur. Ne aflam într-o bibliotecă. Micuță și modestă – ca tot ce găseai în locul ăsta insuportabil –, dar era o bibliotecă.

De pe hol răzbătea tropăit de pași, iar vocile se înmulțiseră.

— A dispărut!

— Căutați-l în tot Turnul!

Ca prin minune, nimeni nu s-a atins de ușa bibliotecii. Rugându-mă să rămână închisă, l-am așezat pe Ansel pe un scaun. S-a uitat la mine, a clipit de câteva ori, ca să-și limpezească vederea, după care a bolborosit:

— Unde suntem?

— În bibliotecă.

M-am trântit pe scaunul de lângă el și am luat o carte la întâmplare, de pe etajeră. *Douăsprezece disertații despre exterminarea forțelor oculte.* Altceva nici că se putea. Mă stăpâneam cu atâta efort să nu rup paginile monstruoase, încât îmi tremurau degetele.

— Mai devreme, am fost la infirmerie, cu părintele Orville și Co... ăă, *mademoiselle* Perrot. M-ai adus aici ca să... ca să...

Am aruncat *Douăsprezece disertații* pe masa alăturată și am luat Biblia cu coperte din piele.

— Ca să mă educi. Asta e.

— P... poftim?

Am scos un geamăt în momentul în care s-a deschis ușa și au dat buzna soțul meu și Jean Luc.

— Tu ești vinovata, nu-i așa? a zis Jean Luc, venind spre mine, cu o privire ucigătoare.

Soțul meu a dat să intervină, dar Ansel sărise deja în apărarea mea. Se clătina ușor pe picioare, dar își regăsise luciditatea, văzându-l pe Jean Luc că vine spre noi.

— Despre ce vorbești? Ce s-a întâmplat?

— A evadat prizonierul, a mârâit Jean Luc.

Soțul meu stătea nemișcat lângă el și adulmeca. Drace. Mirosul. Se agățase de mine și de Ansel și lăsase o dâră de la celula goală până la noi.

— Celula e goală. Gardienii și-au pierdut cunoștința.

Până aici mi-a fost. De data asta, mi s-a înfundat. Am strâns Biblia cu putere, ca să-mi ascund tremurul mâinilor, și m-am uitat în ochii lor, cu un calm prefăcut. Cel puțin, Vânătorii o să mă ardă pe rug. N-o să-mi verse nicio picătură de sânge. O victorie mică era mai bună decât niciuna.

Soțul meu mă privea cu ochii mijiți.

— Ce e cu mirosul ăsta?

Pe coridor s-a auzit din nou zgomot de pași, iar Coco a intrat în cameră, înainte să apuc să răspund. Odată cu ea, a pătruns și un parfum dulceag, înecăcios. Mi-a sărit inima din piept.

— I-am auzit pe preoți spunând că a evadat prizonierul! a spus ea, gâfâind și ținându-se cu mâinile de coaste.

Imediat ce ni s-au intersectat privirile însă, a dat încurajator din cap și s-a îndreptat de spate, având grijă ca roba albă de tămăduitor să-i acopere pielea.

— Am venit să văd dacă vă pot ajuta cu ceva.

Jean Luc a strâmbat din nas, dezgustat de mirosul pe care îl emana Coco.

— Tu cine ești?

— Brie Perrot, a spus ea, cu o reverență, regăsindu-și repede cumpătul. Am fost angajată de curând ca tămăduitor la infirmerie.

Jean Luc s-a încruntat, nu foarte convins de spusele ei.

— În acest caz, știi că tămăduitorii n-au voie să umble prin Turn după bunul plac. N-ai ce căuta aici, mai ales când avem un prizonier evadat.

Coco l-a săgetat cu o privire tăioasă, apoi a apelat la ajutorul soțului meu.

— Căpitane Diggory, soția ta m-a însoțit mai devreme, când le-am citit pacienților din Proverbele lui Solomon. Ansel a venit împreună cu ea. Nu-i așa, Ansel?

Deșteaptă mai era.

Ansel s-a uitat la noi, cu o figură nedumerită.

— Păi... da.

S-a încruntat și a scuturat din cap, evident chinuindu-se să umple golul din amintirile sale.

— Ai făcut baie, după care... ne-am dus, într-adevăr, la infirmerie, a zis el, strângând concentrat din pleoape. M-am rugat împreună cu părintele Orville.

Am răsuflat ușurată, sperând ca amintirile lui Ansel să rămână la fel de tulburi.

— Părintele poate confirma acest lucru? a întrebat soțul meu.

— Da, domnule.

— Minunat. Dar tot nu se explică de ce mirosea a magie în celulă, a spus Jean Luc, evident iritat de intervenția lui Coco. Nici de ce și-au pierdut gardienii cunoștința.

Coco i-a aruncat un zâmbet glacial.

— Din păcate, a trebuit să mă ocup de un pacient înainte s-o învăț pe doamna Diggory cum să se spele corespunzător. Ea și Ansel au plecat la scurt timp după aceea.

Privirea soțului meu aproape că-mi ardea fața.

— Și, firește, ai venit aici, în loc să te întorci în camera ta.

M-am străduit să iau o figură smerită și am pus Biblia la loc pe masă. Cu puțin noroc, aveam să scăpăm cu viață și din încurcătura asta.

— Ansel a ținut să mă învețe niște versete, iar eu... eu m-am dus să-l văd în celulă. Pe Bas.

Învârtind pe deget o șuviță de păr, m-am uitat la soțul meu printre gene.

— Ai zis că e posibil să fie spânzurat și am vrut să vorbesc cu el... înainte. Pentru ultima oară. Îmi pare rău.

El tăcea și se uita furios la mine.

— Dar ce s-a întâmplat cu gardienii? a insistat Jean Luc.

M-am ridicat de pe scaun și am arătat spre fizicul meu firav.

— Credeți că am atâta forță încât să lovesc doi bărbați în toată firea și să-i las fără simțire?

Răspunsul soțului meu a sosit imediat:

— Da.

În alte împrejurări, m-aș fi simțit măgulită. Acum însă, încrederea lui în abilitățile mele nu făcea decât să mă încurce.

— I-am găsit leșinați, am mințit. Iar Bas fugise deja.

Jean Luc a mijit ochii palizi și s-a apropiat atât de mult de mine, încât a trebuit să ridic capul și să-i înfrunt privirea.

— De ce nu ne-ai anunțat imediat? De ce ai fugit de acolo?

M-am încruntat.

Bine. Dacă el ținea să mă intimideze, puteam să-i intru în joc.

Am plecat capul, cu bărbia tremurând de suspine.

— Re... recunosc că, uneori, mă rușinez de slăbiciunea sexului meu, *monsieur*. Când am văzut că Bas a evadat, am intrat în panică. Îmi dau seama că nu e o scuză.

— Dumnezeule mare! a exclamat Jean Luc dezgustat de lacrimile mele și i-a aruncat o privire exasperată soțului meu. N-ai

decât să-i explici tu asta Eminenței Sale, *căpitane*. Fără îndoială, va fi încântat de un nou eșec!

A pornit spre ușă, sătul să ne descoasă, adăugând din mers:

— Întoarce-te la infirmerie, *mademoiselle* Perrot, și altădată nu-ți mai depăși atribuțiile. Tămăduitorii au voie doar în perimetrul desemnat – infirmeria, dormitoarele care țin de ea și scara din spate. Dacă dorești să vizitezi altă parte a Turnului, trebuie să te speli și să te prezinți la verificare. Pentru că ești nou venită în Turn, îți trec cu vederea abaterea, de data asta, dar o să am o discuție cu preoții. Să aibă grijă ca astfel de fapte să nu se mai repete.

Iar Coco, dacă ar fi putut să stoarcă pe cineva de sânge, sunt convinsă că ar fi făcut-o chiar în clipa aceea. M-am grăbit să intervin.

— A fost vina mea, nu a ei.

Jean Luc a ridicat din sprâncenele lui negre și a lăsat capul într-o parte.

— Greșeala mea. Ai dreptate. Dacă nu ieșeai din cuvântul lui Reid, nu ajungeam în situația asta.

Deși eu îmi asumasem vina, reprosul nu mi-a picat deloc bine. Evident, soțul meu nu era cel mai fudul dobitoc dintre toți dobitocii fuduli – titlul îi aparținea lui Jean Luc. N-am apucat să deschid gura și să i-o spun, căci m-a întrerupt nesuferitul meu soț.

— Vino încoace, Ansel.

Ansel a înghițit în sec și s-a dus spre el, strângându-și mâinile tremurânde la spate. M-a trecut un fior.

— De ce i-ai permis să intre în infirmerie?

— Cum am mai spus, eu am *invitat-o*..., a dat să spună Coco, dar s-a oprit, văzând expresia de pe chipul soțului meu.

Roșu la față, Ansel s-a întors spre mine și mi-a aruncat o privire imploratoare.

— Am... am dus-o pe doamna Diggory acolo, pentru că... pentru că...

— Pentru că avem o datorie față de acele suflete chinuite, am spus eu. Tămăduitorii nu-și mai văd capul de treabă – sunt prea puțini și muncesc până la epuizare. Abia dacă au timp să se ocupe de nevoile pacienților, darămite să se mai gândească și la bunăstarea lor spirituală.

Văzând că tot n-am reușit să-l conving, am adăugat:

— În afară de asta, m-am apucat să cânt un cântec obscen și i-am promis că nu mă opresc până când nu mă duce acolo.

Mi-am dezgolit dinții, încercând să zâmbesc.

— Vrei să ți-l cânt și ție? E despre o femeie încântătoare, numită Țâțoasa...

— Încetează!

Îi lucea furia în ochi – furie adevărată de data aceasta. Nu umilință. Nu iritare. Furie. Ne-a măsurat pe toți trei, încet și scrutător.

— Dacă aflu că vreunul dintre voi a mințit, n-o să aveți parte de milă. Veți fi aspru pedepsiți.

— Domnule, jur că...

— Ți-am explicat că nu ai ce căuta în infirmerie, a spus soțul meu, pe un ton aspru și neiertător, uitându-se la Ansel. Mă așteptam ca soția mea să nu mă asculte, dar de la tine nu mă așteptam. Ești liber.

— Am înțeles, domnule, a răspuns Ansel, cu capul în jos.

Am luat foc de indignare, privindu-l cum se îndreaptă deznădăjduit spre ușă. Am dat să-l urmez – tânjind să-l iau în brațe, să-l consolez cumva –, dar soțul meu căpos m-a prins de braț.

— Mai rămâi. Am ceva de discutat cu tine.

Mi-am smuls brațul din strânsoare și am răbufnit.

— Și eu am ceva de discutat cu *tine*! Cum îndrăznești să dai vina pe Ansel? De parcă are el vreun amestec în toată treaba asta!

Jean Luc a scos un oftat prelung.

— Te conduc la infirmerie, *mademoiselle* Perrot.

I-a întins brațul, vizibil plictisit de turnura pe care o luase discuția. Privirea ostilă din ochii lui Coco i-a tăiat elanul. Nemulțumit, a dat să plece fără ea, dar Ansel se oprise în prag, blocând ieșirea. Avea lacrimi în gene când s-a întors spre mine cu ochii mari – șocat că îi luase cineva apărarea. Jean Luc l-a împins cât colo, bolborosind ceva. Clocotea sângele în mine de furie.

— Era datoria lui să te supravegheze, a replicat soțul meu, uitând de toți cei din jur, în afară de mine. Și nu și-a îndeplinit-o.

— Ah, mai tacă-ți fleanca! am strigat, încrucișându-mi brațele, ca să nu-l strâng de gât. Sunt femeie în toată firea și pot să iau singură decizii. E numai vina mea. Dacă vrei să chinuiești pe *cineva*, chinuiește-mă pe mine, nu pe Ansel. Bietul copil nu-ți intră în voie orice ar face.

S-a făcut vânăt la față.

— Nu e copil! Se pregătește să devină Vânător, iar, dacă se va întâmpla asta, trebuie să învețe să-și asume responsabilitatea...

— Dă-te la o parte, Ansel! s-a răstit Jean Luc, întrerupându-ne disputa. Oricât de distractiv ar fi spectacolul lor, cineva trebuie să muncească, să găsească evadați, să ardă vrăjitoare... lucruri de genul ăsta. *Mademoiselle* Perrot, ești așteptată la infirmerie în zece minute. O să verific dacă ești acolo.

Apoi ne-a aruncat o ultimă privire exasperată și a părăsit camera. Coco a dat ochii peste cap și a plecat după el, dar s-a oprit în prag. În ochii ei se citea o întrebare nerostită.

— E în regulă, i-am șoptit.

Ne-a salutat din cap, i-a aruncat și ea o privire iritată soțului meu și a ieșit.

În bibliotecă s-a instalat o tăcere apăsătoare. Aproape că mă așteptam să ia foc cărțile. N-ar fi fost deloc surprinzător, ținând seama că toate cărțile din locul acesta infernal erau diabolice. M-am uitat la *Douăsprezece disertații despre exterminarea forțelor oculte*

cu o curiozitate reînnoită și am luat-o de pe masă, în vreme ce proiecții aurii începeau să se închege în jurul meu. Dacă n-aș fi fost atât de nervoasă, m-aș fi speriat. De mult nu-mi mai apăruseră în minte proiecții spontane. Simțeam cum se trezește magia în mine, tânjind să se elibereze după atâția ani de încătușare.

Nu-i nevoie decât de o scânteie, încerca ea să mă ispitească. *Renunță la furie. Dă foc paginii.*

Dar nu voiam să renunț la furie. Voiam să-mi sugrum soțul cu ea.

— Ne-ai mințit, a răsunat glasul lui, în tăcerea deplină.

Deși continuam să mă uit la carte, îmi imaginam vena de pe gâtul lui, mușchii încordați ai maxilarului.

— *Madame* Labelle ne-a spus că numele vrăjitoarei e Cosette Monvoisin, nu Alexandra.

Ai dreptate și, chiar în momentul ăsta, se gândește cum să te stoarcă de sânge. Poate că ar trebui să-i dau o mână de ajutor. N-am spus asta, dar i-am azvârlit *Douăsprezece disertații* în cap.

— Știai că sunt un șarpe când m-ai luat de pe străzi!

A prins cartea înainte să-i spargă nasul și mi-a aruncat-o înapoi. M-am ferit și a aterizat pe podea, unde-i era locul.

— Nu e o glumă! a răcnit el. Datoria noastră e *să protejăm* regatul. Ai văzut ce e în infirmerie. Vrăjitoarele sunt periculoase...

Am strâns pumnii și proiecțiile din jurul meu au început să pâlpâie violent.

— De parcă Vânătorii ar fi mai breji!

— Noi încercăm să vă protejăm!

— Să nu te aștepți să-mi cer scuze, pentru că n-am de gând.

Au început să-mi țiuie urechile și m-am năpustit spre el – i-am proptit ambele mâini în piept și l-am împins. Văzând că nu-l clintesc din loc, am scos un mârâit de frustrare.

— Eu o să-i protejez *mereu* pe cei la care țin. Pricepi? *Mereu!*

L-am împins din nou, mai tare de data asta, dar m-a apucat de mâini și mi le-a strâns la piept. S-a aplecat spre mine și a ridicat din sprâncenele lui arămii.

— De-asta ți-ai ajutat iubitul să scape?

Iubitul? Buimăcită, am ridicat ochii și i-am aruncat o privire dușmănoasă.

— Habar n-am despre ce vorbești.

— Așadar, negi? Nu recunoști că e iubitul tău?

— Ți-am zis, am repetat, uitându-mă fix la mâinile lui care mă cuprindeau, că nu știu despre ce vorbești. Bas nu este și nu a fost niciodată iubitul meu. Dă-mi drumul!

Spre mirarea mea, s-a conformat – repede, ca și când s-ar fi speriat brusc că m-a atins – și s-a dat un pas înapoi.

— Nu te pot apăra, dacă mă minți.

M-am repezit spre ușă, fără să mă uit la el.

— *Va au diable!*

Du-te dracului!

DOAMNE, MILUIEȘTE

Lou

VOCI REȚINUTE PLUTEAU SPRE NOI DINSPRE sanctuar, iar focul desena umbre pe chipurile icoanelor din jur. Am căscat și m-am uitat la cea mai apropiată de mine – o femeie banală, cu o figură teribil de plictisită. O înțelegeam perfect.

— Mi-aduc aminte și acum prima încercare. Am nimerit ținta imediat, a chicotit arhiepiscopul, relaxându-se, cum fac deseori bătrânii când deapănă povești din trecut. Țineți seama că fusesem cules de pe străzi – doar ce împlinisem șapte ani –, nu aveam un ban în buzunar și nu mă pricepeam la nimic. Nici măcar nu ținusem vreodată în mână un arc, darămite să trag o săgeată. Bătrânul episcop a spus că a fost o minune de la Dumnezeu.

— Îl cred, a spus soțul meu, strângând din buze.

Am căscat din nou. Discursul era searbăd, iar rochia de lână pe care o purtam – modestă, sărăcăcioasă și minunat de călduroasă – nu făcea decât să-mi amplifice toropeala. Mi se închideau ochii.

Ar fi fost un miracol dumnezeiesc să nu adorm până la finalul slujbei.

După dezastrul de la bibliotecă, am considerat... *prudent* să accept invitația soțului meu de a participa la mesa de seară. Deși nu știam cât era de convins de povestea mea și a lui Ansel, cum că

voiam să studiez Scriptura, se agățase de această idee, astfel că petrecurăm ultimele ore din zi memorând versete. O penitență mai diabolică nici că se putea.

— „O picurare continuă într-o zi ploioasă și o soție cicălitoare sunt totuna", îmi recitase el, cu o figură morocănoasă, așteptând să repet.

Era încă ofuscat după cearta de mai devreme.

— Și ploaia, și bărbații sunt o pacoste, am zis.

S-a încruntat, dar a mers înainte.

— „Cine o oprește, parcă oprește vântul și parcă ține untdelemnul în mâna dreaptă."

— Cine o oprește... Mai era ceva despre untdelemn și o mână..., am zis, dând poznaș din sprâncene. *Quel risqué!*[1] Ce carte mai e și...

M-a întrerupt înainte să-i lezez și mai mult onoarea și tonul i s-a înăsprit.

— „După cum ascute fierul pe fier, tot astfel și omul îl face mai ager pe semenul său."

— După cum ascute fierul pe fier... deci te porți ca un măgar, pentru că și eu sunt o bucată de metal.

Lucrurile continuaseră astfel la nesfârșit.

Să fiu sinceră, invitația la slujbă fusese o pauză binevenită.

Arhiepiscopul l-a prins de umeri și a râs din nou.

— Firește, a doua oară, am ratat ținta complet.

— Oricum, v-ați descurcat mai bine decât mine. Mie mi-a luat o săptămână s-o nimeresc.

— Aiurea! a zis arhiepiscopul, zâmbind nostalgic. Îmi aduc aminte perfect talentul tău înnăscut. Erai mult mai abil decât ceilalți cadeți.

---

[1] Ce deocheat! (lb. fr.)

Dangătul clopotului m-a salvat de la a mă arunca în foc.

— Ah, a zis arhiepiscopul, trezindu-se din reverie și aranjându-și gulerul. Mai e puțin și începe slujba. Mă scuzați, dar mă așteaptă asistenții mei.

S-a oprit în prag și s-a întors spre noi, cu o privire aspră.

— Ține minte ce-am discutat azi-după-amiază, căpitane Diggory. E nevoie de mai mare vigilență.

— Da, domnule, a spus soțul meu, roșind.

L-am luat la întrebări imediat ce a ieșit arhiepiscopul.

— Mai mare vigilență? Ce dracu' vrea să însemne asta?

— Nimic, a zis el, dregându-și glasul și oferindu-mi grăbit brațul. Mergem?

Am intrat împreună în sanctuar.

— Vigilență pe dracu'.

Luminat de sute de lumânări, sanctuarul de la Saint-Cécile părea o imagine de vis – sau de coșmar. Mai bine de jumătate din populația orașului se adunase în sala imensă ca să asculte predica arhiepiscopului. Bogătașii stăteau pe scaune, gătiți în toate culorile nestematelor: rochii și costume rubiniu-intens, violet-ametist și verde-smarald, tivite cu fir de aur, cu mâneci de dantelă, cu manșoane de blană și cu eșarfe de mătase. Perlele scânteiau la urechi, iar diamantele licăreau ostentativ la gâturi și mâini.

În fundul sanctuarului stăteau enoriașii săraci, cu fețe grave și murdare. Cu mâinile împreunate. Tot acolo stăteau și câțiva Vânători în vestoane albastre, printre care și Jean Luc. Ne-a făcut semn să venim la el.

Am tras o înjurătură în minte, în momentul în care soțul meu a acceptat.

— O să stăm *în picioare* până la sfârșitul slujbei?

Mi-a aruncat o privire bănuitoare.

— N-ai fost niciodată la mesă?

— Bineînțeles că am fost, am mințit, împotrivindu-mă din toate puterile, în timp ce el mă împingea înainte.

Regretam că nu aveam glugă. Nu mă așteptasem să văd atât lumet. Probabil nu era nicio vrăjitoare printre cei prezenți, dar nu puteai fi niciodată sigur... În fond, *eu* eram acolo.

— O dată sau de două ori.

Văzându-i figura șocată, am arătat spre mine.

— Ai uitat că sunt infractoare? Iartă-mă că n-am învățat pe dinafară toate Proverbele și Poruncile.

A dat ochii peste cap și m-a împins pe ultimii metri.

— Vânătorii stau în picioare, în semn de smerenie.

— Dar eu nu sunt Vânător...

— Slavă Domnului!

Jean Luc s-a tras într-o parte, ca să ne facă loc, iar *autoritarul* meu soț m-a forțat să stau între ei. S-au salutat, strângându-și antebrațele cu zâmbete încordate.

— Nu eram sigur că vii, după dezastrul de azi-după-amiază. Cum a reacționat Eminența Sa când a aflat vestea?

— Nu ne-a învinuit pe noi.

— Atunci, pe cine a învinuit?

Soțul meu mi-a aruncat o privire fugitivă, apoi s-a întors spre Jean Luc.

— Pe cadeții de gardă. Au fost dați afară.

— Pe bună dreptate.

Nu era înțelept să-l contrazic. Din fericire, discuția s-a încheiat, căci în momentul acela credincioșii s-au ridicat și au început să cânte. Soțul meu și Jean Luc li s-au alăturat într-o armonie perfectă, iar arhiepiscopul și asistenții lui au intrat în sanctuar, au înaintat pe culoar și s-au închinat în fața altarului. Buimăcită și incapabilă să înțeleg măcar un cuvânt din cântarea lor tristă, am inventat niște versuri.

E posibil ca printre acestea să se fi strecurat și o hangiță, pe numele ei Liddy.

Soțul meu s-a încruntat și m-a înghiontit cu cotul în momentul în care s-a lăsat din nou liniștea. Nu sunt singură, dar cred că lui Jean Luc îi tremurau buzele, ca și când abia se abținea să pufnească în râs.

Arhiepiscopul s-a întors spre enoriași.

— Domnul fie cu voi!

— Și cu tine! au murmurat oamenii în cor.

Priveam cu fascinație morbidă cum arhiepiscopul deschide larg brațele.

— Fraților, haideți să ne recunoaștem păcatele și astfel să ne pregătim să sărbătorim Sfintele Taine.

— Doamne, miluiește! a intonat unul dintre preoții de lângă el.

— Ai fost trimis să ne izbăvești de păcate, a reluat arhiepiscopul. Doamne, miluiește!

— Doamne, miluiește! au scandat credincioșii.

— Ai venit să aduni popoarele sub pacea împărăției lui Dumnezeu. Doamne, miluiește!

Pacea împărăției lui Dumnezeu? Am pufnit și mi-am încrucișat brațele.

Termină! mi-a spus pe mutește soțul meu, înghiontindu-mă din nou. *Nu glumesc.*

De data aceasta, Jean Luc în mod sigur rânjea.

— Doamne, miluiește!

— Tu ne aduci cuvântul și harurile spre a ne întări în credință. Doamne, miluiește!

— Doamne, miluiește!

— Vei coborî printre noi și vei aduce mântuirea poporului tău. Doamne, miluiește!

— Doamne, miluiește!

— Ipocritul, am murmurat, neputându-mă stăpâni.

Soțul meu părea că mai are puțin și-și dă duhul. S-a înroșit iar la față și pe gât îi zvâcnea o venă. Vânătorii din jur chicoteau sau ne aruncau priviri dușmănoase. Jean Luc se zguduia de râs, deși situația nu era la fel de amuzantă ca înainte. Unde era mântuirea neamului meu? Pe noi cine ne miluia?

— Să aibă milă de noi atotputernicul Dumnezeu și, iertându-ne păcatele, să ne ducă la viața cea veșnică.

— Amin.

Credincioșii au început imediat să intoneze alt cântec, dar nu i-am mai ascultat. Îl priveam pe arhiepiscop cum înalță brațele spre cer, închide ochii și se lasă transpus de imn. Îl priveam pe Jean Luc, care rânjea și îi dădea coate soțului meu, când greșeau amândoi versurile. Îmi priveam soțul care râdea fără voie și îl împingea în lături.

— Ia-ne nouă păcatele și ai milă de noi, cânta băiatul din fața noastră.

Își ținea tatăl de mână și se legăna în ritmul cântecului.

— Ia-ne nouă păcatele și ai milă de noi. Ia-ne nouă păcatele și ascultă-ne rugăciunea.

Ai milă de noi.

Ascultă-ne rugăciunea.

Chinuitoarea lecție de Proverbe se încheiase cu un verset pe care nu l-am înțeles.

După cum apa reflectă o față, tot astfel și inima omului îl reflectă pe om.

— Asta ce înseamnă?

— Înseamnă că... apa e precum o oglindă, mi-a explicat soțul meu, încruntându-se ușor. Și, reflectându-ne fața, ne-o arată. La fel și viețile noastre – cum trăim, ce facem...

Ținea ochii în jos, parcă neîndrăznind să se uite la mine.

— Ne reflectă sufletul.

Explicat în felul acesta, avea noimă. Totuși... m-am uitat încă o dată la credincioșii din biserică – bărbați și femei care cereau în același timp milă și sângele meu. Cum puteau exista amândouă deopotrivă în sufletele lor?

— Lou, sunt..., murmurase Reid, forțându-se să-și ridice ochii la mine.

Ochi albaștri în care strălucea sinceritatea. Și regretul.

— Nu trebuia să ridic tonul la tine. În bibliotecă. Îmi pare rău.

Viața este reflexia sufletului nostru.

Da, avea noimă, explicat astfel, dar tot nu-l înțelegeam. Nu-mi înțelegeam soțul. Nu-l înțelegeam pe arhiepiscop. Nici pe băiatul care se legăna. Nici pe tatăl lui. Nici pe Jean Luc, pe Vânători, pe vrăjitoare, ori pe *ea*. Nu-l înțelegeam pe niciunul dintre ei.

Conștientă că ochii Vânătorilor erau ațintiți spre mine, m-am silit să zâmbesc și i-am tras un ghiont în șold soțului meu, prefăcându-mă că totul a fost o glumă. Că l-am întărâtat doar ca să văd cum reacționează. Că nu sunt o vrăjitoare într-o biserică, înconjurată de dușmani, și care se roagă la un Dumnezeu străin.

Viața este reflexia sufletului nostru.

O fi fost ei ipocriți, dar eu eram cea mai ipocrită dintre toți.

MADAME LABELLE

Reid

ÎN SEARA URMĂTOARE, A CĂZUT PRIMA NINSOARE din an.

M-am ridicat de pe podea, mi-am dat pe spate părul asudat și m-am uitat la fulgii care pluteau la fereastră. Doar exercițiile fizice îmi mai relaxau mușchii spatelui. După ce se împiedicase de mine pe podea, seara trecută, Lou pusese stăpânire pe pat. Nu se oferise să-l împartă cu mine.

Nu am protestat. Deși mă durea spatele, exercițiile mă ajutau să-mi controlez nervozitatea. Am descoperit rapid că numărătoarea nu-mi era de niciun folos în cazul lui Lou... mai ales când începuse să numere odată cu mine.

A trântit pe birou cartea pe care o citea.

— E o prostie!

— Ce carte e?

— Singura pe care-am găsit-o în bibliotecă și nu conține cuvintele *sfânt* sau *exterminare* în titlu, a spus și mi-a arătat-o.

Păstorul. Îmi venea să râd. Era printre primele cărți pe care arhiepiscopul mă lăsase să le citesc – un volum de pastorale despre măiestria lui Dumnezeu în natură.

S-a trântit pe patul meu – patul *ei* – cu o figură nemulțumită.

— Nu pricep cum poate cineva să scrie douăsprezece pagini despre iarbă. Ăsta e un păcat în adevăratul sens al cuvântului.

M-am ridicat în picioare și m-am dus spre ea. Mi-a aruncat o privire suspicioasă.

— Ce vrei să faci?

— Să-ți arăt un secret.

— Nu, mersi, a spus ea, trăgându-se înapoi. Nu mă interesează secretele tale.

— Te rog, am zis încruntat și m-am dus la tăblia patului. Taci din gură.

Spre surprinderea mea, a tăcut. Mă urmărea cu ochii neîncrezători cum trag patul de lângă perete. S-a aplecat curioasă în momentul în care i-am arătat scobitura mică din perete, în spatele tăbliei. Seiful meu. La vârsta de șaisprezece ani – când împărțeam camera cu Jean Luc și ne înțelegeam ca frații – o săpasem în zid, ca să am un loc doar al meu. Un loc în care să ascund secretele pe care nu voiam să le afle el.

Poate că, până la urmă, relația noastră nu fusese cu adevărat frățească.

Lou a întins gâtul, să vadă ce e înăuntru, dar îi blocam vederea. Am scotocit printre obiecte până când am dibuit cartea pe care o căutam. Deși cotorul începuse să se tocească, firul de argint din titlu era impecabil. I-am întins-o.

— Poftim.

A luat-o cu grijă, ținând-o cu două degete, parcă temându-se să nu o muște.

— Asta da surpriză! *La Vie Éphémère*, a citit, uitându-se la mine, cu buzele strânse. *Viața trecătoare*. Despre ce e vorba?

— E... o poveste de dragoste.

A ridicat din sprâncene și s-a apucat să examineze coperta cu o curiozitate reînnoită.

— Hm.

— Hm, am făcut și eu, mușcându-mi limba ca să nu mă pufnească râsul. E scrisă cu gust. Personajele fac parte din regate

rivale, dar sunt obligate să colaboreze, ca să demaște un complot care amenință să distrugă lumea. La început, se urăsc, dar, odată cu trecerea timpului, uită de neînțelegerile lor și...

— E cu sex pasional, nu-i așa? a spus ea, dând poznaș din sprâncene și răsfoind paginile. În general, scenele de amor sunt la final...

— Poftim?

Mi-a pierit veselia și am dat să-i iau cartea. A tras-o înapoi.

— Cum să fie cu așa ceva? am strigat și am mai încercat o dată să i-o iau. E o poveste care analizează sistemul social al omenirii, interpretează aspectele binelui și răului, și explorează pasiunea războiului, dragostea, prietenia, moartea...

— Moartea?

— Da. Îndrăgostiții mor, la final.

A tresărit și i-am smuls cartea. Îmi ardeau obrajii. N-ar fi trebuit să i-o arăt. A fost o prostie din partea mea să-mi imaginez că o va aprecia. Ea nu aprecia nimic.

— Mai bine nu-ți arătam.

— Cum poți să ții la o carte cu final tragic?

— Nu are final tragic. Mor îndrăgostiții, dar regatele își învinge dușmănia și devin aliate. Se termină cu speranță.

S-a încruntat, nepărând foarte convinsă.

— Nu există speranță în moarte. Moartea e moarte.

Am oftat și am dat să pun cartea la loc, în ascunzătoare.

— Treaba ta. N-o citi. Puțin îmi pasă.

— N-am zis că nu vreau s-o citesc, a spus, întinzând mâna, nerăbdătoare. Dar să nu te aștepți să mă molipsesc de fervoarea ta religioasă. Intriga pare tristă, dar n-are cum să fie mai oribilă decât *Păstorul*.

Strângeam *La Vie Éphémère* cu ambele mâini și nu mă înduram să i-o dau.

— Nu e nimic despre iarbă.

— Cu atât mai bine.

I-am întins-o, cu inima îndoită. De data asta, a luat-o cu atenție și s-a uitat mult mai entuziasmată la titlu. Am simțit o tresărire de speranță în piept. Mi-am dres glasul și mi-am fixat ochii dincolo de ea, pe o ciobitură din tăblia patului.

— Are și... o scenă de dragoste.

A chicotit și s-a apucat s-o răsfoiască febril.

Nu m-am putut abține. Am zâmbit.

O ORĂ MAI TÂRZIU, s-a auzit o bătaie la ușă. M-am oprit. Eram în baie, cu cămașa trasă pe jumătate peste cap. Cada era aproape plină. În dormitor, Lou a scos un oftat de exasperare. Mi-am pus cămașa înapoi și am deschis ușa proaspăt reparată a băii tocmai când Lou a aruncat cartea pe cuvertură și a coborât picioarele din pat, fără să atingă podeaua.

— Cine e?

— Ansel!

Lou a mormăit o înjurătură și s-a dat jos din pat. Am ajuns înaintea ei la ușă și am deschis-o.

— Ce este?

Lou i-a aruncat o privire furioasă.

— Îmi ești simpatic, Ansel, dar sper că ai un motiv întemeiat. M-ai întrerupt exact când Emilie și Alexandre erau împreună. Vă dau cuvântul meu că, dacă ăștia doi nu se sărută cât de curând, o să mor.

Văzând nedumerirea de pe chipul lui Ansel, am clătinat din cap, abia abținându-mă să rânjesc.

— N-o băga în seamă.

Ansel a încuviințat, încă buimac, apoi a făcut repede o plecăciune.

— *Madame* Labelle e la parter, căpitane. V... vrea să stea de vorbă cu *madame* Diggory.

Lou s-a strecurat pe sub brațul meu. M-am dat la o parte înainte să mă calce pe picior. Ori să mă muște. Am mai învățat câte ceva din ziua aceea de la râu.

— Ce dorește?

Lou s-a rezemat de tocul ușii, cu brațele încrucișate.

— Nu i-ai spus să se ducă dracului?

— Lou, i-am atras atenția.

— Refuză să plece, a răspuns Ansel, foindu-se stânjenit. A spus că e ceva important.

— În acest caz, Emilie și Alexandre mai au de așteptat. Tragic! a oftat Lou și a trecut pe lângă mine să-și ia pelerina, nu înainte de a-mi trage un cot. Fă bine și te spală, Vânătorule, că duhnești îngrozitor, a adăugat, strâmbând din nas.

M-am pus în calea ei. M-am abținut să comentez. Sau să mă miros.

— Nu pleci nicăieri!

— Ba, normal că plec.

M-a ocolit, a făcut o grimasă și și-a făcut vânt cu mâna pe la nas. Mi-a sărit țandăra. N-aveam cum să miros *atât* de urât.

— Ansel a spus că *madame* Labelle nu pleacă nicăieri până când nu vorbește cu mine.

Intenționat am întins mâna prin spatele ei, atingându-mi pielea transpirată de obrazul ei, și mi-am luat haina. Lou nu s-a clintit. Doar a întors capul și mi-a aruncat o privire poncișă, cu ochii mijiți. Fețele noastre erau atât de aproape, încât mi-am înfrânat cu greu impulsul de a mă apleca și a inspira. Nu ca să mă miros pe mine – ci ca să o miros pe *ea*. Când nu umbla prin infirmerie, mirosea... frumos. A scorțișoară.

Mi-am dres glasul și am băgat brațele pe mâneci. Cămașa, încă lac de sudoare, s-a ridicat și mi s-a încrețit pe piele. Inconfortabil.

— N-are ce să caute aici. Am încheiat interogatoriul ieri.

Timp irosit. *Madame* Labelle era la fel de vicleană ca Lou. După ce ne divulgase din greșeală numele real al vrăjitoarei, fusese extrem de rezervată și precaută. Suspicioasă chiar. Arhiepiscopul își

ieșise din minți de furie. Mare noroc a avut că n-am arestat-o, ca s-o ardem pe rug – pe ea și pe Lou.

— Poate că a venit cu o nouă propunere, a spus Lou, care habar nu avea cât de nesigură era situația ei.

— O nouă propunere?

— Să mă cumpere pentru Bellerose.

M-am încruntat.

— E ilegal să cumperi o ființă umană.

— N-o să-ți spună că mă cumpără. O să-ți spună că vrea să încheie un contract de ucenicie – să mă instruiască, să mă facă frumoasă, să-mi ofere cazare și masă. Așa se sustrag legii oamenii ca ea. Tot East End-ul funcționează pe bază de contract, a spus ea, după care s-a oprit și a lăsat capul într-o parte. Dar probabil că aranjamentul ăsta a ieșit din discuție, acum, că ne-am căsătorit. Doar dacă nu cumva accepți să mă împarți cu alții.

Mi-am încheiat nasturii într-o tăcere încordată.

— Nu vrea să te cumpere.

A trecut pe lângă mine, cu un rânjet răutăcios, și mi-a șters o broboană de sudoare de pe frunte.

— Nu-i mai bine să mergem să vedem despre ce e vorba?

Madame Labelle ne aștepta în hol. Doi dintre Vânători o flancau. Păreau îngrijorați de vizita ei la o oră atât de nepotrivită.

Tumul – ca de altfel întregul regat – funcționa după un orar strict. Ea însă stătea foarte calmă între cei doi bărbați. Semeață chiar. Pe chipul ei – cândva, probabil, superb, dar îmbătrânit acum, cu riduri fine la ochi și gură – a apărut un zâmbet larg la vederea lui Lou.

— Louise! a exclamat, deschizând brațele, de parcă se aștepta ca Lou s-o îmbrățișeze.

Era cât pe ce să mă pufnească râsul.

— Nici nu știi cât mă bucur să te văd sănătoasă, deși vânătăile astea de pe față sunt înfiorătoare. Sper că nu sunt opera gazdelor noastre amabile.

Mi-a pierit tot cheful de râs.

— Nu i-am face niciodată așa ceva.

S-a uitat la mine și i-a strâns mâinile, cu prefăcută bucurie.

— Îmi pare bine să te revăd, căpitane Diggory. Bineînțeles că nu i-ați fi făcut așa ceva. Am greșit. Voi sunteți prea nobili pentru o faptă atât de josnică, nu-i așa? a spus, dezvelindu-și dinții nefiresc de albi. Vă cer scuze că vă deranjez la o oră atât de târzie, dar trebuie să vorbesc imediat cu Louise. Sper să nu te superi că ți-o răpesc pentru câteva minute.

Lou nu s-a clintit.

— Ce dorești?

— Speram să discutăm între patru ochi, scumpa mea. E o informație destul de... delicată. Am încercat să-ți vorbesc și ieri, după interogatoriu, dar am înțeles că erai ocupată la bibliotecă.

S-a uitat la noi, cu un zâmbet aluziv, după care s-a aplecat și a continuat în șoaptă:

— Nu întrerup niciodată doi îndrăgostiți care se ceartă. E una dintre puținele reguli pe care le respect cu sfințenie.

Lou a făcut ochii mari.

— N-a fost o ceartă între îndrăgostiți.

— Serios? Atunci, poate ești drăguță să-mi accepți propunerea?

Nu m-am abținut să intervin:

— Trebuie să pleci.

— Stai liniștit, căpitane. Nu intenționez să-ți răpesc mireasa... deocamdată.

Văzându-mi expresia, a râs și mi-a făcut cu ochiul.

— Insist totuși să discutăm între patru ochi. Există vreo cameră liberă, în care să mă pot retrage cu *madame* Diggory? Un spațiu

mai puțin... aglomerat? a spus, arătând spre Vânătorii care stăteau în poziție de drepți, lângă noi.

În clipa aceea, în hol a dat buzna arhiepiscopul, cu tichia de noapte pe cap.

— Ce e hărmălaia asta? De ce nu sunteți la posturile..., a spus, după care a făcut ochii mari, văzând-o pe *madame* Labelle. Helene, ce surpriză neplăcută!

Madame Labelle a făcut o reverență.

— Asemeni, Eminența Voastră.

Am făcut repede o plecăciune și am dus pumnul la inimă.

— *Madame* Labelle dorește să discute cu soția mea, domnule.

— Serios? a spus arhiepiscopul, fără să-și dezlipească ochii de la vizitatoare.

O fixa cu o privire sfredelitoare și buzele strânse.

— Din păcate, ușa bisericii se va închide în aproximativ..., a spus și a scos ceasul din buzunar, trei minute.

Madame Labelle i-a răspuns cu un zâmbet glacial:

— Nu credeți că ușa bisericii ar trebui să rămână mereu deschisă?

— Trăim vremuri periculoase, doamnă. Trebuie să ne apărăm.

— Așa e, a spus ea, întorcându-se spre Lou. Trebuie.

S-a lăsat tăcerea, timp în care ne studiam cu priviri ostile. Încordați și stânjeniți. Lou se foia agitată, iar eu mă gândeam s-o dau afară cu forța pe *madame* Labelle. Indiferent ce motiv ar fi invocat, scopul vizitei era foarte clar – dar aș fi ars Bellerose din temelii înainte ca Lou să ajungă curtezană. Îi convenea sau nu, mie îmi jurase credință mai întâi.

— Două minute, a anunțat arhiepiscopul, pe un ton aspru.

Madame Labelle a făcut o grimasă.

— Nu plec de aici.

Arhiepiscopul le-a făcut semn tovarășilor mei, iar aceștia s-au apropiat de ea. Încruntați. Cu inima îndoită între a respecta

ordinul și a evacua o femeie din clădire. Eu nu aveam asemenea ezitări. Am făcut un pas înainte și m-am postat înaintea lui Lou.

— Ba o să pleci.

Am zărit o sticlire în ochii matroanei. Zâmbetul trufaș începuse să-i dispară de pe buze. N-am apucat s-o dau afară din Turn, fiindcă Lou mi-a pus mâna pe brat și a șoptit:

— Hai să mergem.

În clipa aceea, s-au întâmplat mai multe lucruri deodată.

La auzul acelor cuvinte, în ochii lui *madame* Labelle a apărut o scânteie nebună și s-a năpustit spre ea. Mai rapidă decât un șarpe care își atacă prada, a prins-o pe Lou în brațe și i-a șoptit repede ceva la ureche.

Înfuriat, am smuls-o pe Lou din strânsoarea ei, exact când Ansel a țâșnit s-o imobilizeze pe *madame* Labelle. Tovarășii mei i-au sărit în ajutor. I-au prins brațele la spate, dar ea se zbătea în continuare să ajungă la Lou.

— Stați! a strigat Lou, răsucindu-se în brațele mele.

Avea o privire sălbatică în ochi. Și era palidă ca hârtia.

— Îmi spunea ceva. Stați!

Dar în încăpere se declanșase haosul. *Madame* Labelle urla din toți rărunchii, în timp ce Vânătorii se chinuiau s-o scoată din clădire. Arhiepiscopul a arătat spre Lou, înainte de a porni grăbit pe urmele lor.

— Ia-o de aici!

M-am conformat. Am prins-o bine de talie și am tras-o după mine. Cât mai departe de nebună. Cât mai departe de panica și de haosul din cameră – de gândurile mele.

— Oprește-te! a strigat Lou, zvârcolindu-se și lovindu-mă cu pumnii în piept, dar am strâns-o și mai tare. M-am răzgândit! Lasă-mă să vorbesc cu ea! Dă-mi drumul!

Făcuse un legământ.

Drept urmare, nu pleca nicăieri.

FRIGUL DIN OASE

Lou

ÎMI PLÂNGE GÂTUL.

Nu lacrimi. Ceva mai cleios, mai întunecat. Ceva ce-mi scaldă pielea în purpuriu, mi se prelinge pe piept, îmi udă părul, rochia, mâinile. Mâinile. Acestea bâjbâie în căutarea sursei, degetele pipăie, cercetează, înăbușă – disperate să stăvilească scurgerea, disperate s-o oprească, s-o oprească, s-o *oprească*...

Strigătele răzbat până la mine, printre brazi. Mă bulversează. Nu-mi pot aduna gândurile. Trebuie să gândesc, *să fug*. Ea e în spatele meu, undeva, stă la pândă. Îi aud vocea, râsetele. Mă strigă, iar, în gura ei, numele meu răsună mai puternic decât orice.

Louise... vin după tine, scumpo.

Vin după tine, scumpo.

Vin după tine, scumpo... scumpo... scumpo...

Spaimă oarbă. Nu mă poate găsi aici. Nu mă pot întoarce, căci... căci s-ar întâmpla ceva groaznic. Auriul continuă să pâlpâie. Zăbovește în copaci, pe pământ, pe cer, și îmi împrăștie gândurile precum sângele peste brazi. Mă previne. *Pleacă, pleacă, pleacă! Nu te mai poți întoarce aici. Niciodată.*

Mă avânt în râu, îmi frec pielea, ca să scap de orice urmă de sânge care se ține după mine. Nebunește. Febril. Tăietura de la gât se închide, durerea scade pe măsură ce mă îndepărtez de casă. Pe măsură ce mă îndepărtez de prietenii mei. De familia mea. De ea.

Niciodată niciodată niciodată.

Nu-i voi mai putea revedea niciodată.

O viață în schimbul unei vieți.

Altminteri voi muri.

M-AM TREZIT TRESĂRIND și m-am uitat imediat la fereastră. De emoție și agitație, o uitasem deschisă. Zăpada se așternuse ca o pulbere fină pe pervaz și, din când în când, o pală de vânt sufla fulgii în cameră. Îi priveam cum se învârtejesc prin aer și încercam să ignor groaza cumplită care mi se instalase în capul pieptului. Păturile nu reușeau să-mi alunge frigul din oase. Îmi clănțăneau dinții.

Deși n-am auzit tot ce îmi șoptise *madame* Labelle, avertismentul fusese clar.

Vine după tine.

M-am ridicat în capul oaselor și mi-am frecat brațele înghețate. Cine era această *madame* Labelle? Cum aflase despre mine? Fusesem tare naivă încât să-mi închipui că aș putea dispărea. Mă amăgeam singură ori de câte ori mă deghizam. Mă amăgisem când mă căsătorisem cu un Vânător.

Nu voi fi niciodată în siguranță.

Mama o să-mi dea de urmă.

Deși am exersat și ieri-dimineață, nu era suficient. Trebuia să exersez mai mult. În fiecare zi. De două ori pe zi. Trebuia să fiu puternică atunci când va veni – să mă pot lupta cu ea. Mi-ar fi prins bine o armă. Aveam să caut una. Un pumnal. O sabie. Orice.

Nemaiputându-mi suporta gândurile, am coborât din pat lângă soțul meu. Respira adânc și ritmic. Liniștit. Coșmarurile nu-i tulburau somnul. M-am strecurat sub pătură și m-am lipit de el. Mi-am sprijinit obrazul pe spinarea lui și am savurat căldura care îmi pătrundea în piele. Am închis ochii și am respirat încet, în ritm cu el.

Mâine-dimineață. Aveam să mă ocup de toate mâine-dimineață.

Răsuflarea lui s-a pierdut, încet, încet, și am adormit.

O VRĂJITOARE ISTEAȚĂ

Lou

OGLINJOARA DE DEASUPRA CHIUVETEI NU ERA deloc îngăduitoare cu mine, în dimineața asta. M-am încruntat văzându-mi reflexia. Fața palidă, ochii umflați. Buze uscate. Arătam ca moartea. Mă *simțeam* ca moartea.

Ușa dormitorului s-a deschis, dar am continuat să mă privesc, cufundată în gânduri. Coșmarurile îmi tulburaseră dintotdeauna somnul, dar cel de azi-noapte fusese mai tulburător ca oricând. Mi-am trecut degetul peste cicatricea de la baza gâtului, rememorând evenimentul.

Se întâmplase în ziua în care împlinisem șaisprezece ani. La șaisprezece ani, o vrăjitoare intră în rândul femeilor. Fetele de-o seamă cu mine abia așteptau ziua cea mare, în care aveau să devină Dames Blanches.

Eu eram altfel. Știusem mereu că ziua în care împlineam șaisprezece ani era ziua în care muream. Mă împăcasem cu ideea – ba chiar îmi plăcea –, iar surorile mele mă copleșeau cu iubire și laude. Scopul meu de la naștere fusese să mor. Doar moartea mea îmi putea salva neamul.

Cu toate acestea, pe când stăteam întinsă pe piatra de jertfă, cu lama cuțitului la gât, se schimbase ceva.

Eu mă schimbasem.

— Lou? s-a auzit prin ușă vocea soțului meu. Ești îmbrăcată?

Nu i-am răspuns. Rușinea slăbiciunii de care dădusem dovadă azi-noapte era încă prea vie. M-am agățat cu mâinile de chiuvetă și mi-am aruncat o privire plină de ură. Mă culcasem pe podea, ca să fiu aproape de el. *Ființă neputincioasă.*

— Lou? a mai spus el o dată, apoi, văzând că nu îi răspund, a întredeschis ușa. Intru!

În spatele lui se afla Ansel, tras la față și neliniștit. M-am uitat în oglindă și am dat ochii peste cap.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat soțul meu, privindu-mă cu atenție. Ai pățit ceva?

— Sunt bine, mulțumesc, am spus, cu un zâmbet silit.

Cei doi au schimbat o privire și soțul meu a făcut semn din cap către ușă. M-am prefăcut că nu bag de seamă, după ce a plecat Ansel și s-a lăsat o tăcere apăsătoare între noi.

— Știi, m-am tot gândit, a spus el, într-un final.

— Riscantă ocupație.

S-a făcut că nu mă aude și a înghițit în sec. Avea expresia cuiva pregătit să-și smulgă bandajul de pe o rană – deopotrivă hotărâtă și speriată.

— E spectacol la Soleil et Lune, diseară. Vrei să mergem?

— Ce piesă?

— *La Vie Éphémère.*

Firește. Am chicotit fără voioșie, privindu-mi cearcănele. După vizita lui *madame* Labelle, am stat până târziu și am terminat de citit povestea lui Emilie și a lui Alexandre, ca să uit de alte probleme. Au trăit, au iubit și au murit împreună... și pentru ce?

Nu are final tragic. Se termină cu speranță.

Speranța.

O speranță pe care ei n-o vor trăi, n-o vor simți și n-o vor atinge niciodată. Impalpabilă ca fumul. Pâlpâitoare ca flăcările.

Povestea mi se potrivea mai bine decât și-ar fi imaginat soțul meu. Universul – un zeu, o zeiță sau *altcineva* – părea să-și bată joc de mine. Totuși... m-am uitat în jur, la zidurile de piatră. Colivia mea. Mi-ar fi plăcut să scap din locul acesta oribil, fie și pentru câteva ore.

— Bine.

Am dat să mă strecor pe lângă el și să intru în dormitor, dar s-a postat în ușă.

— Te supără ceva?

— N-ai de ce să-ți bați capul.

— Cum să nu-mi bat capul, când văd că nu ești în apele tale?

Am reușit să-i arunc un zâmbet disprețuitor, dar mi-era greu să-l mențin. Așa că am căscat.

— Nu te comporta ca și cum m-ai cunoaște.

— Te cunosc suficient cât să-mi dau seama că, dacă nu înjuri și nu cânți despre hangițe planturoase, te frământă ceva.

A strâmbat din buze și mi-a pus timid o mână pe umăr. Ochii albaștri îi străluceau. Ca razele soarelui pe ocean. Mi-am alungat acest gând din minte, furioasă.

— Despre ce e vorba? Poți să-mi spui.

Nu, nu pot. M-am ferit de atingerea lui.

— Ți-am mai zis o dată că sunt bine.

Și-a retras mâna și s-a întunecat la față.

— Cum spui tu. Te las în pace.

L-am privit cum pleacă și am avut o strângere de inimă. Un sentiment vecin cu regretul.

CÂTEVA MINUTE MAI TÂRZIU, am băgat capul în dormitor, în speranța că îl găsesc acolo, dar plecase deja. M-am indispus și mai tare când l-am văzut pe Ansel așezat la birou. Mă privea temător, parcă așteptându-se să-mi crească niște coarne și să scuip flăcări – adică exact ce mi-aș fi dorit să fac în momentul acela.

M-am repezit spre el și a sărit imediat în picioare. M-a străbătut o satisfacție diabolică, văzându-l atât de neliniștit – apoi m-au cuprins remușcările. Ansel nu avea nicio vină... și totuși nu mă puteam înveseli la comandă. Nu reușeam să scap de visul meu urât. Din păcate, nici de Ansel.

— P... pot să te ajut cu ceva?

L-am ignorat. Am trecut pe lângă silueta lui deșirată și am deschis sertarul biroului. Jurnalul și scrisorile lipseau, iar înăuntru rămăsese doar o Biblie jerpelită. Niciun cuțit. Fir-ar să fie! Știam că e puțin probabil, dar nervozitatea – și, poate, teama – îmi întunecaseră mintea. M-am întors și m-am dus spre pat.

Ansel se ținea după mine, zăpăcit.

— Ce faci?

— Caut o armă, am răspuns, chinuindu-mă zadarnic să desprind tăblia patului.

— O armă? a zis el, șocat. La... la ce-ți trebuie o armă?

Am tras cu toată forța de tăblia afurisită, dar n-a fost chip s-o urnesc.

— În caz că se întoarce *madame* Labelle... sau altcineva. Ajută-mă să dau asta la o parte.

Nu s-a clintit.

— Sau altcineva?

Mi-am stăpânit un urlet de exasperare. Nu mai conta. Oricum, Reid n-ar fi ascuns un cuțit în scobitura din perete. Mai ales după ce mi-o arătase.

M-am lăsat pe burtă și am intrat sub pat. Dușumeaua era imaculată. Curată lună. Mă întrebam cine era atât de maniac – soțul meu sau cameristele. Probabil soțul meu. Părea genul. Obsedat de control. Îngrozitor de ordonat.

Ansel a repetat întrebarea, mai aproape de mine, de data aceasta, dar nu i-am dat atenție, fiind prea ocupată să caut vreo

scândură desprinsă sau ceva care să indice o ascunzătoare. N-am găsit nimic. Nu m-am lăsat descurajată și am început să ciocănesc podeaua, din loc în loc, în speranța că voi descoperi unul care să sune a gol.

Ansel și-a vârât capul sub pat.

— Nu sunt arme acolo.

— Mă așteptam să spui asta.

— Doamnă Diggory...

— Lou.

S-a cutremurat – o copie fidelă a soțului meu.

— O să-ți spun Louise...

— *Nu!*

Am întors capul spre el, în spațiul strâmt și întunecos, m-am lovit de cadru și am tras o înjurătură sănătoasă.

— *Nu* Louise. Dă-te la o parte, ca să pot ieși!

S-a uitat la mine, nedumerit că îl bruftuluiesc, dar s-a tras înapoi. Am ieșit și eu imediat.

Au urmat câteva clipe de tăcere stânjenitoare.

— Nu știu de ce ți-e așa de frică de *madame* Labelle, a spus el. Te asigur că...

Pfui!

— Nu mi-e frică de *madame* Labelle.

— Atunci, poate de... cealaltă persoană?

Mă privea îngândurat și încerca să înțeleagă de ce sunt așa de agitată. M-am mai calmat, dar foarte puțin. Cu toate că Ansel se străduise să păstreze distanța, după încurcătura din bibliotecă, eforturile lui se dovediseră zadarnice. În mare parte, din cauza mea. Cu excepția lui Coco, el era singura persoană din Turnul acesta infect pe care o simpatizam.

Mincinoaso.

Ține-ți gura!

— Nu există altcineva, am mințit. Dar nu strică să fiu prudentă. Oricâtă încredere aș avea în forța ta *superioară*, Ansel, prefer ca viața mea să nu depindă de... tine.

Nedumerirea de pe chipul lui s-a preschimbat în umilință – apoi în furie.

— Știu foarte bine ce am de făcut.

— Fiecare cu părerea lui. N-are rost să ne certăm.

— Nu-ți dau nicio armă.

M-am ridicat de jos și mi-am scuturat pantalonii de praful inexistent.

— Mai vedem. Unde-a dispărut chinuitul meu soț? Vreau să discut cu el.

— Să nu-ți imaginezi că o să-ți dea o armă. Chiar el le-a ascuns.

— Aha! am exclamat, ridicând triumfătoare un deget.

Băiatul a făcut ochii mari, văzându-mă că vin spre el.

— Deci le-a ascuns! Unde, Ansel? am întrebat, împungându-l cu degetul în piept. Spune-mi!

Mi-a dat peste mână și s-a tras înapoi.

— Nu știu unde le-a pus, așa că nu mă mai înghionti...

L-am mai înghiontit o dată, doar ca să râd de el.

— Au! a spus, masându-și înfuriat locul dureros. Ți-am zis că nu știu. Pricepi? Nu știu!

Am lăsat degetul jos. Deodată, mă simțeam mult mai bine. Nu mi-am putut stăpâni un chicotit.

— Bine, te cred. Hai să mergem după soțul meu.

Acestea fiind zise, m-am întors pe călcâie și am ieșit din cameră. Ansel a oftat resemnat și a venit după mine.

— Reid o să se supere, a bombănit el. În afară de asta, nici măcar nu știu unde e.

— Ce faceți de obicei, ziua?

Am dat să trag de ușa care ducea pe casa scării, dar Ansel mi-a luat-o înainte și mi-a ținut-o deschisă. Recunosc, nu doar îl simpatizam pe băiat – îl *adoram* de-a dreptul.

— Printre altele, presupun că bateți căței și furați sufletele copiilor.

Ansel s-a uitat neliniștit în jur.

— Nu vorbi așa. E necuviincios. Ești soție de Vânător acum.

— Fii serios, am zis, dând teatral ochii peste cap. Credeam că ați înțeles până acum că mă doare-n cot de ce e cuviincios și ce nu. E nevoie să-ți reamintesc? Mai sunt două versuri din „Țâțoasa Liddy".

S-a făcut alb la față.

— Te rog, nu.

Am rânjit.

— Atunci spune-mi unde-l găsesc pe soțul meu.

A urmat un moment de tăcere, timp în care Ansel a cântărit cât de serioasă e intenția mea de continua balada despre sâni mari. Bănuiesc că a ajuns la concluzia că nu glumesc – înțeleaptă decizie – pentru că, în scurt timp, a mormăit, clătinând din cap:

— Cred că e în sala de consiliu.

— Minunat, am spus.

L-am luat de braț și l-am împins cu șoldul, în joacă. S-a încordat tot la atingerea mea.

— Te rog să mă conduci acolo.

Spre dezamăgirea mea, nu mi-am găsit soțul în sala de consiliu. În schimb, m-a întâmpinat alt Vânător. Părul scurt și negru îi lucea în lumina lumânării, iar ochii verzui – izbitori în contrast cu tenul arămiu – s-au îngustat răutăcioși când m-a văzut. M-am abținut să mă încrunt.

Jean Luc.

— Bună dimineața, hoațo!

Și-a revenit repede din surpriză și a făcut o plecăciune adâncă.

— Cu ce te pot ajuta?

Jean Luc nu se pricepea deloc să-și ascundă emoțiile, așa că i-am descoperit ușor slăbiciunea. Deși mascată sub falsa prietenie, îi recunoscusem invidia. Din aceea veninoasă.

Din păcate, azi nu aveam timp de joacă.

— Îmi caut soțul, am spus, pregătindu-mă deja să ies din cameră. Văd că nu e aici. Îți cer scuze că te-am deranjat.

— Nici vorbă de deranj, a spus el, împingând la o parte hârtiile pe care le examina, și s-a ridicat, întinzându-se leneș. Mai stai puțin. Oricum aveam nevoie de o pauză.

— Și ce legătură am eu cu pauza ta?

S-a rezemat cu spatele de masă, încrucișându-și brațele.

— Ce dorești de la dragul nostru căpitan?

— Un cuțit.

A chicotit și s-a scărpinat în barbă.

— Oricât ai fi de convingătoare, nici măcar tu n-o să poți face rost de o armă aici. Arhiepiscopul te consideră periculoasă. Și, ca întotdeauna, pentru Reid, cuvântul Eminenței Sale e sfânt.

Ansel a făcut câțiva pași înainte, cu ochii mijiți.

— Nu se cade să vorbești așa despre căpitanul Diggory.

Jean Luc și-a plecat capul într-o parte, cu un zâmbet batjocoritor.

— Nu fac altceva decât să spun adevărul, Ansel. Reid e prietenul meu cel mai bun. Dar e și preferatul arhiepiscopului.

A dat ochii peste cap și a strâmbat din buze, de parcă acele cuvinte îi lăsau un gust amar.

— E *alarmant* la ce nivel a ajuns nepotismul.

— Nepotism? am întrebat, uitându-mă nedumerită la cei doi. Credeam că soțul meu e orfan.

— Este orfan.

Ansel îl săgeta cu privirea pe Jean Luc. Era pentru prima oară când îl vedeam atât de... belicos.

— Arhiepiscopul l-a găsit în...

— Să lăsăm poveștile lacrimogene. Toți avem una.

Jean Luc și-a coborât brațele și s-a ridicat brusc de pe masă. Înainte de a se așeza iarăși în fața hârtiilor lui, s-a uitat la mine, explicându-mi:

— Arhiepiscopul se vede pe sine în Reid. Amândoi au rămas orfani, amândoi au făcut năzdrăvănii în copilărie. Dar asemănările se opresc aici. Arhiepiscopul a ajuns unde a ajuns prin propriile puteri. Munca de-o viață, titlul, influența – a trebuit să lupte pentru ele. A trudit pentru ele.

A pufnit, apoi a făcut cocoloș o hârtie și a aruncat-o la coș.

— Iar acum are de gând să i le ofere lui Reid pe tavă.

— Tu ești orfan, Jean Luc? l-am întrebat cu viclenie.

M-a fixat cu privirea.

— De ce întrebi?

— Fără un motiv anume. Lasă, nu contează.

Și chiar așa era. Puțin îmi păsa de nemulțumirile lui Jean Luc. Totuși, parcă nu-mi venea să cred că o persoană putea fi atât de *oarbă* la propriile emoții... Nu era de mirare că devenise o acriturâ. Mi-am blestemat firea curioasă și mi-am concentrat atenția asupra scopului meu. Era mult mai important să fac rost de o armă – și, sincer, mai interesant –, decât aberantul lor triunghi amoros.

— Ai dreptate, am zis, ridicând plictisită din umeri.

Am făcut câțiva pași spre el, plimbându-mi un deget peste harta de pe masă. Mă privea bănuitor.

— Soțul meu nu merită nimic din ceea ce are. Între noi fie vorba, e chiar jenant cum stă veșnic la cheremul arhiepiscopului.

Ansel mi-a aruncat o privire șocată, dar nu l-am băgat în seamă, fiind mult prea ocupată să examinez praful de pe deget.

— Ca un milog care așteaptă niște resturi de mâncare.

Pe chipul lui Jean Luc a apărut un zâmbet, josnic și crud.

— Ce perversă ești! a chicotit, apoi, văzând că nu ripostez, a continuat: Deși sunt perfect de acord cu tine, *madame* Diggory, nu mă poți manipula atât de ușor.

— Serios? am zis, lăsând capul într-o parte. Ești sigur?

A încuviințat hotărât și s-a rezemat pe coate.

— Foarte sigur. Am multe să-i reproșez lui Reid, dar nu degeaba a ascuns armele de tine. Ești infractoare.

— Corect. Dar mă gândeam... că ar fi în avantajul amândurora.

Ansel m-a prins de braț.

— Lou...

— Te ascult, a spus Jean Luc, cu o privire amuzată. Vrei un cuțit. Eu ce câștig din asta?

M-am smucit din mâna lui Ansel și i-am răspuns zâmbitoare.

— E foarte simplu. Dacă-mi dai un cuțit, l-ar apuca toți dracii pe soțul meu.

A râs și el. A dat capul pe spate și a lovit cu palma în masă, împrăștiind hârtiile de pe ea.

— Ce vrăjitoare isteață ești.

Am înlemnit și zâmbetul meu a avut o ezitare infimă. Am chicotit o fracțiune de secundă mai târziu decât ar fi trebuit. Ansel n-a observat, dar Jean Luc, cu ochii lui ageri, s-a oprit brusc din râs. A lăsat capul într-o parte și m-a măsurat, ca un ogar care adulmecă urma iepurelui. Drace! M-am forțat să zâmbesc și am dat să plec.

— Ți-am răpit destul din timpul tău prețios, Vânător Toussaint. Scuză-mă, dar trebuie să-mi găsesc soțul, care nu știu pe unde hoinărește.

— Nu-i aici, a spus Jean Luc, sfredelindu-mă cu privirea. A plecat mai devreme, cu arhiepiscopul. Am primit vorbă că e invazie de spiriduși în afara orașului.

Interpretându-mi încruntarea drept îngrijorare, a adăugat:

— Se vor întoarce în câteva ore. Spiridușii nu sunt periculoși, dar poliția nu are resursele necesare să lupte cu forțele supranaturale.

Mi-am amintit de piticii cu care mă jucam în copilărie.

— Nu sunt deloc periculoși, m-a luat gura pe dinainte. Ce-au de gând să le facă?

Jean Luc a ridicat din sprâncene.

— Să-i extermine, bineînțeles.

— De ce?

L-am ignorat pe Ansel, care mă trăgea insistent de braț. Îmi ardeau obrajii. Știam că ar trebui să tac. Cunoșteam licărul din ochii lui Jean Luc – un început de bănuială. Un instinct. O idee care avea să se materializeze rapid în ceva mai serios, dacă nu-mi țineam gura.

— Sunt inofensivi.

— Sunt o pacoste pe capul fermierilor și o abominație. E datoria noastră să-i stârpim.

— Credeam că datoria voastră e să-i apărați pe cei nevinovați.

— Și spiridușii sunt nevinovați?

— Sunt inofensivi, am repetat.

— N-ar trebui să existe. S-au născut din humă însuflețită și vrăjitorie.

— Adam nu tot din țărână a fost creat?

A lăsat capul într-o parte, măsurându-mă atent.

— Da, dar de mâna lui Dumnezeu. După tine, vrăjitoarele dețin aceeași autoritate?

Am șovăit, abia atunci conștientizând ce spun – și unde mă aflu. Jean Luc și Ansel se uitau la mine, în așteptarea unui răspuns.

— Bineînțeles că nu!

Cu sângele vâjâindu-mi în urechi, am ridicat capul și am înfruntat privirea sfredelitoare a lui Jean Luc.

— N-am spus așa ceva.

— Mă bucur, a zis el, cu un zâmbet mic și înfiorător, în timp ce Ansel mă trăgea spre ușă. Suntem întru totul de acord.

ANSEL ÎMI TOT ARUNCA priviri îngrijorate, în timp ce ne îndreptam spre infirmerie, dar nu i-am dat atenție. Într-un final, când a deschis gura să mă ia la întrebări, am făcut ce știam eu mai bine – am dus discuția într-o altă direcție.

— Cred că în dimineața asta o să ne întâlnim și cu *mademoiselle* Perrot.

Ansel s-a înseninat vizibil.

— Oare?

Am zâmbit și l-am împins amical cu umărul în braț. De data asta, nu s-a mai încordat.

— Sunt aproape sigură.

— O să mă lase să vizitez și eu pacienții cu tine?

— Puțin probabil.

S-a bosumflat și n-a mai spus nimic, până sus. Nu mă puteam abține să chicotesc.

Mirosul familiar și liniștitor al magiei ne-a întâmpinat imediat ce am intrat în infirmerie.

Hai la joacă, hai la joacă, hai la joacă!

Dar eu nu venisem acolo să mă joc. Un lucru pe care Coco mi l-a confirmat din clipa în care ne-am întâlnit la ușă.

— Bună, Ansel! a spus ea, voioasă, după care m-a prins de braț și m-a condus spre camera domnului Bernard.

— Bună, *mademoiselle* Perr...

— La revedere, Ansel!

I-a închis ușa în fața hipnotizată.

— Te place, i-am reproșat, încruntată. Poartă-te mai frumos cu el!

Coco s-a trântit pe scaunul metalic.

— Tocmai de-asta nu vreau să-i dau apă la moară. Bietul băiat e prea bun pentru mine.

— Poate c-ar trebui să-l lași pe el să decidă asta.

— Hm, a zis, uitându-se la o cicatrice urâtă de la încheietura mâinii, după care și-a lăsat mâneca în jos. Poate c-ar trebui.

Am dat ochii peste cap și m-am dus să-l salut pe domnul Bernard.

Deși trecuseră două zile, bietul om încă nu murise. Nu dormea. Nu mânca. Părintele Orville și ceilalți tămăduitori nu-și explicau cum reușește să supraviețuiască. Dar, oricare ar fi fost motivul, eu mă bucuram. Începuse să-mi placă privirea lui stranie.

— Am auzit de întâmplarea cu *madame* Labelle, a spus Coco.

Jean Luc se ținuse de cuvânt și vorbise cu preoții, care, la rândul lor, se ținuseră de cuvânt și o păzeau cu atenție pe noua tămăduitoare, după incidentul din bibliotecă. Nu mai îndrăznea să părăsească infirmeria.

— Ce voia?

M-am așezat pe podea, lângă patul lui Bernie, cu picioarele încrucișate. Ochii lui albi, ca niște globuri, m-au urmărit până jos, iar degetele îi băteau ritmic în cătușe.

Clinc.

Clinc.

Clinc.

— Să mă avertizeze. Mi-a zis că vine mama.

— A zis ea asta?

Coco a luat o figură serioasă și i-am povestit repede cele întâmplate seara trecută. Când am terminat, a început să se plimbe agitată prin cameră.

— Nu înseamnă nimic. Știm că te caută. Normal că vine. Dar asta nu înseamnă că știe că ești *aici*...

— Ai dreptate. Dar, chiar și așa, vreau să fiu pregătită.

— Desigur, a încuviințat, scuturând din cârlionții care îi încadrau fața. Să trecem la treabă atunci. Vrăjește ușa. Alege o proiecție pe care n-ai mai folosit-o până acum.

M-am ridicat și m-am dus spre ușă, frecându-mi mâinile înghețate. Eu și Coco ajunseserăm la concluzia că e mai bine să o vrăjesc pe durata ședințelor noastre, ca nu cumva să tragă cineva cu urechea. Era periculos să fim auzite șușotind despre magie.

Când m-am apropiat, am invocat bine-cunoscutele proiecții aurii. S-au materializat la chemarea mea, începețoșate și risipite peste tot. Pe pielea mea. În mintea mea. M-am învârtit printre ele, căutând ceva nou. Ceva diferit. După câteva minute de căutări zadarnice, am ridicat brațele, deznădăjduită.

— Nu e nimic nou.

Coco a venit lângă mine. Fiind Dame Rouge, nu vedea proiecțiile magice pe care le vedeam eu, dar se străduia.

— Nu ți le imaginezi așa cum trebuie. Cercetează fiecare posibilitate.

Am închis ochii și m-am forțat să inspir adânc. Pe vremuri, îmi era ușor să vizualizez și să manevrez firele aurii – la fel de ușor pe cât îmi era să respir. Dar vremurile acelea se duseseră. Mă ascundeam de prea mult timp. Îmi înfrânasem magia de prea mult timp. Prea multe pericole pândeau în oraș: vrăjitoarele, Vânătorii, până și cetățenii normali, care recunoșteau mirosul specific al magiei. Deși era imposibil să identifici o vrăjitoare după înfățișare, femeile neînsoțite trezeau întotdeauna suspiciuni. Cât ar fi durat până să-mi simtă cineva mirosul după o vrajă? Ori să mă vadă că îmi contorsionez degetele și să mă urmărească până acasă?

Folosisem magia acasă la Tremblay și uite unde ajunsesem!

Era mult mai sigur să nu mai fac vrăji deloc.

I-am explicat lui Coco că era ca atunci când exersezi un mușchi. Dacă exersezi în mod regulat, proiecțiile apar rapid, clar și, în

general, de bunăvoie. Dacă le neglijezi însă, acea parte a corpului – partea legată de strămoașele mele și de cenușa lor din pământ – își pierde forța. Și, în fiecare secundă pe care o iroseam să descâlcesc o proiecție, riscam să fiu atacată de o vrăjitoare.

Madame Labelle îmi spusese cât se poate de clar: mama era în oraș. Poate că știa unde sunt, poate că nu. Un lucru era cert, nu-mi permiteam să fiu slabă.

Parcă ghicindu-mi gândurile, pulberea aurie a venit mai aproape și în minte mi-au apărut vrăjitoarele de la paradă. Rânjetele lor demente. Trupurile care pluteau neputincioase pe deasupra lor. Mi-am stăpânit un fior și m-a năpădit un val de deznădejde.

Oricât de mult aș fi exersat – oricât de pricepută aș fi ajuns –, întotdeauna aveau să existe unele mai puternice decât mine. Pentru că vrăjitoarele de genul celor de la paradă – dispuse să sacrifice totul pentru cauza lor – nu erau doar puternice.

Erau periculoase.

Deși o vrăjitoare nu putea vedea proiecțiile alteia, fapte precum să înec ori să arzi un om de viu necesitau jertfe imense pentru a păstra echilibrul: de pildă, o anume emoție, ori amintirile adunate pe parcursul unui an. Culoarea ochilor. Capacitatea de a simți atingerea altcuiva.

Asemenea pierderi pot... schimba o persoană. O pot transforma într-o ființă mai crudă și mai stranie decât înainte. Văzusem asta cu ochii mei.

Dar trecuse mult timp de atunci.

Totuși, chiar dacă nu puteam spera să ajung vreodată mai puternică decât mama, refuzam să stau cu mâinile în sân.

— Când îi împiedic pe preoți și pe tămăduitori să ne audă, îi afectez. Le răpesc anumite abilități.

Am dat la o parte auriul care mi se agăța de piele și mi-am îndreptat umerii.

— Trebuie să găsesc o cale de a mă afecta și pe mine. Corect ar fi să dau la schimb auzul, dar am făcut asta deja. Aș putea renunța la alt simț, la văz, la gust sau la atingere.

M-am oprit și am examinat proiecțiile.

— Gustul nu e suficient – balanța ar înclina tot în favoarea mea. Văzul e prea mult. Ar însemna să devin neputincioasă. Așa că nu-mi mai rămâne decât atingerea. Sau, poate, mirosul?

M-am concentrat asupra nasului, dar n-a apărut nicio nouă proiecție.

Clinc.

Clinc.

Clinc.

M-am uitat furioasă la Bernie și mi-am pierdut concentrarea. Proiecțiile s-au destrămat.

— Mi-ești foarte drag, Bernie, dar ai putea să nu mai faci atâta zgomot?

Clinc.

Coco m-a împuns în obraz, îndreptându-mi atenția către ușă.

— Nu te lăsa. Încearcă o perspectivă diferită.

I-am dat mâna la o parte.

— E ușor să vorbești.

Am strâns din dinți și mi-am concentrat atât de tare atenția spre ușă, încât mă temeam că o să-mi sară ochii din cap. Poate că asta ar fi echilibrat balanța.

— Poate... poate că nu iau eu de la ei. Poate că ei îmi dăruiesc ceva.

— Secrete, de pildă? a spus Coco.

— Da. Ceea se înseamnă... ceea ce înseamnă...

— Ai putea încerca să spui un secret.

— Aiurea. Nu așa funcționează...

Un firicel auriu s-a întins, șerpuind, între urechea ei și limba mea. Drace.

Asta era problema cu magia. Era subiectivă. La fiecare posibilitate pe care o cântăream eu, altă vrăjitoare cântărea o sută de alte posibilități. Așa cum nu existau două minți care să gândească la fel, nu existau nici două vrăjitoare care să facă magie la fel. Toate vedeam lumea în mod diferit.

Dar nu era nevoie să-i explic asta lui Coco.

Mi-a aruncat un zâmbet mândru și a ridicat din sprâncene, parcă ghicindu-mi gândurile.

— Din câte-mi dau seama, nu există reguli clare pentru magia asta a ta. Se bazează mai mult pe intuiție, a spus, ducându-și, gânditoare, o mână la bărbie. Sinceră să fiu, semănă cu magia de sânge.

Am încremenit în momentul în care am auzit pași pe hol. Văzând că nu trec mai departe – se opriseră în dreptul ușii –, Coco s-a retras într-un colț, iar eu m-am așezat pe scaunul metalic de lângă patul lui Bernie. Am deschis Biblia și m-am apucat să citesc la întâmplare.

A intrat părintele Orville.

— Vai! a zis, ducând mâna la piept, și ochii i s-au căscat ca două cercuri perfecte în spatele ochelarilor. Ce sperietură mi-ați tras!

M-am ridicat de pe scaun, zâmbind. Exact atunci a intrat și Ansel. Avea firimituri pe buze. Evident dăduse iama în bucătăria tămăduitorilor.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu, am spus, uitându-mă la preot. Îți cer scuze, părinte. N-am vrut să te sperii.

— Nu-i nimic, copilă. Sunt doar puțin încordat în dimineața asta. Am avut o noapte tare ciudată. Pacienții noștri sunt neobișnuit de... agitați.

A dat din mână, apoi a scos o seringă metalică și s-a apropiat de patul lui Bernie. Mi-a înghețat zâmbetul pe buze.

— Văd că și tu îți faci griji pentru *monsieur* Bernard. Astă-noapte, unul dintre tămăduitori l-a surprins când încerca să se arunce de la fereastră.

— Cum?

M-am uitat încruntată la Bernie, dar pe chipul lui mutilat nu se citea nimic. Nicio tresărire. Era... gol. Am clătinat din cap. Probabil suferea îngrozitor.

Părintele Orville m-a bătut încurajator pe umăr.

— Nu-ți face griji, copilă. N-o să se mai întâmple, a zis și mi-a arătat seringa pe care o ținea în mâna lui firavă. Sunt convins că am reușit să perfecționăm dozajul. Injecția o să-i potolească agitația până când o să-și dea sufletul.

A scos un pumnal subțire din robă și a făcut o mică incizie în brațul lui Bernie. Coco a făcut un pas înainte și s-a uitat bănuitoare la lichidul negru care s-a prelins din rană.

— I s-a agravat starea.

Părintele Orville abia ținea seringa în mâna lui tremurândă. Mă îndoiam că vede brațul lui Bernie, dar, într-un final, a izbutit să înfigă acul în tăietura făcută. Am tresărit când a apăsat pe pompă și a injectat otrava, dar Bernie nu s-a clintit. Doar mă privea cu ochi ficși.

— Gata, a zis preotul și a scos acul. O să adoarmă imediat. Să-l lăsăm să se odihnească în liniște.

— Ai dreptate, părinte, a spus Coco, cu capul plecat, și mi-a aruncat o privire cu subînțeles. Hai să citim din Pilde, Lou.

LA VIE EPHÉMÈRE

Lou

MULȚIMEA UMPLUSE STRADA ÎN FAȚA TEATRULUI Soleil et Lune. Nobilii sporovăiau în fața casei de bilete, în vreme ce soțiile lor se salutau cu zâmbete mieroase. Trăsurile elegante veneau și plecau. Plasatorii încercau să conducă spectatorii la locurile lor, dar asta era adevărata distracție a serii. *Acesta* era motivul pentru care veneau bogătașii la teatru... ca să-și etaleze toaletele și să discute despre politică într-un balet social complex.

Întotdeauna mă ducea cu gândul la ritualul de curtare al păunilor.

Eu și soțul meu ne încadram perfect în peisaj. Adio rochii mânjite de sânge și pantaloni. Mai devreme, când venise în cameră cu o rochie de seară – plesnind de mândrie și de nerăbdare –, nu mă lăsase inima să-l refuz. Era aurie, cu corset și mâneci conice, brodată cu floricele din fir auriu. Luceau în lumina amurgului și coborau lin pe trena de mătase, de culoarea șampaniei. Cu un strop de magie, reușisem chiar să-mi șterg o parte dintre vânătăi, înainte să părăsesc infirmeria. Pe celelalte le acoperisem cu pudră.

Soțul meu purta tunica de sărbătoare. Era tot albastră, dar împodobită cu fir de aur la manșete și guler. M-am abținut să zâmbesc, imaginându-mi cum arătam împreună, în timp ce urcam pe treptele teatrului. Aveam ținute asortate. În mod normal, aș fi

fost oripilată, dar, cu brațul lui puternic în jurul taliei mele, mă simțeam în al nouălea cer.

Insistasem totuși să mă lase să port gluga pelerinei pe cap. Și o panglică de mătase, ca să-mi maschez cicatricea. În cazul în care soțul meu înțelesese scopul, se abținuse de la orice comentariu.

Poate că nu era chiar atât de insuportabil.

Mulțimea s-a dat la o parte în momentul în care am intrat în foaier. Mă îndoiam că își mai amintea cineva de noi, dar oamenii deveneau ușor agitați – deși ai fi putut s-o iei ca pe o dovadă de mare respect – în preajma Vânătorilor. Nimeni nu se pricepea să strice o petrecere mai bine decât un Vânător. Mai ales dacă Vânătorul respectiv era atât de înțepat ca soțul meu.

M-a condus la locurile noastre. De data asta, nu mă deranja să-i simt mâna pe spate. Dimpotrivă, era o senzație... plăcută. Caldă. Protectoare. Asta până când a încercat să-mi ia pelerina. I-am smuls-o din mână, hotărâtă să nu mă despart de ea. S-a încruntat și a tușit stânjenit.

— Am uitat să te întreb... ți-a plăcut cartea?

Domnul de pe scaunul vecin m-a apucat de mână, înainte să apuc să răspund.

— *Enchanté, mademoiselle,* a spus, pe un ton suav, și mi-a sărutat degetele.

Mi-a scăpat un chicotit de pe buze. Era chipeș, deși cam unsuros, cu părul negru și pomădat și o mustață subțire.

Soțul meu s-a făcut livid la față.

— Fii amabil, *monsieur,* și ia mâna de pe soția mea.

Bărbatul a făcut ochii mari și s-a uitat la degetul meu pe care nu se găsea nicio verighetă. M-a pufnit râsul. Îmi făcusem obiceiul de a purta Inelul Angelicăi la mâna dreaptă, doar ca să-mi enervez soțul.

— Soție? a murmurat bărbatul și mi-a dat iute drumul la mână, de parcă era un păianjen veninos. Credeam că Vânătorii nu se căsătoresc.

— Credeai greșit, a replicat soțul meu, apoi s-a ridicat și mi-a făcut semn. Hai să schimbăm locurile!

— N-am vrut să jignesc pe nimeni, *monsieur*, a spus bărbatul și mi-a aruncat o privire tristă când am plecat de lângă el. Ești un bărbat norocos.

Soțul meu l-a pironit cu o privire atât de fioroasă, încât omul n-a mai îndrăznit să scoată o vorbă toată seara.

După ce s-au stins luminile, mi-am dat gluga jos.

— Ce bătăios ești, i-am șoptit, rânjind.

Era o brută. O brută îngâmfată, dar drăgălașă, din anumite puncte de vedere.

Nu s-a uitat la mine.

— Începe spectacolul.

Orchestra a început să cânte și artiștii au intrat pe scenă. Am recunoscut-o imediat pe Nas-Cârn și m-am binedispus, amintindu-mi cum îl făcuse de râs pe arhiepiscop în fața admiratorilor lui. Ingenioasă mișcare. Și ce curaj avusese să facă o vrajă chiar sub nasul arhiepiscopului și al soțului meu...

Nas-Cârn era o neînfricată Dame Blanche, o Vrăjitoare Albă.

Deși avea doar un rol secundar, am urmărit-o atent cum dansează alături de actorii care îi interpretau pe Emilie și Alexandre.

Din păcate, odată cu strofele, mi-a pierit entuziasmul. Era ceva cunoscut în alura ei – ceva ce nu observasem când ne-am întâlnit prima oară. Mi s-a pus un nod în stomac în momentul în care a făcut o piruetă și a dispărut în spatele cortinei.

Când a început cel de-al doilea cântec, soțul meu s-a aplecat spre mine. Îmi gâdila gâtul cu respirația.

— Mi-a zis Jean Luc că m-ai căutat, azi-dimineață.

— Nu-i frumos să vorbești în timpul reprezentației.

A făcut ochii mici, dar nu s-a dat bătut.

— Ce voiai de la mine?

Mi-am reîndreptat atenția către scenă. Nas-Cârn își făcuse din nou apariția, cu părul auriu revărsându-i-se pe umeri. Mișcările ei îmi trezeau o amintire, dar, când am încercat s-o fixez, s-a spart ca un balon de săpun.

— Lou? a spus și m-a atins ușor cu mâna.

Era caldă, mare și bătătorită, și nu m-am îndurat să i-o dau la o parte.

— Un cuțit, am zis, fără să-mi dezlipesc ochii de la scenă.

— Cred că glumești.

— Vorbesc foarte serios, am spus, uitându-mă la el. Ai văzut-o pe *madame* Labelle. Trebuie să mă pot apăra cumva.

M-a strâns de mână.

— N-o să se atingă de tine.

Vecinul nostru unsuros a tușit cu subînțeles, dar nu l-am băgat în seamă.

— Nu are voie să mai intre în Turnul Vânătorilor. Așa mi-a promis arhiepiscopul.

M-am încruntat.

— Și asta ar trebui să mă liniștească?

S-a uitat la mine cu o privire severă, încleștându-și maxilarul.

— Da. Arhiepiscopul e un om puternic și a promis să te apere.

— Promisiunea e apă de ploaie.

— Atunci, poate ai mai mare încredere în cuvântul meu. Am jurat să te protejez.

Era de-a dreptul hilar devotamentul lui de a apăra o vrăjitoare. Și-ar fi ieșit din minți dacă ar fi știut adevărul.

Am ridicat ironic dintr-o sprânceană.

— La fel cum și eu am jurat să-ți fiu supusă?

M-a săgetat cu o privire mânioasă, dar, pe lângă bărbatul unsuros, se mai uitau și alții urât la noi. M-am lăsat pe spătarul scaunului, cu o mișcare sfidătoare a capului. Soțul meu era mult prea protocolar ca să se certe cu mine în public.

— Vom relua discuția, a spus, apoi și-a îndreptat nemulțumit atenția către actori.

Spre mirarea și încântarea mea neintenționată, nu mi-a dat drumul la mână. Câteva minute mai târziu, și-a trecut nonșalant degetul mare peste degetele mele. M-am foit în scaun. M-a ignorat, fără să-și ia ochii de la spectacolul de pe scenă. Degetul lui însă continua să se miște, îmi desena cerculețe pe mână, se plimba în jurul încheieturii și cobora spre vârful unghiilor.

Încercam din răsputeri să urmăresc reprezentația. Fiori de plăcere îmi gâdilau pielea cu fiecare atingere a degetului său... până când, încetul cu încetul, degetele lui au început să urce, de la venele încheieturii, pe antebraț, până la interiorul cotului. Mi-a mângâiat cicatricea de acolo. M-am cutremurat și am încremenit, căznindu-mă să mă concentrez la spectacol. Mi-a căzut pelerina de pe umeri.

În scurt timp, s-a terminat primul act. La antract, am rămas amândoi pe scaune, atingându-ne în tăcere – abia respirând –, în timp ce publicul forfotea în jurul nostru. În momentul în care s-au stins iar luminile, m-am întors spre el, simțind cum mă năpădește căldura de la pântec până în obraji.

— Reid, am șoptit.

S-a uitat la mine, îmbujorat la față și cu o expresie la fel de speriată ca a mea. M-am apropiat de el și i-am văzut buzele întredeschise. A scos limba să și le umezească și am simțit un freamăt în stomac.

— Da?

— Sunt...

Cu coada ochiului, am zărit-o pe Nas-Cârn făcând o piruetă, într-un vârtej de păr blond. Mișcarea aceea mi-a deșteptat o imagine în minte. O sărbătoare a solstițiului. Cosițe aurii împletite cu flori. Armindenul.

Drace.

Estelle. O chema Estelle și o cunoscusem demult – când eram mică –, la Chateau le Blanc. Evident, din cauza vânătăilor, nu mă recunoscuse prima oară, dar, dacă m-ar fi revăzut, dacă și-ar fi adus cumva aminte...

Căldura din pântec s-a prefăcut în gheață.

Trebuia să plec imediat de aici.

— Lou?

Glasul lui Reid răsuna de undeva, departe, ca și când îmi vorbea din capătul unui tunel, și nu de pe scaunul vecin.

— Te simți bine?

Am tras aer în piept și i-am poruncit inimii să se liniștească. Bătea atât de tare, încât mă temeam să nu o audă. Îmi reverbera prin tot corpul, condamnându-mă cu fiecare bătaie trădătoare. Mâna lui se oprise pe încheietura mea. Drace. Mi-am retras-o și am început să-mi frâng degetele în poală.

— Sunt bine.

S-a lăsat pe spătarul scaunului, deopotrivă nedumerit și rănit. Am tras o înjurătură în gând.

Imediat ce s-a terminat ultimul cântec, am sărit în picioare și mi-am îmbrăcat pelerina. Am avut grijă ca gluga să-mi acopere bine părul și fața.

— Plecăm?

Reid s-a uitat în jur, buimăcit. Ceilalți spectatori stăteau pe scaune – unii copleșiți de emoție, alții cu lacrimi în ochi din cauza sfârșitului tragic al celor doi îndrăgostiți. S-a lăsat cortina. Aplauzele nu începuseră încă.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu! am răspuns, deși prea repede pentru a fi convingătoare.

Mi-am dres glasul, m-am silit să zâmbesc și am mai făcut o încercare.

— Doar că m-am plictisit.

N-am așteptat să răspundă. L-am prins de mână și l-am tras pe culoar, pe lângă spectatorii care abia acum se ridicau și începeau să aplaude. Am ieșit în foaier și acolo m-am oprit brusc. Actorii și actrițele se aliniaseră deja în dreptul ușilor. Înainte să apuc să schimb direcția, Estelle l-a zărit pe Reid. S-a încruntat, apoi s-a uitat la silueta mea înfășurată în pelerină și a încercat să distingă cine se ascundea sub glugă. M-a recunoscut. L-am tras pe Reid de mână, căutând cu disperare să fug, dar nu l-am putut urni. Estelle a venit hotărâtă spre noi.

— Ce mai faci?

Se citea o blândețe sinceră în ochii ei în momentul în care mi-a dat gluga la o parte, să-mi vadă rănile. Stăteam încremenită și nu puteam s-o opresc. A zâmbit.

— Încep să se vindece.

Mi-am înghițit nodul din gât.

— Sunt bine, mulțumesc. Excelent, aș putea spune.

— Serios? a zis, cu o figură neîncrezătoare, apoi s-a întors încruntată spre Reid, care părea chiar mai iritat să o vadă decât era ea. Tu ce mai faci? a continuat, strâmbând din buze. Încă te ascunzi sub uniforma albastră?

Avea mare tupeu să interpeleze un Vânător în public. Spectatorii chicoteau dezaprobator în jurul nostru. Reid s-a întunecat la față și m-a strâns mai tare de mână.

— Hai să mergem, Lou!

Am tresărit la auzul numelui meu și am avut o strângere de inimă, dar răul era deja făcut.

— Lou? a întrebat Estelle, încordându-se deodată.

A lăsat capul într-o parte și a făcut ochii mari, studiindu-mi cu atenție fața.

— Vine de la... Louise?

— Mă bucur că te-am revăzut, am spus repede și l-am tras pe Reid spre ieșire.

El m-a urmat fără să protesteze, deși îi simțeam întrebările nerostite în ceafă.

Am plonjat în șuvoiul spectatorilor care se îndreptau spre ieșire. Când n-am mai reușit să înaintez, a trecut el în față. Poate din cauza înălțimii lui impresionante sau a tunicii albastre, oamenii s-au dat la o parte, ridicându-și pălăriile în fața noastră. Trăsura ne aștepta la câteva clădiri distanță de teatru – blocată de spectatorii care mișunau peste tot –, așa că l-am tras în direcția opusă, alergând cât de repede îmi permitea rochia.

Când, în sfârșit, am reușit să scăpăm din mulțime, Reid m-a condus pe o stradă lăturalnică, pustie.

— Îmi spui și mie ce s-a întâmplat?

Am chicotit agitată, legănându-mă pe călcâie. Trebuia să mergem mai departe.

— Nimic. Doar că...

Am simțit un gol în stomac în clipa în care ceva s-a mișcat în spatele lui și, din întuneric, a apărut Estelle.

— Nu-mi vine să cred că tu ești, a spus aproape în șoaptă, privindu-mă uluită. Prima oară nu te-am recunoscut, din cauza vânătăilor. Ești foarte... schimbată.

Avea dreptate. În afară de vânătăi, pe vremea când mă cunoscuse ea, aveam părul mai lung și mai deschis la culoare, pielea bronzată și plină de pistrui de la zilele petrecute în aer liber și la soare.

— Vă cunoașteți? a întrebat Reid, încruntat.

— Bineînțeles că nu, am răspuns repede. Ne-am văzut pe la teatru, atâta tot. Hai să mergem, Reid.

M-am întors spre el. M-a prins cu o mână ocrotitoare de talie și a făcut o jumătate de pas în fața mea.

Estelle mi-a aruncat o privire disperată.

— Nu poți să pleci! Nu tocmai acum...

— Ba poate, a replicat Reid.

Deși era limpede că habar nu avea ce se petrece, dorința de a mă proteja părea să fie mai puternică decât nedumerirea sau antipatia profundă față de Estelle. M-a împins delicat de la spate.

— O seară bună, *mademoiselle!*

Estelle nici măcar n-a clipit. A scuturat puțin din încheietura mâinii, ca și când ar fi alungat o muscă sâcâitoare, și firma prăvăliei de deasupra noastră s-a desprins din balamale și l-a lovit pe Reid în ceafă. Mirosul înțepător al magiei s-a răspândit pe alee, în momentul în care el s-a prăbușit în genunchi. A dat să-și scoată Balisarda din teacă.

— Nu!

L-am apucat de haină și am încercat să-l ridic de jos – să-l protejez cumva cu trupul meu –, dar Estelle și-a sucit degetele înainte ca vreunul dintre noi să poată reacționa.

A doua lovitură a panoului l-a trântit pe spate. S-a izbit cu capul de caldarâm, cu un trosnet cumplit, și a rămas nemișcat.

Am scos un mârâit și m-am postat între ei, cu brațele ridicate.

— N-are rost să te împotrivești, Louise.

A venit spre mine, cu o sticlire fanatică în ochi, și spaima a pus complet stăpânire pe mine. Deși vedeam firișoarele aurii cu coada ochiului, nu mă puteam concentra asupra proiecțiilor – nu mă puteam concentra la nimic. Aveam senzația că lumea își ține respirația și așteaptă să se întâmple ceva...

Numai că...

L-am auzit pe Reid mișcându-se în spatele meu.

— Nu vin cu tine, i-am zis lui Estelle și am făcut câțiva pași înapoi, ridicând brațele și mai sus, ca să-i atrag atenția. Te rog să încetezi.

— Chiar nu pricepi? E o *onoare*...

O săgeată a țâșnit pe lângă mine, un fulger albastru.

Estelle nu a putut reacționa suficient de repede, iar Reid s-a aruncat în brațele ei deschise. Preț de o clipă, mi-a dat impresia

unei îmbrățișări macabre. După care Reid a răsucit-o cu spatele la pieptul lui – ținându-i brațele și mâinile între ei – și a cuprins-o cu o mână pe după gât. O priveam îngrozită cum se zbate să scape din strânsoare. Treptat, s-a făcut vânătă la față.

— Ajută-mă..., gemea, zvârcolindu-se, cu o privire înnebunită. Te rog...

Nu m-am clintit.

Totul a durat mai puțin de un minut. Cu o ultimă tresărire, corpul lui Estelle s-a prăvălit moale în brațele lui Reid, iar el a slăbit strânsoarea.

— A murit? am murmurat.

— Nu.

Era alb la față și îi tremurau mâinile. A lăsat-o să cadă. Într-un final, s-a uitat la mine și ferocitatea din ochii lui m-a speriat.

— Ce voia creatura de la tine?

Neputându-i susține privirea, am întors capul – să nu-i mai văd nici pe el, nici pe Estelle, nici scena de coșmar – și m-am uitat la stele. Erau atât de slabe, în seara asta! Parcă refuzau să strălucească pentru mine. Mă acuzau.

După un lung moment de tăcere, mi-am luat inima în dinți și i-am răspuns. Lacrimile îmi scânteiau pe obraji.

— Voia să mă omoare.

M-a privit îndelung, apoi a ridicat pe-un umăr corpul inert al lui Estelle.

— Ce-ai de gând să faci cu ea? am întrebat temătoare.

— E vrăjitoare.

A luat-o pe stradă, fără să se uite în urmă, ignorând privirile alarmate ale trecătorilor.

— O să ardă pe pământ și apoi în iad.

UCIGAȘA DE VRĂJITOARE

Lou

PE DRUMUL PÂNĂ LA TURNUL VÂNĂTORILOR, REID a refuzat să-mi vorbească. Mă străduiam să mă țin după el, dar fiecare pas era ca un cuțit în inima mea.

Ucigașă de vrăjitoare, ucigașă de vrăjitoare, ucigașă de vrăjitoare...

Nu mă puteam uita la Estelle. Mă îngrozea să-i văd capul atârnând pe spatele lui Reid. Părul care îi flutura la fiecare pas.

Ucigașă de vrăjitoare.

Când Reid a dat buzna în Turn, deși șocate, gărzile n-au ezitat mai mult de o clipă înainte de a interveni. Îi uram nespus. Uram gândul că se pregătiseră toată viața pentru acest moment. Cu priviri înflăcărate, i-au întins lui Reid o seringă metalică.

O injecție.

Mi s-au împăienjenit ochii. Îmi venea să vomit.

— Preoții abia așteptau să testeze otrava pe o vrăjitoare, a zis Vânătorul aflat mai aproape de Reid, aplecându-se curios să vadă mai bine. Azi e ziua lor norocoasă.

Reid n-a stat pe gânduri. A dat-o pe Estelle jos din spate și i-a înfipt acul în gât, cu brutalitate. Sângele i s-a prelins pe umăr și i-a pătat rochia albă.

Mă durea sufletul.

S-a prăvălit din brațele lui Reid, ca un bolovan. Nimeni nu a catadicsit s-o prindă. A căzut cu fața în jos pe dalele de piatră. Inertă.

Pieptul i se mișca aproape imperceptibil. Al doilea Vânător a început să râdă și a împuns-o cu gheata în obraz. A rămas nemișcată.

— Se pare că am aflat răspunsul. Preoții vor fi extrem de mulțumiți.

După aceea i-au pus cătușele – groase și ruginite de sânge. I-au prins lanțuri de mâini și de picioare, apoi au luat-o de păr și au târât-o pe trepte. Lanțurile zăngăneau cu fiecare pas care o ducea tot mai departe și mai departe... în străfundurile iadului.

Reid s-a dus cu ei, fără să se uite la mine.

În momentul acela – rămasă doar cu seringa goală și sângele lui Estelle ca martori ai faptei mele –, m-am urât cu adevărat.

Ucigașă de vrăjitoare.

Și am vărsat lacrimi amare.

PARCĂ SIMȚINDU-MI TRĂDAREA, a doua zi, soarele a refuzat să se arate. Cerul a rămas mohorât și amenințător, și lumea întreagă părea învăluită într-o mantie groasă de negru și cenușiu. În depărtare, bubuiau tunete. Priveam pe fereastră, cu ochii roșii și înlăcrimați.

Arhiepiscopul s-a grăbit să deschidă ușile bisericii și să anunțe lumii păcatele lui Estelle. A târât-o de lanțuri și a îmbrâncit-o la picioarele lui. Mulțimea a huiduit-o și a aruncat cu noroi și cu pietre în ea. Estelle se uita deznădăjduită în jur, căutând pe cineva.

Pe mine.

Parcă atrasă de privirea mea, a înălțat capul și ochii ei albaștri s-au intersectat cu ai mei. Nu aveam nevoie să aud cuvintele ca să-mi dau seama ce rosteau buzele ei – să văd veninul care se scurgea din chiar sufletul ei.

Ucigașă de vrăjitoare.

Era rușinea supremă.

Reid stătea în fața mulțimii și părul îi flutura sălbatic în vânt. Ridicaseră un rug peste noapte. Stâlpul de lemn din mijlocul lui înțepa burta cerului, lăsând să se reverse primii stropi înghețați de ploaie.

De stâlpul acesta au legat-o pe sora mea. Încă purta costumația de scenă – o rochie albă, simplă, care îi ajungea până la glezne –, deși acum era plină de sânge și soioasă de la torturile la care o supuseseră Vânătorii în temniță. Nu mai departe de ieri, cânta și dansa la Soleil et Lune. Acum își aștepta moartea.

Era numai vina mea.

Fusesem o lașă. Prea fricoasă să înfrunt moartea, ca s-o salvez pe Estelle. Să-mi salvez poporul. Sute de vrăjitoare – moarte. Mi-am încleștat degetele pe gât – chiar deasupra cicatricei – și mi-am înăbușit un suspin.

În spatele meu, Ansel se foia stânjenit.

— E greu când vezi asta pentru prima oară, a spus. Nu ești obligată să te uiți.

— Ba da.

Mi s-a tăiat răsuflarea în momentul în care a urcat lângă mine, pe turnul de mobilă. Îmi șiroiau lacrimile pe obraji și formau o baltă pe pervazul ferestrei.

— E vina mea.

— E o vrăjitoare, a spus Ansel.

— Nimeni nu merită o asemenea moarte.

A tresărit, șocat de vehemența mea.

— Vrăjitoarele merită.

— Spune-mi, Ansel, am zis și m-am întors spre el, cuprinsă brusc de dorința disperată ca el să mă înțeleagă. Ai cunoscut vreodată o vrăjitoare?

— Bineînțeles că nu.

— Ba da. Le întâlnești peste tot, în tot orașul. Poate că femeia care ți-a cârpit haina, săptămâna trecută, e vrăjitoare. Ori camerista

care se înroșește ori de câte ori te uiți la ea. Poate că mama ta a fost vrăjitoare, dar nu aveai cum să afli.

Ansel a făcut ochii mari și a clătinat din cap.

— Nu toate sunt rele, Ansel. Unele sunt cumsecade, afectuoase și blânde.

— Nu-i adevărat, a insistat el. Sunt niște păcătoase.

— Dar oare nu toți suntem așa, Ansel? Nu asta spune Dumnezeul tău?

A făcut o față lungă.

— E altceva în cazul lor. Ele sunt... anormale.

Anormale. Mi-am apăsat palmele pe ochi, ca să-mi opresc lacrimile.

— Ai dreptate, am zis, arătând spre stradă, unde urletele mulțimii se întețiseră.

O femeie cu părul nisipiu stătea în spatele gloatei și plângea.

— Iată normalitatea.

Ansel s-a încruntat, iar Reid i-a înmânat arhiepiscopului o torță.

Estelle tremura, cu ochii ațintiți spre cer. Arhiepiscopul a desenat un arc prin aer cu torța și a aprins paiele de la picioarele ei. Mulțimea a izbucnit în urale.

Mi-am amintit cuțitul lipit la gâtul meu. Am simțit sărutul lamei pe piele.

Cunoșteam spaima din inima lui Estelle.

Focul s-a extins rapid. Deși aveam ochii împăienjeniți de lacrimi, m-am silit să privesc flăcările care șerpuiau spre rochia lui Estelle. M-am silit să-i ascult urletele. Cu fiecare îmi mai murea o părticică din suflet. În scurt timp, a trebuit să mă agăț de pervaz, ca să nu cad.

Nu mai puteam îndura. Voiam să mor. Meritam să mor – să mă zvârcolesc și să ard într-un iaz nesfârșit de foc și pucioasă.

Știam ce am de făcut.

Fără să mă gândesc – fără să cântăresc consecințele –, am încleștat pumnii.

Lumea era în flăcări.

Am țipat și m-am prăbușit pe podea. Ansel s-a apropiat de mine, dar nu-mi putea ține corpul care se zbătea violent. Mă zguduiam din toate încheieturile și îmi mușcam limba, ca să nu urlu de durere în timp ce focul mă mistuia, îmi bășica pielea și îmi topea carnea de pe oase. Nu puteam respira. Nu puteam gândi. Simțeam doar agonia.

În stradă, țipetele lui Estelle au încetat brusc. Trupul i s-a topit în flăcări, pe chip i-a apărut un zâmbet senin și a plecat liniștită spre viața de apoi.

DUREREA SUFLETEASCĂ

Lou

M-AM TREZIT CU O CÂRPĂ RECE PE FRUNTE. AM clipit de câteva ori, ca să mă obișnuiesc cu semiîntunericul. Razele lunii îmbăiau camera în argintiu și luminau silueta gârbovită, așezată pe scaunul de la capul patului. Deși luna îi decolora părul arămiu, era inconfundabil.

Reid.

Își rezemase fruntea pe marginea saltelei, aproape de șoldul meu, dar fără să îl atingă. Câțiva centimetri îi despărțeau degetele de ale mele. Am avut o strângere de inimă. Probabil mă ținuse de mână înainte să adoarmă.

Eram încă nelămurită în privința sentimentelor mele.

I-am atins ușor părul, chinuindu-mă să-mi alung disperarea din piept. O arsese pe rug pe Estelle. Greșit. *Eu* o arsesem pe Estelle. Știusem ce avea să urmeze, când îl așteptasem să își vină în fire, în gangul acela. Știusem că o va ucide.

Și asta îmi dorisem.

Mi-am retras mâna, scârbită de mine. Scârbită de Reid. Preț de o clipă, am uitat de ce mă aflam acolo. Cine eram. Cine era *el*.

O vrăjitoare și un vânător de vrăjitoare, uniți într-o sfântă căsătorie. Povestea asta nu se putea sfârși decât într-un singur fel – un rug și un băț de chibrit. M-am blestemat pentru prostia mea – pentru că îmi îngăduisem să mă apropii de el.

O mână m-a atins pe braț. Am întors capul și l-am văzut pe Reid privindu-mă. Era nebărbierit și avea cearcăne adânci, de parcă nu dormise multă vreme.

— Te-ai trezit, a murmurat.

— Da.

A oftat ușurat, a închis ochii și mi-a strâns mâna.

— Slavă Domnului!

După o clipă de șovăială, i-am strâns și eu mâna.

— Ce s-a întâmplat?

— Ai leșinat.

A înghițit în sec și a deschis ochii. Se citea durerea în ei.

— Ansel a chemat-o imediat pe *mademoiselle* Perrot. Nu știa ce să facă. Mi-a zis că țipai și nu te putea opri. Nici *mademoiselle* Perrot n-a reușit să te liniștească.

Îmi mângâia palma absent, cu privirile pierdute în gol.

— Când am venit eu, te simțeai foarte rău. Ai țipat când am dat să pun mâna pe tine. Te-ai oprit doar când am...

Și-a dres glasul și a întors privirea. I se zbăteau venele pe gât.

— După care ai înlemnit. Am crezut că ai murit.

Mă uitam la mâinile noastre împreunate.

— N-am murit.

— Ți-am dat fulgi de gheață, iar cameristele ți-au schimbat așternuturile din oră în oră, ca să te poți odihni.

Abia după ce a spus asta am remarcat cearșafurile și cămașa de noapte ude. Și pielea îmi era lipicioasă de transpirație. Probabil arătam ca naiba.

— Cât timp am fost inconștientă?

— Trei zile.

Am scos un geamăt și m-am ridicat în capul oaselor, frecându-mi fața umedă.

— Drace!

— Ai mai pățit-o și altădată? a întrebat el, căutându-mi privirea, în momentul în care am dat păturile la o parte și am coborât din pat, dârdâind în aerul rece al nopții.

— Bineînțeles că nu.

Deși mă străduiam să fiu politicoasă, cuvintele mi-au ieșit repezite. Reid s-a întunecat la față.

— Ansel crede că s-a întâmplat din cauza execuției. Am înțeles că te-a sfătuit să nu te uiți.

Execuția. Atât reprezenta pentru Reid. Lumea lui nu fusese mistuită de flăcările rugului. El nu-și trădase semenii. Am simțit că mi se aprinde din nou furia. Probabil nici măcar nu știa cum o chema pe Estelle.

M-am dus în baie, ferindu-mă să-l privesc în ochi.

— Nu prea ascult de sfaturile altora.

M-am înfuriat și mai tare când Reid a venit după mine.

— De ce ai vrut să faci asta? De ce să te uiți, când știi că te întristează?

Am învârtit de robinet și apa fierbinte a început să curgă în cadă.

— Pentru că noi am ucis-o. Trebuia să ne uităm. Merita măcar atâta lucru.

— Ansel mi-a zis că ai plâns.

— Așa e.

— Era o creatură, Lou. O vrăjitoare.

— Era o *femeie*, am mârâit, întorcându-mă spre el. Era vrăjitoare și *om*. O chema Estelle, iar noi am ars-o pe rug.

— Vrăjitoarele nu sunt *oameni*, a spus el, vehement. Astea-s povești de adormit copiii. Nu sunt niște zâne cu flori în păr, care dansează pe câmpuri când e lună plină. Sunt demoni. Ai văzut cu ochii tăi ce se întâmplă la infirmerie. Sunt diabolice. Îți fac rău cu prima ocazie.

Și-a trecut mâna prin păr, furios.

— Merită să ardă pe rug.

Am încleștat degetele pe marginea căzii, ca să nu fac vreun gest pe care aveam să-l regret. Îmi doream – cu disperare – să urlu la el. Să-l prind de gât și să-l zgâlțâi – să-l fac să înțeleagă. Mă bătea gândul să mă tai iar pe brat, să-i arăt sângele care-mi curge prin vene. Sângele de aceeași culoare cu al lui.

— Dacă aș fi și eu vrăjitoare, Reid? Aș merita să mor pe rug?

Am oprit robinetul și s-a lăsat o tăcere deplină. Îi simțeam ochii în ceafă... vigilenți, cercetători.

— Da, a răspuns el, prudent. Dacă ai fi vrăjitoare.

Întrebarea nerostită plutea în aer. M-am uitat la el peste umăr, provocându-l să mă întrebe. Rugându-mă să n-o facă. Rugându-mă s-o facă. Neștiind ce aș răspunde, dacă m-ar întreba.

Ne-am uitat unul la altul preț de câteva clipe interminabile. Într-un final, după ce m-am lămurit că nu voia să mă întrebe – ori *nu putea* –, am dat din nou drumul la apă și am șoptit:

— Amândoi meritățm să fim arși pe rug pentru ce i-am făcut.

A tușit ușor, vizibil stânjenit de turnura pe care o luase discuția.

— Lou...

— Dă-mi pace, te rog! Am nevoie de timp de gândire.

Nu a protestat, iar eu nu m-am întors spre el. Când am auzit că se închide ușa, am intrat în apa fierbinte. Era aproape clocotită, dar nu se compara cu arsura rugului. M-am scufundat în ea, rememorând agonia focului pe pielea mea.

De ani întregi mă ascundeam de La Dame des Sorcières. De mama mea. Comisesem fapte oribile ca să mă apăr, să supraviețuiesc. Pentru că, mai presus de orice, *asta* făceam: supraviețuiam.

Dar cu ce preț?

În înfruntarea cu Estelle, reacționasem instinctiv. Avusesem de ales între viața ei și a mea. O alegere cât se poate de simplă. Era

numai o soluție. Totuși... Estelle fusese sora mea. O vrăjitoare. Nu-mi dorise moartea, ci doar să se elibereze de persecuțiile la care era supus poporul nostru.

Din nefericire, dorințele astea se excludeau reciproc.

M-am gândit la trupul ei, la vântul care-i spulbera cenușa – la toate trupurile transformate în cenușă și spulberate de-a lungul anilor.

M-am gândit la *monsieur* Bernard, care trăgea să moară pe un pat din infirmerie – la toți cei care își așteptaseră sfârșitul în agonie.

Oameni și vrăjitoare. Fără deosebire. Toți inocenți. Toți vinovați.

Toți morți.

Nu și eu.

Când aveam șaisprezece ani, mama încercase să mă jertfească – pe mine, unicul ei copil. Chiar înainte de a fi zămislită, Morgane văzuse o proiecție pe care nicio altă Regină a Vrăjitoarelor nu o mai văzuse vreodată și voise să facă ea ceea ce niciuna dintre predecesoarele ei nici măcar nu visase: să-și ucidă urmașa de sânge. Odată cu moartea mea, ar fi pierit și neamul regelui. Toți moștenitorii lui, legitimi sau nelegitimi, ar fi murit odată cu mine. O viață sacrificată pentru a pune capăt veacurilor de prigoană. O viață care să pună capăt domniei tiranice a dinastiei Lyon.

Însă mama nu-și dorea doar să-l omoare pe rege. Dorea să-l chinuiască. Să-l distrugă. Îmi imaginam și acum proiecția ei magică în fața altarului, înfășurată strălucitor în jurul inimii mele și întinzându-și tentaculele în beznă. Spre copiii lui. Vrăjitoarele intenționau să-l atace în perioada de doliu. Să le scoată măruntaiele ultimilor rămași din familia regală... și tuturor celor care le erau credincioși.

Am ieșit la suprafață și am inspirat adânc.

Atâția ani mă amăgisem, convinsă că fugisem de pe altar pentru că nu puteam să fiu părtașă la moartea unor oameni nevinovați. Dar iată-mă cu mâinile mânjite de sânge nevinovat.

Eram o lașă.

Durerea acestei descoperiri mă afecta dincolo de pielea-mi care suferise agonia flăcărilor. De data aceasta, vătămasem ceva important. Ceva iremediabil. Mă străpungea până în străfundurile ființei.

Ucigașă de vrăjitoare.

Pentru prima oară în viața mea, îmi puneam la îndoială decizia.

CÂTEVA ORE MAI TÂRZIU, m-a vizitat Coco. S-a așezat pe marginea patului, epuizată și trasă la față. Ansel părea extrem de absorbit de nasturii tunicii.

— Cum te mai simți? a întrebat ea, mângâindu-mi părul.

Atingerea ei mi-a redeșteptat tot vârtejul de emoții. Mi s-a prelins o lacrimă pe obraz. Am șters-o repede și m-am încruntat.

— Ca dracu'.

— Am crezut că nu te mai întorci printre noi.

— Aș vrea eu.

I-a încremenit mâna.

— Nu vorbi așa. Te doare sufletul, dar nu e nimic grav. Se rezolvă cu niște rulouri cu scorțișoară.

Am făcut ochii mari.

— Mă doare sufletul?

— Da, e ca o durere de cap ori de burtă, dar mai nesuferită. Eu o pățeam tot timpul când locuiam cu mătușa mea.

Mi-a netezit părul, apoi s-a aplecat și mi-a mai șters o lacrimă de pe obraz.

— Nu e vina ta, Lou. Ai făcut ce trebuia să faci.

— Atunci de ce mă simt ca dracu'? am spus, fără să ridic ochii.

— Pentru că ai suflet bun. Îmi dau seama că nu e deloc plăcut să omori pe cineva, dar Estelle nu ți-a dat de ales. Nimeni nu te poate învinovăți.

— Cred că Estelle te-ar contrazice.

— Estelle a ales să aibă încredere în mama ta. Greșeala ei. Tu trebuie să mergi mai departe. N-am dreptate? a spus, adresându-i-se lui Ansel, care s-a făcut roșu ca racul.

Am întors repede privirea.

Eram convinsă că Ansel știe adevărul. Nu avea cum să nu fi simțit mirosul magiei. Cu toate acestea... încă trăiam. M-au podidit lacrimile și mai tare. *Termină!* m-am mustrat. *Normal că nu te-a pârât. E singurul om cu suflet din Turnul ăsta. Să-ți fie rușine că te-ai îndoit de el!*

Sugrumată de emoție, mă jucam cu Inelul Angelicăi, fiindcă nu îndrăzneam să mă uit la niciunul dintre ei.

— Trebuie să te avertizez, a reluat Coco. Tot regatul laudă eroismul lui Reid. E prima execuție a unei vrăjitoare după multe luni și, ținând seama de starea de lucruri actuală... e o adevărată sărbătoare. Ieri, regele Auguste l-a invitat la masă pe Reid, dar Reid a refuzat.

Văzându-mi privirea nedumerită, a strâmbat din buze.

— Cică nu voia să plece de lângă tine.

M-am înfierbântat deodată și am dat pătura la o parte.

— N-a fost nimic eroic în fapta lui.

Coco și Ansel au schimbat o privire.

— În calitate de soție, m-a sfătuit ea, trebuie să fii mândră de el.

M-am uitat la ea cu ochi mari.

— Ascultă-mă bine, Lou, a zis ea, cu un oftat de exasperare. Tot ce-ți spun e spre binele tău. Oamenii ți-au auzit țipetele în timpul execuției. Mulți – printre care și regele – se întreabă de ce moartea unei vrăjitoare te-a adus în pragul isteriei. Reid a fost nevoit să-i accepte invitația la cină în seara asta, ca să-l mai îmbuneze. Trebuie să fii prudentă. Toată lumea va fi cu ochii pe tine și mai mult decât înainte, a adăugat, aruncând o privire spre Ansel. Știi bine că nu doar vrăjitoarele sunt arse pe rug. Aceeași soartă o au și complicii lor.

M-am uitat la ei și mi-a trecut un junghi prin inimă.

— O, Doamne! Voi doi...

— Noi trei, a murmurat Ansel. Nu-l uita pe Reid. O să-l ardă și pe el.

— Dar a omorât-o pe Estelle.

Ansel a plecat capul în pământ și a înghițit în sec.

— Crede că Estelle era un demon. Toți cred asta. A încercat doar... să te protejeze, Lou.

Am clătinat din cap și m-au răzbit din nou lacrimi de furie.

— Se înșală amarnic. Nu toate vrăjitoarele sunt rele.

— Știu că tu crezi asta, a spus Ansel cu blândețe, dar nu-l poți forța pe Reid să fie de acord cu tine.

Într-un final, a înălțat capul și în ochi i se citea o tristețe nemărginită – o tristețe pe care niciun om de vârsta lui n-ar fi trebuit s-o cunoască.

— Unele lucruri nu pot fi schimbate prin vorbe. Unele lucruri trebuie văzute. Trebuie simțite.

S-a dus spre ușă, apoi mi-a aruncat o privire timidă peste umăr.

— Sper să găsiți o cale de a vă continua viața împreună. Reid e om bun. La fel și tu.

L-am urmărit în tăcere, abia abținându-mă să-l întreb cum ar putea o vrăjitoare și un vânător de vrăjitoare să trăiască împreună. Cum să am vreodată încredere într-un om care m-ar arde pe rug? Cum să-l iubesc vreodată?

Cu toate acestea, Ansel avea dreptate într-o privință. Nu-l puteam considera pe Reid singurul răspunzător de moartea lui Estelle. El credea sincer că toate vrăjitoarele sunt rele. Credința asta făcea parte din ființa lui, la fel ca părul arămiu și înălțimea impresionantă.

Nu, moartea lui Estelle nu se întâmplase din vina lui.

Vina era a mea.

*

SEARA, ÎNAINTE CA REID să se întoarcă, am coborât din pat și m-am târât până la biroul lui. Pe măsură ce mă vindecam, mă furnica și mă ardea tot mai rău pielea – o amintire constantă a flăcărilor –, dar picioarele erau altă poveste. Îmi simțeam mușchii și oasele mai țepene și mai grele, de parcă îmi turnase cineva plumb în ele. Fiecare pas era un supliciu. Până am ajuns la birou, sudoarea îmi îmbrobonise fruntea și îmi încâlcise părul la ceafă.

Coco m-a prevenit că febra o să persiste. Speram să-mi treacă mai curând.

M-am prăbușit în scaun și, cu ultimele puteri, am deschis sertarul. Înăuntru se afla Biblia jerpelită a lui Reid. Cu degete tremurânde, am deschis-o și am început să citesc – mai bine zis, am încercat să citesc. Maginile paginilor erau pline de scrisul lui mărunt și înghesuit. Deși țineam paginile fine aproape de nas, cuvintele îmi dansau în fața ochilor.

Am aruncat-o la loc în sertar, bombănind.

Nu era deloc ușor să dovedesc că vrăjitoarele nu sunt rele prin natura lor.

Dar îmi făcusem un plan după-amiază, după plecarea lui Coco și a lui Ansel. Dacă Ansel putuse fi convins că nu eram diabolice, poate că reușeam și cu Reid. Dar, pentru asta, trebuia să-i înțeleg gândirea. Trebuia să-l înțeleg pe el. Am tras o înjurătură printre dinți, m-am ridicat în picioare și m-am pregătit sufletește să cobor în infern.

Trebuia să mă duc la bibliotecă.

O jumătate de oră mai târziu, am deschis ușa de la subsol. Un curent de aer răcoros mi-a mângâiat pielea asudată și am suspinat de plăcere. Era liniște pe coridor. Majoritatea Vânătorilor se retrăseseră în camerele lor, iar ceilalți făceau... ce făceau ei de obicei. Păzeau familia regală. Îi protejau pe cei vinovați. Îi ardeau pe nevinovați.

Dar, în clipa în care am ajuns la bibliotecă, s-a deschis ușa sălii de consiliu și a ieșit arhiepiscopul. Își lingea degetele de ceea ce părea a fi glazură. În cealaltă mână ținea un rulou cu scorțișoară pe jumătate mâncat.

Drace. N-am apucat să bag în gură Inelul Angelicăi și să mă fac nevăzută, pentru s-a întors și a dat cu ochii de mine. Am înmărmurit amândoi, cu mâinile ridicate la gură – deopotrivă de caraghioși –, dar el s-a dezmeticit primul și a ascuns ruloul la spate. Îi rămăsese un strop de glazură pe vârful nasului.

— Louise! Ce... ce cauți aici?

A clătinat din cap, văzându-mi figura șocată, apoi și-a dres glasul și a luat o postură țanțoșă, doar-doar părea mai înalt decât era.

— Zona asta e interzisă. Te rog să pleci imediat!

— Scuze. Voiam..., am bâiguit, dând din cap, și am plecat ochii, ca să nu fiu tentată să mă uit la nasul lui. Voiam să împrumut o Biblie.

S-a holbat la mine de parcă îmi crescuseră coarne – ceea ce era ironic, ținând seama de solicitarea mea.

— O ce?

— Ăla e cumva... rulou cu scorțișoară?

Am adulmecat aroma de scorțișoară și vanilie și mi-am dat la o parte o șuviță udă de nădușeală de pe frunte. În ciuda febrei, îmi lăsa gura apă. Mirosul acela era inconfundabil. Era mirosul *meu*. Ce căuta aici, în locul acesta dezolant și sumbru?

— Ajunge cu întrebările obraznice, a replicat el, nervos, ștergându-și pe furiș degetele pe sutană. Dacă dorești, într-adevăr, o Biblie – lucru de care mă îndoiesc –, o să-ți dau una, dar trebuie să te întorci numaidecât în camera ta.

S-a uitat atent la fața mea – obrajii palizi, fruntea transpirată, ochii încercănați – și s-a mai îmblânzit.

— Trebuie să te odihnești, Louise. Corpul are nevoie de timp ca să...

A scuturat din cap și a tăcut brusc, parcă neștiind ce l-a apucat. Îl înțelegeam perfect.

— Nu te mișca de aici.

A intrat în bibliotecă și s-a întors într-o clipă.

— Poftim, a zis și mi-a pus în mână o carte veche și prăfuită, mânjită de glazură pe cotor și copertă. Să ai mare grijă de ea. E cuvântul lui Dumnezeu.

Mi-am trecut degetele peste coperta de piele, mângâind nervurile ascunse sub praf și glazură.

— Mulțumesc! O aduc înapoi îndată ce o termin.

— Nu-i nevoie, a spus el.

Și-a dres din nou glasul, încruntat, și și-a împreunat mâinile la spate. Părea la fel de stânjenit ca mine.

— E a ta. Consider-o un cadou de la mine.

Un cadou. M-am cutremurat de dezgust la auzul acelui cuvânt, dar nu aveam cum să nu remarc nefirescul situației. Arhiepiscopul care își ascundea degetele murdare de glazură. Eu cu Biblia în brațe.

— Am înțeles. În acest caz, o să...

— Desigur. E ora să mă retrag și eu...

Ne-am despărțit, salutându-ne stingheriți.

NOAPTEA, REID A DESCHIS încet ușa camerei. Am ascuns Biblia sub pat și l-am întâmpinat cu un salut vinovat.

— Lou!

A tras o sperietură zdravănă. Mi s-a părut chiar că l-am auzit înjurând. Cu ochii mari, și-a aruncat vestonul pe birou și s-a apropiat precaut de mine.

— E târziu. De ce nu dormi?

— N-am reușit să adorm.

Îmi clănțăneau dinții, așa că m-am vârât mai bine sub pătură.

Mi-a pus mâna pe frunte.

— Arzi toată. Ai fost la infirmerie?

— Brie mi-a spus că o să mai dureze câteva zile până îmi trece febra.

În momentul în care a vrut să se așeze pe pat, lângă mine, am dat pătura la o parte și am sărit în picioare. Mușchii mei n-au fost deloc încântați de mișcarea bruscă. M-am schimonosit de durere și am început să tremur. Reid s-a ridicat și el, cu un oftat adânc.

— Îți cer scuze. Te rog să te întinzi la loc. Trebuie să te odihnești.

— Trebuie să scap de părul ăsta care mi se lipește de gât. Mă scoate din sărite.

Cuprinsă de o furie inexplicabilă, am dat la o parte șuvițele nesuferite de pe pielea sensibilă.

— Dar îmi simt brațele atât de... grele...

Un căscat mi-a curmat vorba, iar brațele mi-au căzut pe lângă corp. M-am întins la loc pe pat.

— Nu pot nici măcar să le ridic.

Reid a pufnit în râs.

— Pot să te ajut cu ceva?

— Ai putea să-mi împletești părul.

I-a pierit râsul.

— Mai zi o dată ce vrei să fac.

— Să-mi împletești părul. Te rog.

S-a uitat buimăcit la mine. M-am uitat și eu la el.

— Te învăț eu. E foarte ușor.

— Mă îndoiesc.

— Te rog. Nu pot să dorm, dacă îl simt pe piele.

Acesta era adevărul. Între citit din Scriptură, febră și oboseală, mintea mea începea să delireze. Până și un fir de păr îmi provoca o senzație insuportabilă – undeva la granița dintre frig și durere, dintre furnicătură și junghi.

A înghițit în sec și s-a mutat în spatele meu. M-a trecut un fior plăcut pe șira spinării în clipa în care i-am simțit prezența. Apropierea. Căldura. A scos un oftat resemnat.

— Zi-mi ce trebuie să fac.

Mi-am înfrânat impulsul de a mă sprijini de el.

— Îl împarți în trei.

A șovăit câteva clipe înainte de a-și băga mâinile în părul meu. Mi s-a făcut pielea de găină.

— Și acum?

— Acum iei una dintre șuvițele laterale și o treci peste cea din mijloc.

— Poftim?

— Trebuie să repet tot ce spun?

— E imposibil, a mormăit el, chinuindu-se în zadar să păstreze cele trei șuvițe separate.

După câteva secunde, a renunțat și a luat-o de la capăt.

— Ai părul mai des decât o coadă de cal.

— Ha! am căscat din nou. Ăsta se vrea un compliment, Vânătorule?

După alte câteva încercări, a reușit să îndeplinească prima etapă.

— Acum ce fac?

— Acum iei cealaltă șuviță laterală și o treci peste cea din mijloc. Ai grijă să le strângi bine.

A scos un mârâit gutural și m-a străbătut un altfel de fior.

— Arată groaznic.

Am aplecat capul în față, savurând atingerea degetelor lui pe gât. Pielea mea nu mai protesta ca înainte. Ba chiar părea să se încălzească sub mângâierea lui. Parcă se topea. Am închis ochii.

— Povestește-mi ceva.

— Despre ce?

— Cum ai ajuns căpitan?

A urmat un lung moment de tăcere.

— Ești sigură că vrei să afli?

— Da.

— La câteva luni după ce am intrat în rândurile Vânătorilor, am dat peste o haită de vârcolaci la marginea orașului. I-am omorât.

Deși nu exista vrăjitoare care să-i simpatizeze pe vârcolaci, nepăsarea lui pentru viețile curmate mă mâhnea nespus. Nu se simțea nici urmă de remușcare ori de emoție în tonul lui – expunere scurtă și la obiect. Rece, sterilă și neconvingătoare, ca o mare înghețată. Jean Luc ar fi zis că așa trebuie să fie adevărul.

Prea stoarsă de puteri pentru a susține conversația, am oftat din rărunchi și s-a lăsat tăcerea între noi. Reid a continuat să îmi împletească părul, cu mișcări tot mai rapide, pe măsură ce prindea încredere. Avea degete agile. Îndemânatice. Parcă simțindu-mi tensiunea din umeri, m-a întrebat, pe un ton mult mai blând:

— Am terminat. Ce fac acum?

— E un șnur de piele pe noptieră.

A înfășurat șnurul în jurul cozii de câteva ori, apoi a făcut un nod îngrijit. Bănuiesc că era îngrijit. Tot ce ținea de Reid era ordonat și exact, fiecare culoare era la locul ei. Tranșant din fire, Reid vedea viața în alb și negru, incapabil să conceapă nuanțele haotice de cenușiu dintre acestea. Culorile fumului și ale cenușii. Ale fricii și ale îndoielii.

Culorile mele.

— Lou, n-am vrut să...

Și-a trecut degetele peste coada mea și un nou șuvoi de fiori mi-a inundat pielea. Când m-am întors cu fața la el, a lăsat mâna jos și s-a tras înapoi, ferindu-se să se uite în ochii mei.

— Tu m-ai întrebat.

— Știu.

Fără să mai spună ceva, a intrat în baie și a închis ușa după el.

VIAȚA MERGE MAI DEPARTE

Reid

— HAI SĂ IEȘIM UNDEVA, A SPUS LOU.

Am ridicat ochii din Biblie. De dimineață, fusese iar la infirmerie. Și, de când se întorsese din locul acela infect, nu făcuse altceva decât să zacă în pat și să se uite pe pereți. Dar ochii ei n-au stat degeaba. Alergau dintr-o parte în alta, de parcă urmăreau ceva, iar buzele i se mișcau imperceptibil. Degetele îi zvâcneau.

Deși n-am spus nimic, mă temeam că începe să se molipsească de la pacienți. Unul, mai cu seamă, *monsieur* Bernard, mă îngrijora. Acum câteva zile, părintele Orville mă trăsese deoparte, ca să mă informeze că pacientul era în permanență sedat – și legat cu cătușe – ca să nu se sinucidă. Preotul părea convins că Lou va suferi un șoc în momentul în care se va produce inevitabilul.

Poate că nu era o idee rea să petrecem un timp doar noi doi.

Am pus Biblia jos.

— Unde ai vrea să mergem?

— Vreau un rulou cu scorțișoară. Mai ții minte patiseria unde ne-am întâlnit prima oară? Cea din East End. Mergeam tot timpul acolo, înainte... înainte de toată chestia asta, a spus, arătând spațiul din jur.

I-am aruncat o privire suspicioasă.

— Promiți să te porți frumos?

— Bineînțeles că nu. N-ar avea niciun farmec, a răspuns, după care a sărit din pat și și-a luat pelerina din cuier. Vii sau nu?

I-a apărut o sclipire vioaie în ochi pe care nu i-o mai văzusem de la incidentul din teatru. De la execuție. Dinainte de... toată chestia asta. Am măsurat-o atent, căutând o urmă a femeii din ultima săptămână. Deși febra îi scăzuse rapid, agitația, nici pomeneală. Aveai impresia că e veșnic pe muchie de cuțit – o singură mișcare greșită și înjunghia pe cineva. Cel mai probabil pe mine.

Sau chiar pe ea.

Astăzi însă părea schimbată. Poate că începea să-și revină.

— Te simți mai bine? am întrebat, ezitând.

Degetele i s-au oprit pe nasturii pelerinei.

— Posibil.

Deși știam că fac o greșeală, am încuviințat și am dat să-mi iau vestonul. Mi l-a înșfăcat înainte să pun mâna pe el.

— Nu! a zis, fluturându-mi un deget pe sub nas. Vreau să petrec ziua cu Reid, nu cu Vânătorul.

Reid.

Nu eram obișnuit s-o aud spunându-mi pe nume. Ori de câte ori o făcea, simțeam o inexplicabilă bucurie lăuntrică. La fel s-a întâmplat și de data asta. Mi-am dres glasul și mi-am încrucișat brațele la piept, străduindu-mă zadarnic să par impasibil.

— Sunt unul și același.

S-a strâmbat și mi-a deschis ușa.

— Rămâne de văzut. Mergem?

Era o zi cu vânt. Cu ger cumplit. Petice de zăpadă de la ultima ninsoare rămăseseră pe marginea străzilor, înnoroite de pașii trecătorilor. Am băgat mâinile în buzunarele pantalonilor. Am clipit de câteva ori, orbit de soarele strălucitor al după-amiezii.

— E îngrozitor de frig.

A întors fața spre vânt și a rânjit. A închis ochii și a desfăcut brațele. Avea deja nasul roșu.

— Frigul alungă mirosul de pește. E minunat.

— Ce-ți pasă? Ai pelerină.

S-a uitat la mine, cu un rânjet și mai larg. De sub glugă îi ieșeau șuvițe rebele care-i dansau în jurul feței.

— Șterpelesc una și pentru tine, dacă vrei. E o croitorie chiar lângă patiserie.

— Nici să nu-ți treacă prin gând.

— Bine, a zis, înfofolindu-se și mai bine în faldurile pelerinei. Cenușie. Pătată. Destrămată la tiv.

— Treaba ta.

I-am aruncat o privire furioasă și am mers mai departe după ea. Îmi înghețase și măduva-n oase, dar nu-mi permiteam să tremur. Să-i dau ei satisfacția de a...

— Dumnezeule mare! a râs Lou. Mă doare numai când mă uit la tine. Vino încoace.

Mi-a pus pe umeri jumătate din pelerina ei. Nu mă acoperea aproape deloc, dar nu m-am plâns – mai ales după ce s-a cuibărit sub brațul meu și a strâns-o mai bine în jurul nostru. Surprins de gestul ei, am cuprins-o de umeri. A râs și mai tare.

— Arătăm de-a dreptul caraghios.

M-am uitat la noi și m-am strâmbat. Avea dreptate. Eram prea masiv ca să încap în pelerină și ne mișcam cu stângăcie, ca să rămânem amândoi acoperiți. Am încercat să ne sincronizăm pașii, dar n-a durat mult și am pierdut ritmul – ne-am împiedicat și am sfârșit unul peste altul, în zăpadă. Un adevărat spectacol. Trecătorii ne aruncau priviri indignate, dar, pentru prima oară după foarte mult timp, nu-mi păsa.

Am râs și eu.

Când am ajuns la patiserie, aveam nasurile roșii și obrajii înghețați. Ne durea în gât de cât râseserăm. M-am uitat la ea în momentul în care mi-a tras pelerina de pe umeri. Zâmbea cu toată fața. Nu mai văzusem niciodată o asemenea transformare. Era... molipsitoare.

— Pan! a strigat Lou, desfăcând brațele.

M-am uitat la figura cunoscută din spatele tejghelei. Un bărbat scund. Îndesat. Cu ochi vioi și rotunzi ca mărgelele, care au sclipit de bucurie la vederea ei.

— Lucinda, copilă dragă, pe unde-ai umblat?

A ieșit din spatele tejghelei cât de repede puteau să-l ducă picioarele.

— Mă gândeam că ai uitat de prietenul tău, Pan! Ce s-a întâmplat cu *părul* tău? a adăugat în șoaptă, bulbucându-și caraghios ochii.

Lou s-a întunecat la față și a dus mâna la păr. Zăpăcit, Pan a luat-o în brațe și a strâns-o un pic mai mult decât se cădea. Lou a chicotit stânjenită.

— Am simțit nevoia să fac o schimbare. Am vrut o culoare mai închisă, care să fie în ton cu iarna. Îți place?

— Desigur, desigur. Dar ești mult prea slăbuță, copilă, mult prea slăbuță. Hai să punem puțină grăsime pe tine cu un rulou.

A dat să se ducă spre tejghea, dar s-a oprit, abia atunci observându-mă. A ridicat din sprâncene.

— Cine este tânărul?

Pe chipul lui Lou a apărut un zâmbet șiret. M-am pregătit sufletește pentru cine știe ce trăsnaie pusese la cale – și m-am rugat să nu fie ceva ilegal. Deși știam că era foarte probabil să fie.

— Pan, a spus ea, apucându-mă de brat și trăgându-mă după ea. Vreau să-ți fac cunoștință cu... Bas.

Bas? M-am uitat la ea, uluit.

— *Acel* Bas? a întrebat Pan, cu ochii cât cepele.

— Chiar el, în carne și oase, a răspuns ea și mi-a făcut cu ochiul.

Pan mi-a aruncat o căutătură dușmănoasă. Apoi – incredibil – s-a ridicat pe vârfuri și m-a împuns cu un deget în piept. Iritat și nedumerit, m-am dat înapoi, dar bărbatul a venit după mine. Împungându-mă încontinuu.

— Ascultă la mine, flăcăule! Știu totul despre tine. N-ai idee ce norocos ești s-o ai pe scumpetea asta lângă tine. E o bomboană de fată și ai s-o tratezi cu respect de acum încolo, ne-am înțeles? Dacă aud că nu te-ai purtat frumos, o să ai de-a face cu mine. Și, crede-mă, nu vrei să-l ai dușman pe Pan!

M-am uitat indignat la Lou, dar ea râdea pe înfundate. Am făcut iute un pas înapoi. Prea iute ca să se țină bărbatul după mine.

— D-da, domnule.

— Bun.

A scos două rulouri cu scorțișoară de sub tejghea, continuând să mă fixeze cu o privire bănuitoare. I-a dat unul ei, iar pe celălalt mi l-a aruncat în față. L-am prins înainte să-mi cadă pe cămașă.

— Poftim, scumpo! *Tu* trebuie să plătești, a adăugat, săgetându-mă cu privirea.

Mi-am șters glazura de pe nas, nevenindu-mi a crede ce se întâmplă. Omul era nebun de legat. La fel și soția mea.

După ce Pan s-a întors la tejghea, am luat-o la întrebări.

— Cine-i Lucinda? Și de ce i-ai zis că mă cheamă... ca pe *ăla*?

A durat câteva secunde până să-mi răspundă – era prea ocupată să înfulece ditamai ruloul. Avea obrajii umflați, gata să-i plesnească. Spre lauda ei însă, a reușit să țină gură închisă. Spre lauda mea, la fel am făcut și eu.

Într-un final, l-a înghițit. S-a lins pe degete cu o sfințenie cum numai în biserică vedeai. Ba nu – cu o sfințenie pe care sigur *nu* o vedeai în biserică. Am întors capul, ca să nu mă uit la limba ei.

— Hm... ești foarte aprig, Vânătorule.

— Răspunde-mi la întrebare, am zis, neputându-mi ascunde gelozia. De ce i-ai spus că sunt hoțul ăla?

A rânjit și a continuat să-și lingă degetul mare.

— Dacă ții neapărat să știi, mă folosesc de el ca să-l fac pe Pan să-i fie milă de mine și să-mi dea prăjituri. Luna trecută, parșivul

de Bas m-a păcălit că mergem să ne căsătorim pe ascuns, dar m-a lăsat baltă în port. O săptămână am mâncat rulouri gratis.

M-am silit s-o privesc.

— Ești deplorabilă.

I-au sticlit ochii. Știa perfect ce face.

— Da, sunt. Mănânci ăla? a zis, arătând spre farfuria mea.

Am împins-o spre ea și a luat o mușcătură din ruloul meu, scoțând un oftat de plăcere.

— E mană cerească.

Am rămas cu gura căscată.

— Nu știam că ești familiarizată cu Biblia.

— Multe lucruri nu știi despre mine, Vânătorule, a zis, ridicând din umeri, și a îndesat în gură jumătate de rulou. În plus, e singura carte pe care o găsești în Turn, în afară de *La Vie Éphémère*, *Păstorul* și *Douăsprezece disertații despre exterminarea forțelor oculte* – care, apropo, e o mare prostie. N-o recomand nimănui.

N-am auzit aproape nimic din ce-a zis.

— Nu-mi mai spune așa. Mă cheamă Reid.

A ridicat dintr-o sprânceană.

— Parcă erau una și aceeași persoană.

M-am lăsat pe spătarul scaunului și am privit-o, așteptând să termine de mâncat. I-a rămas puțină glazură pe buză. Avea nasul încă roșu de la frig, iar părul îi era ciufulit de vânt. Micuța mea păgână.

— Nu-ți plac Vânătorii.

M-a pironit cu privirea.

— Vai, și eu care m-am chinuit atât s-o ascund!

Nu i-am dat atenție.

— De ce?

— Nu cred că ești încă pregătit să afli răspunsul, Vânătorule.

— Mă rog. De ce-ai ținut să ieșim azi în oraș?

— Pentru că era momentul.

— Adică?

— Există o vreme când jelești și o vreme când mergi mai departe.

Ca întotdeauna, era evazivă. Parcă ghicindu-mi gândurile, și-a încrucișat brațele și s-a aplecat peste masă. Cu o figură impenetrabilă.

— Fie. Poate că, până la urmă, ești pregătit să afli unele răspunsuri. Hai să jucăm un joc. Un joc de-a întrebările, ca să ne cunoaștem mai bine.

M-am aplecat și eu peste masă. I-am acceptat provocarea.

— Să jucăm.

— Bun. Care e culoarea ta preferată?

— Albastru.

A dat ochii peste cap.

— Ce anost! A mea e auriu... sau turcoaz. Sau verde-smarald.

— Oare de ce nu mă surprinde?

— Pentru că nu ești atât de prost pe cât pari.

Nu știam dacă s-o iau ca pe o insultă sau un compliment. N-am apucat să mă hotărăsc.

— Care-i cel mai rușinos lucru pe care l-ai făcut vreodată?

— Am...

M-a luat cu fierbințeală la gândul acelei amintiri. Am tușit și m-am uitat la farfuria goală din fața ei.

— La un moment dat, arhiepiscopul m-a prins... într-o poziție compromițătoare. Cu o fată.

— Dumnezeule mare! a exclamat ea, făcând ochii mari, și a izbit cu palmele în masă. Te-a prins făcând sex cu Célie?

Clienții de la masa vecină s-au întors spre noi. Am plecat capul, bucuros – pentru prima oară – că nu port uniforma de Vânător. I-am aruncat o privire tăioasă.

— Sst! Bineînțeles că nu. Mă săruta, da? Nu făceam altceva decât să ne sărutăm!

Lou s-a încruntat.

— Doar vă sărutați? Și care-i spilul? Nu văd de ce te-ai simți rușinat.

Dar mă simțisem rușinat. Expresia de pe chipul arhiepiscopului... Mi-am alungat repede amintirea din minte.

— Zi-mi ce-ai făcut tu rușinos. Te-ai dezbrăcat în pielea goală și ai dansat pe muzică populară?

A pufnit disprețuitor.

— Ai vrea tu. Nu, am cântat la un festival când eram mică. N-am nimerit nicio notă. Toată lumea a râs. Am o voce de tot rahatul.

Vecinii noștri țâțâiau dezaprobator. Am făcut o grimasă.

— Știu. Vă înțeleg.

— Ce urăști cel mai mult?

— Înjurăturile.

— Persoanele care-ți strică cheful, a replicat ea, cu un rânjet. Mâncarea preferată?

— Carne de vânat.

A arătat spre farfuria goală.

— Rulourile cu scorțișoară. Cel mai bun prieten?

— Jean Luc. Al tău?

— Pe bune?

I-a dispărut zâmbetul și s-a uitat la mine cu un soi de... *compătimire*. Imposibil, mă înșelam eu.

— Ce ghinion pe capul tău! Prietena mea cea mai bună e Brie.

Am ignorat înțepătura – *privirea* – și am întrerupt-o înainte să treacă la următoarea întrebare.

— Defectul capital?

A șovăit câteva clipe, cu ochii ațintiți la masă. Își plimba degetul peste un nod al lemnului.

— Egoismul.

— Mânia. Cea mai mare frică?

De data asta, a răspuns fără să stea pe gânduri.

— Moartea.

M-am încruntat și am întins mâna spre ea, peste masă.

— N-ai de ce să te temi de moarte, Lou.

S-a uitat la mine cu ochii ei impenetrabili, de peruzea.

— Serios?

— Foarte serios. Câtă vreme știi unde te duci.

A izbucnit într-un râs sinistru și și-a retras mâna.

— Tocmai asta-i problema, nu?

— Lou...

S-a ridicat și mi-a pus un deget pe buze, ca să tac. Am clipit de câteva ori, căznindu-mă să nu mă gândesc prea intens la dulceața pielii ei.

— Hai să nu mai vorbim despre asta, a spus ea, luând degetul de pe gura mea. Să mergem să vedem pomul de iarnă. Am văzut că l-au instalat ieri.

— Pomul de Crăciun, am corectat-o automat.

— Dar, mai întâi de toate, trebuie să-ți facem rost de un palton, a continuat ea, de parcă nu m-ar fi auzit. Ești sigur că nu vrei să șterpelesc unul? E floare la ureche. Te las pe tine să alegi culoarea.

— Nu-ți îngădui să furi. O să-mi *cumpăr* un palton.

Am acceptat jumătatea de pelerină pe care mi-o oferea și am înfășurat-o în jurul nostru.

— Aș putea să-ți cumpăr și ție o pelerină nouă.

— Pe asta mi-a cumpărat-o Bas!

— Tocmai de-aceea, am zis, conducând-o spre croitorie, ar trebui s-o arunci la gunoi, unde-i e locul.

O oră mai târziu, ieșeam din prăvălie în haine noi. Un palton bleumarin, de lână, cu nasturi argintii, pentru mine. O pelerină albă, din catifea presată, pentru Lou. A protestat când a văzut prețul, dar

am insistat. Albul arăta uluitor în contrast cu pielea ei aurie, iar, de data asta, nu și-a mai pus gluga pe cap. Părul îi flutura liber în bătaia vântului. Superb.

Nu i-am spus-o.

Deasupra noastră, în timp ce ne îndreptam spre centru, a gângurit un porumbel. Ningea abundent, cu fulgi mari. Aceștia se agățau în părul și-n genele lui Lou. Mi-a făcut cu ochiul și a prins unul pe limbă. Apoi încă unul. Și încă unul. N-a durat mult și a început să se învârtă, încercând să-i prindă pe toți odată. Oamenii o priveau șocați, dar nu îi păsa. Mă uitam la ea, cu o veselie rezervată.

— Haide, Vânătorule! Gustă-i! Sunt senzaționali!

Am clătinat din cap, stăpânindu-mi cu greu un zâmbet. Cu cât se întețeau murmurele în jurul nostru, cu atât glasul ei devenea mai puternic. Mișcările ei mai energice. Zâmbetul mai larg. Indignarea lor o amuza peste măsură.

Am clătinat din cap și mi-a dispărut zâmbetul de pe față.

— Nu pot.

A făcut câteva piruete până la mine și m-a apucat de mâini. Avea degetele înghețate – zece țurțuri subțirei.

— Să știi că nu mori dacă te distrezi și tu puțin.

— Sunt Vânător, Lou, am spus, împingând-o de lângă mine, cu o strângere de inimă. Noi nu ne... zbenguim.

Chiar dacă am vrea.

— Ai încercat vreodată?

— Bineînțeles că nu.

— Poate ar trebui.

— Se face târziu. Vrei să vezi pomul de Crăciun sau nu?

A scos limba la mine.

— Ești o acritură, Vânătorule. Cred că ție și celorlalți Vânători v-ar prinde bine o bătaie cu zăpadă. Am înțeles că e cea mai bună metodă să scăpați de bețele din cur.

M-am uitat agitat în jur. Doi trecători mă sfredeleau cu priviri revoltate. Am prins-o de mână pe Lou în momentul în care a venit spre mine.

— *Te rog* să te porți frumos!

— *Bine!*

A ridicat mâna, să-mi scuture fulgii din păr, netezindu-mi fruntea încruntată cu ocazia asta.

— Mă voi abține să mai folosesc cuvântul *cur*. Ești mulțumit?

— Lou!

A pufnit în râs.

— Cedezi foarte ușor, dragă domnule. Hai să vedem pomul de iarnă.

— Pomul de Crăciun.

— Totuna. Mergem?

Deși nu mai împărțeam pelerina, m-a cuprins de mijloc. Am clătinat exasperat din cap și am tras-o lângă mine, fără a-mi putea stăpâni un zâmbet în colțul gurii.

SEARA, *MADEMOISELLE* PERROT ne-a întâmpinat în holul bisericii, trasă la față și palidă. Vizibil tulburată. M-a ignorat – ca de obicei – și s-a dus direct la Lou.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Lou, strângându-i mâinile între degetele ei înmănușate.

— E vorba de Bernie, a spus *mademoiselle* Perrot încet.

Lou s-a uitat la fața ei cu o figură mohorâtă.

— Cine e Bernie? am întrebat, punând o mână pe umărul lui Lou.

Mademoiselle Perrot nici măcar n-a catadicsit să se uite la mine.

— Domnul Bernard, mi-a explicat Lou.

Aha, pacientul sinucigaș. Apoi și-a reîndreptat atenția către *mademoiselle* Perrot.

— A... murit?

În lumina lumânărilor din hol, ochii domnișoarei Perrot scânteiau nefiresc de intens. Erau umezi. Plini de lacrimi reținute. M-am pregătit sufletește de ce avea să urmeze.

— Nu știm. A dispărut.

Cuvintele ei mi-au trezit curiozitatea. Am făcut un pas în față.

— Cum adică, a dispărut?

A expirat zgomotos pe nas și, în sfârșit, m-a băgat în seamă.

— Ce nu e clar, căpitane Diggory? A dispărut. Am găsit patul gol. Cătușele desfăcute. Nici urmă de cadavru.

— Nici urmă de cadavru? a zis Lou, cu ochii mari. Asta înseamnă că nu s-a sinucis.

Mademoiselle Perrot a clătinat din cap, cu o expresie sumbră.

— Nu înseamnă nimic. E posibil să se fi târât undeva și să-și fi pus capăt zilelor acolo. Până când nu găsim cadavrul, n-avem de unde ști.

Eram de acord cu ea.

— I-ați anunțat pe tovarășii mei?

A strâns din buze.

— Da. Îl caută în biserică și în Turn, chiar acum. Au trimis un detașament în oraș.

Foarte bine. Atât mai lipsea, să descopere cineva un cadavru impregnat de magie. Oamenii ar intra în panică. Am dat aprobator din cap și am strâns-o pe Lou de umăr.

— O să-l găsească, Lou. Cum, necum, o să-l găsească. Nu-ți face griji.

— Dar dacă e mort? a zis ea, cu chipul împietrit.

Am întors-o cu fața la mine – spre iritarea domnișoarei Perrot.

— În acest caz, a scăpat de suferință.

M-am apropiat de urechea ei, ferit de privirile iscoditoare ale domnișoarei Perrot. Părul lui Lou îmi gâdila buzele.

— Știa unde ajunge, Lou. Nu avea motiv să se teamă.

S-a tras înapoi și s-a uitat la mine.

— Credeam că sinuciderea e un păcat de moarte.

Am întins mâna și i-am dat o șuviță după ureche.

— Singur Dumnezeu ne poate judeca. Doar El poate vedea în străfundurile sufletului nostru. Și cred că înțelege cât de mult contează uneori împrejurările – frica.

Am lăsat mâna jos, mi-am dres glasul și am continuat, înainte să apuc să mă răzgândesc.

— Cred că sunt puține absoluturi pe lumea asta. Faptul că Biserica își imaginează că *monsieur* Bernard va suferi veșnic din cauza bolii sale mintale, nu înseamnă că așa se va întâmpla.

S-a aprins ceva în ochii lui Lou, la auzul acelor cuvinte. Inițial, nu mi-am dat seama ce e. Mi-am dat seama abia câteva ore mai târziu, când am adormit pe podeaua dormitorului.

Era speranță.

UN OASPETE DE ONOARE

Lou

ÎN AJUNUL ZILEI SFÂNTULUI NICOLAE, REGELE Auguste a programat un bal, pentru a marca începutul unui weekend de sărbătoare. Și pentru a-i aduce un omagiu lui Reid. Pare-se că regele se simțea profund îndatorat față de Reid pentru că îi salvase familia de atacul vrăjitoarelor. Deși o tulisem înainte să înceapă nebunia, eram convinsă că soțul meu se purtase... *eroic.*

Totuși, era ciudat să sărbătoresc victoria lui Reid când un eșec mi-ar fi rezolvat definitiv problema. Dacă regele și copiii lui ar fi murit, nu mai aveam de ce să mor eu. Mda, beregata mea i-ar fi fost etern recunoscătoare dacă ar fi dat greș.

Reid a clătinat nervos din cap în momentul în care Coco a dat buzna în cameră, fără să bată la ușă, cu o rochie albă și diafană pe braț. După ce și-a pus pe umăr vestonul de gală și a oftat, Reid s-a aplecat și mi-a dat părul după ureche.

— Trebuie să mă întâlnesc cu arhiepiscopul.

S-a oprit în prag, cu un zâmbet strâmb. I se citea entuziasmul în ochii albaștri ca marea. Nu m-am putut abține și i-am zâmbit și eu.

— Mă întorc repede.

După ce a plecat, Coco mi-a arătat rochia.

— O să arăți splendid în ea.

— Eu arăt splendid în orice.

A rânjit și mi-a făcut cu ochiul.

— Bravo! Așa te vreau!

A azvârlit rochia pe pat, m-a împins pe scaun și mi-a trecut degetele prin păr. M-am înfiorat la amintirea degetelor lui Reid.

— Preoții au acceptat să mă lase la bal, pentru că sunt atât de *bună* prietenă cu tine și cu soțul tău, a zis, după care a scos o perie din robă, cu hotărâre în ochi. Treci la pieptănat!

M-am încruntat și m-am ferit.

— Nici nu mă gândesc.

Eu nu mă pieptănam niciodată. Era una dintre puținele reguli din viața mea și n-aveam de gând s-o încalc acum. În afară de asta, lui Reid îi plăcea părul meu. De când îl rugasem să mi-l împletească, nu pierdea nicio ocazie să-l atingă.

Nu i-am zis nimic, fiindcă... n-am avut chef.

— Ba să te gândești, a zis Coco și m-a trântit la loc în scaun, înfigând peria în părul meu de parcă o supărase cu ceva.

Când am încercat să fug, m-a pocnit cu peria în creștetul capului.

— Stai potolită! Trebuie să scăpăm de câlții ăștia!

Două ore mai târziu, mă admiram în oglindă. Partea din față a rochiei – făcută din mătase albă – se mula pe talie, iar, de la genunchi în jos, se revărsa într-o cascadă de volane moi și simple. La spate, petale delicate și cristale argintii împodobeau materialul străveziu, iar Coco îmi prinsese părul la ceafă cu o mulțime de clame ornamentate. Insistase, de asemenea, să-mi vindec vânătăile rămase. Peste cicatricea de la gât mi-am legat altă panglică de catifea.

În ansamblu, arătam... bine.

Coco stătea în spatele meu și își admira reflexia. Rochia neagră, mulată, îi evidenția silueta – gulerul înalt și mânecile strâmte sporindu-i farmecul –, iar buclele ei rebele erau prinse într-un coc elegant, în vârful capului. O priveam cu obișnuita invidie. Pe mine, rochiile nu cădeau niciodată la fel de bine.

Și-a întins rujul cu degetul și a plescăit ușor din buze.

— Arătăm ca ieșite de la Bellerose. Babette ar fi mândră de noi.

— Asta se vrea o insultă?

Am băgat mâna în decolteu, ca să-mi ridic sânii, strângând din umeri. Rezultatul nu era deloc impresionant.

— Curtezanele sunt atât de frumoase, încât bărbații sunt dispuși să plătească doar ca să petreacă vreo câteva ore cu ele.

Câteva secunde mai târziu, a intrat Ansel. Își tunsese cârlionții și își pieptănase părul pe spate, ceea ce îi evidenția pometii înalți și pielea imaculată. Noua tunsoare îl făcea să pară mai... matur. I-am privit liniile corpului, maxilarul ferm dăltuit și buzele pline cu nou-descoperită admirație.

A rămas cu gura căscată când a văzut-o pe Coco. De înțeles. Rochia de pe ea nu se compara cu roba de tămăduitor pe care o purta tot timpul.

— *Mademoiselle* Perrot! Arăți... arăți foarte... foarte bine!

Coco a ridicat amuzată din sprâncene.

— Adică..., a bâiguit el, după care a scuturat din cap și a luat-o de la capăt. Reid... ăă... căpitanul Diggory mi-a zis să-ți transmit... Scuze, nu știe... lui Lou... că...

— Doamne, Ansel!

Am rânjit în momentul în care și-a dezlipit ochii de la ea. Clipea întruna și arăta atât de năucit, de parcă îl lovise cineva în moalele capului.

— Încep să mă simt un pic ofensată.

Dar era limpede că nu mă aude. Privirile îi fuseseră din nou atrase de Coco. Ea s-a apropiat de el, cu un zâmbet pisicesc. A lăsat capul într-o parte, ca și când admira un șoarece suculent. Ansel a înghițit în sec.

— Și tu arăți foarte bine, a spus ea, ocolindu-l și atingându-l cu un deget pe piept.

Băiatul a înlemnit.

— Habar n-aveam ce bărbat chipeș se ascundea sub coama aia de păr.

— Ai nevoie de ceva, Ansel? am întrebat, gesticulând spre cameră, în general, dar mișcându-mi mâna prin fața sânilor plini ai lui Coco. Sau ai venit doar ca să admiri decorul?

Ansel și-a dres glasul și a vorbit pe un ton mai hotărât, de data aceasta:

— Căpitanul Diggory m-a însărcinat să te însoțesc la palat. Arhiepiscopul a insistat să meargă împreună cu el. Pot să te însoțesc și pe tine, *mademoiselle* Perrot.

— Mi-ar face o deosebită plăcere, a zis Coco, strecurându-și mâna pe sub brațul lui.

M-a pufnit râsul la vederea expresiei alarmate de pe fața băiatului. I s-a încordat tot corpul – până și pleoapele. Era uimitor.

— Spune-mi Brie, te rog.

Ansel s-a străduit s-o atingă cât mai puțin pe Coco în timp ce coboram scările, dar Coco era hotărâtă să nu-l lase să scape cu una, cu două. Vânătorii obligați să rămână în Turn se zgâiau la noi fără pic de jenă. Coco le-a făcut cu ochiul.

— Ai putea să le oferi un mic spectacol, i-am șoptit.

Coco a rânjit și l-a ciupit pe Ansel de fund. Băiatul a țipat și a făcut un salt înainte, apoi s-a întors furios către gărzile care chicoteau în urma noastră.

— Nu-i deloc amuzant, a zis el.

Dimpotrivă, era extrem de amuzant.

VECHI ȘI NEÎMPOPOȚONAT, palatul din Cesarine era o fortăreață demnă de orașul peste care trona. Nu avea contraforturi și turnuri sculptate, nici ferestre ori arcade. Se înălța maiestuos înaintea noastră când am ajuns la mulțimea de trăsuri așezate la coadă la

primire. Soarele în amurg îmbrăca zidurile de piatră într-o culoare sângerie. Brazii din curte – înalți și subțiri ca două sulițe străpungând cerul – accentuau tonul sumbru al peisajului.

Am așteptat câteva minute interminabile până să vină și la noi un valet îmbrăcat în livreaua casei Lyon. Ansel a coborât din trăsură, i-a șoptit ceva la ureche și valetul a făcut ochii mari. Mi-a întins imediat mâna.

— *Madame* Diggory! Căpitanul Diggory vă așteaptă cu nerăbdare.

— Așa și trebuie, a zis Coco, coborând din trăsură fără să mai aștepte s-o ajute valetul.

Ansel a dat să o prindă de braț, dar l-a respins și pe el.

— Abia aștept să văd dacă Vânătorul tău e la fel de tandru în public pe cât e în particular.

Valetul a făcut o figură speriată, dar n-a zis nimic. Ansel a mormăit ceva.

— Vă rog, *mesdames*, să mergeți în anticameră, ne-a invitat valetul. Crainicul vă va anunța sosirea cum se cuvine.

M-am oprit brusc.

— Cum se cuvine? Dar n-am niciun titlu.

— Într-adevăr, *madame*, dar soțul dumneavoastră este oaspete de onoare. Maiestatea Sa dorește să fie tratat regește în seara asta.

— Hm, s-ar putea să avem o problemă cu asta, a murmurat Coco, în timp ce Ansel ne trăgea pe amândouă după el.

Sigur aveam o problemă. Și nu din cele amuzante.

Nu voiam să-mi fie anunțat numele într-o sală plină cu oameni necunoscuți. Nu se știe cine stătea la pândă acolo. Îmi învățasem lecția după pățania cu Estelle. N-aveam chef să mai trec prin așa ceva.

M-am uitat în jur și am căutat o intrare mai retrasă. Totuși, la un bal organizat în cinstea soțului meu, habar nu aveam cum să stau retrasă – mai ales într-o rochie atât de transparentă. Am

înjurat în gând, văzând cum toți ochii se întorc după noi. Firește, silueta voluptuoasă a lui Coco nu făcea decât să complice lucrurile.

Nobilimea în haine scumpe forfotea în anticamera la fel de întunecoasă și de tristă ca exteriorul palatului. Ca o închisoare. O închisoare cu lumânări aprinse în candelabre de aur și ghirlande de brad și ilice la toate intrările. Cred că am zărit și niște vâsc pe undeva.

Ansel și-a lungit gâtul, ca să-l găsească pe crainic.

— Iată-l.

A arătat spre un bărbat scund și îndesat, cu perucă pe cap și un pergament în mână, care stătea în dreptul unei intrări spațioase. Din sala de dincolo se revărsau râsete și acorduri de muzică. Alt servitor a venit să ne ia pelerinele. Deși am ținut bine de a mea, servitorul a reușit să mi-o smulgă din mâini. Mă simțeam dezgolită și mă uitam neputincioasă după el.

În clipa în care Ansel a dat să mă tragă spre crainic, m-am împotrivit.

— Nu vreau să-mi anunțe numele!

— Dar valetul a zis...

M-am smucit din strânsoarea lui.

— Puțin îmi pasă ce-a zis valetul!

— Lou, regele a insistat să...

— Dragilor, a intervenit Coco, prinzându-ne pe amândoi de braț. Hai să nu ne dăm în spectacol.

Am tras aer în piept și m-am forțat să zâmbesc și să-i salut grațios pe aristocrații curioși.

— O să intru pe acolo, l-am informat pe Ansel printre dinți, și am arătat spre ușile mai mici din capătul opus al anticamerei, prin care intrau și ieșeau servitorii.

— Lou, a spus el, dar eram deja la jumătatea drumului.

Coco a venit repede după mine, lăsându-l pe Ansel în urmă.

Sala de bal era mult mai mare și mai luxoasă decât anticamera. Candelabre de metal atârnau de grinzile tavanului, iar podeaua de lemn lustruit sclipea ca apa în lumina lumânărilor. În colț, lângă un brad masiv, orchestra cânta o melodie festivă. O parte dintre invitați dansau deja, dar majoritatea preferau să se plimbe de jur împrejurul sălii, să bea șampanie și să se gudure pe lângă familia regală. Judecând după vocile ridicate și împletticite ale aristocraților de lângă mine, trăgeau la măsea de câteva ore bune.

— Da, da. Ye Olde Sisters. Așa am auzit și eu...

— Au venit tocmai de la Amandine, ca să cânte! Vărul meu zice că sunt grozave.

— Duminică, zici?

— Da, după slujbă. Un sfârșit de săptămână perfect. Arhiepiscopul merită onoarea...

Am pufnit cu dispreț și am plecat mai departe. Cineva care punea laolaltă cuvintele „arhiepiscopul merită onoarea" nu era vrednic de atenția mea. M-am uitat prin marea de tunici albastre și rochii sclipitoare în căutarea lui Reid. I-am zărit părul arămiu în capătul celălalt al sălii. Era înconjurat de un grup de admiratoare, dar mi-a sărit în ochi una agățată de brațul lui. Mi-a trecut un junghi prin inimă.

Aștepta cu nerăbdare să sosesc, pe dracu'!

Chiar și de la distanță, îmi dădeam seama că e o femeie frumoasă: delicată și feminină; pielea de porțelan și părul ca smoala îi străluceau în lumina lumânărilor. Râdea în hohote la ceva ce spusese Reid. M-a cuprins neliniștea.

Nu putea fi decât o singură persoană.

O fantasmă anostă, docilă și extrem de iritantă.

Coco s-a uitat în aceeași direcție și a strâmbat din nas când a dat cu ochii de Reid și de frumoasa cu păr de smoală.

— Spune-mi, te rog, că nu e cine cred eu.

— Vorbim mai târziu, am zis și am plecat de lângă ea, fără să-mi dezlipesc ochii de la Reid.

De data asta, Coco nu s-a mai ținut după mine.

N-am apucat să fac prea mulți pași și mi-a tăiat calea un bărbat. Deși nu-l văzusem niciodată de aproape, îi recunoșteam pielea roșiatică și ochii cu pleoape căzute. Părul negru perfect aranjat. Purta în coroană mai multe diamante decât ținea Tremblay în seiful lui.

Beauregard Lyon.

Fir-ar să fie! N-aveam timp de dulcegării acum. Chiar în acest moment, scorpia aia își înfigea ghearele în soțul meu – amintindu-i de buzele ei *frumoase*, de zâmbetul, de ochii, de râsul ei...

— Splendidă rochie, a zis prințul, și m-a măsurat fără grabă din cap până-n picioare, cu un zâmbet afectat și o sprânceană ridicată.

— Înălțimea Voastră.

Am făcut repede o reverență, recapitulându-mi în minte toate titlurile onorifice pe care le cunoșteam. S-a uitat insistent la sânii mei, în momentul în care m-am aplecat, așa că m-am ridicat imediat. Pervers nenorocit.

— Numele dumitale.

Nu era o întrebare.

— *Madame* Diggory, Înălțimea Voastră.

A rânjit cu gura până la urechi.

— *Madame* Diggory? Soția lui Reid Diggory?

— Într-adevăr.

Spre surprinderea mea, a dat capul pe spate și a pufnit în râs. Aristocrații din jur au tăcut și s-au uitat curioși la mine.

— Am auzit atâtea despre dumneata!

Îi sticleau ochii chihlimbarii de veselie.

— Spune-mi, cum ai reușit să-l păcălești pe dragul nostru căpitan să se însoare cu dumneata? Am auzit zvonuri, firește, dar toată lumea are altă teorie.

Mi-aș fi rupt bucuroasă un deget numai să-i rup și lui ceva.

— Nu e nicio păcăleală, Înălțimea Voastră, am răspuns suav. Ne iubim.

I-a dispărut zâmbetul și a strâmbat din buze.

— Ce trist!

În clipa aceea, mulțimea s-a dat la o parte, scoțându-i la iveală pe Reid și pe admiratoarele lui. Femeia cu păr ca smoala a întins mâna și i-a luat ceva din păr. Clocotea sângele în mine.

Prințul a ridicat din sprâncene.

— Vă iubiți, deci?

S-a apropiat de mine și i-am simțit respirația caldă la ureche.

— Ce-ai zice să-l facem gelos?

— Nu, mulțumesc! m-am rățoit. *Înălțimea Voastră.*

— Spune-mi Beau.

S-a dat la o parte, cu un rânjet malițios. Am trecut vijelios pe lângă el, dar, în ultima clipă, m-a prins de mână și m-a sărutat în palmă. M-am abținut cu greu să-i rup degetele.

— Caută-mă, dacă te răzgândești. Ne-am distra de minune împreună.

Cu o ultimă privire lascivă, a plecat, făcând cu ochiul uneia dintre femeile din apropiere. I-am aruncat o căutătură piezișă, apoi m-am întors spre Reid.

Dar dispăruse împreună cu Célie.

NU TE JOCI CU FOCUL

Lou

N-A DURAT MULT ȘI I-AM GĂSIT, PENTRU CĂ REID era cu un cap mai înalt decât toți invitații. Nenorocita de Célie stătea agățată de brațul lui în timp ce se îndreptau spre o ușă, parțial mascată de doi brazi.

M-am dus după ei. Spre iritarea și, probabil, spaima mea, erau complet absorbiți unul de celălalt și au ieșit pe ușă fără să arunce măcar o privire în urmă. Am dat să mă furișez după ei, dar o mână m-a prins de braț.

M-a răsucit și m-am trezit față în față cu arhiepiscopul.

— Nu te sfătuiesc, a zis și mi-a dat drumul la mână, parcă temându-se să nu se molipsească de ceva. Pizma este un păcat de moarte, copilă.

— La fel și adulterul.

A lăsat ochii în pământ, făcându-se că nu m-a auzit. Era mai palid și mai tras la față decât de obicei și parcă slăbise de ultima oară când îl văzusem.

— Noi doi i-am răpit viitorul. Célie este întocmai cum ar trebui să fie o femeie. Reid ar fi fost fericit alături de ea, a zis, uitându-se la mine, și a strâns din dinți. Acum plătește pentru păcatele amândurora.

— Ce tot spui acolo?

— Nu te condamn pentru educația hedonistică pe care ai primit-o, Louise, dar *ești* păgână, a spus și ochii îi luceau cu o

pasiune fervență. Poate, dacă era cineva de față – dacă intervenea cineva –, nu s-ar fi întâmplat toate astea.

Stăteam nemișcată, înlemnită precum brazii de lângă noi, în timp ce el se plimba în sus și-n jos.

— Dar acum e tardiv. Lasă-l pe Reid să se bucure de această mică plăcere, departe de imoralitatea ta.

Uluirea mi s-a transformat în ceva orbitor și rece la auzul acestor vorbe. De parcă eu îl corupsesem pe Reid. De parcă mie ar fi trebuit să-mi fie rușine.

Am ridicat bărbia și m-am dus spre arhiepiscop până când m-am apropiat obraznic de mult de fața lui palidă.

— Nu știu despre ce dracu' vorbești, dar ai face bine să te uiți în oglindă. E un cerc în infern rezervat mincinoșilor și ipocriților, Eminența Ta. Poate ne întâlnim acolo.

S-a uitat la mine stupefiat, dar, când i-am întors spatele, nu a venit după mine. Satisfacția nebună mi-a pierit însă repede, în momentul în care am intrat într-o încăpere care nu putea fi decât bucătăria.

Era goală.

Un curent de aer rece mi-a trecut peste piele și mi-am dat seama că lăsase cineva ușa din partea opusă întredeschisă. Vântul pătrundea prin crăpătură. Am împins-o puțin și i-am văzut pe Reid și Célie în grădina de ierburi aromatice uscate. Zăpada acoperea rămășițele brune de salvie și de rozmarin.

Am scos capul afară, pentru că abia le distingeam vocile din cauza vântului.

— Îmi pare rău, Célie, zicea Reid, strângând mâinile femeii.

Ea stătea țeapănă – furioasă.

N-ai ce căuta aici, îmi șoptea în minte o voce subțire și dezaprobatoare. *E o greșeală. E o discuție intimă. Îi înșeli încrederea.*

El *îmi înșela mie încrederea.*

— Trebuie să existe o soluție, a spus ea, cu amărăciune. E nedrept. Arhiepiscopul știe că ești nevinovat. Du-te la el. Roagă-l să

anuleze căsătoria. Te iubește ca pe copilul lui. Sunt convinsă că nu te-ar lăsa să suferi într-o căsnicie lipsită de dragoste.

Am simțit un gol imens în stomac.

Reid îi mângâia degetele cu degetul mare.

— Arhiepiscopul e cel care mi-a propus căsătoria.

— Vorbește cu regele, atunci. Tata e viconte. Sunt convinsă că îți poate aranja o întrevedere...

— Célie, a spus el, cu blândețe.

Femeia și-a tras nasul, dar nu din pricina frigului.

— O *urăsc*.

— Célie, tu... tu nu m-ai vrut.

Mi s-a frânt inima când i-am auzit emoția din glas. Și durerea.

— Te-am vrut *mereu*, a răspuns ea pătimaș. Nu m-am gândit nicio clipă că o să se întâmple așa ceva. Eram furioasă, deznădăjduită și aveam nevoie de timp. Voiam să fiu altruistă de dragul ei. De dragul lui Pip.

L-a cuprins cu brațele de gât și, pentru prima oară, i-am văzut clar chipul. Avea pomeți superbi, ochi mari, ca de căprioară, și buze pline.

— Dar acum nu-mi mai pasă, Reid. Nu-mi pasă dacă sunt egoistă. Vreau să fiu cu tine.

Nu există lucru mai frumos pe lume decât zâmbetul tău — firește, cu excepția ochilor tăi. Ori a râsului tău. Ori a buzelor tale.

Am văzut-o cum își lipește buzele de obrazul lui Reid și mi s-a făcut rău. Deodată, scrisorile lor de dragoste nu-mi mai păreau amuzante.

Reid s-a retras înainte ca ea să ajungă la gură.

— Nu, Célie. Nu îngreuna și mai mult lucrurile, te rog.

S-a oprit. Îi tremura buza de jos. Următoarele ei cuvinte m-au lovit ca un pumnal în piept.

— Te iubesc, Reid, a spus și s-a agățat disperată de el. Îmi pare rău că te-am respins, dar încă mai putem fi împreună. Putem găsi

o soluție. N-ai consumat căsătoria. Vorbește cu arhiepiscopul și roagă-l s-o anuleze. S-o trimită pe târfa aia la închisoare, unde-i e locul, și...

— Nu e târfă.

Am scos și mai mult capul pe ușă în momentul în care Célie s-a dat înapoi, evident nemulțumită de ceea ce văzuse pe fața lui.

— Era o hoață, Reid, și ți-a întins o capcană. Nu te merită.

Reid s-a desprins cu blândețe din brațele ei.

— Célie, nu putem continua astfel, a spus el resemnat. Indiferent dacă îți place sau nu de ea, am făcut un jurământ. Și îl voi onora.

— O placi? a întrebat Célie, mijind ochii.

— Nu contează.

— Contează pentru mine!

Și pentru mine.

— Ce vrei să spun, Célie? E soția mea. Normal că o plac.

Célie s-a clătinat pe picioare, de parcă primise o palmă.

— Ce s-a întâmplat cu tine, Reid?

— Nimic...

— Reid pe care-l cunosc ar detesta-o pe această femeie. E întruchiparea a tot ce-ți repugnă.

— N-o cunoști.

— Evident nici pe tine nu te cunosc!

— Célie, te rog...

— O iubești?

Mi-am încleștat degetele pe tocul ușii, neîndrăznind nici măcar să respir. A urmat un moment de tăcere chinuitoare. Apoi...

— Nu, a spus el, expirând adânc, cu privirile în pământ. Dar cred... cred că aș putea...

— Dar ai zis că mă iubești *pe mine.*

Célie a făcut încet câțiva pași în spate, cu ochii mari de stupoare și durere. Îi curgeau lacrimile pe obraji.

— M-ai cerut în căsătorie! *Pe mine*... Nu pe ea!

— Ai dreptate, Célie. Dar Lou..., a oftat, clătinând din cap. Nu vreau s-o rănesc.

— Nu vrei s-o rănești?

Plângea de-a binelea acum și începeau să i se îmbujoreze obrajii palizi.

— Cum rămâne *cu mine*, Reid? Ne știm de când eram mici, a spus ea, și lacrimile i se prelingeau pe corsetul rochiei, pătând mătasea neagră. Cum rămâne cu *Pip*? Cu jurământul tău?

Brațele lui Reid atârnau moi pe lângă corp.

— Îmi pare rău! N-am vrut să se ajungă aici.

M-am îndepărtat de ușă, cu o senzație de amorțeală în tot corpul. Nu aveam ce să caut aici. Nu trebuia să asist la această scenă.

Odată întoarsă în salon, m-am retras într-un colț. Prin minte mi se învolburau o mulțime de gânduri.

Reid o iubise.

Am scuturat din cap, dezgustată de propria persoană. Normal că o iubise. Scria negru pe alb în afurisitul lui de jurnal – pe care n-ar fi trebuit să-l citesc – și, chiar dacă n-ar fi fost așa, Reid era un bărbat tânăr și atrăgător. Ar fi putut alege dintre nenumărate femei, dacă nu-și închina viața Vânătorilor. Gândul acesta mă afecta mai mult decât m-aș fi așteptat. La fel și imaginea buzelor lui Célie – a buzelor oricărei alteia – pe obrazul lui.

După câteva minute, a apărut Célie, ștergându-și lacrimile cât putea de discret. A lăsat capul în jos și a plecat repede spre anticameră, înainte s-o ia cineva la întrebări. Mi s-a pus un nod în gât în momentul în care a intrat și Reid. Văzându-l că mă căuta, mă bătea gândul să urmez și eu exemplul lui Célie.

Cum să dau ochii cu el după tot ce auzisem? După ce aflasem ce sacrificii făcuse?

O iubești?

Nu. Dar cred... cred că aș putea...

Ce-ar putea? Să mă iubească? M-a cuprins panica. Dar, când să-mi ridic fustele și să fug spre trăsură, Reid m-a descoperit în mulțime. I-am făcut stânjenită cu mâna, blestemându-mi slăbiciunea, în momentul în care ochii lui albaștri s-au intersectat cu ai mei. A venit spre mine, cerându-și scuze politicos de la aristocrații care voiau să-l oprească și să-l felicite.

Mă bâțâiam de pe un picior pe altul – conștientă că îmi bubuie inima în piept, mă furnică brațele și îmi arde fața. În cele din urmă, a ajuns la mine.

M-a prins de mână.

— Arăți minunat.

M-am înroșit toată sub privirea lui. Spre deosebire de atitudinea îngâmfată a prințului, Reid era aproape... pios. Nimeni nu se mai uitase vreodată la mine în acest fel.

— Mulțumesc!

Mi s-a tăiat răsuflarea în momentul în care a aplecat capul și s-a uitat întrebător în ochii mei. Mi-am întors rușinată privirea, dar tocmai atunci Coco a găsit de cuviință să dea buzna peste noi.

Ca de obicei în prezența lui Reid, n-a pierdut timpul cu politeturi.

— Ia spune, Vânător Diggory, cine este doamna frumoasă cu care erai mai devreme? Sora ta cumva?

I-am aruncat o privire furioasă, dar nu m-a băgat în seamă. Subtilitatea nu se număra printre calitățile lui Coco.

— Nu, a spus Reid. E fiica vicontelui, domnișoara Tremblay.

— Prietenă apropiată? a insistat Coco. De genul „tatăl ei e prieten cu tatăl tău"?

— Nu mi-am cunoscut tatăl, a replicat Reid, pe un ton sec.

Coco însă nu s-a lăsat impresionată.

— Atunci, de unde vă cunoașteți?

— Brie, am spus, cu un zâmbet silit, și am strâns-o cu putere de mână. Aș vrea să vorbesc între patru ochi cu soțul meu. Unde e Ansel?

A arătat nepăsătoare în spate cu mâna cealaltă.

— Probabil se bate cu pumnii în piept și-l provoacă la duel pe celălalt Vânător.

M-am uitat în direcția indicată de ea.

— Despre ce Vânător e vorba?

— Ăla cu nasul pe sus. Dobitocul.

A strâns din buze, chinuindu-se să-și aducă aminte cum îl cheamă. Nu era nevoie. Știam la cine se referă.

— Jean Luc.

— Ce s-a întâmplat?

— Obișnuitele chestii masculine. Ansel nu l-a lăsat pe Jean Luc să se joace cu noua lui jucărie, a spus Coco și a dat ochii peste cap. Iubitele mele nu-mi dau niciodată atâtea bătăi de cap, pe cuvântul meu.

De data asta, am zâmbit sincer. Bietul Ansel. Nu avea nicio șansă în fața lui Jean Luc – nici a lui Coco.

— Poate ar trebui să-i arbitrezi.

Coco s-a uitat la degetele mele încleștate de mâna lui Reid, la bujorii din obrajii mei. Apoi s-a uitat la Reid, care stătea aproape de mine. Mult prea aproape. Și a făcut ochii mici.

— Mda, poate așa ar trebui.

A venit spre mine să mă îmbrățișeze, dar Reid nu mi-a dat drumul la mână. Coco l-a săgetat cu privirea, dar tot m-a îmbrățișat – incomodată, dar puternic.

— Ne vedem mai târziu, mi-a șoptit la ureche. Să-mi zici dacă vrei să-l las fără sânge.

Reid s-a uitat după ea cu o figură impenetrabilă.

— Trebuie să discutăm, a zis el, în cele din urmă. Undeva unde să nu ne deranjeze nimeni.

L-am urmat, amuțită de spaimă, în aceeași grădină de ierburi aromatice în care îi frânsese inima lui Célie. De data asta, am avut grijă să închid bine ușa bucătăriei după noi. Indiferent ce voia să-mi mărturisească – presimțeam că o să mă doară al dracului de tare –, nu aveam nevoie de spectatori.

Și-a trecut agitat degetele prin părul arămiu.

— Lou, femeia cu care m-ați văzut tu și domnișoara Perrot este...

— Nu contează, am zis, înfășurându-mi brațele în jurul corpului, ca să nu tremur.

Nu mă simțeam în stare să rememorez discuția de mai devreme. Îmi ajunsese s-o aud o dată.

— Nu-i nevoie să-mi explici. Te înțeleg.

— Ba e nevoie să-ți explic, a insistat el. Știu că nu ne-am căsătorit în cele mai fericite împrejurări. Dar, Lou, vreau să avem o căsnicie frumoasă. Vreau să fiu soțul tău. Știu că nu te pot forța să-ți dorești același lucru, dar...

— Același lucru îmi doresc și eu, am spus.

S-a uitat la mine, mirat, și a făcut șovăielnic un pas înainte.

— Serios?

— Da.

În clipa aceea, a zâmbit – a zâmbit cu adevărat –, apoi s-a crispat ușor.

— Atunci, nu trebuie să mai existe secrete între noi, a zis, după care a ezitat câteva secunde, căutând cuvintele potrivite. Femeia pe care ai văzut-o este Célie. Mi-ai citit scrisorile și știi că am iubit-o. Dar nu s-a întâmplat nimic între noi. Îți jur. Ea a venit la mine, când am sosit împreună cu arhiepiscopul, și a... a refuzat să mai plece. Am adus-o și pe ea aici, puțin mai devreme, ca să-i explic noile limite ale relației noastre. I-am spus că nu...

— Știu.

Am tras aer în piept și m-am pregătit de furtuna care avea să urmeze. Reid s-a întunecat la față.

— Cum ai putea să știi?

Pentru că sunt o ființă oribilă. Pentru că n-am avut încredere în tine. Pentru că ea este perfectă pentru tine, iar eu sunt dușmanul.

— V-am urmărit când ați venit aici, am recunoscut. Am auzit totul.

— Ne-ai spionat? a întrebat el, șocat.

Tremuram ca o frunză. De frig sau de rușine – nu-mi dădeam seama.

— Lupul își schimbă părul, dar năravul, ba.

S-a încruntat și a făcut un pas înapoi.

— Aș fi preferat să nu afli în acest fel.

Am ridicat din umeri, căznindu-mă să-mi regăsesc o parte din bravada de altădată, dar am eșuat lamentabil.

— A fost mai simplu așa.

S-a uitat lung la mine – atât de mult timp, încât mă întrebam dacă va mai scoate vreodată o vorbă. Intensitatea privirii lui mă copleșea.

— Gata cu secretele, Lou, a zis, într-un final. Gata cu minciunile.

M-am blestemat că nu-i puteam oferi răspunsul pe care și-l dorea. Pe care *eu* mi-l doream. Era chiar în fața mea și mă tachina cu un rânjet răutăcios.

Nu voiam să-l mai mint.

— O să încerc, am murmurat.

Era tot ce-i puteam oferi.

A dat înțelegător din cap.

— Hai să mergem înăuntru. Tremuri toată.

— Stai puțin.

L-am prins de mână, înainte să apuce să plece, și i-am zis, cu inima în gât:

— Vreau... vreau să...

Să mă fac de râs ca o neroadă ce sunt. Am scuturat din cap și am înjurat în gând. Nu mă pricepeam la astfel de lucruri. Onestitatea, sinceritatea – erau mult prea incomode ca să-mi bat, în general, capul cu ele. Dar acum... lui Reid... mă simțeam datoare să i le ofer pe amândouă.

— Vreau să-ți mulțumesc pentru tot ce-ai făcut pentru mine, am spus și i-am strâns mâna între degetele mele înghețate. Célie are dreptate. Nu te merit. Ți-am dat viața peste cap în momentul în care am apărut.

Mi-a pus cealaltă mână pe creștet. Era caldă și liniștită. Spre mirarea mea, a zâmbit.

— Mă bucur că ai apărut.

Îmi ardeau obrajii înghețați și m-a cuprins o stânjeneală inexplicabilă.

— Așa... Bine... Hai să mergem înăuntru, că am înghețat bocnă.

BALUL ERA ÎN TOI când am reintrat în salon. Am înșfăcat un pahar de șampanie de la un servitor care trecea chiar atunci și l-am dat pe gât dintr-o suflare.

Reid mi-a aruncat o privire surprinsă.

— Bei ca un bărbat.

— Bărbații ar avea câte ceva de învățat de la femei.

L-am chemat înapoi pe servitor, am luat două pahare și i-am întins unul lui Reid. A refuzat.

— Relaxează-te, Vânătorule. Fă-ți și tu câte o mică plăcere. N-ai să găsești șampanie mai bună ca asta. O jignești pe Maiestatea Sa, dacă nu guști, am spus, uitându-mă prin mulțime, cu prefăcută indiferență. Apropo, unde e regele Auguste? Nu trebuia să fie și el aici?

— Este. L-am cunoscut mai devreme.

— Și cum e?

— Cum te-ai aștepta.

— Un dobitoc lingușitor, ca fiu-său, așadar.

I-am trecut paharul cu șampanie pe la nas, ca să-l îmbii, dar a clătinat din cap. Am ridicat din umeri și l-am băut și pe al lui, chicotind amuzată de mutra pe care a făcut-o.

După câteva minute, mi s-a revărsat o căldură plăcută prin tot corpul. Muzica – un vals care înainte îmi părea lent și anost – suna mult mai bine acum. Mai vioi. Am dat pe gât și al treilea pahar.

— Hai să dansăm! i-am spus, pe neașteptate.

Reid mi-a aruncat o privire stupefiată.

— Poftim?

— Dansează cu mine, am spus, ridicându-mă pe vârfuri, și m-am agățat cu brațele de gâtul lui.

S-a uitat stânjenit în jur, dar l-am tras după mine cu toată forța. S-a supus și m-a cuprins de mijloc, aplecându-se ușor de umeri. M-a pufnit râsul.

Arătam caraghios – el cocoșat, eu dreaptă, ca să ne potrivim cât de cât –, dar nu i-am dat drumul.

— Nu așa se dansează.

Am ridicat bărbia și m-am uitat fix în ochii lui.

— Ba da. Ești oaspetele de onoare și poți să dansezi cum vrei.

— Nu fac asta de obicei.

— Reid, dacă nu dansezi cu mine, găsesc pe altcineva.

M-a strâns de șolduri.

— S-o crezi tu!

— Atunci, e clar ce avem de făcut. Dansăm.

A oftat și a închis ochii.

— Bine.

Pe cât de agitat era la început, pe atât de priceput s-a dovedit a fi, mișcându-se cu o grație neobișnuită pentru cineva de dimensiunile

lui. Eu, în schimb, m-am împiedicat de mai multe ori. Aș fi dat vina pe trena rochiei, dar știam că problema era la mine. Nu mă puteam concentra. Îi simțeam mâinile puternice pe talie și mi le tot imaginam... altundeva. Îmi clocotea sângele la gândul acesta.

Cântecul s-a terminat mult prea repede.

— Ar trebui să plecăm, a spus el, cu glas răgușit. Se face târziu.

Am încuviințat din cap și m-am îndepărtat de el, încă neîndrăznind să deschid gura.

Am găsit-o repede pe Coco. Stătea rezemată de peretele de lângă anticameră și discuta cu nimeni altul decât Beauregard Lyon, care ținea un braț proptit în perete, deasupra capului ei. Chiar și de la distanță, îmi dădeam seama că flirtează fără rușine.

S-au întors amândoi spre mine în momentul în care am apărut împreună cu Reid.

— Ia te uită cine vine! *Madame* Diggory, a zis prințul, cu o sticlire amuzată în ochi. Observ că soțul dumitale a făcut alegerea corectă.

L-am ignorat, dar Reid s-a zbârlit la auzul cuvintelor lui.

— Noi suntem gata de plecare, Brie, am zis eu. Vii?

Coco s-a uitat la prinț, care rânjea arogant.

— Ființa aceasta sublimă nu pleacă de lângă mine până când nu se încheie seara. Scuze, scumpo, mi-a șoptit la ureche, dar propunerea mea nu mai e valabilă... decât dacă dumneata și soțul dumitale doriți să ne țineți companie.

I-am aruncat o privire furioasă. Dobitocul naibii!

Reid a făcut ochii mici.

— Ce propunere?

— Hai să-l căutăm pe Ansel, am zis și l-am tras de braț.

— A plecat deja, ne-a informat Coco, cuprinzându-l pe prinț de talie, cu o licărire răutăcioasă în ochii ei negri. O să fiți doar voi doi în trăsură. Sper să nu vă deranjeze.

Mi-am dezvelit dinții, încercând să zâmbesc.

— Se poate să vorbim puțin între patru ochi, Brie?

A părut surprinsă în prima clipă, dar și-a revenit imediat.

Am tras-o după mine în anticameră.

— Ce naiba faci?

A început să-și legene șoldurile.

— Încerc să te las singură cu soțul tău. Mi s-a părut că aveți nevoie de mai mult decât un dans.

— Te întrebam ce faci cu *prințul*?

— Ah, a spus, ridicând din sprâncene. Probabil același lucru pe care o să-l faci și tu cu Reid.

— Ești nebună? O să-ți vadă cicatricele!

A ridicat nepăsătoare din umeri și și-a tras mânecile negre mai jos.

— O să-i spun că am suferit un accident. De ce ar bănui altceva? Nu e ca și cum oamenii știu de Dames Rouges, iar toți cei de-aici mă cred Brie Perrot, tămăduitoare și prietenă apropiată a căpitanului Reid Diggory. În afară de asta, nu ți se pare că ești ipocrită? Între mine și Beau e vorba doar de sex, dar între tine și Reid... n-am idee ce dracu' e între voi doi, dar e *ceva*.

Am pufnit, dar m-a trădat văpaia din obraji.

— Ești nebună.

— Oare? a spus Coco și m-a prins de mâini, uitându-se atent la fața mea. N-o să te învăț eu ce să faci, dar fii prudentă, te rog. Te joci cu focul. Reid e Vânător, și tu, vrăjitoare. Va trebui să vă despărțiți la un moment dat. Nu vreau să suferi.

Văzând-o serios îngrijorată, mi-a trecut furia și i-am strâns mâinile.

— Știu ce fac, Coco.

Până și eu știam că e o minciună. Când venea vorba de Reid, habar nu aveam ce fac.

Coco mi-a dat drumul la mâini și s-a încruntat.

— Cum spui tu. Nu mă mai amestec. N-aveți decât să stăruiți în povestea asta țicnită.

M-a năpădit amărăciunea când am văzut-o că pleacă. Nu-mi plăcea să mă cert cu Coco, dar, de data asta, nu aveam ce să fac.

Imediat după aceea, a apărut Reid, m-a luat de brat și m-a condus la trăsură – o trăsură deodată prea neîncăpătoare și înăbușitoare, acum, că îl aveam pe Reid lângă mine. Degetele lui îmi atingeau ușor coapsa, într-un gest aparent inocent, dar eu retrăiam senzația lor pe talie. M-a trecut un fior și am închis ochii.

O secundă mai târziu, i-am redeschis și l-am descoperit pe Reid că mă privea cu atenție. Am înghițit în sec, când ochii i-au coborât pe buzele mele. L-am implorat în gând să se apropie – să înlăture prăpastia dintre noi –, dar, în ultima clipă, a închis pleoapele și s-a tras înapoi.

Dezamăgirea m-a lovit în moalele capului, urmată rapid de mușcătura dureroasă a umilinței.

E mai bine așa, mi-am zis, uitându-mă furioasă pe fereastră. Coco avea dreptate: Reid era Vânător, și eu, vrăjitoare. Indiferent ce se întâmpla între noi, orice schimbare s-ar produce, avea să rămână mereu acest obstacol insurmontabil. Și totuși... I-am studiat profilul crispat, felul în care ochii lui se întorceau la mine ca atrași de un magnet.

Ar fi fost o prostie să mă aventurez pe drumul acesta. Finalul era unul singur. Dar gândul acesta nu-mi împiedica inima să alerge spre el, nici să-mi înăbușe licărul de speranță. Speranța că, poate, povestea noastră se va sfârși altfel.

Nu... Coco avea dreptate.

Mă jucam cu focul.

O CHESTIUNE DE ORGOLIU

Reid

TENSIUNEA DIN CAMERA NOASTRĂ, ÎN ACEA SEARĂ, era aproape dureroasă.

Lou stătea în pat. Am auzit-o cum se foiește în întuneric, cum pufnește de câteva ori, apoi se liniștește. S-a foit din nou. S-a răsucit pe o parte. Pe spate. Pe o parte. Pe spate. Se străduia să nu facă zgomot. Să treacă neobservată.

Zadarnic. O auzeam. O dată și încă o dată, la nesfârșit.

Femeia asta mă scotea din minți.

Într-un final, s-a aplecat peste marginea patului și s-a uitat la mine cu ochii ei de peruzea. Părul i se revărsa până pe podea.

M-am ridicat iute în capul oaselor și atunci i-au căzut ochii pe locul în care mi se desfăcuse cămașa la piept. M-a cuprins un val de căldură.

— Ce-i?

— E o mare prostie, a zis ea, încruntată, dar eu nu pricepeam de ce, dintre noi doi, ea era cea furioasă. Nu-i nevoie să dormi pe jos.

I-am aruncat o privire neîncrezătoare.

— Ești sigură?

— Mai întâi de toate, te rog să nu te mai uiți la mine așa. Nu e mare scofală, a zis, dând ochii peste cap, apoi mi-a făcut loc în pat. E groaznic de frig aici. Am nevoie de corpul tău uriaș ca să-mi țină de cald.

Văzând că nu mă clintesc, a bătut îmbietor cu palma în saltea.

— Haide, Vânătorule! Fii liniștit, că nu mușc... prea tare.

Am înghițit în sec și mi-am alungat din minte imaginea gurii ei pe pielea mea. Încet, prudent – ca să aibă timp să se răzgândească –, am urcat în pat. S-au scurs câteva secunde de tăcere apăsătoare.

— Relaxează-te, mi-a șoptit, dar eu stăteam țeapăn ca o scândură. Lasă stânjeneala.

Era cât pe ce să mă pufnească râsul. Cât pe ce. De parcă m-aș fi putut relaxa când o aveam atât... atât de aproape de mine. Patul standard de internat nu era făcut pentru două persoane. Jumătate din corp îmi atârna în aer. Cealaltă era lipită de ea.

Nu m-am plâns.

După alte câteva secunde de tăcere chinuitoare, s-a răsucit spre mine și mi-a atins brațul cu sânii. Mi-a crescut pulsul, am strâns din dinți și mi-am înfrânat gândurile năvalnice.

— Povestește-mi despre părinții tăi.

Și uite așa, cât ai bate din palme, s-a spulberat toată intimitatea.

— N-am ce să povestesc despre ei.

— Imposibil. Întotdeauna există ceva.

Stăteam cu ochii tavan. S-a lăsat iar tăcerea, dar ea mă privea insistent. Nu m-am putut abține și m-am uitat la ea. La figura ei curioasă și nerăbdătoare. Am clătinat din cap și am oftat.

— M-au abandonat. M-a găsit o servitoare în gunoi, când eram nou-născut.

Mi-a aruncat o privire îngrozită.

— Arhiepiscopul m-a luat în grija lui. Multă vreme am fost paj. Până când am avut un puseu de creștere și m-am înălțat foarte mult, am spus și am simțit cum îmi tremură colțul gurii. La scurt timp după aceea, a început să mă antreneze, să devin Vânător. La șaisprezece ani, mi-am revendicat locul. Asta e tot.

A pus capul pe umărul meu.

— Ți-ai revendicat locul?

Am închis ochii, mi-am rezemat bărbia pe creștetul ei și am tras aer în piept. Adânc.

— Sunt doar o sută de Balisarde – fiecare dintre ele având înăuntru un strop din sângele Sfântului Constantin. Prin urmare, locurile în ordin sunt limitate. Majoritatea Vânătorilor slujesc toată viața. Când moare sau se retrage unul, se organizează o întrecere. Câștigătorul e singurul acceptat în frăția noastră.

— Stai o clipă, a spus ea, ridicându-se brusc.

Mi-a zâmbit, gâdilându-mă cu părul pe piept.

— Asta înseamnă că Ansel i-a învins pe toți ceilalți concurenți?

— Ansel nu e Vânător.

I-a dispărut zâmbetul.

— Nu?

— Nu, dar se pregătește să devină. O să participe la următoarea întrecere, alături de ceilalți cadeți.

— Hm, a zis ea, încruntată, răsucindu-și o șuviță de păr pe deget. Acum se explică.

— Ce anume?

S-a cuibărit iar lângă mine și a oftat.

— Ansel e altfel decât cei de aici. E... tolerant. Lipsit de prejudecăți.

M-am simțit atins de vorbele ei.

— Nu e o crimă să ai principii, Lou.

Nu mi-a dat atenție. Își plimba degetele pe gulerul cămășii mele.

— Povestește-mi despre întrecerea ta.

Mi-am dres glasul, străduindu-mă să-i ignor mângâierea. Dar avea degetele atât de calde. Iar cămașa mea era atât de subțire!

— Eram cam de-o seamă cu Ansel.

Am chicotit la gândul acelei amintiri – cum îmi tremurau genunchii, cum vomitasem pe tunică, înainte să înceapă prima rundă. Arhiepiscopul trebuise să-mi aducă alta curată. Deși nu trecuseră mulți ani de atunci, amintirea îmi părea foarte îndepărtată. Din

alte vremuri. Dintr-o altă viață. Când unicul meu țel era să-mi croiesc un viitor în lumea patriarhului meu.

— Toți erau mai solizi decât mine. Și mai puternici. Nu știu cum am reușit să-i învinge.

— Ba știi foarte bine.

— Ai dreptate, am spus și am pufnit în râs. Știu. Nu erau *chiar* atât de solizi, iar eu mă antrenam zilnic, ca să-mi întăresc forțele. Arhiepiscopul însuși mă antrena. Nu mă interesa altceva decât să devin Vânător.

Mi-a dispărut zâmbetul în momentul în care au început să iasă la suprafață amintirile. Una după alta, cu o limpezime dureroasă. Mulțimea. Strigătele. Mirosul de oțel și sudoare din aer. Și... Célie. Încurajările ei.

— În finală, am luptat cu Jean Luc.

— Și l-ai învins.

— Da.

— Din cauza asta, îți poartă ranchiună.

— Știu. Tocmai de aceea victoria a fost mai plăcută.

Mi-a tras un ghiont în burtă.

— Nesimțitule.

— Sunt, dar el și mai rău. Relația noastră... s-a schimbat din anul acela. El a rămas cadet, în vreme ce pe mine arhiepiscopul m-a numit căpitan. A trebuit să aștepte până la următoarea întrecere ca să-și câștige locul. Nu cred că m-a iertat nici până astăzi.

Preț de câteva minute, Lou n-a mai spus nimic. Când, în sfârșit, a vorbit, am regretat amarnic.

— Și... Célie? Ai continuat să te vezi cu ea după ce-ai depus jurământul?

Toată buna dispoziție s-a evaporat. Mi-am îndreptat din nou privirile spre tavan. Chiar dacă Lou tăcea, a reînceput să-și plimbe degetele pe gulerul meu. Ispitindu-mă. Așteptând un răspuns. Am oftat iar.

— Ai văzut scrisorile. Am... continuat s-o curtez.

— De ce?

M-am crispat și am devenit brusc circumspect.

— Cum adică, de ce?

— De ce să continui s-o curtezi, dacă ai jurat credință Vânătorilor? Până la tine, n-am auzit de vreun Vânător care să se fi căsătorit. Nu există alte soții în Turn.

Aș fi renunțat la Balisardă numai să pun capăt acestei conversații. Cât o fi auzit din discuția cu Célie? Știa oare – am înghițit în sec – că Célie mă respinsese?

— Au mai existat cazuri. Acum câțiva ani, s-a însurat căpitanul Barre.

Am omis să-i spun că părăsise ordinul, un an mai târziu.

S-a ridicat în capul oaselor și s-a uitat la mine cu ochii ei tulburători.

— Intenționai să te căsătorești cu Célie.

— Da, am spus și am ridicat din nou ochii în tavan.

Pe la fereastră a trecut un fulg de zăpadă.

— Eu și Célie ne-am îndrăgostit când eram mici. Mă atrăgea bunătatea ei. Eram un copil rebel, iar ea mă tempera. Mă ruga să nu mai arunc cu pietre în clădirea poliției. Mă forța să mărturisesc când furam vinul sfințit.

La această amintire, un zâmbet mi-a mijit pe buze.

— Eram tare scandalagiu. Arhiepiscopul m-a cumințit cu bătaia.

A făcut ochii mici la auzul ultimelor cuvinte, dar a avut înțelepciunea de a nu spune nimic. S-a lăsat la loc pe pieptul meu și mi-a mângâiat clavicula. Căldura mi se revărsa pe piele – și în tot corpul – în urma degetelor ei. Mi-am tras șoldul mai departe de ea și am înjurat în gând.

— Câte vrăjitoare ai omorât?

Am scos un geamăt și mi-am îngropat capul în pernă. Femeia asta era în stare să înghețe și iadul.

— Trei.

— Serios?

Era ceva acuzator în tonul ei. Am dat din cap, străduindu-mă să nu mă arăt ofensat.

— Deși e greu să prinzi o vrăjitoare, sunt vulnerabile, dacă nu-și pot folosi magia. Totuși, vrăjitoarea de la teatru a fost mai isteață decât majoritatea. Nu m-a atacat cu magie. A folosit magia ca să mă atace. Sunt două lucruri diferite.

A coborât cu degetele pe brațul meu. Alene. Mi-am stăpânit un fior.

— Înseamnă că știți ceva despre magie.

Mi-am dres glasul și am încercat să fiu atent la conversație. La cuvintele ei. Nu la mângâierile ei.

— Știm ce ne-a învățat arhiepiscopul, la antrenamente.

— Și anume?

Am întors capul și am strâns din dinți. Nu pricepeam acest interes al ei pentru forțele oculte. Îmi dăduse de înțeles în nenumărate rânduri că nu era de acord cu principiile și criteriile noastre de judecată. Cu toate astea, deschidea în permanență subiectul, de parcă *voia* să se certe. De parcă *voia* să-mi ies din fire.

Am oftat prelung.

— Magia vrăjitoarelor își trage seva din iad.

— Ce aberație! Cum să-și tragă seva din iad? Magia vrăjitoarelor își trage seva de la *străbunele* lor.

M-am uitat sceptic la ea.

— De unde știi tu asta?

— Mi-a spus prietena mea.

Firește. Vrăjitoarea din casa lui Tremblay. Vrăjitoarea pe care n-o găsiserăm încă. M-am abținut să o iau la rost. Oricât o presaserăm, nu izbutiserăm să-i smulgem mai multe informații. Fusesem surprins că arhiepiscopul n-o amenințase cu rugul.

Dar era prima oară când auzeam așa ceva.

— De la străbunele lor?

Degetul ei continua să coboare pe brațul meu. Mi-a atins ușor firele de păr de pe încheieturile degetelor.

— Da.

Am așteptat-o să-și continue ideea, dar părea pierdută în gânduri.

— Deci creaturile astea pot să...

— Femeile astea, Reid, a spus ea, ridicând capul brusc. Vrăjitoarele sunt femei, nu creaturi.

Am oftat, tentat să pun abrupt capăt discuției. Dar nu puteam. Puțin îmi păsa de prietena ei vrăjitoare, dar, dacă Lou rostea asemenea blasfemie în Turn, ajungea pe rug. Și ar fi fost peste puterile mele s-o salvez.

Trebuia s-o lecuiesc de pasiunea asta. Acum, cât nu era prea târziu.

— Știu că tu crezi că...

— Nu cred, *știu*.

— ... dar, doar pentru că o vrăjitoare arată și se comportă ca o femeie...

— Dacă arată ca o rață și măcăne...

— ... nu înseamnă că e rață. Scuze, femeie.

— Vrăjitoarele pot să nască, Reid.

Mi-a tras un bobârnac peste nas. Am clipit și m-am strâmbat, surprins.

— Deci sunt femei.

— Dar nasc doar fete.

Am rânjit și am întors capul spre ea. S-a tras înapoi și era cât pe ce să cadă din pat. M-am uitat la ea, cu o veselie răutăcioasă.

— Din câte-mi dau seama, e vorba de reproducere asexuată.

S-a încruntat și s-a înroșit la față. Dacă n-aș fi cunoscut-o, aș fi zis că e stânjenită. Am rânjit și mai larg, întrebându-mă ce anume produsese o asemenea transformare. Apropierea mea fizică? Cuvântul „reproducere"? Ambele?

— Ce tot îndrugi? a bombănit, aranjându-și perna, după care s-a culcat la loc, de data asta cu grijă să nu mă atingă. Vrăjitoarele nasc și băieți.

Mi-a înghețat rânjetul.

— N-am întâlnit niciodată o vrăjitoare bărbat.

— Pentru că nu există. Magia se transmite doar la fete. Băieții sunt îndepărtați din clan, după ce se nasc.

— De ce?

A ridicat din umeri.

— Pentru că nu au puteri magice. Prietena mea mi-a spus că bărbații au voie la Chateau doar în calitate de parteneri, dar nici măcar atunci nu li se permite să rămână.

— Ți-a spus ea toate astea?

— Bineînțeles.

A ridicat bărbia și mi-a aruncat o privire sfidătoare, parcă provocându-mă să o contrazic.

— Mai pune mâna pe carte, Reid. O hoață măruntă știe mai multe despre dușmanul tău decât tine. Mi-ar crăpa obrazul de rușine.

M-a cuprins amărăciunea. Afară s-a întețit vântul, iar Lou s-a învelit mai bine cu pătura.

— Ți-e frig?

— Un pic.

M-am apropiat de ea și am ridicat brațul.

— Accepți o ramură de măslin?

A înghițit în sec și a încuviințat din cap.

Am luat-o la pieptul meu și am cuprins-o de talie. A redevenit țeapănă ca o scândură. Mică. Încordată. Rigidă. În lipsa întrebărilor indiscrete și a glumelor răutăcioase, părea de-a dreptul... neliniștită.

— Relaxează-te, am murmurat, cu buzele în părul ei. Nu mușc... prea tare.

Hohote de râs îmi scuturau pieptul. S-a crispat și mai mult. Dar nu avea de ce să-și facă griji. Sigur mi-a auzit bătăile inimii și și-a dat seama că e în avantaj.

— Asta se vrea a fi o glumă, Vânătorule?

— Poate, am zis și am strâns-o mai tare în brațe.

Văzând că nu spune nimic, m-am dat puțin înapoi și m-am uitat la ea. Îmi venea din nou să zâmbesc.

Deodată, mi-a revenit în minte prima noastră noapte împreună.

— N-ai de ce să-ți faci griji, Lou.

Am mângâiat-o pe spate, străduindu-mă să stau nemișcat, în vreme ce ea se zvârcolea la pieptul meu.

— N-o să fac nimic necuviincios.

A bombănit:

— De ce nu?

— Dacă-mi aduc bine aminte, ai amenințat că mă spinteci ca pe un pește, dacă te ating fără voia ta.

I-am tras bărbia spre mine, blestemându-mă și felicitându-mă deopotrivă în momentul în care a închis ochii. Și am auzit-o gemând. M-am aplecat spre ea până când aproape ni se atingeau buzele.

— N-o să te ating până când nu mă rogi.

A deschis ochii și m-a îmbrâncit, mârâind.

— Cred că nu vorbești serios.

— O, ba da, am spus, rânjind, și m-am trântit pe pernă. E târziu. A fi bine să ne culcăm.

I-au sticlit ochii de furie. De înțelegere.

De admirație involuntară.

Victorios, am urmărit-o cum se cufundă în gânduri – am văzut emoțiile care se perindau pe chipul ei pistruiat. Mi-a aruncat o privire iritată.

— Se pare că te-am subestimat.

Mi-am înălțat sprâncenele.

— Nu trebuie decât să mă rogi.

— Ești un măgar.

Am ridicat din umeri.

— Treaba ta.

Dintr-o singură mișcare, mi-am scos cămașa peste cap. Lou a căscat ochii.

— Ce faci?

A pus mâna pe cămașa mea și mi-a aruncat-o înapoi.

Am prins-o și am azvârlit-o pe jos.

— Mi-e cald.

— Pleacă din patul meu! Dă-te jos!

M-a îmbrâncit, probabil din toate puterile ei, dar nu m-am clintit. Mă uitam la ea și rânjeam.

— E patul meu.

— Nu. Aici dorm *eu*. Tu dormi...

— În pat.

Mi-am încrucișat brațele deasupra capului. A rămas șocată, iar ochii îi alergau pe brațele mele, pe pieptul meu. Am rânjit și mai larg și mi-am înfrânat impulsul de a-mi încorda mușchii.

— Am un junghi în spate de câteva săptămâni. M-am săturat să dorm pe podea. Ăsta e patul meu și aici dorm de acum înainte. E loc și pentru tine. Dacă nu vrei, cada e liberă.

A deschis gura, furioasă. Apoi a închis-o.

— E... e absolut... *Nu* dorm în...

S-a uitat de jur împrejur, evident căutând un obiect cu care să mă poată înjunghia. A văzut perna.

Buf.

Am prins-o înainte să mă lovească și am oprit-o la piept. Strângeam din buze, ca să nu râd.

— Stai jos, Lou! Culcă-te! Rămâne așa cum am stabilit. Doar dacă nu cumva vrei să mă rogi ceva.

— Așteaptă tu mult și bine! a zis, smulgându-mi perna din brațe.

Am chicotit înainte să sting lumina.

— Noapte bună, Lou!

A adormit cu mult înaintea mea.

SÂNGE, APĂ ȘI FUM

Lou

A DOUA ZI DIMINEAȚA, M-AM TREZIT CU FAȚA îngropată la pieptul lui Reid. Brațele lui erau petrecute peste coastele mele, iar mâinile îi odihneau pe spatele meu. M-am întins lenevă, savurând senzația de piele pe piele. După care am înlemnit. În timpul nopții, cămașa mi se adunase în jurul mijlocului, dezgolindu-mi picioarele și burta, care stăteau lipite de ale lui.

Drace, drace, *drace!*

Am încercat să-mi trag cămașa la loc, dar frichineala mea l-a trezit pe Reid. S-a dezmeticit imediat, s-a uitat la figura mea tulburată, apoi prin camera goală. I-a răsărit un zâmbet în colțul gurii și o vagă roșeață pe gât.

— Bună dimineața!

— Crezi tu că-i bună? am zis și m-am desprins de lângă el, cu obrajii fierbinți.

A rânjit, și-a luat cămașa de jos și s-a îndreptat spre baie.

— Unde te duci? l-am întrebat.

— La antrenament.

— Dar e Sfântul Nicolae. Trebuie să sărbătorim.

A vârât din nou capul în cameră, cu o figură nedumerită.

— Poftim?

— O, da! am spus și am coborât din pat.

M-am dus după el. S-a dat la o parte din calea mea, dar a întins mâna să-mi prindă o șuviță de păr.

— Mergem la festival.

— Serios?

— Neapărat. Mâncarea e *senzațională*. Sunt niște pricomigdale cu ghimbir... Mmm...

Îmi lăsa gura apă numai când mă gândeam. Am clătinat din cap.

— N-am cum să ți le descriu. Trebuie să le guști. În afară de asta, trebuie să-ți cumpăr un cadou.

Mi-a dat drumul la păr și s-a dus la dulap.

— Nu-i nevoie să-mi cumperi nimic, Lou.

— Aiurea. Îmi place să cumpăr cadouri, aproape la fel de mult pe cât îmi place să le primesc.

O ORĂ MAI TÂRZIU, ne plimbam braț la braț prin East End.

Deși fusesem la festival și anul trecut, nu mă interesase să decorez brazii cu fructe și bomboane, ori să pun un buștean în focul de tabără din centrul orașului. Mă atrăseseră mai mult barbutul și standurile de zorzoane ieftine – și, bineînțeles, mâncarea.

Aroma bunătăților cu scorțișoară plutea prin aer, amestecându-se cu veșnica duhoare de pește și fum. M-am uitat pofticioasă la taraba cu fursecuri cea mai apropiată de noi. Biscuiții, brioșele și plăcintele în foi îmi făceau cu ochiul. Când am dat să iau una – sau trei –, Reid a dat ochii peste cap și m-a tras mai departe. Burta mea a scos un chiorăit indignat.

— Cum se poate să-ți mai fie foame? s-a uluit el. Ai mâncat trei porții la micul dejun.

M-am strâmbat la el.

— Am mâncat *ton*. Pentru dulciuri, am un al doilea stomac.

Străzile erau pline de petrecăreți înfofoliți cu paltoane și fulare, și totul era îmbrăcat într-un strat subțire de zăpadă – prăvăliile, tarabele, trăsurile, strada. Coronițe cu funde roșii atârnau la aproape toate ușile. Panglicile dansau în bătaia vântului.

Pentru Cesarine, era o priveliște frumoasă.

Dar afișele grosolane, lipite pe toate clădirile, nu erau.

COMPANIA ITINERANTĂ
YE OLDE SISTERS

vă invită să îi aduceți un omagiu
EMINENȚEI SALE, FLORIN CARDINAL CLÉMENT,
ARHIEPISCOP AL BELTERREI

prin participarea la reprezentația secolului, mâine-dimineață,
în a șaptea zi a lui decembrie,
la Cathédral Saint-Cécile d'Cesarine

Joyeux Noël![1]

Am luat un afiș și l-am vârât, râzând, sub nasul lui Reid.

— Florin? Ce nume *oribil!* Nu-i de mirare că nu-l folosește.

— Florin e al doilea prenume, mi-a replicat Reid, încruntat.

Am făcut hârtia cocoloș și am aruncat-o la gunoi.

— O adevărată tragedie.

Când a încercat să mă conducă mai departe, mi-am tras brațul din al lui și mi-am pus gluga pe cap.

— E momentul să-și vadă fiecare de treaba lui.

Fără să-și descrețească fruntea, s-a uitat la piața aglomerată.

— Nu cred că e o idee bună.

[1] Crăciun fericit! (lb. fr.)

Mi-am dat ochii peste cap.

— Ai încredere în mine. Promit că nu fug. În afară de asta, cadourile trebuie să fie o surpriză.

— Lou...

— Ne vedem la patiseria lui Pan, peste o oră. Ai grijă să-mi cumperi ceva frumos.

L-am lăsat să bombănească și am luat-o prin mulțime către fierăria din capătul străzii. Abe, fierarul, fusese dintotdeauna prietenul infractorilor din East End. Cumpărasem multe cuțite de la el – și furasem unul sau două. Înainte să-i spargem casa lui Tremblay, Abe îmi arătase un pumnal superb, cu mâner de aramă. Se asorta perfect cu părul lui Reid. Speram să nu-l fi vândut între timp.

Mi-am dat gluga jos, mi-am luat postura țanțoșă de altădată și am intrat în fierărie. În vatră ardeau tăciunii, dar, în afara unui butoi cu apă și a unui sac cu nisip, nu era nimic în camera de chirpici. Nici urmă de cuțite. Nici urmă de mușterii. M-am încruntat. Fierarul nu se vedea nicăieri.

— Abe? Ești aici?

Un bărbat îndesat și bărbos a intrat pe ușa laterală. Am zâmbit.

— Aici erai, moșule! Credeam că te-ai lăsat pe tânjală.

Mi-a dispărut zâmbetul când i-am văzut privirea furioasă.

— Merge bine afacerea? am zis, uitându-mă în jur.

— Mare tupeu ai să vii aici, Lou.

— Ce tot spui?

— Umblă vorba că i-ai turnat pe Andre și Grue. Din cauza ta, e plin de polițiști în East End, a zis și a venit spre mine, cu pumnii încleștați. De două ori mi-au călcat pragul și m-au luat la întrebări despre lucruri pe care n-aveau cum să le cunoască. Mușteriii mei sunt prudenți. Nimeni nu mai face afaceri când mișună poliția.

Hait! Poate că nu trebuia să le fi spus Vânătorilor totul.

Am scos o pungă de bani din pelerină, cu un gest teatral.

— Vin cu o ramură de măslin. Vezi? am spus și am scuturat punga făcând să zornăie monedele dinăuntru.

Ochii lui negri continuau să mă măsoare bănuitori.

— Cât ai acolo?

Am aruncat punga în sus, cu o nonșalanță calculată.

— Suficient cât să cumpăr un frumos pumnal de aramă. Cadou pentru soțul meu.

Abe a scuipat dezgustat pe podea.

— Cum să te măriți cu un copoi în uniformă albastră? Nu te credeam în stare de asemenea josnicie.

Simțeam cum începe să-mi fiarbă sângele, dar nu era nici locul, nici momentul să apăr onoarea soțului meu.

— Am făcut ce trebuia să fac. N-am pretenția să mă înțelegi.

— Aici te înșeli. Te înțeleg perfect.

— Serios?

— Fiecare face ce trebuie să facă, a zis, uitându-se la punga din mâna mea, cu o expresie lacomă. Țin minte pumnalul. Mai degrabă mi-aș tăia degetele decât să-l dau unui Vânător, dar aurul e aur. Așteaptă-mă aici. Ți-l aduc imediat.

M-am foit stânjenită în liniștea lăsată și am mângâiat punga de bani.

Cum să te măriți cu un copoi în uniformă albastră? Nu te credeam în stare de asemenea josnicie.

Îmi venea să-i spun lui Abe să se ducă dracului, dar o parte din mine își amintea cum e să urăști Vânătorii. Să-l urăști pe Reid. Îmi aminteam cum o luam la fugă din calea lor, cum mă ascundeam ori de câte ori vedeam ceva albastru.

Teama era încă vie, dar, spre surprinderea mea... ura dispăruse.

Era cât pe ce să leșin de spaimă când am auzit un scrâșnet la ușă. O fi fost un șoarece. M-am calmat și mi-am îndreptat umerii. Nu-i mai uram pe Vânători, dar, din cauza lor, devenisem neglijentă. Iar acest lucru era impardonabil.

Stând în vechiul meu cartier și tresărind la cel mai mic zgomot, mi-am dat seama cât de mult mi se tociseră simțurile. Unde naiba era Abe?

Cuprinsă de o furie inexplicabilă – pe Abe, pe Reid, pe arhiepiscop și pe toți bărbații care-mi stătuseră vreodată în cale –, m-am răsucit pe-un călcâi și m-am dus la ușa laterală pe care ieșise Abe.

Îl așteptam deja de un sfert de oră. Abe n-avea decât să ia coroanele de la mine și să și le bage în fund. Am dat să deschid ușa, hotărâtă să i-o spun și lui verde în față, dar m-am oprit în momentul în care am apăsat pe clanță. Mi s-a pus un nod în stomac.

Ușa era încuiată.

Drace!

Am luat o gură de aer. Apoi încă una. Poate că Abe nu voia să mă țin după el, în celelalte camere. Poate că a încuiat ușa de teamă să nu șterpelesc vreun obiect de valoare. Se mai întâmplase, în câteva rânduri. Poate că voia doar să fie precaut.

Cu toate acestea, m-a trecut un fior pe șira spinării în momentul în care m-am îndreptat spre ușa din față. Nu vedeam nimic pe fereastra acoperită de funingine, dar știam că puțini petrecăreți se aventurează atât de departe în East End. Am apăsat pe clanță.

Era încuiată.

M-am dat înapoi și am analizat ce soluții am. Fereastra. Puteam s-o sparg și să fug, înainte să...

Exact atunci s-a deschis ușa laterală. Preț de o clipă magnifică, m-am amăgit că silueta mătăhăloasă din prag îi aparține lui Abe.

— Salutare, Lou Lou! a spus Grue și a intrat în fierărie, trosnindu-și degetele. Ești alunecoasă ca un șarpe.

M-a cuprins spaima în momentul în care a apărut și Andre și a scos un cuțit din pelerină. În spatele lor sticleau ochii lui Abe.

— Ai avut dreptate, Lou, a spus el, strâmbând din buze. Fiecare face ce trebuie să facă.

Acestea fiind zise, s-a întors cu spatele și a dispărut în încăperea alăturată, trântind ușa după el.

— Salutare, Grue! Hei, Andre, observ că ți s-a vindecat ochiul.

Străduindu-mă să par nepăsătoare, deși mai aveam puțin și făceam o criză, am căutat cu coada ochiului un obiect pe care să-l pot folosi drept armă: butoiul cu apă, sacul cu nisip, cleștele ruginit de lângă vatră. Sau... puteam să...

Ceva auriu pâlpâia violent în colțul ochiului meu. M-am uitat la apă și la foalele prinse de vatră. Ne aflam într-un spațiu închis. N-ar fi văzut nimeni ce fac. N-ar fi știut nimeni că am fost aici. Aș putea dispărea cu mult înainte să se întoarcă Abe și era puțin probabil să le spună polițiștilor de implicarea mea. Ar fi riscat să se acuze singur. Ar fi trebuit să explice cum fuseseră omorâți doi oameni în fierăria lui.

Pentru că îi *omoram*, dacă se atingeau de mine.

— Ne-ai trădat, a mârâit Andre.

M-am îndreptat încet spre vatră, fără să scap cuțitul din ochi.

— Nu ne mai putem ascunde nicăieri. Javrele de polițiști ne știu toate vizuinile. A fost cât pe ce să ne omoare, ieri. Dar acum o să te omorâm noi pe tine.

Avea o sticlire nebună în ochi, așa că am decis că e mai înțelept să nu spun nimic. Îmi transpiraseră palmele. O singură mișcare greșită – un pas greșit sau o neatenție – m-ar fi costat viața. Firul auriu a devenit mai intens, mai nerăbdător, și se unduia spre tăciunii din vatră.

O flacără în schimbul unei flăcări. Cunoști durerea. Știi că trece. Arde-l, îmi șoptea vocea.

Am tresărit instinctiv, amintindu-mi de agonia lui Estelle și am căutat altă proiecție. Aceasta a sclipit inocentă în nisip, apoi a plutit spre ochii lui Andre – și ai mei. M-a orbit.

Ochi pentru ochi.

Dar nu puteam renunța la vedere în schimbul vederii lui Andre. Mai ales când aveam de-a face cu doi atacatori.

Gândește. Gândește, gândește, *gândește!*

Am continuat să dau înapoi. Proiecțiile apăreau și dispăreau mai repede decât le puteam urmări. Inelul Angelicăi îmi ardea tot mai tare pe deget, pe măsură ce mă apropiam de vatră. *Desigur!* Ocărându-mă că nu-mi amintisem mai devreme, am încercat să-l scot discret de pe deget. Andre a observat mișcarea și a mijit ochii când a văzut punga cu bani din palma mea. Jigodie lacomă.

Împingând binișor cu degetul mare, am reușit să trec cercul de aur peste nodul inelarului – dar a alunecat pe pielea transpirată și a căzut, zornăind, pe podea.

O dată.

De două ori.

De trei ori.

Am privit îngrozită cum Grue pune piciorul pe el. Cu ochii sticlind, s-a aplecat să-l ia și pe față i-a apărut un rânjet hidos. Mi s-a uscat gura.

— Deci ăsta-i inelul magic! Atâta tevatură pentru o bucățică de aur.

A vârât inelul în buzunar și s-a apropiat amenințător de mine. Andre se ținea după el.

— Nu mi-ai plăcut niciodată, Lou. Întotdeauna te-ai crezut mai grozavă decât noi, mai deșteaptă decât noi, dar nu ești. Și de prea multe ori ne-ai pus bețe-n roate.

S-a năpustit spre mine, dar m-am mișcat mai repede decât el. Am apucat cleștele – deși era atât de încins, încât îmi ardea palma – și l-am lovit cu el peste față. Mirosul dezgustător de carne arsă s-a răspândit în toată camera, iar Grue s-a tras înapoi, clătinându-se. S-a repezit și Andre la mine și am întins cleștele spre el, dar s-a oprit la timp, cu chipul desfigurat de furie.

— Stai pe loc! am strigat, amenințându-l cu cleștele. Nu te apropia de mine!

— O să te tai în bucăți.

Grue s-a aruncat iar spre mine, dar m-am ferit, agitând violent cleștele. Cuțitul lui Andre mi-a vâjâit pe sub nas. L-am evitat, dar Grue era deja lângă mine. A apucat de celălalt capăt al cleștelui și mi l-a smuls din mână.

Am întins mâna spre sacul cu nisip, călăuzind disperată proiecția spre ochii lui – și *departe* de mine.

Andre a scos un țipăt în momentul în care nisipul s-a înălțat ca un val și s-a năpustit spre el. S-a dat înapoi și a dus mâinile la față, frecându-și pielea, ca să scape de miile de înțepături ca de ace din ochi. Am urmărit scena cu fascinație – și cu vederea intactă –, până când m-am trezit cu Grue lângă mine. S-a încețoșat totul. M-am răsucit, am înălțat mâinile să mă apăr, dar parcă îmi amorțise mintea. A ridicat pumnul. Mă uitam la el și nu pricepeam cum vrea să îl folosească. Nu reușeam să-i ghicesc următoarea mișcare. În momentul acela, a lovit.

Vederea ta în schimbul vederii lui.

M-a săgetat un junghi de durere în nas și m-am împleticit în spate. A rânjit, m-a apucat cu o mână de gât și m-a ridicat de la pământ. M-am zbătut și l-am zgâriat până la sânge, dar nu m-a slăbit din strânsoare.

— N-am ucis niciodată o vrăjitoare. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Întotdeauna ai fost o *ciudată*.

S-a apropiat de mine și i-am simțit respirația fierbinte și infectă pe obraz.

— După ce te omor, o să te trimit înapoi polițaiului tău, bucată cu bucată.

M-am zbătut și mai aprig, în timp ce prin fața ochilor îmi jucau luminițe.

— N-o omorî prea repede.

Din ochiul rănit al lui Andre curgeau lacrimi și sânge. Nisipul căzuse și se amestecase cu pulberea aurie la picioarele lui. Auriul a fulgerat o ultimă oară, înainte de a dispărea. Andre s-a aplecat să-și ia cuțitul de jos.

— Vreau să savurez momentul.

Puncte albe îmi împăienjeneau vederea și mă căzneam din răsputeri să le alung.

— Nu, nu, nu, a zis Grue, trăgându-mă atât de tare de păr, încât mă înțepa toată pielea capului. Fii cuminte, Lou Lou!

A făcut semn din cap spre cuțitul de la gâtul meu.

— Nu. S-ar sfârși prea repede. Să începem cu fața? Să-i tăiem o ureche? Nu, am găsit! a zis, privindu-mă cu nemărginită ură. Să-i scoatem inima din piept. O să fie prima bucată pe care i-o trimitem polițaiului.

Cuțitul lui Andre a coborât de la gât spre piept. M-am concentrat asupra feței lui hidoase, chemând în ajutor o proiecție. *Orice* proiecție.

Și a apărut, mai strălucitoare decât înainte. Mă tachina și mă atâța.

N-am stat pe gânduri. Am strâns pumnii, am smucit de firicelul magiei, iar cărbunii din vatră s-au rostogolit vijelios spre noi. M-am pregătit pentru durerea ce avea să urmeze, i-am tras lui Grue un cot în burtă și m-am dat la o parte. În momentul în care cărbunii i-au lovit pe atacatori în față, m-a usturat și pe mine pielea. Dar era o durere pe care o cunoșteam. Puteam s-o suport. O suportasem deja.

Scrâșnind din dinți, am apucat cuțitul lui Andre și i l-am împlântat în gât, sfâșiind totul în cale – piele, tendoane, oase. Țipătul lui s-a transformat într-un gâlgâit.

Grue s-a repezit spre mine orbește, urlând de furie, dar m-am folosit de avântul lui și i-am înfipt cuțitul în piept – și în burtă, și în umăr, și în gât. Sângele lui m-a împroșcat pe obraz.

În momentul în care corpurile lor s-au prăvălit la podea, am căzut și eu lângă ele, pipăind disperată buzunarele lui Grue, în căutarea Inelului Angelicăi. Mi l-am pus pe deget exact când a bătut cineva la ușă.

Am înghețat la auzul vocii necunoscute. Gâfâiam și tremuram din toate încheieturile. Clanța s-a zgâlțâit, după care a răsunat altă voce.

— Cheia e ruptă în broască.

— Am auzit țipete.

Au bătut din nou și mai tare.

— E cineva înăuntru?

Clanța s-a zgâlțâit iar.

— Hei? Ne aude cineva?

— Ce se petrece aici?

Asta era o voce cunoscută. Puternică. Încrezătoare. Al naibii de inoportună.

Am sărit în picioare și m-am dus repede la butoiul cu apă, rugându-mă ca ușa să reziste în fața forței lui Reid. Am înjurat în gând. Cum să nu apară Reid tocmai acum, când aerul era îmbâcsit de magie și pe podea zăceau două cadavre? Am alunecat în sângele lor când am răsturnat butoiul. Apa s-a revărsat peste ei, atenuând în mare parte mirosul. Tăciunii au început să sfârâie și să fumege ușor, iar camera a fost inundată de un miros înăbușitor de ars. Am înclinat butoiul și am vărsat apă pe mine.

Vocile de afară au amuțit în momentul în care mi-a scăpat butoiul din mâini și a căzut cu zgomot pe jos. Apoi...

— E cineva înăuntru.

Fără să aștepte confirmarea, Reid a izbit cu piciorul în ușă. Lemnul s-a îndoit. La următoarea lovitură, a scos un trosnet sinistru. Am alergat la vatră și am început să apăs disperată pe foale. Fumul de cărbune s-a revărsat în încăpere, negru și gros. Lemnul

ușii s-a crăpat, dar eu am continuat să apăs pe foale. Și am tot apăsat până când au început să-mi lăcrimeze ochii și să mă usture gâtul. Până când n-am mai simțit mirosul magiei. Până când n-am mai simțit niciun miros.

Am pus foalele jos exact când ușa a sărit din țâțâni.

Razele soarelui au pătruns înăuntru, conturându-i silueta lui Reid, printre vălătucii de fum. Viguros. Încordat. Alert. Își scosese Balisarda al cărei safir scânteia prin fumul din aer. În spatele lui stăteau doi cetățeni îngrijorați. Odată ce s-a mai limpezit atmosfera, i-am văzut chipul mai bine. Ochii lui au cercetat scena rapid, zăbovind asupra cadavrelor și a sângelui – și s-au oprit la mine. S-a albit la față.

— Lou?

Am dat din cap, neîndrăznind încă să vorbesc. Mi s-au înmuiat genunchii și m-am lăsat pe podea.

A venit repede la mine – ignorând apa, sângele și fumul – și a îngenuncheat în fața mea.

— Ești bine?

M-a prins de umeri, silindu-mă să mă uit la el. Mi-a dat părul ud de pe față, mi-a ridicat bărbia și mi-a atins rănile de pe gât. Degetele i s-au oprit pe cicatricea subțire. În clipa aceea, masca de stăpânire i-a căzut de pe față, dezvăluindu-l pe bărbatul înnebunit din spatele ei.

— Te-au... te-au rănit?

Am făcut o grimasă de durere și i-am strâns degetele, întrerupându-i examinarea. Îmi tremurau mâinile.

— Sunt bine, Reid.

— Ce s-a întâmplat?

I-am relatat numaidecât experiența de coșmar, fără să pomenesc ceva despre magie. Apa și fumul își îndepliniseră misiunea – și carnea arsă. Cu fiecare cuvânt, se întuneca mai mult la

față, iar, la final, tremura de mânie. Gâfâind, și-a lipit fruntea pe mâinile noastre împreunate.

— Îmi vine să-i omor că au pus mâna pe tine.

— Prea târziu, am murmurat.

— Lou... sunt... Dacă te răneau...

A ridicat ochii la mine, iar emoția din ei mi-a sfâșiat inima.

— De unde ai știut că erau aici?

— N-am știut. Venisem să-ți cumpăr un cadou de Crăciun.

S-a oprit și le-a făcut semn din cap celor doi cetățeni să plece. Îngroziți, aceștia au zbughit-o pe ușă, fără să scoată o vorbă.

— Să-ți cumpăr un cuțit.

Îl priveam înmărmurită. Poate din cauza adrenalinei care încă îmi pulsa în corp. Ori a nesupunerii lui în fața arhiepiscopului. Ori pentru că, în sfârșit, conștientizam că mi-e frică. Cu adevărat frică, de data asta.

Și că am nevoie de ajutor.

Nu. Că am nevoie de *el*.

Motivul nu mai conta.

Acum eram îngenuncheați pe podeaua plină de sânge, pentru ca, o clipă mai târziu, să îl cuprind cu brațele de gât și să-l sărut. Șocat, s-a tras înapoi pentru o fracțiune de secundă, apoi am simțit cum îmi mototolește pelerina pe spate și mă strivește în brațe, sărutându-mă apăsat și nestăvilit.

Mi-am pierdut cu desăvârșire stăpânirea de sine. Oricât de tare mă strângea Reid, mi-aș fi dorit să mă strângă și mai tare. Voiam să simt fiecare centimetru al trupului său. M-am lipit de el, mulându-mă pe mușchii lui tari – pieptul lat, abdomenul, picioarele.

Cu un geamăt, și-a strecurat mâinile pe sub coapsele mele și m-a ridicat în brațe. Mi-am încolăcit picioarele în jurul taliei lui și m-a culcat pe podea, sărutându-mă mai adânc.

Ceva cald mi se prelingea pe spatele rochiei. M-am smuls din îmbrățișare și m-am uitat la Andre și Grue.

Sânge.

Stăteam întinsă în sângele lor.

Tot atunci a observat și Reid. A sărit în picioare și m-a ridicat. Era roșu în obraji și respira greu.

— Trebuie să plecăm.

Am clipit, simțind o ușoară dezamăgire în momentul în care flacăra dintre noi a început să pălească în lumina rece a realității. Ucisesem. Din nou. Cuibărită la pieptul lui, am întors capul spre locul în care zăceau Andre și Grue. M-am silit să mă uit în ochii lor reci și morți. Priveau ficși spre tavan. Șiroaie de sânge li se prelingeau din răni.

Mi s-a întors stomacul pe dos.

Mi-am dat seama ca prin ceață că Reid încearcă să se elibereze din brațele mele și mi-am examinat pelerina. Catifeaua albă era distrusă – petele roșii nu aveau cum să mai iasă.

Încă două morți. Încă două cadavre rămase în urma mea. Câte oare li se vor mai adăuga până când se va sfârși totul?

— Poftim, a zis Reid și mi-a pus ceva în mână.

Am strâns degetele instinctiv.

— Un cadou înainte de Crăciun.

Era cuțitul lui Andre, încă mânjit cu sângele stăpânului.

DESPRE CASA MEA

Lou

ÎNCEPEA SĂ SE ÎNSEREZE CÂND NE-AM ÎNTORS LA Turnul Vânătorilor. Reid ținuse morțiș să raporteze incidentul la poliție. După nenumărate întrebări, am răbufnit.

— V-ați uitat la gâtul meu? am zis și mi-am tras gulerul, ca să le arăt rănile pentru a mia oară. Credeți că mi le-am făcut singură?

După aceea, Reid a vrut să plecăm cât mai repede.

Am scăpat datorită reputației lui de Vânător. Altminteri, polițiștii n-ar fi pierdut ocazia să mă trimită la închisoare.

Când am ieșit din clădire, m-am întors cu fața spre soarele care stătea să apună, am tras aer în piept și am încercat să mă reculeg. Andre și Grue muriseră. Vânătorii nu dăduseră încă de urma lui *monsieur* Bernard, ceea ce însemna, probabil, că și el murise. Nu o văzusem și nu mai vorbisem cu Coco de la discuția acidă de la bal, iar, puțin mai devreme, eu și Reid...

S-a oprit lângă mine, fără să spună nimic, și și-a împletit degetele cu ale mele. Am închis ochii și m-am bucurat să-i simt palmele bătătorite, pielea aspră. Lângă el, până și vântul tăios al iernii era suportabil. S-a învârtejit în jurul nostru, umplându-mi nările de mirosul lui Reid – de pădure, de aer curat și de brazi, la care se adăuga un strop de ceva mai intens, mai pătrunzător, care îi aparținea în întregime lui Reid.

— Vreau să-ți arăt ceva, Reid.

I-a apărut zâmbetul acela într-o parte, care îmi plăcea atât de mult.

— Ce anume?

— Un secret.

L-am tras de mână, dar a rămas pe loc, dintr-odată suspicios.

— Nu e ceva ilegal?

— Bineînțeles că nu.

L-am tras mai tare, dar nu s-a clintit. Aveam impresia că încerc să urnesc un munte. A ridicat din sprâncene, vizibil amuzat de eforturile mele zadarnice. Într-un final, m-am lăsat păgubașă și i-am tras o palmă peste piept.

— Mare mai ești! Promit că nu e nimic ilegal. Acum, mișcă-te, că altfel îți dau cuvântul meu că mă dezbrac în pielea goală și dansez pe muzică populară.

Mi-am pus mâinile-n șold și am așteptat să văd ce face.

Nici măcar nu s-a uitat la oamenii din jurul nostru. Nu s-a alarmat. Iar Reid se alarma întotdeauna.

Acum, dimpotrivă, se uita fix la mine și rânjea sfidător.

— Fă-o.

Am mijit ochii și m-am îndreptat de spate, ca să-mi etalez înălțimea deloc impresionantă.

— O fac. Să nu-ți imaginezi că nu sunt în stare. Uite, acum o fac.

A ridicat din sprâncene, continuând să rânjească.

— Aștept.

I-am aruncat o privire furioasă și am dus mâna la nasturele argintiu al pelerinei. Am încercat să nu mă uit la trecătorii din jur, deși ei se uitau la noi fără jenă. O pelerină albă, plină de sânge, era greu să treacă neobservată.

— Nu mi-e teamă să mă dau în spectacol. Credeam că știi asta.

Reid a ridicat din umeri și a băgat mâinile în buzunare.

— Prima oară s-a terminat bine pentru mine.

Pelerina a căzut pe jos. S-a uitat la ea admirativ.

— Cred că și de data asta va fi la fel.

Stomacul meu – trădător afurisit – a început să freamăte la vorbele lui, la felul în care îmi urmărea fiecare mișcare.

— Ești un porc.

— Tu te-ai oferit.

A făcut semn din cap spre patiseria lui Pan, în momentul în care m-am apucat să-mi deschei șireturile rochiei.

— Dar să știi că avem spectatori aleși.

Deloc surprinzător, Pan stătea la fereastra prăvăliei și ne urmărea cu atenție. S-a speriat puțin în momentul în care m-am întors și i-am făcut cu mâna, un pic prea repede ca să pară natural. Mi-au încremenit degetele pe șireturi.

— Mare noroc ai avut, am spus, luând pelerina de jos și punându-mi-o la loc pe umeri, pe dos, ca să ascund mare parte din sânge.

De data asta, nu m-am mai putut abține și m-am uitat în jur, dar trecătorii își pierduseră interesul. Am răsuflat ușurată.

— Permite-mi să nu fiu de acord.

— Chiar că ești porc!

I-am întors spatele și am dat să plec spre Turnul Vânătorilor, dar m-a prins de mână.

— Oprește-te, te rog!

A ridicat o mână, împăciuitor, dar zâmbetul arogant nu-i dispăruse încă.

— Vreau să văd secretul de care vorbeai. Arată-mi-l.

— Ghinion. M-am răzgândit. Nu vreau să ți-l mai arăt.

M-a întors cu fața la el și m-a prins de brațe.

— Arată-mi, Lou. Vreau să știu ce e.

— Nu mă cunoști deloc.

— Te cunosc îndeajuns cât să știu că nici măcar tu nu ești în stare să te dezbraci în public.

A râs. Un sunet atât de frumos și de rar.

— Și mai știu că n-o să recunoști niciodată că n-ai fi făcut-o.

Veselia din ochii lui s-a întunecat treptat, în timp ce mă ținea în brațe, și mi-am dat seama cu tristețe că acesta era cel mai intim moment al nostru de la sărutul de azi-dimineață. Se uita la degetul mare cu care îmi mângâia buza de jos.

— Știu că ai gura spurcată.

A apăsat mai tare pe buză, ca să-și accentueze ideea. M-am înfiorat.

— Și că ești obișnuită să obții ce vrei. Știu că ești vulgară și mincinoasă și perfidă...

M-am tras înapoi și am strâmbat din nas, dar m-a strâns și mai tare.

— ... dar ești și miloasă, independentă și curajoasă, a continuat și mi-a dat părul după ureche. N-am mai cunoscut o persoană ca tine, Lou.

Judecând după fruntea lui încruntată, gândul acesta îi provoca o oarecare neliniște. Nici mie nu-mi făcea prea mare plăcere să-mi analizez emoțiile.

Cum să te măriți cu un copoi în uniformă albastră? Nu te credeam în stare de asemenea josnicie.

Oricâte defecte ar fi avut Reid, nu era un copoi în uniformă albastră. Dar *era* Vânător. Avea convingerile lui. Nu eram atât de naivă încât să-mi imaginez că îl pot schimba. M-ar privi altfel, dacă ar ști cine sunt cu adevărat. Mâinile lui – care mă atingeau atât de tandru acum – m-ar atinge altfel.

Chipul lui Estelle mi-a trecut prin fața ochilor. Mâinile lui Reid încleștate de gâtul ei. Gâtul *meu*.

Nu. M-am îndepărtat de el, cu ochii mari. A ridicat nedumerit din sprâncene.

S-a lăsat o tăcere apăsătoare. Am scos un chicotit încordat și mi-am șters palmele pe pe fustă.

— M-am răzgândit. O să-ți arăt secretul.

ÎN SCURT TIMP, ne-a apărut înainte Soleil et Lune.

— Teatrul? a întrebat Reid, uitându-se mirat la treptele goale. Nu mă așteptam la ceva atât de cuminte din partea ta. Mă gândeam că o să-mi arăți lumea subterană a contrabandei...

— Nu fi caraghios, Vânătorule!

M-am oprit la ușa de serviciu, mi-am ridicat fusta și m-am cocoțat pe o pubelă.

— Nu pun eu piciorul în subteran.

A oftat adânc în momentul în care mi-a ghicit intenția.

— Asta se numește încălcarea proprietății, Lou.

I-am zâmbit peste umăr.

— E încălcarea proprietății doar dacă suntem prinși.

Apoi m-am săltat peste jgheab, i-am făcut cu ochiul și am dispărut din vederea lui. Mi-a strigat numele în întunericul tot mai adânc, dar nu l-am băgat în seamă. Mi-am curățat noroiul de pe ghete și am așteptat.

Câteva minute mai târziu, au apărut două mâini și a urcat și el după mine.

M-a pufnit râsul când i-am văzut figura încruntată.

— A durat ceva, Vânătorule! În ritmul ăsta, o să ne ia toată noaptea.

— Sunt Vânător, Lou. E scandalos ce facem aici.

— Veșnic cu bățul în fund...

— Lou, a spus, uitându-se spre acoperiș. *Nu* urc pe clădire.

— Vai, Vânătorule!

Am făcut ochii mari în momentul în care am înțeles ce se întâmplă și am pufnit disprețuitor.

— Nu-mi spune că ți-e frică de înălțime.

— Bineînțeles că nu mi-e, a zis, agățându-se bine de zidul de piatră. E o chestiune de principiu. Nu vreau să încalc legea.

— Am înțeles.

Am dat din cap, prefăcându-mă că sunt de acord, silindu-mă să nu zâmbesc. Nu era nevoie să-i răpesc și această mică satisfacție. Măcar o dată să nu îl înțep.

— Din nefericire, eu nu dau doi bani pe ce spune legea. Poți să-mi spui ce vrei, eu tot urc. N-ai decât să mă pârăști la poliție.

— Lou! a spus și a dat să mă apuce de gleznă, dar eram deja la câțiva metri deasupra lui. Coboară imediat!

— Prinde-mă, dacă poți! Și, te rog frumos, nu mai încerca să te uiți sub fusta mea!

— *Nu* încerc să mă uit sub fusta ta!

Am chicotit și am urcat mai departe, bucurându-mă de vântul rece care îmi biciuia fața. După întâmplarea de coșmar de la fierărie, era o plăcere să... mă eliberez de toate. Să râd. Mi-aș fi dorit ca Reid să facă la fel. Îmi plăcea să-l aud râzând.

Am întors capul spre el și mi-am permis să-i admir umerii puternici preț de câteva secunde, înainte de a iuți cățăratul. Era inacceptabil să mă întreacă.

A scos un icnet când m-am furișat pe fereastra spartă a mansardei și a strigat după mine, îngrijorat. O secundă mai târziu, a urcat și el.

— E intrare prin efracție, Lou!

Am ridicat din umeri și am dat la o parte mormanul de costume care îmi servise înainte drept pat.

— Nu poți să intri prin efracție în propria locuință.

A urmat un moment de liniște.

— Aici... aici ai locuit?

Am încuviințat din cap și am inspirat adânc. Mirosea exact cum îmi aminteam: parfumul costumelor vechi, amestecat cu mirosul de cedru și de praf și cu un vag iz de fum, de la lămpile cu gaz. Mi-am trecut degetele peste cufărul pe care îl împărțisem cu Coco, apoi m-am uitat la el.

— Da, timp de doi ani.

Stoic, ca de obicei, n-a zis nimic. Dar știam unde să mă uit ca să-i citesc gândurile – la mușchii tensionați ai umerilor, la maxilarul încleștat, la buzele strânse. Nu-i convenea, firește.

— Ei bine, am spus, desfăcând brațele, ăsta-i secretul. Nu e vreo chestie romantică... dar bine ai venit în umila mea locuință.

— Nu mai e locuința ta.

M-am așezat pe pat, cu genunchii la piept.

— Mansarda asta va fi mereu casa mea. E primul loc în care m-am simțit protejată.

M-a luat gura pe dinainte. Am tras o înjurătură în gând.

— Ce s-a întâmplat acum doi ani? a întrebat, pironindu-mă cu privirea.

M-am uitat la pelerina din catifea albastră care îmi slujise drept pernă și am înghițit în sec.

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

S-a lăsat pe vine în fața mea și mi-a ridicat tandru bărbia. Mă privea cu o intensitate neașteptată.

— Vreau eu.

Niciodată nu sunaseră mai urât două cuvinte. Sau mai înfiorător. Am strivit catifeaua între degete, am chicotit și mi-am stors creierii să găsesc o cale de a-l abate de la subiect – *orice* cale.

— Am intrat în lama unui cuțit, am zis. Un cuțit mare.

Reid a oftat adânc, mi-a dat drumul la bărbie, dar nu s-a îndepărtat.

— Nu mă lași deloc să te cunosc.

— Dar mă cunoști deja foarte bine, am zis, cu un zâmbet victorios – speram eu –, ocolind în continuare subiectul. Gură spurcată, perfidă, maestră în arta sărutului...

— Nu știu nimic despre trecutul tău. Despre copilăria ta. De ce ai ajuns să furi. Cine erai... înainte.

Mi-a dispărut zâmbetul, dar am încercat să-mi păstrez tonul vesel.

— Nu e nimic interesant.

— Întotdeauna există ceva interesant.

Afurisitul mă combătea cu propriile mele cuvinte. Conversația lâncezea. Reid se uita la mine, nerăbdător, eu mă uitam la catifeaua albastră. O molie rosese materialul elegant, iar eu îmi băgam degetele prin găuri, prefăcându-mă plictisită.

Într-un final, m-a întors cu fața la el.

— Așadar?

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Te rog, Lou! Vreau să aflu mai multe despre tine. E chiar atât de îngrozitor?

— Da, este.

Cuvintele au sunat mai aspru decât mi-aș fi dorit și mi s-a strâns inima când i-am văzut privirea îndurerată. Dar, dacă trebuia să mârâi și să mușc ca să-i piară cheful de această discuție, atunci, fie!

— Nu degeaba am lăsat în trecut toate rahaturile astea. Ți-am spus că nu vreau să discut despre ele – nici cu tine, nici cu altcineva. Nu e suficient că ți-am arătat casa mea? Secretul meu?

S-a tras înapoi, cu un geamăt.

— Eu ți-am spus că am fost găsit la gunoi. Ai impresia că mi-a fost ușor să vorbesc despre asta?

— Atunci, de ce-ai făcut-o? am replicat, sfâșiind cu ură catifeaua. Nu te-am obligat.

Mi-a ridicat iarăși bărbia, cu o privire furibundă.

— Pentru că m-ai rugat. Pentru că ești soția mea și meriți mai mult ca oricine să-mi cunoști și laturile urâte.

M-am tras înapoi.

— Nicio grijă, le cunosc foarte bine...

— Și eu pe ale tale.

— M-ai rugat să nu te mint, am zis, strângând din dinți, și m-am ridicat în picioare, încrucișând brațele la piept. Dacă vrei să-mi țin promisiunea, nu mă întreba despre trecutul meu.

S-a ridicat și el încet, cu o privire goală. Se uita la gâtul meu și își încleștа și descleștа maxilarul.

— Ce-mi ascunzi, Lou?

Mă uitam la el și simțeam cum îmi vuiește sângele în urechi. Nu-i puteam spune. N-avea dreptul să-mi ceară asta. Ar fi distrus totul.

Și totuși... trebuia să-i spun, la un moment dat. Nu puteam continua așa la nesfârșit. Am înghițit în sec și am înălțat fruntea. Poate că, după toate cele întâmplate, va reuși să facă abstracție de trecut. Poate reușea să se schimbe – de dragul meu. De dragul relației noastre. Poate că și eu reușeam să mă schimb.

— Nu-ți ascund nimic, Reid. Întreabă-mă orice dorești.

A oftat adânc auzindu-mi tremurul din glas, m-a luat în brațe și m-a mângâiat pe păr.

— Nu te forțez. E vina mea dacă nu te simți suficient de în largul tău încât să-mi povestești.

Bineînțeles că gândea așa. Bineînțeles că se considera vinovat în loc să vadă adevărul – să vadă că eu sunt de vină. Mi-am îngropat fața la pieptul lui. Chiar și în clipele lui de frustrare, Reid dădea dovadă de o bunătate pe care nu mi-o arătase nimeni altcineva. Nu o meritam.

— Nu ai tu nicio vină.

L-am strâns în brațe, în întunericul tot mai adânc, și i-am inspirat parfumul. Se contopea perfect cu mirosurile liniștitoare din mansardă. Din casa mea.

— E vina mea. Dar... aș putea încerca. Aș putea încerca să-ți spun adevărul.

— Nu. Nu-i nevoie să vorbim despre asta acum.

Am clătinat hotărâtă din cap.

— Ba da. Te rog... întreabă-mă.

Mâna i-a încremenit pe părul meu și, odată cu ea, lumea întreagă – ca în momentele acelea de liniște stranie de înainte de magie. Până și adierea care pătrundea pe fereastră părea să se fi oprit, suspendată în părul meu, între degetele mele. În așteptare. Am uitat să respir.

Dar întrebarea nu a venit.

— Ești din Cesarine?

A coborât mâna pe părul meu până la talie și vântul a reînceput să sufle, nemulțumit. M-am concentrat asupra mângâierii tandre, în timp ce dezamăgirea și sentimentul hidos de ușurare se războiau în sufletul meu.

— Nu, am crescut într-o comunitate mică, la nord de Amandine, am spus și am zâmbit nostalgic la acest adevăr trunchiat. Înconjurată de munți și mare.

— Și părinții tăi?

Cuvintele curgeau lin. Mi s-a ridicat o piatră de pe suflet, acum, că trecuse pericolul imediat.

— Nu l-am cunoscut niciodată pe tata. Iar de mama m-am înstrăinat.

I s-a oprit din nou mâna.

— Deci trăiește?

— Da.

— Ce s-a întâmplat între voi?

S-a tras înapoi și mi-a studiat curios fața.

— E și ea în Cesarine?

— Sper din tot sufletul că nu. Dar aș prefera să nu vorbesc despre asta. Nu încă.

Lașă ca întotdeauna.

— N-am nimic împotrivă.

Gentleman ca întotdeauna.

I-au căzut ochii pe cicatricea mea, a înclinat capul și a sărutat-o delicat. Mi-au trecut fiori prin tot corpul.

— Cine ți-a făcut-o?

— Mama.

A sărit înapoi, de parcă urma argintie îl mușcase, și s-a uitat la mine îngrozit.

— Poftim?

— Următoarea întrebare.

— Lou... asta e...

— Următoarea întrebare, te rog!

M-a tras din nou la pieptul lui, cu o figură mohorâtă.

— De ce ai început să furi?

Vocea îi era mai gravă, mai aspră decât înainte. L-am cuprins cu brațele de talie și l-am strâns cât puteam de tare.

— Ca să scap de ea.

S-a crispat din nou.

— N-ai de gând să-mi dai mai multe detalii, nu?

Mi-am lipit obrazul de pieptul lui și am oftat.

— Nu.

— Ai avut o copilărie crudă.

Era cât pe ce să pufnesc în râs.

— Absolut deloc. Mama m-a răsfățat și mi-a oferit tot ce-și putea dori un copil.

— Dar a vrut să te omoare, a spus el, șocat.

Văzând că nu îi răspund, a clătinat din cap, oftând, și a plecat de lângă mine. Brațele mi-au căzut grele pe lângă corp.

— Cred că e o poveste de care și dracii din iad s-ar minuna. Mi-ar plăcea s-o aud, într-o zi.

— Reid!

L-am plesnit peste mână. Toate gândurile despre ritualuri sângeroase și altare s-au evaporat, iar pe chip mi-a apărut un zâmbet mirat. Reid a luat brusc o figură spășită.

— Mi s-a părut mie sau ai înjurat?

— Nu e înjurătură, a răspuns, evitându-mi ochii și uitându-se la costumele înșirate în spatele mei. Dracii și iadul fac parte din Biblie.

— Cum spui tu, am zis și m-am dus la fereastră, cu un mic zâmbet pe față. Că tot a venit vorba de locuri amuzante... vreau să-ți mai arăt un secret.

UNDE MERGI TU

Lou

CÂTEVA MINUTE MAI TÂRZIU, S-A PRĂBUȘIT PE acoperiș, alb la față și gâfâind, cu ochii închiși îndreptați spre cer. I-am tras un ghiont în coaste.

— Admiră priveliștea.

A strâns din dinți și a înghițit zgomotos, de parcă mai avea puțin și vomita.

— Lasă-mă puțin.

— Ești conștient cât de ironică e situația, nu? Cel mai înalt om din Cesarine se teme de înălțimi.

— Mă bucur că te distrezi.

I-am ridicat una dintre pleoape și am rânjit.

— Deschide ochii. Îți dau cuvântul meu că n-o să regreți.

A strâns din buze și a deschis ochii, fără nicio tragere de inimă. A rămas uluit când a văzut nemărginirea cerului înstelat de deasupra noastră.

Mi-am strâns genunchii la piept și le-am privit cu nostalgie.

— Nu-i așa că-s frumoase?

Soleil et Lune era cea mai înaltă clădire din Cesarine și singura de unde puteai admira cerul în toată splendoarea lui. Deasupra fumului. Deasupra mirosurilor. Întreaga boltă desfășurată într-o splendidă panoramă de obsidian și diamante. Infinită. Eternă.

Mai exista un singur loc cu o priveliște asemănătoare... dar eu nu aveam să mai vizitez niciodată Castelul.

— Așa e, a spus încet Reid.

Am oftat și mi-am strâns brațele în jurul corpului, împotriva frigului.

— În nopți ca asta, îmi place să cred că Dumnezeu pictează cerul special pentru mine.

Reid a întors ochii de la stele și s-a uitat la mine stupefiat.

— Crezi în Dumnezeu?

Complicată întrebare.

Mi-am rezemat bărbia pe genunchi.

— Bănuiesc că da.

S-a ridicat în capul oaselor.

— Dar nu vii aproape niciodată la slujbe. Sărbătorești Yuletide[1] și nu Crăciunul.

Am ridicat din umeri și am luat o bucată de frunză moartă din zăpadă. S-a fărâmițat între degetele mele.

— N-am spus niciodată că ar fi vorba de Dumnezeul tău. Dumnezeul tău urăște femeile. Noi suntem mereu pe planul al doilea.

— Nu-i adevărat.

M-am întors, în sfârșit, spre el.

— Zău? Am citit Biblia voastră. Ca soție, nu sunt considerată proprietatea ta? Nu ai dreptul legal să faci orice dorești cu mine?

M-am strâmbat, căci amintirea cuvintelor arhiepiscopului îmi lăsa un gust amar în gură.

— Să mă încui în pivniță și să nu mai ai de-a face cu mine?

— *Niciodată* nu te-am considerat proprietatea mea.

---

[1] Sărbătoare precreștină a popoarelor nordice, celebrând perioada Vânătorii Sălbatice conduse de zeul Odin (de la jumătatea lui noiembrie, până în ianuarie) prin ospețe, beții și jertfe de sânge.

— Dar arhiepiscopul așa mă consideră.

— Arhiepiscopul... greșește.

Am ridicat din sprâncene.

— Mă înșală auzul sau chiar l-ai criticat pe adoratul tău patriarh?

Reid și-a trecut degetele prin părul arămiu.

— Nu vorbi așa, Lou. Te rog! Orice părere ai avea despre el, omul acesta mi-a dăruit totul. Mi-a oferit o viață, un țel.

Șovăitor, s-a uitat la mine cu o sinceritate care mi-a făcut inima să tresară.

— Mi te-a dăruit pe tine.

Am dat la o parte frunza uscată și m-am întors să mă uit la el. Să mă uit *cu adevărat* la el.

Reid era ferm convins că scopul lui era să ucidă vrăjitoare. Credea că arhiepiscopul îi oferise un dar, că e om bun. L-am prins de mână.

— Nu arhiepiscopul m-a dăruit ție, Reid. E meritul *Lui* – sau al Ei, am spus, înălțând, zâmbitoare, ochii spre cer.

Ne uitam unul la celălalt, într-o tăcere apăsătoare.

— Am un cadou pentru tine.

S-a aplecat spre mine și mi-a străpuns sufletul cu ochii lui albaștri. Îmi țineam respirația, implorându-l în gând să spulbere distanța dintre buzele noastre.

— Altul? Dar mai e până la Yuletide.

— Știu, a spus, uitându-se la mâinile noastre, și și-a trecut degetul mare peste inelarul meu. Este... o verighetă.

Mi s-a tăiat răsuflarea când a scos-o din buzunarul tunicii. Era un cerculeț subțire, din aur, cu o piatră de sidef montată pe mijloc. Era evident că e foarte vechi și cel mai frumos lucru pe care îl văzusem vreodată. Îmi bătea inima nebunește în momentul în care mi l-a întins.

— Îmi permiți?

Am încuviințat, fără grai. Mi-a scos Inelul Angelicăi de pe deget și l-a pus pe al lui. L-am privit amândoi preț de câteva clipe.

— A fost al mamei, a zis el, cu un nod în gât. Cel puțin, așa cred. Îl țineam în pumn când m-au găsit, a spus, cu o ușoară ezitare, și s-a uitat la mine. Îmi aduce aminte de mare... de tine. De câteva zile, m-am tot ținut să ți-l dau.

Am deschis gura, să zic ceva – să-i spun că e foarte frumos, că mă simt onorată să port un lucru atât de prețios, că voi purta veșnic cu mine acea bucățică din el –, dar cuvintele mi s-au oprit în gât. Reid mă privea fascinat.

— Mulțumesc!

Îmi tresălta capul, iar emoția aceea necunoscută amenința să mă sufoce.

— Îl ador!

Acesta era adevărul. Îl adoram.

Dar nu la fel de mult cât îl adoram pe Reid.

L-am cuprins de talie și m-am lipit de pieptul lui, profund tulburată de gândul acela.

Îl iubeam.

Drace! *Chiar* îl iubeam.

Cu cât zăboveam acolo mai mult, cu atât respiram mai greu. Fiecare suflare era gâtuită și usturător de fierbinte. Aveam un atac de panică. Asta se întâmpla. Trebuia să-mi recapăt cumpătul. Să-mi adun gândurile...

Reid mi-a dat părul la o parte și atingerea lui era cât pe ce să-mi răpească și ultima fărâmă de rațiune. Buzele lui se plimbau ușor pe gâtul meu. Îmi vuia sângele în urechi.

— „Nu stărui să te părăsesc și să mă întorc de la tine."

Și-a trecut degetele pe brațul meu, cu atingeri line și unduitoare. Mi-a căzut capul pe umărul lui, am închis ochii, în timp ce buzele lui continuau să îmi mângâie gâtul.

— „Unde mergi tu, vreau să merg și eu. Unde locuiești tu, vreau să locuiesc și eu."

În clipa aceea, mi-a ieșit un geamăt din gât – atât de discordant față de cuvintele pioase rostite de el. Degetele i s-au oprit pe neașteptate și a coborât ochii spre pieptul meu care tresălta violent.

— Nu te opri, l-am implorat în șoaptă.

I-am simțit corpul cum se încordează și mi-a prins brațele într-o strânsoare nemiloasă.

— Roagă-mă, Lou, a spus, cu o voce adâncă, înfrigurată.

Sălbatică. Mi s-a aprins o flacără în pântec la auzul ei.

Am deschis gura. Jocul s-a încheiat. Era soțul meu, iar eu eram soția lui. Nu avea rost să mă mai prefac că nu îmi doresc o relație cu el. Că nu tânjesc după atenția lui, râsul lui, atingerea lui.

Doream să mă atingă. Doream să-mi fie soț în adevăratul sens al cuvântului. Îl doream.

Îl doream pe *el*.

Toată viața lui. Puteam reuși. Ne puteam scrie propriul final. La naiba cu vrăjitoarea și vânătorul de vrăjitoare. Puteam fi fericiți.

— Atinge-mă, Reid, am spus, surprinzător de calm, pentru cineva care abia respira. Atinge-mă.

A ridicat ochii de la gâtul meu și pe chip i-a apărut un zâmbet triumfător.

— Asta nu e rugăminte, Lou.

Am deschis ochii și i-am aruncat o privire furioasă. A ridicat întrebător din sprâncene, cu buzele lipite de pielea mea. S-a uitat în ochii mei. A întredeschis buzele și mi-a lăsat sărutări fierbinți pe gât și pe umăr.

Limba i se mișca încet, venerându-mă cu fiecare mângâiere, și simțeam că iau foc.

— Bine.

Gâtul trădător s-a expus sub gura lui, dar orgoliul meu refuza să cedeze atât de ușor. Dacă dorea să se mai joace puțin, eram hotărâtă să-i fac pe plac... și să câștig.

— O, brav și neprihănit Vânător, ești amabil să-mi bagi limba pe gât și mâinile pe sub fustă? Fundul meu abia așteaptă să fie strâns în palme.

S-a înecat și s-a tras înapoi, stupefiat. Mi-am arcuit spatele și mi-am lipit sânii de el, zâmbind cu gura până la urechi.

— Am întrecut măsura?

Văzând că nu îmi răspunde, am simțit cum mi se revarsă un șuvoi de dezamăgire peste focul din sânge. Mi-am ridicat privirea spre el. Avea ochii mari și – spre amărăciunea mea – era palid la față. Nu părea deloc dornic să mă siluiască. Poate că îmi supraestimasem forțele.

— Îmi pare rău, am zis, întinzând timid mâna spre fața lui. N-am vrut să te supăr.

Era ceva în privirea lui – o ezitare, un soi de rușine – care m-a oprit. Îi tremurau ușor mâinile când m-a strâns, iar pieptul îi tresălta cu viteză. Era emoționat. Ba nu – îngrozit.

Nu a durat decât o secundă ca să-mi dau seama ce se petrece: Reid *era* un Vânător neprihănit. Era un Vânător *sfânt*.

Reid nu făcuse niciodată dragoste.

Era virgin.

În ciuda aroganței pe care o afișa, era limpede că doar se prefăcea. Nu atinsese niciodată o femeie – cel puțin, nu în adevăratul sens al cuvântului. Am încercat să-mi maschez mirarea, dar mi-am dat seama că mi-a citit gândurile, după felul în care s-a întunecat la față.

I-am căutat privirea. Cum a putut Célie să-l dezamăgească în asemenea măsură? Ce însemna prima dragoste, dacă nu pipăieli stângace și descoperiri febrile?

Măcar îl învățase să sărute cum trebuie, iar pentru asta îi eram recunoscătoare. Gâtul și umărul încă îmi fremătau de la limba lui. Dar mai erau atâtea lucruri în afară de sărutări!

Încet, dar ferm, m-am așezat în poala lui și i-am prins fața în palme.

— Lasă-mă să-ți arăt.

I s-au întunecat ochii în momentul în care am urcat pe el. Mi s-a desfăcut fusta, iar vântul îmi gâdila picioarele goale, dar nu simțeam frigul. În mintea mea, exista doar Reid.

Am văzut cum îi pulsează vena de pe gât, am auzit cum i se poticnește respirația. S-a uitat întrebător în ochii mei când i-am ridicat mâinile la șireturile rochiei. Am încuviințat din cap și a tras cu atenție.

În ciuda frigului, degetele lui își păstraseră agilitatea. S-au mișcat calm până când mi-a desfăcut partea din față a rochiei, scoțând la iveală furoul subțire de dedesubt. Niciunul dintre noi nu îndrăznea să respire când a ridicat o mână și mi-a atins pielea dezgolită a sânului.

M-am lăsat în palma lui și a scos un geamăt.

Într-o clipită, mi-a dat la o parte bretelele furoului, care a căzut moale în jurul taliei. Ochii lui îmi devorau pieptul dezgolit.

Nu mă puteam abține să zâmbesc. Din câte se părea, nu era nevoie să-l învăț prea multe.

Ca să nu rămân mai prejos, i-am scos cămașa din pantaloni. Și-a tras-o peste cap, ciufulindu-și părul arămiu, apoi m-a sărutat apăsat și ne-am lipit trupurile goale unul de altul.

Din momentul acela, totul a decurs repede.

M-a ridicat cu ușurință în brațe și mi-am aruncat rochia cât colo.

Ochii lui mă ardeau – pupilele dilatate, albastrul din jur abia se mai vedea – în timp ce îmi admira abdomenul, coapsele, sânii. Și-a

înfipt degetele în șoldurile mele, dar nu suficient de tare. Voiam – *tânjeam* – să mă strângă mai tare, mai aproape de el.

— Ești atât de frumoasă! a murmurat.

— Taci, Vânătorule!

Cuvintele au ieșit mai mult ca un icnet. Mi-am încolăcit brațele de gâtul lui și mi-am unduit șoldurile pe lângă el. Șoldul lui s-a întins imediat spre mine și Reid a scos un geamăt. L-am prins de umeri, ca să-l domolesc.

— Așa.

M-am lăsat pe spate și am făcut semn spre locul în care ni se uneau trupurile. Priveam împreună, în timp ce mă frecam de el – ușor, fără grabă, în sus și în jos, într-un ritm agonizant.

A încercat să grăbească lucrurile – mâinile lui bâjbâiau disperate, stăruitoare –, dar m-am împotrivit, mi-am lipit trupul fierbinte de pieptul lui și l-am mușcat de locul acela sensibil, unde gâtul se unește cu umărul. A tresărit și a gemut iar.

— Așa atingi o femeie, am zis și m-am împins în el cu mai mare putere, ca să-i demonstrez, luându-i o mână și ducându-i-o între picioarele mele. Așa mă atingi *pe mine*.

— Lou, a zis, cu glas sugrumat.

— Ăsta e locul, am spus și i-am ghidat degetele, abia respirând la atingerea lui.

Îmi tresălta pieptul în timp ce el continua mișcarea pe care i-o arătasem. S-a aplecat deodată în față și mi-a luat sânul în gură. Am scos un geamăt. Limba lui era fierbinte și nepotolită. O poftă profundă și delicioasă s-a strâns prea repede în pântecul meu.

— O, Doamne, Reid...

Auzindu-și numele, m-a mușcat ușor.

Am cedat complet, pierdută între plăcere și durere. Brațele lui s-au strâns în jurul meu în momentul orgasmului, iar buzele lui mi-au strivit gura, vrând parcă să-mi devoreze țipetele.

Nu mi-a ajuns.

— Pantalonii, am zis, chinuindu-mă disperată să-i desfac șireturile și sărutându-l printre răsuflări. Scoate-i. Acum.

S-a supus imediat și m-a ridicat cu stângăcie, ca să-i poată scoate de pe el. După ce i-a aruncat, s-a uitat la mine, nerăbdător și încă palid, cum încalec din nou pe el. Am rânjit și l-am mângâiat senzual cu un deget de sus și până jos, savurând senzația trupurilor noastre înlănțuite. S-a înfiorat, iar ochii îi străluceau de dorință.

— Cu altă ocazie, am spus, împingându-l ușor în bordura acoperișului, o să-ți arăt cât de spurcată e, într-adevăr, gura mea.

— Lou, a gemut el, implorator.

Dintr-o singură mișcare grațioasă, am coborât peste el și l-am împlântat în mine.

A închis ochii și a zvâcnit din tot corpul în momentul în care s-a înfipt mai adânc în mine, până la capăt. Aș fi țipat – era prea adânc –, dar n-am făcut-o. Nu puteam. Era dureros, dar, când s-a retras și a intrat din nou, durerea s-a transformat în altceva, ceva pătrunzător, adânc și avid. Ceva înfometat. Mă umplea cu desăvârșire, iar felul în care se mișca... Am lăsat capul pe spate și m-am pierdut în acea senzație. În el.

Dorința mă amețea și nu mă puteam opri să-l sărut, să-mi bag degetele în părul lui, să-mi înfig unghiile în brațele lui. Era dureros acest dor care zvâcnea în pieptul meu. Mistuia, spulbera și întrecea tot ce cunoscusem vreodată.

M-a cuprins cu un braț de talie, s-a întors cu mine și m-a țintuit sub el. Mi-am arcuit spatele – disperată să fiu mai aproape, să mă eliberez de dorința care creștea în mine – și mi-am încolăcit picioarele în jurul spatelui său transpirat. A vârât mâna între noi în momentul în care a accelerat ritmul și picioarele mele s-au încordat. Mă atingea exact așa cum îi arătasem, mă mângâia hotărât și neobosit. A scos un mic mârâit.

— Lou...

Am simțit cum se încordează totul în mine și m-am agățat de el, în clipa în care m-a adus pe culmile plăcerii. Cu o ultimă zvâcnire, s-a prăbușit peste mine, abia respirând.

Am rămas așa câteva minute, fără să simțim frigul. Ne uitam pierduți unul la celălalt. Pentru prima oară în viața mea, nu-mi găseam cuvintele. Dorul chinuitor din piept era încă acolo – mai intens decât înainte –, dar eram neajutorată în fața lui. Cu desăvârșire neajutorată.

Cu toate acestea... mă simțeam mai ocrotită ca niciodată.

Într-un final, când Reid a ieșit din mine, nu mi-am putut stăpâni o grimasă.

A observat-o. M-a prins imediat de bărbie și s-a uitat la mine cu ochi mari și neliniștiți.

— Te-am rănit?

Am încercat să mă târăsc de sub el, dar era prea greu. Dându-și seama ce vreau, s-a ridicat pe coate și mi-a făcut loc, după care s-a trântit pe spate. M-a tras peste el.

— E un pas mic între plăcere și durere.

L-am sărutat pe piept, atingându-i ușor pielea cu dinți – până când l-am mușcat pe neașteptate. A scos un șuierat și a strâns brațele în jurul meu. Când am ridicat capul însă și m-am uitat la el, nu am văzut durere în ochii lui, ci dorință. Mi-a tresăltat inima în piept.

— E o durere plăcută, am spus, zâmbind, și i-am tras un bobârnac peste nas. Te-ai descurcat excelent.

MONSIEUR BERNARD

Lou

SĂRBĂTOAREA SFÂNTULUI NICOLAE ERA ÎN TOI când eu și Reid am ieșit din patiseria lui Pan, a doua zi dimineața. Îmi cumpărase altă pelerină – roșie, de data aceasta. Foarte potrivită. Dar refuzam să las incidentul de la fierărie să-mi strice buna dispoziție. M-am uitat la Reid, zâmbitoare, și mi-am adus aminte de senzația fulgilor de zăpadă pe piele. A vântului prin păr.

Restul nopții noastre fusese la fel de memorabil. La rugămintea mea, acceptase să rămânem în mansardă, astfel că profitasem din plin de ultima mea noapte petrecută acolo. Nu aveam să mă mai întorc vreodată la Soleil et Lune.

Îmi găsisem un nou cămin.

Felul în care Reid își lingea glazura de pe degete... M-a trecut un fior de plăcere prin pântec.

A întors privirea spre mine, cu un zâmbet la colțul gurii.

— De ce te uiți la mine așa?

Am ridicat dintr-o sprânceană, i-am dus arătătorul la gură și apoi i-am lins încet resturile de glazură. Mă așteptam să facă ochii mari și să se uite în jur, să roșească și să strângă din dinți, dar a rămas imperturbabil, de data asta. Ba chiar a avut tupeul să chicotească.

— Ești de-a dreptul nesătulă, *madame* Diggory.

Încântată, m-am ridicat pe vârfuri și l-am sărutat pe nas – după care i-am tras și un bobârnac.

— Nici nu-ți imaginezi. Mai am *atâtea* să te învăț, Vânătorule!

A rânjit la auzul numelui de alint, mi-a sărutat mâna, apoi mi-a prins brațul sub al lui.

— Chiar că ești păgână.

— Ce sunt?

S-a îmbujorat și a întors privirea sfios.

— Așa îți spuneam la început. În mintea mea.

Am izbucnit în hohote de râs, fără să-mi pese de trecători.

— Nu mă surprinde. Cum ai fi putut să-mi spui... pe nume?

— Nici tu nu-mi spuneai pe nume.

— Din cauză că ești îngrozitor de scorțos!

O pală de vânt a zburătăcit un afiș pătat al Ye Olde Sisters, după care l-a lăsat să cadă la loc în zăpadă. Am călcat pe el, fără să mă opresc din râs.

— Haide! Trebuie să ne grăbim, dacă vrem să prindem spectacolul arhi...

L-am văzut cum mijește ochii și se uită atent la ceva în spatele meu. Cuvintele mi-au înghețat pe buze. M-am întors și am văzut-o pe *madame* Labelle, care venea hotărâtă în direcția noastră.

— Drace!

— Sst! m-a mustrat Reid.

— Nu cred s-o ofenseze o înjurătură. E matroană de bordel. Crede-mă, nici nu ne imaginăm ce i-au auzit urechile.

Purta altă rochie, care îi scotea în evidență ochii albaștri, superbi, iar părul roșu îi era prins la spate cu un pieptene cu perle. Am simțit cum se pornește un zumzet sâcâitor în capul meu, la vederea ei. Ca o mâncărime de care nu poți să scapi.

— Louise, scumpa mea! Mă bucur nespus să te revăd! a exclamat și mi-a strâns în palme mâna rămasă liberă. *Chiar* speram să ne întâlnim.

A tăcut brusc în momentul în care mi-a văzut inelul de sidef de pe deget. M-am agățat mai bine de brațul lui Reid. Gestul meu nu a trecut neobservat.

Madame Labelle s-a uitat la inel, apoi la noi doi. A făcut ochii mari și a deschis gura, în timp ce-i studia fața lui Reid. Soțul meu a început să se foiască, evident stânjenit de privirile ei stăruitoare.

— Te putem ajuta cu ceva, *madame*?

— Căpitanul Reid Diggory, a spus ea, rostind cuvintele lent, ca și când le gusta pentru prima oară, iar ochii albaștri îi străluceau de uimire. Nu am avut ocazia să facem cunoștință oficial. Sunt *madame* Helene Labelle.

Reid i-a aruncat o privire încruntată.

— Te țin minte. Ai încercat să-mi cumperi soția pentru bordelul dumitale.

Femeia îl sorbea din priviri, părând să nu remarce ostilitatea din tonul lui.

— Numele dumitale înseamnă „cel pierdut", nu-i așa?

M-am uitat la ei și zumzetul din cap s-a întețit. A devenit mai agasant. Întrebarea ei era stranie și neașteptată. Reid nu părea foarte sigur cum ar trebui să răspundă.

— Așa cred, a mormăit, în cele din urmă.

— Ce dorești, *madame*? am întrebat-o, suspicioasă.

O cunoșteam suficient de bine pe această femeie cât să-mi dau seama că urmărea altceva decât să stea la palavre cu noi.

Se citea un soi de disperare în ochii ei în momentul în care s-a uitat la mine – o patimă șocant de familiară.

— Are inimă bună, Lou? E bărbat cumsecade?

Reid s-a crispat la auzul întrebării jignitor de personale, iar zumzetul din capul meu a început să prindă contur. M-am mai uitat o dată la ei doi și am remarcat albastrul identic al ochilor.

Drăcia dracului!

Am simțit că mi se sfâșie inima în piept. Mă uitasem suficient de mult în ochii lui Reid cât să-i recunosc pe fața altcuiva.

Madame Labelle era mama lui.

— Este, am murmurat, abia auzindu-mi șoapta în vacarmul târgului – în bubuitul inimii mele.

A suspinat și ochii albaștri și expresivi s-au închis. Apoi s-au redeschis brusc și m-au fixat cu o privire tulburător de pătrunzătoare.

— Dar el te cunoaște, Lou? Te cunoaște *cu adevărat*?

Mi-a înghețat sângele în vene. Dacă *madame* Labelle nu avea grijă ce spune, curând urma să purtăm o cu totul altă discuție. M-am uitat în ochii ei și i-am transmis un avertisment nerostit.

— Nu știu despre ce vorbești.

— Am înțeles, a spus ea, cu ochii mijiți.

Nu m-am putut abține și m-am uitat la Reid. Nedumerirea de pe chipul lui se transformase în iritare. Judecând după maxilarul încleștat, nu-i făcea deloc plăcere că vorbeam despre el ca și când n-ar fi de față. A deschis gura – probabil ca să întrebe ce naiba se întâmplă –, dar i-am luat-o înainte.

— Hai să mergem, Reid!

I-am aruncat lui *madame* Labelle o ultimă privire disprețuitoare, după care i-am întors spatele. M-a prins de mână – de mâna pe care aveam Inelul Angelicăi.

— Poartă-l mereu, Lou, dar ai grijă să nu-l vadă ea.

Am încercat să-mi smulg mâna, dar mă strângea ca într-o menghină.

— E aici, în oraș.

Reid s-a apropiat de ea, cu pumnii încleștați.

— Dă-i drumul, *madame*!

Ea m-a strâns cu și mai mare putere. Înainte să poată reacționa, Reid i-a desfăcut degetele cu forța. *Madame* Labelle a tresărit de durere, dar nu s-a lăsat descurajată și a continuat să strige după noi.

— Să nu-l scoți de pe deget!

I se citea spaima în ochi chiar și de la distanță, chiar și după ce vocea abia i se mai auzea.

— N-o lăsa să-l vadă cu niciun preț!

— Ce dracu' a fost asta? a mârâit Reid, strângându-mă de braț mai tare decât era nevoie.

Nu i-am răspuns. Îmi era imposibil. Cuvintele lui *madame* Labelle încă îmi vuiau în minte. Pe neașteptate, s-a făcut lumină în capul meu. *Madame* Labelle era vrăjitoare. Sigur era. Interesul pentru Inelul Angelicăi, cunoștințele despre puterile acestuia, despre mama, despre *mine* – asta era singura explicație.

Dar revelația îmi aducea mai multe întrebări decât răspunsuri. Nu mă puteam concentra la ele – nu mă puteam concentra la nimic, în afară de spaima covârșitoare care mă sufoca și de sudoarea rece care mi se prelingea pe piele. M-am uitat speriată în jur și m-a trecut un fior. Reid spunea ceva, dar nu-l auzeam. Auzeam doar vâjâitul din urechi.

Mama era în oraș.

SĂRBĂTOAREA SFÂNTULUI NICOLAE nu mai avea niciun farmec pentru mine, în timp ce mergeam spre Turnul Vânătorilor. Brazii nu-mi mai păreau la fel de frumoși. Focul de tabără nu mai ardea la fel de viu. Nici mâncarea nu mă mai atrăgea, iar mirosul insuportabil de pește mă sufoca.

Reid m-a asaltat cu întrebări pe drumul de întoarcere. Când s-a lămurit că nu am ce răspunsuri să-i dau, a tăcut. Nu îndrăzneam să-i cer iertare. Abia reușeam să-mi ascund tremurul degetelor, dar știam că oricum observase.

Nu te-a găsit.

Nu te va găsi.

Am repetat la nesfârșit aceste încurajări în minte, dar n-am reușit să mă liniștesc.

În scurt timp, ne-a apărut în față Saint-Cécile și am oftat de ușurare. Oftatul însă s-a transformat în țipăt, în clipa în care am zărit o mișcare furișă pe aleea de lângă noi.

A tresărit și Reid, dar s-a calmat imediat.

— Stai liniștită. E doar un cerșetor, a spus, cu un pufnet exasperat.

Dar nu era doar un cerșetor. Mi s-au înmuiat picioarele în momentul în care m-am uitat mai atent... și am recunoscut fața și ochii albicioși care se uitau la mine din întuneric.

Monsieur Bernard.

Stătea ghemuit lângă o pubelă și ținea în gură ceea ce părea a fi un animal mort. Pielea – cândva acoperită de propriul sânge – i se înnegrise, iar contururile corpului erau aproape nedeslușite. Încețoșate. Ca și când se transformase într-o umbră vie.

— Dumnezeule mare...

Reid a făcut ochii mari. M-a tras în spatele lui și a scos Balisarda din banduliera de sub tunică.

— Stai pe loc!

— Nu! am strigat, strecurându-mă pe sub brațul lui, și m-am pus în fața pumnalului. Lasă-l în pace! Nu face rău nimănui!

— Uită-te la el, Lou!

— E inofensiv! am zis, trăgându-l de braț. Nu te atinge de el!

— Nu-l putem lăsa aici...

— Dă-mi voie să vorbesc cu el, l-am rugat. Poate e de acord să se întoarcă în Turn, împreună cu mine. L-am vizitat mereu, când era la infirmerie. Poate mă ascultă.

Reid s-a uitat îngrijorat la noi.

— Nu te îndepărta de mine, a zis, îngândurat, după câteva secunde. Dacă vrea să-ți facă vreun rău, treci imediat în spatele meu. Ai înțeles?

Mi-aș fi dat ochii peste cap, dacă n-aș fi fost atât de speriată.

— Pot să-mi port și singură de grijă, Reid.

M-a apucat de mână și a ridicat-o la pieptul lui.

— *Am un pumnal care străpunge magia. Ai înțeles?*

Am înghițit în sec și am încuviințat din cap.

Bernie se uita la noi cu ochi goi.

— Bernie? am spus, zâmbitoare, amintindu-mi de cuțitul lui Andre, pe care îl ascunsesem în gheață. Îți mai aduci aminte de mine, Bernie?

Nimic.

Am întins mâna și am zărit o sticlire în ochii lui goi, în momentul în care i-am atins pielea. Pe neașteptate, a țâșnit de lângă pubelă și s-a repezit la mine. Am scos un țipăt și m-am tras înapoi, dar mi-a prins mâna ca într-o menghină. Pe față, i-a apărut un rânjet înfiorător.

— Vin după tine, scumpo.

Fiori de groază pură m-au trecut prin toată ființa. M-au paralizat.

Vin după tine, scumpo... scumpo... scumpo...

Reid m-a tras înapoi, cu un mârâit, și i-a răsucit cu brutalitate brațul lui Bernie. Acesta a holbat ochii negri ca smoala și am reușit să-mi smulg mâna din strânsoare. Imediat ce n-a mai existat contact între noi, corpul lui Bernie s-a înmuiat ca o păpușă de cârpă.

Cu toate acestea, Reid l-a înjunghiat.

În clipa în care i-a implântat pumnalul în piept, umbrele care îi învăluiau pielea s-au topit și, în urma lor, a apărut adevăratul *monsieur* Bernard.

Mi s-a întors stomacul pe dos în timp ce mă uitam la pielea cadaverică, la părul cărunt și la ridurile din jurul gurii. Doar ochii albicioși rămăseseră neschimbați. Orbi. Horcăia și tușea în timp ce, din piept, îi curgea sânge – roșu și curat, de data aceasta. Am îngenuncheat lângă el și i-am strâns mâinile. Îmi șiroiau lacrimile pe obraz.

— Îmi pare rău, Bernie!

A întors ochii spre mine pentru ultima oară. Apoi i-a închis.

CĂRUȚELE CU COVILTIR ale Ye Olde Sisters erau adunate în fața bisericii, dar aproape că nu le vedeam. Ca și când mă aflam în alt corp și pluteam în tăcere pe deasupra mulțimii.

Bernie murise. Mai rău decât atât – fusese vrăjit de mama.

Vin după tine, scumpo.

Cuvintele astea îmi sunau și răsunau în minte. La nesfârșit. Inconfundabile.

M-a trecut un fior când mi-am reamintit cum se însufleți se Bernie la atingerea mea. Cum mă urmărea cu atenție în infirmerie. În naivitatea mea, îmi închipuisem că a vrut să-și pună capăt suferinței când se aruncase pe fereastră. Dar evadarea lui... avertismentul lui *madame* Labelle...

Momentul ales nu putea fi o pură coincidență. Bernie voia să ajungă la mama.

Reid n-a scos o vorbă când am intrat în camera noastră. Moartea lui Bernie părea să-l fi zdruncinat și pe el. Obrazul lui auriu căpătase o paloare pământie și îi tremurau ușor mâinile în momentul în care a deschis ușa dormitorului. Moartea. Mă urmărea pretutindeni. Îi atingea pe toți cei care îmi erau dragi. Era limpede că nu puteam fugi de ea. Că nu mă puteam ascunde de ea. Coșmarul acesta nu avea să se sfârșească niciodată.

După ce Reid a închis ușa, mi-am scos pelerina și rochia mânjită de sânge și am aruncat cuțitul lui Andre în sertarul biroului. Abia așteptam să-mi șterg urmele de sânge de pe piele. Cuțitul nu avea cum să mă protejeze. Nu de mama, cel puțin. Mi-am tras pe cap o rochie curată, chinuindu-mă în zadar să-mi ascund degetele tremurânde. Reid mă privea cu buzele strânse, iar tăcerea lui îmi dădea de înțeles că nu o să-mi acorde niciun răgaz.

— Ce-i? am întrebat, trântindu-mă pe pat, oboseala învingând orice rămășiță de orgoliu.

De data asta, privirea nu i s-a îmblânzit.

— Îmi ascunzi ceva.

Nu aveam puterea să port o asemenea discuție acum. Nu după întâlnirea cu *madame* Labelle și Bernie. Nu după ce aflasem, cu groază, că mama știa unde sunt.

M-am întins pe pernă. Îmi simțeam pleoapele grele.

— Normal. Ți-am spus asta când eram la Soleil et Lune.

— Ce-a vrut să spună *madame* Labelle când te-a întrebat dacă te cunosc *cu adevărat*?

— Cine poate ști? am zis, cu un zâmbet stins. Femeia e nebună de legat.

A făcut ochii mici și a arătat spre Inelul Angelicăi, de pe degetul meu.

— A pomenit ceva de inel. Ea ți l-a dat?

— Nu știu, am șoptit.

Și-a trecut o mână prin păr, devenind mai agitat cu fiecare secundă care trecea.

— *Cine* vine după tine?

— Te rog, Reid...

— Te pândește vreun pericol?

— N-am chef să vorbesc de...

A izbit cu pumnul în birou și unul dintre picioare s-a crăpat.

— Spune-mi adevărul, Lou!

M-am îndepărtat de el instinctiv. Dându-și seama că m-a speriat, s-a calmat și a îngenuncheat în fața mea, cu o privire plină de emoții nerostite – de teamă. M-a prins de mâini, de parcă erau frânghia lui de salvare.

— Nu te pot proteja, dacă nu mă lași, a spus el, rugător. Indiferent despre ce-ar fi vorba, indiferent ce te-a speriat atât de tare, poți să-mi spui. E vorba de mama ta? Te caută?

Nu-mi puteam stăpâni lacrimile. Mă uitam la el și simțeam o spaimă cum nu mai trăisem vreodată. Trebuia să-i spun adevărul. Acum. Aici.

Era timpul.

Dacă mama știa unde sunt, și Reid era în pericol. Morgane n-ar șovăi să ucidă un Vânător, mai ales dacă acesta îi stătea în cale. Nu-l puteam lăsa să fie luat pe neașteptate. Trebuia să fie pregătit.

Am încuviințat încet din cap.

S-a posomorât. Mi-a luat fața în palme și mi-a șters lacrimile cu o tandrețe care contrasta izbitor cu ferocitatea din ochii lui.

— N-o las să te mai rănească, Lou. O să te apăr. N-o să pățești nimic.

Am clătinat cu amărăciune din cap, iar lacrimile au început să-mi curgă și mai năvalnic.

— Trebuie să-ți mai spun ceva.

Mi s-a încleștat gâtul, ca și când întregul meu corp se răzvrătea împotriva a ceea ce avea să urmeze. De parcă știa ce soartă îl așteaptă la finalul destăinuirii. Mi-am înghițit nodul din gât și am început să vorbesc, înainte să mă răzgândesc:

— Adevărul este...

În clipa aceea, s-a deschis ușa și, spre uluirea mea, a intrat arhiepiscopul.

Reid s-a ridicat imediat și a făcut o plecăciune, pe fața lui citindu-se aceeași uluire – dar și precauție.

— Domnule?

Ochii arhiepiscopului ne măsurau, aprigi și sfredelitori.

— Adineauri am primit vestea de la Garda Regală. Zeci de femei s-au adunat în fața palatului și regele Auguste e îngrijorat. Du-te repede și gonește-le. Ia cât mai mulți Vânători cu tine.

Reid șovăia.

— Avem dovada că e vorba de magie, domnule?

Nările arhiepiscopului au fremătat.

— Și ce propui, să stăm cu mâinile în sân până aflăm?

Reid s-a întors spre mine, nehotărât. Am înghițit în sec și i-am făcut semn să plece.

Cuvintele pe care nu apucasem să le rostesc mi-au rămas în gât, sufocându-mă.

— Du-te.

S-a aplecat și mi-a strâns mâna.

— Îmi pare rău! Îl trimit pe Ansel să stea cu tine până când...

— Nu-i nevoie, a zis arhiepiscopul, tăios. Stau eu cu ea.

Ne-am uitat unul la altul, cu gura căscată.

— Eminența Voastră?

— Am ceva urgent de discutat cu ea.

Mâna lui Reid zăbovea pe genunchiul meu tremurător.

— Eminența Voastră... dacă nu sunt prea îndrăzneț, se poate să amânați această discuție? A avut o zi grea și încă nu și-a revenit după...

Arhiepiscopul l-a săgetat cu privirea.

— Nu, nu se poate. În timp ce tu stai în genunchi și te contrazici cu mine, pot muri oameni. Poate să moară *regele*.

Pe chipul lui Reid a apărut o expresie încrâncenată.

— Da, domnule.

A strâns din dinți, mi-a dat drumul la mână și m-a sărutat ușor pe frunte.

— Vorbim mai târziu. Promit.

L-am privit cum se duce spre ușă, cu inima apăsată de o presimțire neagră. S-a oprit în prag și s-a întors spre mine.

— Te iubesc, Lou.

Și dus a fost.

YE OLDE SISTERS

Lou

AM RĂMAS CÂTEVA CLIPE CU OCHII AȚINTIȚI LA ușa deschisă și abia apoi mi-am dat seama ce-a spus.

Te iubesc, Lou.

Un torent de căldură mi s-a revărsat din cap și până-n picioare, alungând spaima care mă măcina. Mă iubea. Mă iubea.

Asta schimba întreaga situație. Dacă mă iubea, n-o să-i mai pese că sunt vrăjitoare. O să mă iubească oricum. O să mă înțeleagă. O să mă protejeze *cu adevărat.*

Dacă mă iubea.

Uitasem cu desăvârșire de arhiepiscop, până când mi-a întrerupt șirul gândurilor.

— L-ai amăgit.

M-am întors nedumerită spre el.

— Poți să pleci.

Cuvintele nu au ieșit la fel de tăioase pe cât mi-aș fi dorit. Câteva lacrimi încă îmi alunecau pe obraji, dar le-am șters numaidecât. Nu voiam altceva decât să mă bucur de căldura îmbătătoare care mă cuprinsese.

— Nu e nevoie să stai cu mine. Mai e puțin și începe spectacolul.

Nu s-a clintit din loc și și-a continuat ideea, ca și când nu m-ar fi auzit.

— Ești o actriță bună. Firește, ar fi trebuit să mă aștept la asta, dar n-o să mă fac de rușine lăsându-mă păcălit de două ori.

Balonul meu de fericire a început să se dezumfle.

— S-ar zice că ții sincer la el.

S-a dus la ușă și a închis-o cu un brânci care nu prevestea nimic bun. Am sărit în picioare și m-am uitat la sertarul în care pusesem cuțitul lui Andre.

— Dar știm amândoi că așa ceva nu e posibil, a adăugat, strâmbând din buze.

M-am apropiat de birou. Chiar dacă Reid avea încredere totală în patriarhul său, eu eram mai precaută. Încă avea în ochi sticlirea aceea vicleană și nu intenționam să mă las încolțită.

Parcă citindu-mi gândurile, s-a oprit – și a făcut câțiva pași, în așa fel încât să se poziționeze în fața sertarului. Mi s-a uscat gura.

— Țin sincer la el. E soțul meu.

— „Și a fost aruncat afară balaurul cel mare, acel șarpe bătrân, numit Diavol și Satan, care înșală întreaga lume," a recitat el, cu ochi strălucitori. *Tu* ești șarpele, Louise. O năpârcă. Și n-o să te las să-l distrugi pe Reid. Nu mai pot sta cu mâinile în sân și...

S-a auzit o bătaie la ușă. S-a răsucit încruntat spre ea, într-un vârtej de purpuriu și galben.

— Intră!

A vârât capul un paj.

— Mă iertați, Eminența Voastră, dar toată lumea vă așteaptă afară.

— Știu și eu asta! s-a răstit arhiepiscopul. Voi veni imediat să fiu martor la spectacolul hedonistic, dar, mai întâi, am ceva de rezolvat aici.

Surd la mustrarea arhiepiscopului, băiatul se legăna pe călcâie, abia stăpânindu-și nerăbdarea. Îi luceau ochii de bucurie.

— Stă să înceapă spectacolul, Eminența Voastră. Mi s-a zis să vă anunț. Mulțimea dă să se agite.

Un mușchi a început să zvâcnească pe falca arhiepiscopului. Când, în sfârșit, și-a îndreptat spre mine ochii de gheață, i-am arătat ușa și am rostit o rugăciune de mulțumire în gând.

— Nu-i frumos să lăsați oamenii să vă aștepte.

A zâmbit, dezvelindu-și dinții.

— Insist să mă însoțești.

— Nu e necesar...

— Aiurea.

A întins mâna, m-a prins de braț și mi l-a băgat pe sub al lui. Am tresărit la atingerea lui, dar nu avea rost să mă împotrivesc. Câteva secunde mai târziu, mă târa după el pe culoar.

— I-am promis lui Reid că stau cu tine și o să mă țin de cuvânt.

MULȚIMEA FORFOTEA în jurul căruțelor – mâncând dulciuri și strângând la piept pachete învelite în hârtie maron – cu nasurile roșii după o zi de târguieli în frig. Arhiepiscopul i-a salutat pe toți, făcându-le cu mâna, dar s-a oprit brusc în momentul în care a dat cu ochii de trupa pestriță de artiști de pe treptele catedralei.

Și nu era singurul. Cei care nu se delectau cu pricomigdale și alune șușoteau indignați, cu palmele la gură. Un cuvânt răsuna mai des decât celelalte, un zvon purtat de colo-colo de adierea vântului.

Femei.

Toți artiștii din trupă erau femei.

Și nu femei oarecare. Deși erau de toate vârstele, de la babe la fetișcane, toate aveau alura grațioasă specifică artiștilor. Mândre și drepte, dar în același timp mlădioase. Urmăreau freamătul mulțimii cu zâmbete ghidușe. Își intraseră deja în rol, cu toate că nu începuse spectacolul. Cea mai tânără, care nu avea mai mult de treisprezece ani, i-a făcut cu ochiul unui bărbat de două ori mai în vârstă. Săracul era cât pe ce să se înece cu floricele de porumb.

N-am idee la ce s-o fi așteptat idioții ăștia. Trupa se numea Ye Olde *Sisters*[1].

— Abominabil, a bombănit arhiepiscopul și s-a oprit în capul treptelor, cu o grimasă dezgustată pe față. Nicio femeie n-ar trebui să practice o meserie atât de rușinoasă.

Am zâmbit disprețuitor și mi-am tras brațul de sub al lui. Nu s-a opus.

— Se zvonește că sunt foarte talentate.

La auzul vorbelor mele, cea mai tânără s-a întors spre noi. S-a uitat în ochii mei și, pe chip, i-a apărut un zâmbet poznaș. Cu un gest arogant, și-a dat pe spate părul de culoarea grâului și a ridicat mâinile spre mulțime.

— *Joyeux Noël à tous!* A sosit oaspetele de onoare! Vă rugăm să faceți liniște, ca să putem începe reprezentația!

Mulțimea a tăcut și toți ochii s-au întors, curioși, spre ea. A făcut o pauză, cu brațele larg deschise, savurând atenția de care se bucura. Pentru o persoană de vârstă atât de fragedă, avea o stăpânire de sine ieșită din comun. Până și arhiepiscopul o privea hipnotizat. La semnalul ei, celelalte artiste au zbughit-o într-una dintre căruțe.

— Toți cunoaștem povestea Sfântului Nicolae, aducătorul de daruri și ocrotitorul copiilor, a spus ea, învârtindu-se în cerc, cu brațele desfăcute. Știm că măcelarul diabolic, Père Fouettard, i-a ademenit pe frații nesăbuiți în prăvălia sa și i-a tăiat în bucăți.

A tăiat aerul cu o mână, imitând un cuțit. Oamenii aflați în apropierea ei s-au dat înapoi, scandalizați.

— Știm că a sosit Sfântul Nicolae și l-a înfrânt pe Père Fouettard. Știm că i-a reînviat pe copii și i-a trimis nevătămați la casele lor, a continuat fata, cu o înclinare a capului. Cunoaștem această poveste. O prețuim. De aceea, ne adunăm an de an și îl sărbătorim pe Sfântul Nicolae. Astăzi însă vă oferim o poveste diferită.

---

[1] Suratele (lb. eng.).

A făcut iarăși o pauză, cu un zâmbet răutăcios pe buze.

— Mai puțin răspândită și mai sumbră, dar este povestea unui om sfânt. Îl vom numi Arhiepiscop.

Arhiepiscopul a înlemnit lângă mine, în clipa în care o femeie a ieșit din căruță, îmbrăcată în odăjdii identice cu ale lui. Până și nuanțele de purpuriu și auriu erau aceleași. Femeia avea o mină severă, cu fruntea încruntată și buzele strânse.

— A fost odată, ca niciodată, a început tânăra povestitoare cu o voce melodioasă, într-un orășel îndepărtat sau nu foarte îndepărtat, cum se întâmplă în cazul de față, un băiețel orfan, trist și ignorat, care și-a găsit chemarea în a îndeplini lucrarea lui Dumnezeu.

Cu fiecare cuvânt, femeia care îl întruchipa pe arhiepiscop mai făcea un pas, ridicând trufaș bărbia. Adevăratul arhiepiscop stătea ca o stană de piatră. I-am aruncat o privire. Se uita fix la tânăra povestitoare, vizibil mai palid acum. M-am încruntat.

Falsul arhiepiscop a aprins un chibrit și l-a ridicat în dreptul ochilor, privindu-l cum fumegă și arde cu o iuțeală tulburătoare. Povestitoarea a coborât tonul, până ce vocea ei s-a transformat într-o șoaptă dramatică:

— Cu sufletul plin de credință și înflăcărare, el îi vâna pe cei păcătoși și îi aduna spre a-i arde pe rug, drept pedeapsă pentru faptele lor rele... căci Bunul Dumnezeu nu îngăduia magia.

Presimțirea mea de mai devreme a revenit, de zece ori mai puternică. Se întâmpla ceva necurat aici.

S-a stârnit zarvă pe stradă și privirile spectatorilor s-au întors într-acolo. Soseau Vânătorii. Reid venea călare în frunte, iar Jean Luc îl urma îndeaproape. Când s-au mai apropiat, le-am văzut limpede figurile îngrijorate, dar căruțele trupei – și spectatorii – blocau strada. Au descălecat în grabă. Am vrut să mă duc la ei, dar arhiepiscopul m-a prins de braț.

— Stai aici.

— Pardon?

A clătinat din cap, fără să-și dezlipească ochii de la fața povestitoarei.

— Stai aproape de mine.

Gravitatea din tonul lui mi-a oprit picioarele și mi-a adâncit neliniștea. Mă ținea de braț cu o mână transpirată și rece.

— Orice s-ar întâmpla, nu pleca de lângă mine. Ai înțeles?

Se întâmpla ceva *foarte* necurat aici.

Falsul arhiepiscop a ridicat brațul și a strigat:

— Pe vrăjitoare să n-o lași să trăiască!

Povestitoarea s-a aplecat, cu o sticlire diabolică în ochi, și a dus mâna la gură, de parcă ar fi împărtășit un secret.

— A uitat însă că Dumnezeu a îndemnat oamenii la iertare. Așa că Soarta, iubită vicleană și crudă, i-a pregătit alt sfârșit acestui bărbat însetat de sânge.

Din căruță a coborât o femeie înaltă și elegantă, cu ten cafeniu. Roba ei neagră fâlfâia în vânt, în timp ce-i dădea roată falsului arhiepiscop, dar acesta nu avea ochi pentru ea. Adevăratul arhiepiscop m-a strâns mai tare de mână.

— O frumoasă vrăjitoare, deghizată în tânără domniță, l-a ispitit în scurt timp pe bărbatul virtuos pe calea Satanei.

Din trăsură a ieșit o a treia femeie, îmbrăcată într-o robă orbitor de albă. A dat un strigăt și falsul arhiepiscop a luat-o la fugă spre ea.

— Ce se petrece? am șoptit, dar bătrânul patriarh nu m-a băgat în seamă.

Falsul arhiepiscop și femeia în alb se mișcau senzual unul în jurul celuilalt. Ea l-a mângâiat pe obraz, iar el a tras-o la pieptul lui. Soarta îi urmărea cu un zâmbet sinistru. Spectatorii au început să șușotească, uitându-se când la actrițe, când la arhiepiscop. Reid a renunțat să-și mai croiască drum printre ei. Stătea pironit în loc și urmărea spectacolul cu ochii mijiți. Au început să-mi țiuie urechile.

— Și-a uitat legământul de credință și a dus-o în patul lui, i-a venerat trupul – linia grațioasă a gâtului.

Spunând acestea, povestitoarea a ridicat capul spre arhiepiscop și i-a făcut cu ochiul. M-am albit la față și m-am uitat atent la pielea ei ca fildeșul, la strălucirea tinerească pe care o degaja. La ochii ei ireal de verzi, ce-mi păreau cunoscuți. Ca două smaralde.

Țiuitul din urechi a devenit mai puternic și mi s-a întunecat mintea. Picioarele mi s-au înmuiat.

Falsul arhiepiscop și femeia în alb s-au îmbrățișat, în murmurele indignate ale mulțimii. Povestitoarea a chicotit.

— Ea l-a așteptat să înfăptuiască păcatul, pentru a-i dezvălui cine e și magia care i-a pângărit patul. Apoi a fugit și s-a făcut nevăzută în noapte. Amarnic i-a blestemat el părul argintiu și pielea ca de lapte!

Femeia în alb a chicotit și s-a smuls din brațele falsului arhiepiscop. Acesta s-a prăbușit în genunchi, cu pumnii ridicați spre cer, iar ea a fugit înapoi în căruță.

Păr argintiu. Piele ca de lapte.

M-am întors încet spre arhiepiscop și inima îmi bubuia în urechi. Îmi strângea mâna cu asemenea forță, încât mă durea.

— Ascultă-mă, Louise...

— Nu mă atinge! am zis și m-am smucit, cu un mârâit.

Vocea povestitoarei răsuna tot mai tare.

— Din acea noapte, s-a străduit să uite, dar, vai, Soarta încă îi păstra surprize nebănuite!

Femeia în alb a revenit, de data asta, însărcinată. A făcut câteva piruete grațioase și, dintre faldurile rochiei, a scos un bebeluș. Fetița, nu mai mare de un an, gângurea și râdea, iar ochii albaștri îi străluceau de fericire. Nasul îi era deja acoperit cu o constelație de pistrui. Falsul arhiepiscop a căzut în genunchi la vederea ei, trăgându-și de pielea de pe față și de straiele de pe el. Corpul i se scutura de țipete mute. Spectatorii așteptau cu sufletul la gură.

Povestitoarea s-a aplecat peste el și l-a mângâiat pe spate, șoptindu-i blând la ureche:

— La scurt timp, a primit vizita vrăjitoarei pe care o blestema și, odată cu ea, cea mai neagră veste dintre toate.

Povestitoarea s-a oprit și s-a uitat la mulțime, cu un rânjet lasciv.

— I-a adus pe lume copilul.

Reid s-a repezit printre oameni în momentul în care murmurele s-au întețit și toți ochii s-au întors spre adevăratul arhiepiscop, neîncrederea lăsând loc suspiciunii. Vânătorii l-au urmat pe căpitan, cu mâinile pe mânerele Balisardelor. Cineva a strigat ceva, dar cuvintele s-au pierdut în vacarm.

Povestitoarea s-a ridicat încet – un chip senin în mijlocul haosului dezlănțuit – și s-a întors către noi. Către *mine*.

Chipul din coșmarurile mele.

Chipul morții.

— Iar copilul nu era unul oarecare.

A zâmbit și a întins brațele spre mine. Chipul i-a îmbătrânit și părul a căpătat o nuanță argintie. În spatele ei, lumea a început să țipe. Reid alerga și striga ceva imposibil de deslușit.

— Ci era al însești Reginei Vrăjitoarelor... La Dame des Sorcières.

PARTEA A III-A

C'est cela l'amour, tout donner, tout sacrifier sans espoir de retour.
Asta înseamnă dragostea, să dăruiești totul, să sacrifici totul, fără speranța că vei primi ceva înapoi.
— Albert Camus

SECRETE DEZVĂLUITE

Lou

ȚIPETELE SFÂȘIAU AERUL, IAR OAMENII S-AU împrăștiat care încotro, cuprinși de panică. Nu-l mai vedeam pe Reid. Nu mai vedeam pe nimeni în afară de mama. Stătea nemișcată în mijlocul tumultului – un far alb în bezna inevitabilă. Zâmbea. Întindea imploratoare mâinile spre mine.

În clipa în care s-au apropiat vrăjitoarele, arhiepiscopul m-a împins în spatele lui. M-am retras, incapabilă să înțeleg emoțiile care mă încercau: stupoarea, frica paralizantă, *furia* sălbatică. Vrăjitoarea în negru – Soarta – a ajuns prima la noi, dar arhiepiscopul a scos Balisarda din sutană și i-a tăiat gâtul. Vrăjitoarea s-a împleticit pe trepte și s-a prăbușit în brațele surorii din spatele ei. O alta a scos un țipăt și s-a năpustit spre noi.

Am văzut un fulger albastru și un cuțit i-a străpuns pieptul din spate. A scos un geamăt și a dus neputincioasă mâna la rană, înainte ca un braț din spate s-o împingă. A alunecat de pe lama cuțitului și a căzut moale la pământ.

În locul ei, a rămas în picioare Reid.

Sângele se prelingea de pe Balisarda din mâna lui, iar ochii îi ardeau cu o ură necruțătoare. Jean Luc și Ansel luptau în spatele lui. Cu un semn scurt din cap, Reid m-a chemat la el. N-am stat pe gânduri. L-am părăsit pe arhiepiscop și m-am refugiat în brațele lui.

Dar atacul vrăjitoarelor continua. Tot mai multe păreau să apară de nicăieri. Și, cel mai grav, o pierdusem din ochi pe mama.

Un bărbat vrăjit, cu privirile goale, se îndrepta, bălăbănindu-se, spre arhiepiscop. După el venea o vrăjitoare, contorsionându-și degetele și mârâind feroce. Aerul era încețat de magie.

— Du-o înăuntru! a strigat arhiepiscopul. Baricadați-vă în Turn!

— Nu! am spus și m-am smuls din brațele lui Reid. Dați-mi o armă! Pot să lupt și eu!

M-au prins trei perechi de mâini și m-au dus pe sus în biserică. Prin mulțime se strecurau și alți Vânători. I-am privit îngrozită cum scot din tunici seringile argintii.

Reid a închis ușile bisericii exact când țipetele se întețeau afară.

A ridicat imediat bârna uriașă, chinuindu-se să o așeze de-a curmezișul ușii. Jean Luc i-a sărit în ajutor, în vreme ce Ansel, galben la față ca lumânarea, s-a apropiat de mine.

— E adevărat... ce-a zis vrăjitoarea? Arhiepiscopul are un c-copil cu Morgane le Blanc?

— Se poate, a răspuns Jean Luc, încordându-se sub greutatea bârnei. Ori poate totul a fost o diversiune.

Cu o ultimă opinteală, au reușit să pună bârna în prinzători. Apoi Jean Luc m-a măsurat din cap până-n picioare, gâfâind.

— Exact ca vrăjitoarele de la palat. Când am ajuns acolo, aproape că reușiseră să străpungă zidul. Apoi au dispărut brusc.

S-a spart un geam. Am ridicat ochii și am văzut o vrăjitoare care se strecura printr-o rozetă aflată la câteva sute de metri deasupra noastră.

— O, Doamne, a murmurat Ansel, cu chipul schimonosit de spaimă.

Jean Luc m-a împins în față.

— Mergeți cu ea la etaj! Mă ocup eu de vrăjitoare!

Reid m-a apucat de brat și am luat-o amândoi la fugă pe trepte. Ansel alerga în urma noastră.

Odată ajunși în dormitorul nostru, Reid a închis ușa și a vârât Balisarda prin mânerul ușii. Imediat după aceea, s-a dus la fereastră și a scos un săculeț din tunică. Sare. A împrăștiat cristalele albe pe pervaz.

— Nu ajută la nimic, am spus, cu o voce adâncă, pătimașă – vinovată.

Mâinile lui Reid au încremenit, iar el s-a întors încet cu fața spre mine.

— De ce vor să te răpească vrăjitoarele, Lou?

Am deschis gura, căutând cu disperare o explicație rațională, dar n-am găsit niciuna. M-a prins de mână și s-a aplecat, coborând vocea.

— Vreau să știu adevărul. Acum. Altfel, nu te pot proteja.

Am tras aer în piept și mi-am luat inima în dinți. Fiecare hohot de râs, fiecare privire, fiecare atingere – totul s-a redus la această clipă crucială.

În spatele nostru, Ansel a scos un sunet gâtuit.

— Păzea!

Ne-am întors și am văzut o vrăjitoare care plutea la fereastră, părul ei nisipiu fluturând în bătaia vântului. Mi-a stat inima în loc. A pus piciorul pe pervaz, chiar peste linia de sare.

Eu și Reid ne-am mișcat unul în fața celuilalt în același timp. M-a călcat pe picior și am căzut în genunchi. Vrăjitoarea a înălțat capul în momentul în care Reid s-a repezit spre mine – spre *mine*, nu spre Balisardă.

Ansel nu a făcut aceeași greșeală. A dat să ia pumnalul, dar vrăjitoarea a fost mai rapidă. Cu o zvâcnire din încheietura mâinii, mirosul înțepător de magie mi-a pârjolit nările, iar Ansel a zburat într-un perete. Înainte să apuc să-l opresc – înainte să apuc să fac ceva, în afară de a-i striga să fie atent –, Reid s-a năpustit asupra ei.

Dintr-o altă zvâcnire de încheietură, l-a proiectat în sus, izbindu-l cu capul de tavan. S-a cutremurat toată camera. Altă zvâcnire și Reid s-a prăbușit inert la picioarele mele.

— Nu!

Înnebunită de groază, l-am întors cu fața în sus. I-au tresărit pleoapele. Era viu. M-am uitat la vrăjitoarea cu păr nisipiu.

— Javră!

Fața i s-a schimonosit și a mârâit sălbatic.

— Mi-ai ars sora!

Cuvintele ei mi-au redeșteptat o imagine în minte – o femeie cu păr nisipiu, care plângea în spatele mulțimii, în timp ce Estelle ardea pe rug. Mi-am alungat-o din minte.

— M-ar fi răpit!

Am ridicat mâinile cu atenție, căutând cu disperare o proiecție. Fire de aur au apărut imediat în jurul atacatoarei. Le-am poruncit să se întărească, în timp ce ea plutea spre podea.

Avea cearcăne adânci și ochii roșii, iar mâinile îi tremurau de furie.

— Ești o rușine pentru mama noastră. Ești o rușine pentru Dames Blanches.

— Vrăjitoarele Albe pot să se ducă dracului!

— Nu ești demnă de onoarea pe care ți-o acordă Morgane! Niciodată n-ai fost.

Firicelele aurii șerpuiau între mine și ea. Am prins unul la întâmplare și m-am luat după el, dar se ramifica în alte câteva sute care se înfășurau pe oasele noastre. L-am îndepărtat. Sacrificiul – riscul – era prea mare.

Și-a dezvelit dinții și a ridicat brațele, cu ochii lucind de ură. M-am pregătit de lovitura ce urma să vină, dar n-a venit. Oricât întindea brațele spre mine, fiecare lovitură trecea pe lângă mine și se risipea.

Inelul Angelicăi îmi ardea degetul – el îi respingea farmecele.

Vrăjitoarea îl privea uluită. Zâmbind, am ridicat mai sus mâinile și mi-am concentrat atenția asupra unei proiecții promițătoare. Vrăjitoarea s-a tras înapoi, aruncând o privire la Balisardă, dar am încleștat pumnii înainte să ajungă la armă.

La fel ca Reid, s-a izbit de tavan, trimițând o ploaie de mortar și de lemn în capul meu. Inima a început să-mi bată mai încet și vederea mi s-a încețoșat, în momentul în care s-a prăbușit la podea. Am întins mâinile – bâjbâind după o a doua proiecție, ceva care să o lase fără cunoștință –, dar ea m-a înșfăcat de mijloc și m-a trântit cu forță de birou.

De birou.

Am deschis sertarul și am apucat cuțitul, dar m-a prins de mână și mi-a răsucit-o cu putere. A scos un urlet nebun și m-a lovit cu capul în nas. M-am clătinat pe picioare, cu sângele șiroindu-mi pe bărbie, iar ea mi-a smuls cuțitul.

La ușă scânteia Balisarda lui Reid. M-am năpustit spre ea, dar vrăjitoarea a lovit cu cuțitul capturat de la mine drept prin fața ochilor mei, blocându-mi drumul. Am zărit câteva pâlpâiri aurii, dar nu mă puteam concentra, nu puteam gândi. Am reușit totuși să-i trag un cot în coaste. În momentul în care s-a îndoit de spate, cu răsuflarea tăiată, am profitat de ocazie.

Am lovit-o cu genunchiul în bărbie și a scăpat cuțitul din mână. L-am luat de jos triumfătoare.

— Haide! a zis, ținându-se de coaste, în timp ce nasul îi sângera abundent. Omoară-mă cum ai omorât-o pe Estelle. *Ucigașă de vrăjitoare.*

Cuvintele ei tăiau mai adânc decât cuțitul.

— Am făcut ce trebuia să fac...

— Ți-ai ucis ruda. Te-ai măritat cu un Vânător. Ești singura Dame Blanche care va arde vreodată în focurile iadului, Louise le Blanc!

S-a îndreptat de spate, a scuipat o gură de sânge pe jos și s-a șters pe bărbie.

— Vino cu mine – acceptă-ți moștenirea – și, poate, Zeița îți va cruța sufletul.

Semințele îndoielii au început să încolțească în inima mea la auzul acelor cuvinte.

Poate că voi arde în iad pentru ce făcusem ca să supraviețuiesc. Mințisem, furasem și ucisesem fără ezitare, în setea mea nepotolită de *a trăi*. Dar oare asta era o viață care să merite trăită? Când oare devenisem atât necruțătoare, atât de liniștită la gândul de a-mi mânji mâinile de sânge?

Când devenisem una *de-a lor* – dar mai rea decât oricare dintre ei? Cel puțin, atât Vrăjitoarele Albe, cât și Vânătorii erau fideli unei tabere. Fiecare lupta pentru ceva, pe când eu nu luptam pentru nimic. O lașă.

Tot ce-mi dorisem era să mai simt o dată căldura soarelui pe față. Nu voiam să mor pe acel altar. Dacă asta însemna că sunt lașă... atunci, fie!

— Prin sacrificiul tău, ne vom recâștiga pământul natal.

Parcă simțindu-mi ezitarea, s-a apropiat de mine, contorsionându-și mâinile însângerate.

— Nu pricepi? Vom *domni* din nou peste Belterra...

— Greșit, am zis. *Veți* domni peste Belterra. Eu voi fi moartă.

De patimă, îi tremura pieptul.

— Gândește-te la viețile de vrăjitoare pe care le vei salva prin sacrificiul tău!

— Nu vă pot lăsa să ucideți oameni nevinovați! am spus, cu voce calmă și hotărâtă. Trebuie să existe și altă soluție...

M-am bâlbâit, în clipa în care l-am văzut cu coada ochiului pe Reid ridicându-se în genunchi. Fața vrăjitoarei nu era în întregime umană când s-a întors spre el – și a înălțat mâinile. Am simțit energia supranaturală care pâlpâia între noi, am simțit lovitura fatală înainte ca ea să atace.

Am întins deznădăjduită o mână spre el.

— Nu!

Reid a zburat cât colo – cu ochii mari de mirare în momentul în care vraja mea l-a înălțat în aer –, iar energia neagră a vrăjitoarei a trecut prin perete. Liniștea mea însă a fost de scurtă durată. Înainte să pot ajunge la Reid, ea a țâșnit spre el, i-a pus cuțitul la gât și a scos ceva din buzunarul tunicii lui. Un obiect argintiu.

Îl priveam îngrozită. Un zâmbet crud a apărut pe chipul vrăjitoarei în timp ce Reid se zbătea să scape.

— Vino încoace, altfel îi tai beregata!

Picioarele mele s-au dus spre ea fără șovăială. Instinctiv. Oricât de grele, amorțite și împiedicate deveniseră deodată, știau unde trebuie să merg. Unde fusesem dintotdeauna menită să merg. De la naștere. De la zămislire. Dacă asta însemna ca Reid să trăiască, eram bucuroasă să mor.

Reid gâfâia și ținea ochii plecați în momentul în care m-am apropiat. Nu a fugit, când vrăjitoarea i-a dat drumul. Nu a încercat s-o oprească, atunci când mi-a înfipt acul seringii în gât.

L-am simțit cum îmi pătrunde în piele, de parcă eram în corpul altcuiva – o durere oarecum detașată, când lichidul mi-a înghețat în vene. Era rece. Degete de gheață îmi treceau pe șira spinării – paralizându-mi corpul –, dar nimic nu se compara cu privirea din ochii lui Reid, când, în sfârșit, s-a uitat la mine.

Gheața aceea mi-a străpuns sufletul.

Am căzut, fără să-mi dezlipesc ochii de la chipul lui. *Te rog*, îl imploram mutește. *Te rog să înțelegi!*

Dar nu se citea nicio fărâmă de înțelegere la el, când mi-a văzut trupul prăbușindu-se pe podea, când mâinile și picioarele au început să-mi zvâcnească spasmodic. Se citea doar stupoare, furie și... scârbă. Dispăruse bărbatul care îngenunchease în fața mea și îmi șterse lacrimile cu tandrețe. Dispăruse bărbatul care mă strânsese în brațe pe acoperiș, râsese la glumele mele, îmi apărase onoarea și mă sărutase sub stele.

Dispăruse bărbatul care declarase că mă iubește.

Acum rămăsese doar Vânătorul.

Iar el mă ura.

Lacrimile îmi șiroiau prin sângele de pe obraji și se prelingeau pe podea. Era singura dovadă vizibilă că inima mea era frântă. Cu toate acestea, Reid nu s-a clintit.

Vrăjitoarea m-a apucat de bărbie și mi-a străpuns pielea cu unghiile. Vederea mi s-a încețoșat, dar am încercat să rămân lucidă. Otrava îmi învârtea capul, îmbiindu-mă la uitare. Vrăjitoarea s-a aplecat și mi-a șoptit:

— Credeai că o să te apere, dar ar fi în stare să te lege cu mâna lui pe rug. Uită-te la el, Louise! Uită-te la ura de pe fața lui.

Cu o ultimă sforțare, am ridicat capul. Surprinsă, vrăjitoarea a slăbit strânsoarea.

M-am uitat fix în ochii lui Reid.

— Te iubesc.

Apoi mi-am pierdut cunoștința.

UITARE

Lou

CÂND M-AM TREZIT, AVEAM O VAGĂ SENZAȚIE CĂ se mișcă podeaua sub mine. Și deslușeam două brațe lungi și subțiri. Mă țineau strâns de talie. Apoi a început să-mi zvâcnească gâtul de durere. Am dus mâna la el și am simțit sânge proaspăt.

— Lou? a rostit o voce cunoscută. Mă auzi?

Ansel.

— Trezește-te, Lou!

Podeaua continua să se clatine. A căzut ceva în apropiere, cu un bufnet asurzitor. Am auzit un chicotit de femeie.

— Trezește-te, te rog!

Am deschis ochii.

Eram întinsă pe jos, în spatele patului, cu capul în poala lui Ansel, iar, lângă noi, stătea aruncată o seringă.

— E antidotul, mi-a șoptit el, agitat. N-am avut suficient pentru o doză întreagă. Singur nu-i poate ține piept, Lou. Vrăjitoarea a spart ușa. Balisarda lui a zburat pe coridor. Trebuie să-l ajuți. Te rog!

Singur nu-i poate ține piept.

Reid.

Năpădită de un val de adrenalină, m-am ridicat iute în capul oaselor și am tușit din cauza prafului înecăcios din jur. Se învârtea pământul cu mine. Reid și vrăjitoarea devastaseră camera; pereții și

podeaua erau pline de spărturi, iar din birou și tăblia patului rămăsese doar un maldăr de lemne. Ansel m-a tras într-o parte, chiar înainte ca o bucată de mortar să cadă pe podea, unde fuseseră picioarele mele.

Reid și vrăjitoarea își dădeau târcoale în mijlocul camerei, dar Reid părea să se miște cu greutate. A scrâșnit din dinți, forțându-și mușchii să îl asculte, și a lovit cu cuțitul spre vrăjitoare. Ea s-a ferit cu ușurință și a pocnit iar din degete. Reid a scos un icnet, ca și când ar fi primit o lovitură.

Cu chiu, cu vai, m-am ridicat în picioare. Vederea îmi era încă încețoșată, iar membrele, la fel de greoaie și neputincioase ca ale lui Reid. Dar nu conta. Trebuia să pun capăt acestei nenorociri.

Niciunul dintre ei nu mi-a dat atenție. Vrăjitoarea a întins mâna în față și Reid s-a ferit. Lovitura a nimerit în perete și l-a spulberat. Un zâmbet sadic a apărut pe buzele ei. Se distra pe seama lui. Se distra pe seama bărbatului care îi arsese sora pe rug.

Ansel n-o scăpa din ochi.

— Ceilalți sunt încă afară.

M-am clătinat pe picioare, am ridicat mâinile și vederea mi s-a încețoșat mai tare. Zadarnic. Nu reușeam să mă concentrez. Se învârtea camera cu mine.

Vrăjitoarea a întors capul spre noi. Reid a sărit s-o atace, dar, cu o mișcare a mâinii, l-a azvârlit din nou în perete. M-am dus spre el, în momentul în care s-a prăbușit pe podea.

— Ești o proastă, a zis vrăjitoarea. Ai văzut ura din ochii lui și tot îi sari în ajutor...

Pe neașteptate, a apărut un firicel și s-a înfipt direct în beregata ei. Am strâns pumnii și cuvintele i s-au stins în gât. Îmi simțeam sângele vâscos de la injecție. Vrăjitoarea se chinuia să respire. M-am împleticit iar și mi-am pierdut concentrarea, dar Ansel m-a prins înainte să cad. Vrăjitoarea a scos un geamăt și a dus mâna la gât, în clipa în care și-a recăpătat răsuflarea.

Eram prea slăbită ca să continui. Abia mă țineam pe picioare, darămite să lupt cu o vrăjitoare și s-o înving. Nu mai aveam niciun strop de energie, iar mintea, tulburată de droguri, nu reușea să distingă proiecțiile.

— Vă meritați unul pe altul, a zis vrăjitoarea.

M-a aruncat din brațele lui Ansel. Am zburat prin aer și m-am ciocnit de pieptul lui Reid. S-a dezechilibrat la impact, dar m-a prins în brațe, ca să atenueze lovitura. Vedeam stele verzi.

M-a trezit strigătul de luptă al lui Ansel, dar a fost de scurtă durată. A răsunat încă o bufnitură și băiatul s-a izbit de genunchii noștri.

— Nu pot... s-o învinș, am murmurat.

Deși nu mai sângeram, mă simțeam încă sleită de puteri. Amețită. Nu puteam ține ochii deschiși.

— Prea... slăbită...

Întunericul mă absorbea și capul îmi atârna moale.

Dar degetele lui Reid mă strângeau dureros de tare. Am deschis ochii și l-am văzut uitându-se îndârjit la mine.

— Folosește-te de mine.

Am clătinat din cap, cât puteam de vehement. Stelele îmi împăienjeneau vederea.

— S-ar putea să dea rezultate.

Ansel încuviința frenetic din cap, iar Reid mi-a dat drumul din brațe. M-am clătinat pe picioare.

— Vrăjitoarele se folosesc mereu de alți oameni!

Am deschis gura să îl refuz, să-i spun că n-o să-i fac rău – n-o să-i folosesc corpul cum fac alte vrăjitoare –, dar o mână m-a înșfăcat de păr și m-a tras înapoi. Am căzut în brațele vrăjitoarei cu păr nisipiu, cu spatele lipit de pieptul ei.

— Încep să-mi pierd răbdarea, iar mama ta ne așteaptă. Hotărăște-te – cine-i omoară, tu sau eu?

Nu i-am răspuns. Îmi concentram ultima fărâmă de luciditate asupra firului subțire și mortal care apăruse în aer, între vrăjitoare și Reid.

O proiecție.

Eram slăbită, dar Reid... era încă puternic. Și, în ciuda celor întâmplate, îl iubeam. Îl iubeam suficient de mult încât universul să-l considere un schimb demn de luat în seamă. Nu era un simplu corp. Un simplu scut uman. Era parte din ființa mea.

Aveam șanse de reușită.

Cu un icnet răgușit, am încleștat pumnul. Proiecția a explodat într-o ploaie de aur.

Reid a holbat ochii în momentul în care i-a înțepenit gâtul, iar spatele i s-a arcuit de la perete. Coloana vertebrală se încorda, gata să se rupă, în timp ce vraja îl trăgea în sus, ca și când ar fi fost atârnat într-un streang. Vrăjitoarea a scos un țipăt, m-a scăpat din strânsoare și mi-am dat seama că e în aceeași situație ca el. Înainte să contracareze, am fluturat din mână și brațele lui Reid s-au lipit de corp, imobile, cu degetele rigide. A dat capul pe spate nefiresc de mult și și-a lungit gâtul. L-a expus.

— Ansel! am strigat. Un pumnal!

Ansel s-a năpustit pe coridor, în urletele sugrumate – deznădăjduite – ale vrăjitoarei.

S-a întors în fugă și mi-a dat Balisarda lui Reid. Vrăjitoarea se zbătea din răsputeri să scape din vraja care o lega – în sfârșit, se citea spaima în ochii ei dușmănoși –, dar m-am ținut tare.

Am ridicat pumnalul la gâtul ei și am tras aer în piept. Ochii îi alergau nebunește dintr-o parte în alta.

— Ne vedem în iad, i-am șoptit.

Am îndoit mâna, trupurile lui Reid și al vrăjitoarei s-au prăbușit în același timp, iar proiecția s-a evaporat. Lama i-a tăiat gâtul în cădere, și sângele ei, cald și vâscos, mi s-a scurs pe braț.

Corpul i s-a prăvălit inert pe podea. În câteva secunde, a încetat să mai zvâcnească.

Ucigașă de vrăjitoare.

ÎN CAMERĂ, s-a lăsat o tăcere asurzitoare.

Mă uitam la cadavrul ei – cu Balisarda în mână – și la balta de sânge de la picioarele mele. Îmi acoperea cizmele și se îmbiba în tivul rochiei. Afară, vacarmul bătăliei se stinsese. Nu știam cine câștigase. Și nici nu-mi păsa.

— Ansel, a spus Reid, cu un calm înfricoșător.

Am tresărit la auzul vocii lui. *Te implor! Dacă mă asculți, Doamne, dă-i, te rog, înțelegere.* Ansel însă a făcut ochii mari, șocat de ceea ce se citea pe chipul lui Reid. Eu nu îndrăzneam să întorc privirea.

— Ieși!

Ansel s-a uitat la mine. L-am implorat din priviri să nu plece. A încuviințat, și-a îndreptat umerii și s-a apropiat de Reid.

— Cred că e mai bine să rămân.

— Ieși!

— Reid...

— IEȘI!

M-am întors spre el, cu lacrimile șiroindu-mi pe obraji.

— Nu-i vorbi așa!

A strâns pumnii și ochii îi scăpărau de furie.

— Cred că ai uitat cine sunt, Louise. Sunt căpitanul Vânătorilor și pot să-i vorbesc cum doresc.

Ansel a ieșit repede pe coridor.

— Sunt la ușă, Lou. Promit că nu plec.

M-a cuprins o mare deznădejde după plecarea lui. Simțeam privirile lui Reid care îmi ardeau pielea, dar nu mai îndrăzneam să mă uit la el. Nu îndrăzneam să înfrunt ura pe care aș fi descoperit-o acolo... pentru că, odată ce-o vedeam, devenea reală. Și nu putea fi reală. Era imposibil.

Reid mă iubea.

S-a lăsat tăcerea între noi. Nemaiputând să suport, am ridicat privirea. Ochii lui albaștri – atât de frumoși altădată, ca marea – erau acum flăcări vii.

— Spune ceva, te rog, am murmurat.

A încleștat maxilarul.

— N-am ce să-ți spun.

— Tot eu sunt, Reid...

A scuturat vehement din cap.

— Nu-i adevărat. Ești vrăjitoare.

Lacrimile mi se scurgeau pe obraji în timp ce mă căzneam să-mi limpezesc gândurile. Erau atâtea lucruri pe care voiam să i le spun – *tânjeam* să i le spun –, dar nu mă puteam concentra la nimic, în afara urii din ochii lui, a felului în care strângea din buze, ca și când aș fi fost o creatură ciudată și dezgustătoare. Am închis ochii și bărbia a început din nou să-mi tremure.

— Am vrut să-ți spun, am zis, cu blândețe.

— Și de ce n-ai făcut-o?

— Pentru că... nu voiam să te pierd.

Fără să deschid ochii, i-am întins temătoare Balisarda. O ofrandă de pace.

— Te iubesc, Reid.

A pufnit și mi-a smuls pumnalul din mână.

— Mda, mă iubești! De parcă o ființă ca tine e capabilă să iubească. Arhiepiscopul ne-a prevenit că vrăjitoarele sunt viclene. Ne-a zis că sunt nemiloase. Dar tot m-am lăsat păcălit, exact cum a pățit și el, a spus și, din gât, i-a ieșit un straniu mârâit furios. Vrăjitoarea spunea că te așteaptă mama ta. E Morgane le Blanc, nu-i așa? Ești fiica Reginei Vrăjitoarelor. Ceea ce înseamnă...

De data asta, a scos un geamăt ascuțit, ca și când i-a înfipt cineva un cuțit în inimă. Nu am deschis ochii, căci îmi era prea frică să îi văd fața în momentul în care avea să înțeleagă întreaga situație.

— Povestea vrăjitoarelor e adevărată, nu-i așa? Arhiepiscopul este...

A tăcut brusc și s-a lăsat din nou liniștea. Îi simțeam privirea pe fața mea, ca un fier înroșit în foc, dar n-am deschis ochii.

— Cum de nu mi-am dat seama? a spus, pe un ton de gheață acum. Grija nefirească pe care ți-o purta. Refuzul de a-ți pedepsi obrăznicia. Felul în care *m-a forțat* să mă căsătoresc cu tine. Abia acum începe să capete noimă. Unde mai pui că și semănați.

Îmi doream să nu fie adevărat. Încercam să alung acest gând cu fiecare bucățică a inimii mele frânte. Lacrimile îmi curgeau tot mai tare, un șuvoi de regrete pe care Reid îl ignora.

— Când mă gândesc că... mi-am deschis inima în fața ta.

Cu fiecare cuvânt, glasul îi răsuna tot mai puternic.

— Am căzut în capcana pe care mi-ai întins-o. Asta ai urmărit, nu-i așa? Să găsești un loc în care să te ascunzi. Te-ai gândit că o să te apere Vânătorii. Te-ai gândit că o să te apăr *eu*. Ai profitat de mine, a adăugat, cu voce răgușită.

Adevărul din vorbele lui era ca un pumnal în inima mea. Am deschis ochii. Preț de o fracțiune de secundă, am zărit un licăr de tristețe și durere în spatele furiei lui, dar a dispărut repede, înecat de ura acumulată de-o viață.

O ură care se dovedea mai puternică decât dragostea.

— Nu-i adevărat, am șoptit. Poate, la început... dar, pe urmă, lucrurile s-au schimbat. Crede-mă, Reid...

— Ce-ai vrea să fac, Lou?

Își frângea mâinile, iar glasul i se transformase în răget.

— Sunt Vânător. Am jurat să omor vrăjitoarele! Să te omor *pe tine*. Cum ai putut să-mi faci așa ceva?

Am tresărit iar și m-am dat înapoi, până când m-am lovit cu picioarele de cadrul patului.

— Și *mie* mi-ai jurat ceva, Reid. Suntem soț și soție.

A lăsat brațele pe lângă corp. Înfrânt. O scânteie de speranță mi s-a aprins în piept. Apoi a închis ochii – ca și când s-ar fi năruit totul în el, iar, când i-a redeschis, erau lipsiți de orice emoție. Goi. Morți.

— Nu ești soția mea.

Vorbele lui mi-au zdrobit inima cu desăvârșire.

Am dus palma la gură, ca să-mi înăbuș suspinele. Lacrimile îmi împăienjeneau ochii. Reid nu a făcut niciun gest când am trecut pe lângă el, nu a întins mâna să mă prindă când m-am împiedicat de prag. Am căzut în genunchi în fața ușii.

Ansel m-a cuprins în brațe.

— Te-ai rănit?

M-am smucit din brațele lui și m-am ridicat de jos.

— Îmi pare rău, Ansel! Îmi pare nespus de rău!

Apoi am luat-o la fugă – am luat-o la fugă atât cât îmi permitea corpul vlăguit. Ansel a strigat după mine, dar l-am ignorat și am coborât treptele în viteză. Disperată să mă îndepărtez cât mai mult de Reid.

Nu stărui să te părăsesc și să mă întorc de la tine. Vorbele lui mă înjunghiau cu fiecare pas pe care-l făceam. *Unde mergi tu, vreau să merg și eu. Unde locuiești tu, vreau să locuiesc și eu.*

N-o las să te mai rănească, Lou. O să te apăr. N-o să pățești nimic.

Te iubesc, Lou!

Nu ești soția mea.

Am intrat în holul bisericii, cu răsuflarea tăiată. Am trecut de rozeta spartă. De cadavrele vrăjitoarelor. De Vânătorii care forfoteau peste tot.

Dumnezeu – dacă era acolo și ne privea – a avut milă de mine și m-a lăsat să trec nestingherită. Arhiepiscopul nu se zărea nicăieri.

Nu ești soția mea.

Nu ești soția mea.

Nu ești soția mea.

M-am năpustit orbește afară, pe ușa bisericii. Lumina amurgului îmi ardea ochii. Am coborât treptele, împleticindu-mă, m-am uitat dezorientată în jur, apoi am pornit spre Soleil et Lune.

Puteam să ajung. Puteam căuta adăpost acolo pentru o ultimă oară.

O mână palidă s-a strecurat prin spatele meu și m-a prins de gât. Am încercat să mă răsucesc, dar un al treilea ac mi-a străpuns gâtul. M-am zbătut neputincioasă – demnă de milă – în brațele atacatorului meu, dar frigul deja cunoscut începea să pună stăpânire pe mine. La scurt timp după aceea, s-a lăsat întunericul. Am închis ochii și m-a cuprins moleșeala, dar brațele palide și zvelte nu m-au lăsat să cad.

— Bună, scumpo, mi-a șoptit la ureche un glas cunoscut.

Un păr alb, argintiu, mi s-a revărsat pe umăr. Scântei aurii îmi pâlpâiau prin fața ochilor, iar cicatricea de la gât mi s-a încrețit într-o explozie de durere. Începutul sfârșitului. Modelul vieții se inversa.

Niciodată niciodată niciodată.

— E timpul să te întorci acasă.

De data asta, am îmbrățișat uitarea.

SĂ BAȚI O VRĂJITOARE MOARTĂ

Reid

— CE-AI FĂCUT?

Vocea lui Ansel răsuna prea tare în cameră – sau ce mai rămăsese din ea. Pereții erau ciuruiți; iar mirosul magiei persista pe mobilă. Pe cearșafuri. Pe pielea mea. Din gâtul vrăjitoarei se scursese o baltă de sânge. Mă uitam la cadavru și îl uram. Mi-aș fi dorit să am am un chibrit și să îi dau foc. Să las flăcările să-l mistuie și să-mi șteargă totul – și pe el, și camera asta, și momentul ăsta – pe veci din memorie.

Am întors capul, refuzând să mă uit în ochii goi ai creaturii. Ochi morți. Nu avea nimic în comun cu actrițele grațioase pe care urma să le ardem diseară în incinerator. Nici cu Morgane le Blanc, frumoasa cu părul alb.

Nici cu fiica ei.

Mi-am oprit gândul, înainte să ia o turnură periculoasă.

Lou era vrăjitoare. O năpârcă. Iar eu eram un nerod.

— Ce-ai făcut? a repetat Ansel și mai tare.

— Am lăsat-o să plece.

Cu picioarele ca de plumb, după ce am vârât Balisarda în teacă, am îngenuncheat lângă cadavru. Deși mă durea tot corpul de la atacul lui Lou, vrăjitoarea moartă trebuia arsă, altminteri reînvia. M-am oprit la marginea bălții de sânge. Ezitam s-o ating. Ezitam să mă apropii de creatura care încercase s-o ucidă pe Lou.

Căci, oricât refuzam să admit – oricât îi blestemam numele –, o lume fără Lou părea fără sens. Pustie.

În momentul în care am ridicat cadavrul, capul i-a căzut pe spate și am văzut tăietura hidoasă căscată la mine. Sângele ei îmi îmbiba lâna albastră a vestonului.

Niciodată nu urâsem mai mult culoarea aceea.

— De ce? a întrebat Ansel.

Nu i-am dat atenție, concentrându-mă la corpul moartei din brațele mele. Mintea trădătoare mi-a zburat din nou la Lou. La noaptea trecută, când o îmbrățișasem sub stele. Era atât de ușoară! De vulnerabilă. Atât de nostimă, frumoasă și caldă...

Încetează!

— Era drogată și rănită, a insistat el.

L-am ignorat. Am prins cadavrul mai bine și am deschis cu piciorul ușa spartă. Mă simțeam stors de vlagă. Dar Ansel nu voia să tacă.

— De ce-ai lăsat-o să plece?

Pentru că nu puteam s-o omor.

I-am aruncat o privire furioasă. Ansel o apărase chiar și după ce Lou își dăduse arama pe față. După ce se dovedise că era o mincinoasă perfidă – o Iudă. Iar asta însemna că Ansel nu avea ce să caute între Vânători.

— Nu contează.

— Ba contează. Mama lui Lou e Morgane le Blanc. N-ai auzit ce-a zis vrăjitoarea despre recâștigarea pământului natal?

Prin sacrificiul tău, ne vom recâștiga pământul natal. Vom domni din nou peste Belterra.

Nu vă pot lăsa să ucideți oameni nevinovați!

O auzisem foarte clar.

— Lou e capabilă să-și poarte și singură de grijă.

Ansel a trecut pe lângă mine și s-a postat în mijlocul coridorului.

— Morgane cutreieră prin oraș astă-seară. La fel și Lou. Tot... tot ce se întâmplă acum e mai presus de noi doi. Lou are nevoie de ajutorul nostru...

L-am împins cu umărul, dar s-a proțăpit iarăși în calea mea și m-a îmbrâncit în piept.

— Ascultă ce-ți spun! Chiar dacă nu-ți mai pasă de Lou – chiar dacă o urăști –, trebuie să-ți dai seama că vrăjitoarele pun la cale ceva ce o privește și pe Lou. Reid, cred... cred că vor s-o ucidă.

I-am dat mâinile la o parte, refuzând să plec urechea la cuvintele lui. Refuzând să admit că, din cauza lor, mi se învârtea capul și simțeam o greutate în piept.

— Tu să mă asculți, Ansel, fiindcă n-am de gând să repet.

Am înclinat capul până când ne puteam privi ochi în ochi.

— *Vrăjitoarele mint.* Nu putem crede nimic din ce-am auzit astă-seară. Nu avem de unde ști care dintre vrăjitoare spunea adevărul.

S-a încruntat.

— Eu știu ce-mi spune instinctul. Lou e în primejdie și trebuie s-o găsim.

Instinctul meu mi-a șoptit ceva, dar nu i-am dat atenție. Emoțiile mă trădaseră deja o dată. Nu avea să se mai întâmple. Trebuia să mă concentrez asuprea prezentului – asupra *realității* imediate –, ceea ce însemna să scap de cadavrul vrăjitoarei. Incineratorul de la subsol. Tovarășii mei de la parter.

M-am silit să înaintez.

— Lou nu mai este responsabilitatea noastră.

— Din câte știu, Vânătorii sunt obligați să-i *apere* pe cei nevinovați și neputincioși.

Mi s-au încleștat degetele pe cadavru.

— Lou nu e nici nevinovată, nici neputincioasă.

— Dar nu e în deplinătatea forțelor ei!

A alergat după mine pe trepte, cât pe ce să se împiedice și să ne dărâme pe amândoi.

— E drogată și slăbită!

Am pufnit disprețuitor. Așa drogată și rănită cum era, Lou reușise să o înjunghie pe vrăjitoare, precum Iaela pe Sisera[1].

— Ai văzut-o cu ochii tăi, Reid, a spus Ansel, aproape șoptit. N-are cum să-i țină piept lui Morgane le Blanc.

L-am blestemat în gând pe Ansel, cu inima lui duioasă.

Da, o văzusem cu ochii mei. Și tocmai asta era problema. Mă străduiam din răsputeri să uit, dar amintirea mi se întipărise în minte. Chipul ei frumos era acoperit de sânge. Avea sânge pe gât. Pe mâini. Pe rochie. Era plină de răni de la atacul vrăjitoarei... dar nu asta era imaginea care mă bântuia. Nu asta străpungea negura de furie care mă orbea.

Ci expresia ochilor ei nu-mi dădea pace.

Se stinsese lumina din ei.

Din cauza drogului, mă îmbărbătam. Drogul îi întunecase.

Dar, în sinea mea, știam adevărul. În momentul acela, Lou se prăbușise. Păgâna mea cu inimă sălbatică, gură spurcată și voință de fier capitulase. *Eu* o doborâsem.

Nu ești soția mea.

Mă detestam pentru ce îi făcusem. Dar și mai mult mă detestam din cauza a ceea încă simțeam pentru ea. Era vrăjitoare. Mireasa lui Lucifer. Atunci, eu ce eram?

— Ești un laș! mi-a strigat Ansel.

M-am oprit brusc și el s-a ciocnit de mine.

I-a mai trecut înverșunarea când mi-a văzut expresia – mânia care îmi făcea sângele să clocotească și obrajii să ardă.

— Dacă vrei neapărat, du-te! am mârâit. Du-te după ea. Apăr-o de Morgane le Blanc. Poate te lasă vrăjitoarele să trăiești cu ele, la Castel. N-ai decât să arzi pe rug laolaltă cu ele.

S-a dat înapoi, cu o figură stupefiată. Rănită.

---

[1] Personaje din Biblie, Judecători 4: 17-22.

Așa-i trebuia. I-am întors spatele și am intrat în vestibulul cel mare al bisericii. Ansel se juca realmente cu focul. Dacă ceilalți aflau că îi e milă de-o vrăjitoare...

Jean Luc a intrat pe ușa deschisă, cu o vrăjitoare pe umăr. Din gâtul drăcoaicei curgea sânge de la o injecție. În spatele lui, printre cadavrele de pe treptele catedralei, stătea un porumbel. Cu penele albe răvășite și pline de sânge. Cu ochii goi. Orbi.

Am întors capul, ignorând tensiunea chinuitoare din propriii mei ochi.

Vânătorii forfoteau în jurul nostru. Unii cărau cadavrele de pe stradă. Deși majoritatea vrăjitoarelor reușiseră să scape cu viață, câteva se adăugau mormanului de leșuri din hol – separate de celelalte. Necurate. Nu aveau să fie arse în public. În niciun caz după Ye Olde Sisters și spectacolul lor. Oricât va încerca arhiepiscopul să mușamalizeze cele întâmplate, se va duce vestea. Chiar dacă va nega – chiar dacă unii îl vor crede –, sămânța suspiciunii a fost deja sădită.

Arhiepiscopul zămislise un copil cu Morgane le Blanc.

Deși era de negăsit, numele arhiepiscopului răsuna în toată sala. Tovarășii mei șușoteau, dar îi auzeam. Le vedeam chipurile abătute. Bănuielile. Îndoiala.

Jean Luc l-a împins pe Ansel cât colo, ca să ajungă la mine.

— Dacă îți cauți nevasta, te anunț că a dispărut. Am văzut-o ieșind acum mai puțin de un sfert de oră. Plângea.

Plângea.

— Ce s-a întâmplat la etaj, Reid?

A lăsat capul într-o parte și m-a studiat, cu o figură întrebătoare.

— De ce-a fugit? Dacă se teme de vrăjitoare, loc mai sigur decât Turnul nu există.

S-a oprit și pe chip i-a apărut un rânjet cu adevărat înfiorător.

— Ori poate acum se teme de noi mai mult?

Am aruncat cadavrul peste mormanul de vrăjitoare. Și am ignorat tremurul care-mi picura în stomac, precum plumbul topit.

— Cred că soția ta ascunde ceva, Reid. Și cred că tu știi despre ce e vorba, a zis Jean Luc, apropiindu-se de mine, cu ochii mijiți. Cred că și *eu* știu despre ce e vorba.

Tremurul s-a transformat în panică, dar m-am străduit să rămân calm. Imperturbabil. Să nu arăt nicio emoție. Nu puteam să le spun adevărul despre Lou. Ar fi vânat-o. Mi-i închipuiam că pun mâna pe ea – o ating, o *rănesc*, o leagă pe rug – și știam că nu pot îngădui așa ceva.

— Nu știu despre ce vorbești, am răspuns, uitându-mă fix în ochii lui Jean Luc.

— Atunci, unde e?

A ridicat tonul și gesticula, ca să atragă atenția tovarășilor noștri. Am încleștat pumnii.

— De ce-a fugit micuța vrăjitoare?

Mi-a coborât o pâclă roșie peste ochi, estompându-i pe cei din preajmă – cei care înmărmuriseră și întorseseră capetele la auzul acuzațiilor lui Jean Luc.

— Ai mare grijă ce spui, Vânător Toussaint.

I-a dispărut rânjetul.

— Deci e adevărat, a zis, scărpinându-se pe obraz, și a oftat adânc. N-am vrut să cred că e posibil... dar uită-te la tine. Încă o aperi, chiar dacă *știi* că e...

M-am năpustit asupra lui, cu un mârâit. A încercat să se ferească, dar n-a fost destul de rapid. Pumnul meu l-a izbit în falcă, cu un trosnet puternic, și i-a rupt osul. Ansel a intervenit înainte să-l mai lovesc o odată. Chiar dacă se agăța de brațele mele, am sărit cu el cu tot, de parcă nici nu-i simțeam greutatea. Jean Luc s-a tras înapoi, zbierând de durere și indignare. Am ridicat pumnul din nou.

— Ajunge! a tunat arhiepiscopul, în spatele nostru.

Am încremenit, cu pumnul în aer.

Câțiva dintre tovarășii mei au făcut o plecăciune, cu pumnul la inimă, dar majoritatea au rămas drepți. Hotărâți. Circumspecți. Arhiepiscopul i-a săgetat cu privirea și au mai plecat vreo câțiva capul. Ansel mi-a dat drumul la braț și s-a înclinat. Jean Luc, de asemenea, spre surprinderea mea –, dar continua să se țină cu mâna stângă de falcă. Se uita în podea, cu o privire ucigașă.

S-au scurs câteva secunde în care toți așteptau ca eu, căpitanul lor, să îmi arăt respectul față de patriarhul nostru.

Nu am făcut-o.

Ochii arhiepiscopului au scânteiat de furie în fața insolenței mele, totuși a venit grăbit la mine.

— Unde-i Louise?

— A dispărut.

— Cum adică a dispărut? a întrebat, cu o figură șocată.

N-am zis nimic, dar a răspuns Ansel în locul meu.

— A fugit, Eminența Voastră. După ce a atacat-o vrăjitoarea asta, a zis, arătând spre cadavrul din vârful mormanului.

Arhiepiscopul s-a apropiat să se uite mai bine la vrăjitoare.

— Tu ai omorât-o, căpitane Diggory?

— Nu.

Îmi zvâcnea pumnul de la lovitura pe care i-o dădusem lui Jean Luc. Dar acceptam durerea ca pe o eliberare.

— Lou a omorât-o.

Mi-a pus mâna pe umăr, ca să le ofere tovarășilor noștri o demonstrație de camaraderie, dar i-am auzit rugămintea mută. I-am văzut deznădejdea din ochi. Și, în clipa aceea, m-am convins. Mi-au dispărut îndoielile și, în locul lor, s-a instalat un dezgust mai adânc decât orice altceva mai simțisem vreodată. Omul acesta – omul pe care îl privisem ca pe un tată – era un mincinos. Un șarlatan.

— Trebuie s-o găsim, Reid.

— Nu, am răspuns tăios și i-am dat mâna la o parte.

S-a întunecat la față și a făcut semn unuia dintre tovarășii mei să se apropie. Acesta ducea pe umăr un cadavru mutilat. Arsuri roșii îi brăzdau fața și gâtul, dispărând sub gulerul rochiei.

— Am avut plăcerea de a discuta cu această creatură în ultima jumătate de oră. Cu puțină încurajare, mi-a oferit o multitudine de informații.

Arhiepiscopul a luat cadavrul și l-a trântit peste celelalte. Mormanul s-a zgâlțâit și m-a împroșcat cu sânge pe ghete. Mi s-a întors stomacul pe dos.

— N-ai idee ce pun la cale vrăjitoarele, căpitane Diggory. Ce vor să facă din regatul nostru. Nu le putem lăsa să-și ducă planul la îndeplinire.

Jean Luc s-a îndreptat de umeri, înviorându-se brusc.

— Ce pun la cale?

— O revoluție, a răspuns arhiepiscopul, fără să-și ia ochii de la mine. Moarte.

S-a lăsat tăcerea în sală, la auzul acelor cuvinte funeste. Oamenii se foiau. Se uitau unii la alții. Nimeni nu cuteza să-i ceară lămuriri – nici măcar Jean Luc. După cum nimeni nu cuteza să pună o întrebare esențială. Întrebarea care stătea la temelia crezului nostru.

M-am uitat la tovarășii mei și i-am văzut cum aruncă priviri când spre arhiepiscop, când spre vrăjitoarea mutilată și torturată. Am văzut cum li se reaprinde convingerea în ochi. Bănuielile s-au preschimbat în justificări și s-au întors la existența comodă de dinainte. La minciunile comode.

Totul a fost o diversiune.

Da, o diversiune.

Vrăjitoarele sunt viclene.

Au încercat să-i distrugă reputația.

Mai puțin Jean Luc. Ochii lui ageri nu se lăsau ușor păcăliți. Mai mult decât atât – pe față i-a apărut un zâmbet grosolan. Deformat de falca umflată.

— Trebuie s-o găsim pe Louise înaintea vrăjitoarelor, ne-a rugat – ne-a implorat – arhiepiscopul. Totul depinde de ea, Reid. Odată cu ea, vor muri și regele și toți urmașii lui. *Toți* vom muri. Uită de cearta cu ea și apără-ți regatul. Onorează-ți jurământul.

Jurământul? M-a cuprins o furie nestăpânită la auzul acelui cuvânt. Cum îndrăznea acest om, care se culcase cu La Dame des Sorcières – care *înșelase, trădase* și *își încălcase* jurământul ori de câte ori avusese ocazia – să-mi vorbească mie despre *onoare*? Am răsuflat greoi. Încă îmi tremurau mâinile din cauza adrenalinei și a furiei.

— Hai să mergem, Ansel!

Arhiepiscopul a făcut o grimasă, consternat de refuzul meu, apoi s-a întors brusc spre Jean Luc.

— Vânător Toussaint, adună repede o grupă. Într-o oră, vreau să patrulați pe străzi. Anunțați și poliția. Până mâine-dimineață, *trebuie* s-o găsiți. Ai înțeles?

Jean Luc a făcut o plecăciune și mi-a aruncat un zâmbet victorios. I-am răspuns cu o privire tăioasă, căutând zadarnic pe fața lui un licăr de ezitare ori de regret. Acesta era momentul lui de triumf.

— Da, Eminența Voastră. Nu vă vom dezamăgi.

ANSEL A VENIT REPEDE după mine. Am urcat treptele câte trei odată.

— Noi ce facem acum?

— *Noi* nu facem nimic. Nu vreau să te amesteci în ceva ce se poate termina prost.

— Lou e prietena mea!

Prietena lui.

La auzul acelor două cuvinte banale, mi-a pierit și ultima fărâmă de răbdare. Rapid, înainte ca băiatul să apuce măcar să clipească, l-am apucat de braț și l-am lipit de perete.

— E *vrăjitoare*, Ansel. Înțelege asta odată. Nu e prietena ta. Nu e soția mea.

S-a înroșit la față de mânie și mi-a dat un brânci în piept.

— N-ai decât să te amăgești singur. O să moară din cauza orgoliului tău. Are nevoie de ajutor...

M-a mai îmbrâncit o dată, dar i-am prins mâna și i-am răsucit-o la spate, lipindu-l cu fața de perete. Nici măcar n-a tresărit.

— Cui îi pasă că minte arhiepiscopul? a strigat Ansel. Ești un om mai demn decât el. Comportă-te ca atare.

Am scos un mârâit, simțind că mai am puțin și explodez.

Lou, Ansel, Morgane le Blanc, arhiepiscopul... era prea mult pentru mine. Totul se întâmplase prea brusc. Creierul meu nu putea analiza logic toate emoțiile care mă invadau – fiecare prea rapidă pentru a o identifica, fiecare mai dureroasă decât cea dinainte –, dar momentul alegerii se apropia cu pași repezi.

Eram Vânător.

Eram soț.

Dar nu mai puteam fi și una, și alta.

I-am dat drumul lui Ansel și m-am retras, abia respirând.

— Nu sunt cum spui tu!

— Nu cred asta.

Am strâns pumnii, înfrânându-mi impulsul de a izbi în perete – sau în fața lui Ansel.

— Femeia asta n-a făcut altceva decât să mă mintă, Ansel. S-a uitat în ochii mei și mi-a zis că mă iubește. Cum pot să știu că n-a fost tot o minciună?

— N-a fost o minciună și o știi foarte bine.

S-a oprit și a ridicat bărbia, cu o sfidare care îmi amintea atât de mult de Lou încât îmi venea să plâng.

— Ai numit-o... *femeie*. Nu creatură.

De data asta, am tras un pumn în perete. Durerea m-a săgetat prin tot brațul. M-am bucurat de ea – cum mă bucuram de orice lucru care mă ajuta să uit de agonia care-mi sfâșia pieptul, de lacrimile care-mi ardeau ochii. M-am rezemat cu fruntea de perete, chinuindu-mă să-mi recapăt suflul. Lou nu era o creatură. Dar asta nu schimba faptul că mă minți se. Mă trădase.

— Ce-ai fi vrut să facă? a zis Ansel. Să-ți spună că e vrăjitoare și să-și semneze singură condamnarea la moarte?

— Ar fi trebuit să aibă încredere în mine, am spus, cu glas tremurând.

Mi-a pus o mână pe spate și tonul i s-a mai îmblânzit.

— O să moară, Reid. Ai auzit ce-a spus arhiepiscopul. Dacă nu o ajuți, o să moară.

În secunda aceea, am simțit cum mi se topește furia. Mâinile mi-au căzut pe lângă corp. Fără vlagă. Umerii mi s-au povârnit... învinși.

Alegerea nu existase niciodată. Nu pentru mine. Din prima clipă când o văzusem, în ziua aceea, la paradă – îmbrăcată în costumul acela caraghios și cu mustață –, soarta mi-a fost pecetluită.

O iubeam. În ciuda tuturor celor întâmplate. În ciuda minciunilor, a trădării, a suferinței pe care mi-o provocase. În ciuda arhiepiscopului și a lui Morgane le Blanc. În ciuda tovarășilor mei. Nu știam dacă îmi împărtășea dragostea, dar nici nu-mi păsa.

Dacă era condamnată să ardă în iad, aveam să ard și eu împreună cu ea.

— Nu, am zis, dezlipindu-mă de perete cu o înverșunare turbată. Lou n-o să moară, Ansel. O vom găsi.

NU-I FURIE-N IAD PRECUM A FEMEII DISREȚUITE[1]

Reid

CÂȚIVA CADEȚI ZĂBOVEAU ÎNCĂ LA UȘA DORMITORULUI meu distrus, când m-am întors împreună cu Ansel. Au lăsat capetele în pământ și s-au împrăștiat când au dat cu ochii de mine. Le-am aruncat o privire nervoasă și am intrat. Trebuia să mă gândesc. Să-mi alcătuiesc un plan.

În ultimii doi ani, Lou se ocupase cu furturi, prin urmare știa să se facă nevăzută mai bine decât majoritatea oamenilor. Putea fi oriunde. Nu-mi făceam iluzii că îi cunosc toate ascunzătorile, dar aveam șanse mai mari să o găsesc decât Jean Luc. Însă faptul că Vânătorii scormoneau tot orașul complica lucrurile.

Am închis ochii și m-am forțat să respir adânc. *Să gândesc.* Unde s-ar putea duce? Unde s-ar putea ascunde? Magia din aer mă înțepa pe gât și îmi distrăgea atenția. Încă persista pe cearșafuri, pe biroul sfărâmat. Pe paginile însângerate ale Bibliei. Pe părul și pielea mea. Am deschis ochii, abținându-mă cu greu să nu urlu de frustrare. Nu aveam timp de asta. Trebuia s-o găsesc. Rapid. Lou putea să moară în orice clipă.

O să moară, Reid. Dacă nu o ajuți, o să moară.

---

[1] Vers celebru din piesa *The Mourning Bride (Mireasa îndoliată)*, din 1697, a dramaturgului britanic William Congreve.

Nu. Nu puteam permite așa ceva. *Gândește-te.*

Teatrul părea ascunzătoarea cea mai la îndemână. Dar s-ar mai duce oare acolo, după ce îmi dezvăluise existența ei? Probabil că nu. Am putea pândi patiseria lui Pan. Sigur va trece pe acolo – doar dacă nu cumva fugise din Cesarine. M-a cuprins deznădejdea.

Ansel s-a dus la fereastră și i-a văzut pe tovarășii noștri mărșăluind pe dedesubt. Știa că nu are rost să-mi propună să mergem cu ei. Deși amândoi ne doream s-o găsim pe Lou, arhiepiscopul mă minți se – îmi trădase încrederea și își încălcase jurământul. Dar, cel mai important dintre toate, nu știam ce aveau de gând să facă, odată ce o găseau. Chiar dacă arhiepiscopul ar fi încercat s-o protejeze, Jean Luc știa că e vrăjitoare. Cât va dura până să le spună și celorlalți? Cât va dura până să propună cineva s-o ucidă?

Trebuia s-o găsesc. Înaintea lor. Înaintea vrăjitoarelor.

Ansel a tușit ușor.

— Ce este?

— Cred că ar trebui să-i facem o vizită lui *mademoiselle* Perrot. Sunt prietene apropiate. Poate știe ea ceva.

Mademoiselle Perrot. Cum de nu mă gândisem?

N-a trecut o secundă și ușa spartă a camerei s-a trântit de perete. În prag – gâfâind și pufnind de furie – stătea nimeni alta decât *mademoiselle* Perrot.

— Unde e? a întrebat, venind spre mine, cu o privire amenințătoare.

Renunțase la robă și purta o pereche de pantaloni de piele și o cămașă pătată cu sânge.

— Unde e Lou?

M-am încruntat când i-am văzut multitudinea de cicatrice de pe clavicula și antebrațele dezgolite.

Șocat, Ansel s-a apropiat, încercând să-i explice, dar am clătinat scurt din cap și m-am plantat în fața lui.

— A dispărut, am zis repede, înainte să mă răzgândesc.

— Cum adică a dispărut? Ai treizeci de secunde la dispoziție să-mi explici ce s-a întâmplat, după care te las fără strop de sânge, Vânătorule!

A apăsat pe ultimul cuvânt, ca și când ar fi fost o insultă. M-am încruntat. Am tras o gură de aer. Și încă una.

Cum adică mă lăsa fără strop de sânge?

— Tic, tac, a mârâit ea.

Deși nu suportam gândul de a-i destăinui tot ce se întâmplase între mine și Lou, nu avea rost să mint. Mai ales dacă voiam să mă ajute. Dacă nici ea nu știa unde e Lou, alte informații nu aveam de unde să mai obțin. Șansele s-o găsesc se diminuau. Nu puteam permite așa ceva.

— Vrăjitoarele au atacat palatul ca să creeze o diversiune, după care au venit aici...

— Asta știu și eu, a zis, fluturând iritată din mână. Eram la palat cu Beau când au dispărut. Mă interesează ce s-a întâmplat cu Lou.

— A fugit, am spus, strângând din dinți. O vrăjitoare ne-a urmărit până aici și ne-a atacat. Lou mi-a salvat viața.

M-am oprit, cu o greutate ce-mi strivea pieptul, și m-am gândit cum să-i dau vestea.

— *Mademoiselle* Perrot... Lou e vrăjitoare.

Spre mirarea mea, nici n-a clipit. O mică crispare a buzelor a fost singurul indiciu că m-a auzit.

— Bineînțeles că e.

— Poftim? am zis, uluit. Știai asta?

Mi-a aruncat o privire usturătoare.

— Trebuie să fii idiot să nu te prinzi.

Așa ca tine. Cuvintele nerostite reverberau prin cameră. Nu le-am dat atenție, căci durerea altei trădări mă lăsase fără grai.

— Ți-a spus ea?

Mademoiselle Perrot a pufnit disprețuitor și a dat ochii peste cap.

— Nu mai face mutra asta jignită. Nu, nu mi-a spus ea. Nici lui Ansel nu i-a spus, dar și el știa.

Ansel se uita când la mine, când la ea. A înghițit în sec.

— Eu... n-am știut nimic.

— Pfui! a făcut ea. Nu ne insulta încercând să ne minți.

I-au căzut umerii și a lăsat ochii în pământ. Refuza să se uite la mine.

— Bine, recunosc. Știam.

Am simțit cum iese tot aerul din mine. Trei cuvinte. Trei lovituri la țintă.

Dacă Ansel mi-ar fi spus – dacă Ansel ar fi fost un *adevărat* Vânător –, nu s-ar fi ajuns aici. N-aș fi fost luat prin surprindere. Aș fi putut rezolva problema înainte... înainte să...

— Ți-am spus, a zis Ansel, fără să ridice ochii, lovind cu piciorul într-o bucată de mortar. Lou e prietena mea.

— Când? am întrebat, cu chipul împietrit de durere. Când ți-ai dat seama?

— La execuția vrăjitoarei. Când... când Lou a avut criza aceea. Plângea, iar vrăjitoarea țipa – și apoi au schimbat locurile. Toată lumea a crezut că Lou are convulsii, dar eu am văzut-o. Am simțit mirosul de magie.

A ridicat capul. Înghițea în sec și ochii îi străluceau.

— Ardea, Reid. Nu știu cum a făcut, dar a luat asupra ei durerea vrăjitoarei. A făcut-o de bunăvoie, a continuat, expirând adânc. De-asta nu ți-am spus. Pentru că, deși știam că Lou e vrăjitoare, mi-am dat seama că nu e rea. A ars deja o dată pe rug. Nu merită să treacă prin asta de două ori.

S-a lăsat tăcerea după declarația lui. Mă uitam la amândoi și mă usturau ochii.

— Nu i-aș fi făcut rău niciodată.

Nici n-am zis bine și mi-am dat seama că acesta e adevărul. Chiar dacă Ansel mi-ar fi spus, nu s-ar fi schimbat nimic. N-aș fi putut s-o leg pe rug. Am lăsat capul în palme. Înfrânt.

— Ajunge, a spus tăios domnișoara Perrot. De cât timp lipsește?

— De vreo oră.

Ansel a început să se foiască, vizibil stânjenit, după care a zis:

— Vrăjitoarea a pomenit ceva de Morgane.

Mi s-au înmuiat mâinile în momentul în care am văzut groaza de pe chipul domnișoarei Perrot. Ochii ei – cândva tăioși și acuzatori – s-au întors spre mine cu o gravitate profund neliniștitoare.

— Trebuie să plecăm.

A deschis ușa și a ieșit pe coridor.

— Nu putem vorbi despre asta aici.

Mi s-a pus un nod în stomac.

— Unde mergem?

— La Bellerose.

A plecat fără să privească înapoi. În lipsa altei soluții, eu și Ansel ne-am luat după ea.

— I-am zis lui Beau că ne vedem... Și e o persoană acolo care s-ar putea să știe unde e Lou.

ÎN BELLEROSE domnea o lumină difuză. Era prima oară când călcam într-un bordel, dar bănuiam că podeaua de marmură și foița de aur de pe pereți îl distingeau dintre celelalte case de toleranță. Într-un colț stătea o harpistă. Mângâia corzile instrumentului și cânta o baladă tristă. Femeile îmbrăcate în haine transparente dansau lent. Câțiva beți le urmăreau cu priviri lacome. În mijlocul camerei susura o fântână.

Nu mai văzusem niciodată asemenea ostentație. Se potrivea de minune cu *madame* Labelle.

— Pierdem timpul. Ar trebuie să umblăm pe străzi după Lou, am spus nervos, dar domnișoara Perrot mi-a aruncat o privire nimicitoare peste umăr și s-a îndreptat către o masă parțial mascată, din fundul camerei.

Beauregard Lyon s-a ridicat când ne-a văzut și a îngustat ochii.

— Ei ce naiba caută aici?

Domnișoara Perrot s-a trântit oftând pe un scaun, fluturând din mână spre noi trei.

— Ascultă, Beau, am treburi mai presante astă-seară decât să te dădăcesc pe tine și frustrările tale.

S-a trântit și el pe un scaun și și-a încrucișat, bosumflat, brațele la piept.

— Ce poate fi mai presant decât asta?

— Idiotul ăsta a pierdut-o pe Lou, a spus ea, făcând semn din cap spre mine și trebuie să fac o vrajă de localizare ca s-o găsesc.

Vrajă de localizare?

M-am uitat uluit cum scoate o fiolă micuță din pelerină. I-a desfăcut dopul și a vărsat praful negru pe masă. Beau se lăsase cu scaunul pe spate și o urmărea cu o figură plictisită. I-am aruncat o privire lui Ansel – căutând confirmarea că femeia din fața noastră își pierduse mințile –, dar el refuza să se uite la mine. În clipa în care *mademoiselle* Perrot a scos un cuțit și a ridicat cealaltă mână, mi s-a pus un nod în stomac. Lucrurile mi-au devenit clare.

Jaful de la locuința lui Tremblay. Trei câini otrăviți. Sângele care le curgea din gură. Mirosul de magie din aer – negru și intens, mai înțepător decât cel din infirmerie. Diferit.

Ea s-a uitat la mine și s-a crestat în palmă, lăsând sângele să curgă pe masă.

— Ar fi momentul să-ți spun, Vânătorule, că nu mă cheamă Brie Perrot. Numele meu e Cosette Monvoisin, dar prietenii îmi spun Coco.

Cosette Monvoisin. În tot acest timp, stătuse ascunsă în Turn. Chiar sub nasul nostru.

Am dus instinctiv mâna la Balisardă, dar Ansel m-a oprit.

— Nu face asta, Reid. Ne ajută s-o găsim pe Lou.

Mi-am smuls brațul din mâna lui – furios, consternat –, dar m-am oprit. Vrăjitoarea mi-a făcut cu ochiul apoi și-a îndreptat atenția către masă. Praful negru a înghețat sub sângele ei – apoi a început să se miște. Mi s-a întors stomacul pe dos și mă ustura nasul.

— Ce e praful ăla?

— Sânge uscat de ogar, a zis ea, urmărind cu atenție simbolurile ciudate care începeau să apară. O să ne spună unde e Lou.

Beau s-a îndreptat cu scaunul și și-a rezemat bărbia în palmă.

— Unde crezi că ar putea fi?

Coco și-a încrețit fruntea.

— Cu Morgane le Blanc.

— Morgane le Blanc? a spus el, pe un ton neîncrezător, parcă așteptându-se să pufnim în râs. Ce treabă are cotoroanța nenorocită cu Lou?

— E mama ei.

Simbolurile s-au oprit brusc și Coco s-a uitat la mine. Cu ochii mari. Îngroziți.

— Urma ei se pierde în nord, în La Forêt des Yeux. Mai departe de-atât nu văd.

O priveam înmărmurit. A legănat ușor din cap la întrebarea mea nerostită. Îi tremura bărbia.

— Dacă a prins-o Morgane, e ca și moartă.

— Nu, am zis, clătinând vehement din cap, incapabil să accept această idee. Trebuie doar să găsim Castelul. Ești vrăjitoare. Ne poți conduce acolo.

Lacrimi de furie i-au țâșnit din ochi.

— Nu știu *unde* este Castelul! Doar o Dame Blanche îl poate găsi. Și ai pierdut-o pe singura Vrăjitoare Albă pe care o cunoșteam.

— Deci tu nu ești Dame Blanche?

Mi-a fluturat palma însângerată pe la nas, de parcă ar fi trebuit să înțeleg ceva din asta.

— Bineînțeles că nu. Voi, Vânătorii, chiar nu știți nimic?

Mă uitam la sângele care curgea și mă cuprindea o panică tot mai mare. M-a izbit același miros înțepător de mai devreme.

— Nu pricep.

— Sunt Dame Rouge, idiotule. Vrăjitoare Roșie. *Vrăjitoare de sânge.*

A trântit palma pe masă, împrăștiind simbolurile.

— Nu pot găsi Castelul, pentru că n-am fost niciodată acolo.

Au început să-mi țiuie urechile.

— Nu, am murmurat, clătinând din cap. Nu poate fi adevărat. Trebuie să existe o cale.

— Nu există.

Îi șiroiau lacrimile când s-a ridicat de pe scaun, dar și le-a șters repede. Mirosul din jur a devenit mai intens.

— Dacă nu cunoști altă Dame Blanche – una dispusă să-și trădeze surorile și să conducă un Vânător la bârlogul lor –, poți să-ți iei adio de la Lou.

Nu.

— Cunoști o astfel de vrăjitoare, Vânătorule?

M-a împuns cu un deget în piept și lacrimile continuau să îi curgă. Sfârâiau și scoteau fum când îi cădeau pe cămașă. Beau s-a ridicat de pe scaun și i-a pus șovăitor o mână pe spate.

— Cunoști vreo vrăjitoare dispusă să sacrifice totul pentru tine, așa cum a făcut Lou? Spune!

Nu.

— Ba cunoaște, a zis o voce familiară.

Ne-am întors cu toții să vedem cine e salvatoarea. Era cât pe ce să mă înec la vederea părului ei roșu-aprins.

O, Doamne!

Madame Labelle le-a făcut semn bărbaților curioși de la masa vecină.

— E o discuție confidențială, dragilor. Sper să nu vă supărați.

Magia – din aceea normală, dezgustătoare – a explodat în aer, iar peste ochii lor injectați s-a lăsat o peliculă opacă. S-au întors spre dansatoarele ai căror ochi erau acum la fel de goi.

Coco a îndreptat un deget acuzator spre ea.

— Știai de Morgane. Ai avertizat-o pe Lou. Ești vrăjitoare.

Madame Labelle i-a făcut cu ochiul.

Mă uitam la ele dezorientat. Mă ardeau nările. Mi se învârtea capul. Vrăjitoare? Dar *madame* Labelle nu era...

În clipa aceea, am înțeles și mi s-au încins obrajii.

Fir-ar să fie!

Cât de prost eram! Cât de orb! Am strâns pumnii și m-am ridicat de pe scaun. Zâmbetul sarcastic de pe chipul lui *madame* Labelle a dispărut. Până și Coco s-a făcut mică, văzându-mă cât sunt de furios.

Normal că *madame* Labelle era vrăjitoare.

Și *mademoiselle* Perrot era Coco.

Și Coco era vrăjitoare. Dar nu orice vrăjitoare – ci Dame Rouge. O specie cu totul nouă de vrăjitoare, care făceau farmece cu sânge.

Iar soția mea – dragostea vieții mele – era fiica Reginei Vrăjitoarelor. Moștenitoarea de drept a Chateau le Blanc. Prințesa blestematelor de vrăjitoare.

Și toată lumea știa. Toată lumea, în afară de mine. Până și Ansel știa, fir-ar a naibii de treabă!

Era mai mult decât puteam suporta.

S-a rupt ceva în mine. Ceva definitiv. În clipa aceea, nu mai eram Vânător – presupunând că fusesem vreodată Vânător.

Am scos Balisarda din teacă și m-am uitat cu o satisfacție sadică la fețele celorlalți. Prudente. Speriate. Harpista din colț s-a oprit din cântat. Se uita în podea, cu gura căscată. Tăcerea a devenit stranie – ca și când așteptam ceva.

— Luați loc, am spus, cu blândețe, uitându-mă la Coco și la *madame* Labelle.

Văzând că niciuna dintre ele nu se clintește, am făcut un pas spre ele. Beau a prins-o pe Coco de mână și a tras-o pe scaun, lângă el.

Madame Labelle însă a rămas în picioare. Am îndreptat pumnalul spre ea.

— Lou a dispărut.

Am mișcat pumnalul – lent, explicit – dinspre fața ei către scaunul liber.

— A răpit-o Morgane le Blanc. Vreau să știu de ce.

A mijit ochii și a arătat spre simbolurile negre de pe masă.

— Dacă, într-adevăr, a răpit-o Morgane...

— *De ce?*

Am apropiat lama de nasul ei și s-a încruntat.

— Asta nu-i purtare demnă de un căpitan. O să-ți spun tot ce dorești să afli.

Am coborât pumnalul în silă, iar ea s-a așezat pe scaun. Sângele îmi clocotea tot mai tare cu fiecare zvâcnet al maxilarului.

— Oribilă întâmplare, a zis ea, aruncându-mi o privire furioasă, și și-a netezit fusta cu un gest agitat. Bănuiesc că vrăjitoarele ți-au dezvăluit adevărata identitate a soției tale. Louise le Blanc. Singurul copil al Reginei Vrăjitoarelor.

Am încuviințat din cap.

Ansel a tușit ușor, înainte ca *madame* Labelle să își reia ideea.

— Îți cer scuze, *madame*, dar cum se face că n-am auzit de Louise le Blanc până acum?

Madame Labelle l-a măsurat cu privirea.

— Dragul meu băiat, Louise era cel mai bine păstrat secret al lui Morgane. Nu toate vrăjitoarele știau de existența ei.

— Atunci, tu cum ai aflat? a încolțit-o Coco.

— Am multe iscoade la Chateau.

— De ce? Nu ești binevenită acolo?

— Sunt la fel de binevenită ca tine, draga mea.

— De ce? am întrebat.

Nu m-a băgat în seamă, ci s-a uitat la Beau.

— Înălțimea Ta, ce știi despre tatăl dumitale?

Beau a ridicat din sprâncenele lui negre și s-a lăsat pe spătarul scaunului. Până acum, urmărise scena cu o detașare rece, dar întrebarea lui *madame* Labelle părea să-l fi luat pe nepregătite.

— Ce știe toată lumea.

— Și anume?

Beau a ridicat din umeri și a dat ochii peste cap.

— E un desfrânat și jumătate. Își disprețuiește soția. Îi finanțează cruciada mizerabilului de arhiepiscop împotriva acestor ființe magnifice, a zis, mângâind-o admirativ pe Coco pe spate. E al dracului de chipeș, praf la politică și un tată infect. Vrei să continui? Deși nu văd ce relevanță are.

— Fă bine și nu vorbi așa despre el! l-a apostrofat *madame* Labelle, strângând nemulțumită din buze. E tatăl dumitale și un om cumsecade.

Beau a pufnit disprețuitor.

— Ești prima care zice asta.

Madame Labelle a oftat și și-a netezit din nou fusta. Evident nemulțumită.

— Nu are nicio importanță. Evenimentul acesta e mai presus de tatăl tău – dar se va sfârși cu el, dacă Morgane își îndeplinește planul.

— Explică, am mârâit.

Mi-a aruncat o privire iritată, dar a continuat.

— Războiul acesta durează de secole. E mai bătrân decât voi toți. Mai bătrân decât mine. Mai bătrân chiar și decât Morgane. Totul a început de la o vrăjitoare, pe nume Angelica, și un bărbat neprihănit, pe nume Constantin.

Un bărbat neprihănit numit Constantin. Doar nu se referea la cel care făurise Balisarda. Sfântul Constantin.

— Lou mi-a spus povestea! a zis Coco, sprijinindu-se de masă, cu o sticlire în ochi. Angelica s-a îndrăgostit de el, dar el a murit, iar, din lacrimile ei, s-a format L'Eau Mélancolique.

— Doar pe jumătate corect, din păcate. Vreți să aflați povestea adevărată?

S-a oprit și s-a uitat la mine, nerăbdătoare.

— Te asigur că avem timp suficient.

— Ai două minute, am mârâit și m-am așezat pe scaun.

Madame Labelle a încuviințat din cap.

— Nu e o poveste foarte plăcută. Într-adevăr, Angelica s-a îndrăgostit de Constantin – un cavaler dintr-o țară învecinată –, dar nu a îndrăznit să-i spună că este vrăjitoare. Poporul ei trăia în armonie cu al lui și nu dorea să tulbure înțelegerea fragilă dintre cele două regate. Dar, cum se întâmplă de multe ori, la scurt timp, a început să-și dorească să nu mai fie secrete între ei și el s-o cunoască întru totul. I-a povestit despre magia poporului ei și despre legătura lor cu pământul. La început, Constantin și regatul lui au acceptat. Îi prețuiau pe ea și pe poporul ei – Les Dames Blaches, cum le numeau. Doamnele Albe, pure și luminoase. Iar cea mai pură și mai luminoasă dintre toate, Angelica, a devenit prima Dame des Sorcières.

I s-au întunecat ochii.

— Dar, cu trecerea timpului, Constantin a început să urască magia iubitei lui. Era mistuit de invidie și de furie că nu avea și el această putere. A încercat să i-o răpească. Neizbutind, i-a luat țara. Soldații trimiși de el au invadat Belterra și i-au ucis poporul. Dar magia nu voia să asculte de el și tovarășii lui. Oricât s-ar fi căznit, nu reușeau să o stăpânească – nu așa cum o făceau vrăjitoarele. Înnebunit de dorință, Constantin și-a pus capăt zilelor.

Madame Labelle s-a uitat la Coco, cu un zâmbet firav și sumbru.

— Angelica a vărsat o mare de lacrimi și l-a urmat în viața de apoi. Dar tovarășii lui au trăit mai departe. Le-au gonit pe vrăjitoare și au pus stăpânire pe pământul și pe magia lor. Cunoașteți restul poveștii. Vrajba nu s-a stins nici în ziua de azi. Fiecare tabără e încrâncenată. Fiecare tabără crede că e îndreptățită. Urmașii lui Constantin încă domnesc peste aceste pământuri, deși au renunțat de mult la magie în favoarea religiei. Cu fiecare nouă regină, vrăjitoarele încearcă să pornească lupta și să câștige bătălia și, de fiecare dată, dau greș. În afară de faptul că sunt mult depășite numeric, surorile mele nu au cum să învingă și monarhia, și Biserica. Nu atât timp cât există Balisardele. Morgane însă e diferită de predecesoarele ei. E mai isteață. Mai vicleană.

— Exact ca Lou, a zis Coco.

— Lou nu are *nimic* în comun cu femeia aia, am mârâit.

Beau s-a aplecat în față și a aruncat o privire iritată în jurul mesei.

— Mă scuzați, dar pe mine mă doare-n cot de Lou, Morgane, Angelica și Constantin. Povestește-mi despre tata.

Am încleștat mâna pe pumnal.

Madame Labelle a oftat și m-a bătut împăciuitor pe braț. Când m-am ferit de atingerea ei, și-a dat ochii peste cap.

— Ajung imediat și la el. Cum spuneam, Morgane e diferită. De mică, a înțeles cele două puteri care conduc regatul, a subliniat

ea, uitându-se la Beau. Când tatăl Înălțimii Tale a fost încoronat, i-a venit o idee – o cale de a lovi atât monarhia, cât și Biserica. L-a văzut când s-a căsătorit cu o prințesă străină și au zămislit-o pe Înălțimea Ta. S-a bucurat să-l vadă cum lasă bastard după bastard în urma lui.

S-a oprit, părând să-și fi pierdut din înflăcărarea de mai devreme. Până și eu o priveam fascinat în momentul în care în ochi i-a apărut o privire îngândurată.

— Le-a reținut chipurile și numele – chiar și acelora de existența cărora nici Auguste nu știa.

S-a uitat la mine cu ochi absenți și am simțit o gheară în piept.

— Cu fiecare copil, bucuria ei – *obsesia* ei – creștea, dar a așteptat până să ne împărtășească planul ei.

— Câți sunt? a întrerupt-o Beau, pe un ton tăios. Câți copii sunt?

Madame Labelle a șovăit câteva clipe înainte de a-i răspunde.

— Nimeni nu știe sigur. Cred că ultima oară erau douăzeci și șase.

— *Douăzeci și șase?*

— La scurt timp după nașterea Înălțimii Tale, a reluat ea repede, ca să nu-i dea timp să mai spună ceva, Morgane și-a anunțat surorile că a rămas însărcinată. Și nu era copilul oricui, ci al însuși arhiepiscopului.

— Lou, am murmurat, cuprins de o ușoară greață.

— Într-adevăr. Morgane le-a vorbit despre o proiecție anume, o soluție prin care ar fi putut să pună capăt prigoanei vrăjitoarelor, despre un copil care să pună capăt tiraniei dinastiei Lyon. Auguste Lyon avea să moară... la fel și urmașii lui. Copilul din pântecul ei era o răsplată – un *dar*, cum spunea ea – trimis de Zeiță. Lovitura de grație care să distrugă regatul și Biserica.

— De ce a așteptat Morgane până s-o omoare pe Lou? am întrebat, cu înverșunare. De ce n-a omorât-o imediat după naștere?

— O vrăjitoare trece prin ritualul de inițiere la șaisprezece ani. Atunci devine femeie. Deși vrăjitoarele tânjeau după libertate, multe nu priveau cu ochi buni uciderea unui copil. Pe Morgane nu o deranja să mai aștepte.

— Așadar, Morgane... a zămislit-o pe Lou din pură răzbunare.

Mă durea sufletul. Pe vremuri, îmi plângeam venirea nefericită pe lume, dar soarta lui Lou era mult mai crudă. Ea se născuse special pentru a muri.

— Universul cere echilibru, a șoptit Coco, trecându-și degetul gânditoare peste tăietura din palmă. Pentru ca neamul regelui să dispară, și Morgane trebuie să-l curme pe-al ei.

Madame Labelle a încuviințat din cap.

— Doamne! a exclamat Beau. Nu-i furie-n Iad precum a femeii disprețuite.

— Nu are nicio noimă, am zis, îngândurat. O viață în schimbul a douăzeci și șase? Ăsta nu-i echilibru.

Madame Labelle s-a încruntat.

— Puterea percepției e uriașă. Omorând-o pe Louise, Morgane curmă pe veci neamul le Blanc. Magia Reginei Vrăjitoarelor va fi transmisă altei linii de sânge la moartea lui Morgane. Oare nu merită să-ți sacrifici stirpea pentru a o distruge pe-a altuia?

Întrebarea ei m-a pus și mai tare pe gânduri.

— Dar e o mult prea mare diferență între numere.

— Privești lucrurile prea literal, Reid. Magia e nuanțată. Toate odraslele ei vor muri. Toate odraslele lui vor muri, a spus ea, luându-și o scamă inexistentă de pe fustă. Firește, toate astea sunt speculații inutile. Nimeni altcineva nu vede proiecția, așa că trebuie să ne folosim de interpretarea lui Morgane.

Deodată, Coco a ridicat capul și a mijit ochii.

— Și care-i rolul tău, *madame*, în toată această poveste? Ai vrut *s-o cumperi* pe Lou.

— Rolul meu e s-o protejez, a replicat *madame* Labelle, cu un gest agasat.

Mișcarea mi-a atras atenția. Avea inele pe toate degetele, dar cel de pe inelar...

Un inel simplu, cu piatră de sidef. Aproape identic cu acela pe care i-l dăruisem lui Lou.

— Știam că Morgane o va găsi, în cele din urmă, dar am făcut tot ce-mi stătea în puteri ca s-o împiedic. E adevărat, am vrut *s-o cumpăr* pe Lou – ca să folosesc aceeași exprimare grosolană –, dar din dorința de a o apăra. Deși nu era mediul ideal, la Bellerose puteam sta cu ochii pe ea. Puteam s-o țin la adăpost până când găseam altă soluție. Dar m-a refuzat în nenumărate rânduri.

A ridicat bărbia și s-a uitat în ochii lui Coco.

— Anul trecut, iscoadele mele m-au informat că Inelul Angelicăi a fost furat. Am luat legătura cu toți traficanții din oraș cărora vrăjitoarele le omorâseră de curând vreo rudă.

Informația asta mi-a stârnit și mai mult curiozitatea. Filippa. Filippa fusese ucisă de vrăjitoare. Ceea ce însemna...

— Când am aflat că *monsieur* Tremblay a pus mâna pe inel, am profitat imediat de ocazie.

Am închis ochii și am clătinat din cap năucit. Abătut. *Monsieur* Tremblay. În toate aceste luni, nu mă gândisem decât să-i răzbun familia, să le pedepsesc pe vrăjitoarele care le provocaseră atâta durere. Când, de fapt, vrăjitoarele nu făceau altceva decât să se răzbune.

Omul care mi-ar fi putut fi socru. Un traficant de obiecte magice. El era răspunzător de moartea Filippei – de suferința lui Célie. Am deschis ochii, silindu-mă să revin la prezent.

Există o vreme când jelești și o vreme când mergi mai departe.

— Știam că Lou îl caută cu disperare, a reluat *madame* Labelle. I-am spus lui Babette să ia legătura cu ea și s-o ajute să tragă cu

urechea la discuția dintre mine și Tremblay. Ca să-i ușurez sarcina, l-am întrebat chiar și unde l-a ascuns. Mai târziu – după ce Babette mi-a confirmat că plănuiți să-l furați – l-am anunțat pe arhiepiscop unde va fi fiica lui în acea seară.

— Ce-ai făcut? a sărit Coco.

Madame Labelle a ridicat delicat din umeri.

— Se auzise că o caută de ani buni – multe vrăjitoare credeau că din cauza ei era atât de pornit să ne vâneze. Voia s-o găsească. Eu prefer să cred că ne omora dintr-un soi de dorință perversă de a-și ispăși păcatele, dar asta contează prea puțin. Eram aproape convinsă că nu o va omorî. În definitiv, e tatăl ei și nu avea cum să nege asta după ce o vedea. Sunt leiți. Și ce ascunzătoare mai bună îi putea găsi decât în Turnul Vânătorilor?

Coco a clătinat uluită din cap.

— Ne-ar fi ajutat enorm dacă ne spuneai adevărul.

Madame Labelle și-a pus mâinile în poală, cu un zâmbet satisfăcut.

— Când a reușit să fugă din casa lui Tremblay, m-am temut că e totul pierdut, dar, după incidentul de la teatru, arhiepiscopul n-a mai avut de ales. Lou a primit atât protecția lui, cât și a soțului ei. Și nu orice soț – ci însuși căpitanul Vânătorilor, a spus ea, arătând spre mine, cu un zâmbet larg. Lucrurile s-au aranjat mult mai bine decât aș fi putut eu vreodată...

— De ce? am zis, uitându-mă la inelul cu piatră de sidef de pe degetul ei. De ce să depui atâtea eforturi? Ce-ți pasă dacă Auguste Lyon moare? Ești vrăjitoare. Ai avea numai de câștigat de pe urma morții lui.

Am ridicat încet ochii spre fața ei. Părul ei roșu. Ochii albaștri, mirați.

Mi-am amintit ceva. Cuvintele lui Lou îmi răsunau în minte.

Ce tot îndrugi? Vrăjitoarele nasc și băieți.

Încetul cu încetul, lucrurile începeau să capete noimă.

I-a dispărut zâmbetul de pe buze.

— Nu pot să stau cu mâinile-n sân și să privesc cum sunt uciși oameni nevinovați.

— Regele nu e tocmai nevinovat.

— Nu doar el va avea de suferit. Zeci de oameni vor muri...

— Copiii lui, mai exact?

— Da, copiii lui.

Șovăia, uitându-se când la mine, când la prinț. Își făcea reproșuri.

— Nu va supraviețui niciunul dintre urmașii lui. Luptele pentru succesiune vor distruge monarhia. Reputația arhiepiscopului a avut deja de suferit – la fel și autoritatea lui, ținând seama că ești aici și nu alături de el. Nu m-ar surprinde să aflu că regele l-a chemat deja să-l mustre. În curând, Vânătorii vor rămâne fără conducător. Iar Morgane va profita de haosul creat și va da lovitura de grație.

Aproape că nu o auzeam. Lucrurile deveneau tot mai limpezi. Adevărul căpăta formă și făcea să-mi clocotească furia în vene.

— Te-ai îndrăgostit de el, nu-i așa?

— Dragule, a spus ea, cu o voce mai pițigăiată decât înainte, lucrurile sunt un pic mai complicate...

Am lovit cu pumnul în masă și a tresărit. M-am uitat la expresia descurajată de pe chipul ei, cu un amestec de mânie și rușine.

— Da, m-am îndrăgostit de el.

S-a lăsat tăcerea la masă. Cuvintele ei se izbeau de mine ca un potop. Se revărsau în mine. Beau și-a încrețit fruntea, parcă nevenindu-i să creadă.

— Nu i-ai spus că ești vrăjitoare, am continuat, pe un ton tăios, necruțător, dar nu voiam să îl îndulcesc.

Femeia asta nu merita compasiunea mea.

— Așa e, a recunoscut ea, cu ochii plecați și buzele strânse. Nu i-am spus. Nu i-am spus ce sunt... de teamă să nu-l pierd.

— Dumnezeule mare, a mormăit Beau în barbă.

— Morgane v-a găsit... împreună? a întrebat Coco.

— Nu, a spus *madame* Labelle. Dar am rămas însărcinată la scurt timp după aceea și am făcut greșeala de a mă destăinui ei. Am fost prietene pe vremuri. Cele mai bune prietene. Nici dacă eram surori n-am fi avut o relație mai strânsă. Am crezut că o să mă înțeleagă.

A înghițit în sec și a închis ochii. Îi tremura bărbia.

— Am fost o neroadă. Mi-a smuls copilul din brațe imediat ce s-a născut – băiețelul meu minunat. Nu i-am spus niciodată adevărul lui Auguste.

Pe fața lui Beau a apărut o grimasă scârbită.

— Ești mama unuia dintre frații mei?

Coco i-a tras un cot.

— Ce s-a întâmplat cu copilul?

Madame Labelle ținea în continuare ochii închiși. Parcă nu îndrăznea să se uite la noi – la mine.

— N-am aflat. Băieții sunt dați unor familii iubitoare sau la orfelinate, dacă au noroc, dar știam că Morgane n-o să-i arate asemenea mărinimie fiului meu. Știam că o să-l pedepsească pentru fapta mea și a lui Auguste.

A scos un suspin, apoi a deschis ochii și s-a uitat fix la mine.

— Ani în șir l-am căutat, dar pierdut a fost.

Pierdut. Am făcut o grimasă. E și ăsta un fel de a spune.

S-a cutremurat, văzându-mi privirea dușmănoasă.

— Poate că va rămâne pe veci pierdut.

— Așa cred și eu, am zis, clocotind de ură.

M-am ridicat de la masă, fără să dau atenție privirilor curioase îndreptate spre mine.

— Am zăbovit destul timp aici. Lou s-ar putea să fie aproape de Chateau le Blanc. Du-mă acolo, am zis, îndreptând pumnalul spre *madame* Labelle.

— *Ne* va duce acolo, a sărit Ansel. Vin și eu.

— Și eu, a spus Coco, ridicându-se de pe scaun.

S-a ridicat și Beau, schimonosindu-se.

— Nu prea am de ales. Dacă moare Lou, mor și eu.

— Bine, am spus, pe un ton răstit. Dar plecăm acum. Lou e deja la câțiva kilometri înaintea noastră. Trebuie să recuperăm cumva timpul pierdut, altfel moare înainte să ajungem noi la Castel.

— Nu moare, a spus *madame* Labelle, ștergându-și lacrimile de pe obraji.

Apoi s-a ridicat și și-a îndreptat umerii.

— Morgane o să aștepte cel puțin două săptămâni până să o sacrifice.

— De ce?

Chiar dacă îmi doream nespus să nu mai vorbesc niciodată cu această femeie, era singura mea speranță de a o găsi pe Lou. Un rău necesar.

— De unde știi asta?

— O cunosc bine pe Morgane. Mândria ei a primit o lovitură imensă când a fugit Lou. Așa ca va dori să fie cât mai multe vrăjitoare de față, martore la triumful ei. În ajunul Crăciunului, vrăjitoarele sărbătoresc Modraniht. Vin la Castel din tot regatul special pentru asta, a spus ea, sfredelindu-mă cu privirea. Modraniht e noaptea în care își cinstesc mamele. Morgane va aprecia ironia.

— Păcat că n-am și eu o mamă pe care s-o cinstesc.

I-am ignorat privirea jignită, m-am răsucit pe călcâie și am pornit spre ușă, trecând printre dansatoarele cu ochi goi și printre clienții abțiguiți.

— Ne întâlnim aici, peste o oră. Aveți grijă să nu fiți urmăriți.

SUFLETUL NU UITĂ

Lou

PODEAUA DE LEMN DE SUB MINE S-A ÎNCLINAT brusc și am căzut în poala cuiva. M-au învăluit niște brațe catifelate și parfumul proaspăt și răcoritor de eucalipt. Am încremenit. Parfumul care îmi apărea în coșmaruri de doi ani încoace.

Am deschis ochii și am încercat să mă eliberez, dar – spre oroarea mea – corpul nu voia să mă asculte. Paralizată, nu aveam încotro decât să mă uit în ochii verzi și strălucitori ai mamei. Mi-a zâmbit și m-a sărutat delicat pe frunte. M-a trecut un fior.

— Mi-a fost dor de tine, scumpo.

— Ce mi-ai făcut?

S-a oprit și a râs ușor.

— Extraordinare, injecțiile astea. Când *monsieur* Bernard mi-a adus una, am reușit să perfecționez medicamentul. Îmi place să cred că al meu e mai uman. Îți afectează doar corpul, nu și mintea, a zis, cu un zâmbet mai larg. M-am gândit că ți-ar face plăcere să testezi doctoria prietenilor tăi. Au lucrat din greu s-o creeze pentru tine.

Podeaua s-a hurducăit iar. M-am uitat în jur și am văzut unde mă aflam. În căruța cu coviltir a trupei de teatru. Nu pătrundea niciun pic de lumină prin pânza groasă, așa că nu-mi dădeam seama de când eram pe drum. Am ciulit urechile, dar nu auzeam decât tropăitul cailor. Ieșiserăm din oraș.

Nu conta. Nu avea să-mi vină nimeni în ajutor. Reid îmi dăduse clar de înțeles.

M-a copleșit o tristețe cumplită când mi-am adus aminte ultimele lui cuvinte. Oricât am încercat s-o opresc, o lacrimă răzleață mi s-a prelins pe obraz. Morgane mi-a șters-o cu un deget, apoi a dus-o la gură și a gustat-o.

— Scumpa și frumoasa mea fată. N-o să-l las să te mai rănească vreodată. S-ar cuveni să-l ard pe rug pentru ce ți-a făcut. N-am dreptate? Dacă vrei, te las pe tine să aprinzi focul. Ce zici de asta?

Am simțit că mi se scurge sângele din obraji.

— Să nu te atingi de el.

Și-a arcuit sprâncenele albe.

— Ai uitat că Reid e dușmanul, Louise. Dar nu te teme... toate greșelile sunt iertate de Modraniht.

S-a oprit, ca să-mi dea ocazia să răbufnesc la auzul numelui lui Reid. N-am făcut-o. Nu voiam să-i ofer această satisfacție.

— Sper că mai ții minte sărbătoarea? Mă gândeam să organizăm ceva cu totul special, anul ăsta.

Un firicel de spaimă mi s-a strecurat în inimă. Da, țineam minte Modraniht.

Noaptea mamelor. Vrăjitoarele Albe din toată Belterra se adunau la Chateau pentru a chefui și a-și onora străbunele prin jertfe. Nu aveam nicio îndoială care va fi rolul meu, anul acesta.

Citindu-mi gândurile, mama m-a mângâiat drăgăstos pe gât. Am scos un geamăt, amintindu-mi durerea care mă săgetase prin cicatrice chiar înainte de a-mi pierde cunoștința. Mama a chicotit.

— Nu-ți face griji. Ți-am vindecat rana. Nu puteam lăsa să se risipească atât de mult sânge prețios, înainte să ajungem la Castel.

Părul ei mi-a gâdilat fața în momentul în care s-a aplecat la urechea mea.

— Isteață vrajă și foarte greu de dezlegat, dar nici măcar ea nu te va salva, de data asta. Mai avem puțin și ajungem acasă.

— Casa mea nu e aici.

— Dintotdeauna ți-a plăcut să dramatizezi.

Râzând pe înfundate, s-a aplecat și mi-a tras un bobârnac peste nas. A înghețat inima în mine când i-am văzut inelul de aur de pe deget. Și-a dat seama la ce mă uit și a zâmbit.

— Și să te ții de pozne, a adăugat.

— Cum ai...?

Bolborosind, am încercat să mă împotrivesc injecției care mă paraliza, dar membrele îmi erau în continuare dureros de inerte.

Inelul Angelicăi nu putea să ajungă pe mâna lui Morgane. *Nu putea.* Aveam nevoie de el ca să-i anihilez vraja. Dacă îl purtam când îmi vărsa sângele, sângele n-ar fi avut niciun efect. Vraja s-ar fi rupt. Aș fi murit, într-adevăr, dar familia Lyon ar fi rămas în viață. *Copiii nevinovați* ar fi rămas în viață.

M-am încordat atât de tare, încât era cât pe ce să-mi plesnească venele de la gât. Dar, cu cât mă împotriveam mai mult, cu atât îmi era mai greu să vorbesc – să respir – sub greutatea corpului meu. Aveam senzația că o să-mi cadă picioarele prin podeaua căruței. Cuprinsă de panică, m-am străduit să creez o proiecție – *orice* proiecție –, dar firicelele aurii pâlpâiau sporadic, neclar și haotic din pricina medicamentului.

Am înjurat cu foc și toată hotărârea mea s-a transformat rapid în deznădejde.

— Îți imaginai că n-o să-mi recunosc propriul inel? a zis Morgane, cu un zâmbet tandru, și mi-a dat părul după ureche. Sunt curioasă totuși să aud cum l-ai găsit. Sau chiar tu l-ai furat, de la bun început?

Văzând că nu îi răspund, a oftat adânc.

— Mă dezamăgești amarnic, scumpo. Ai fugit, te-ai ascuns, ai luat inelul. Nu-ți dai seama cât e de absurd?

I-a dispărut zâmbetul în momentul în care m-a prins de bărbie și s-a uitat în ochii mei cu o privire feroce.

— Pentru fiecare grăunte pe care pe care l-ai sădit tu, Louise, eu am mai sădit o mie. Ești fiica mea. Te cunosc mai bine decât te cunoști tu. N-ai cum să mă păcălești, n-ai cum să te ascunzi de mine și nu poți spera să mă învingi.

S-a oprit, parcă așteptând un răspuns, dar nu i-am făcut pe plac. Îmi foloseam și ultimul strop de concentrare ca să-mi mișc mâna, să îndoi încheietura, să ridic măcar un deget. Din cauza efortului, aveam vederea încețoșată. M-a lăsat să mă chinuiesc câteva minute – ferocitatea din privire preschimbându-se într-o melancolie stranie –, după care a început iar să-mi mângâie părul.

— Toți murim la un moment dat, Louise. Împacă-te, te rog, cu acest gând. De Modraniht, viața ta își va îndeplini, în sfârșit, menirea, iar moartea ta ne va elibera poporul. Ar trebui să fii mândră. Puțini au parte de o soartă atât de glorioasă.

Cu o ultimă sforțare disperată, am încercat să mă dezlănțui asupra ei – s-o lovesc, s-o *rănesc*, să-i smulg cumva inelul de pe deget –, dar trupul mi-a rămas rece și țeapăn.

Deja mort.

ZILELE SE SCURGEAU într-o agonie. Deși medicamentul îmi paraliza corpul, nu îmi atenua durerea surdă din oase. Fața și încheietura mâinii îmi erau încă umflate de la atacul vrăjitoarei, iar pe gât îmi crescuse o gâlmă, din cauza numeroaselor injecții.

Nu-mi venea să cred că fusese o vreme când Andre și Grue erau cea mai mare dintre problemele mele.

Degetele lui Morgane mi-au atins gâlma și s-au plimbat în cerc pe lângă vânătăile în formă de deget din spatele urechii.

— Prieteni de-ai tăi, scumpo?

M-am încruntat și mi-am concentrat atenția asupra senzației de arsură din brațe și din picioare – primul semn că începea să treacă efectul medicamentului. Dacă eram rapidă, puteam să înșfac Inelul Angelicăi și să sar din căruță, înainte ca Morgane să apuce să reacționeze.

— Foști prieteni.

— Și acum?

Am încercat să-mi mișc degetele. Tot inerte.

— Sunt morți.

Parcă ghicindu-mi gândurile, a scos o seringă de oțel din traistă. Am închis ochii, străduindu-mă zadarnic să-mi opresc tremurul bărbiei.

— Surorile tale o să-ți vindece corpul când ajungem la Chateau. Până la Modraniht, trebuie să dispară vânătăile astea oribile. Trebuie să fii din nou pură și nevătămată.

Mi-a masat gâlma de pe gât, pregătind-o pentru o nouă înțepătură.

— Imaculată precum Fecioara.

Am deschis ochii.

— S-au dus vremurile când eram fecioară.

I-a dispărut zâmbetul mieros de pe față.

— Nu-mi spune că te-ai culcat cu Vânătorul ăla mizerabil?

M-a adulmecat ușor și a strâmbat din nas.

— Vai, Louise! Ce dezamăgire! Îi simt mirosul în tot corpul tău.

S-a uitat repede la burta mea, a înclinat capul și a inspirat adânc.

— Sper din tot sufletul că ți-ai luat măsuri de precauție, scumpo. Oricât de ispititoare ar fi Mama, menirea ta e alta.

Îmi zvâcneau degetele de nervi.

— Nu te preface că n-ai fi în stare să-ți omori nepotul.

În loc de răspuns, mi-a înfipt acul în gât. M-am mușcat de obraz, ca să nu țip, și degetele mi-au amorțit din nou.

— *Sângele tău este jertfa*, a zis, mângâindu-mi gâtul cu duioșie. Ai pântecul gol, Louise. Cu tine se va sfârși neamul meu. Aproape că-mi pare rău...

S-a aplecat și mi-a sărutat gingaș cicatricea. Mi s-a pus un nod în stomac, amintindu-mi că, exact acolo, mă sărutase Reid cu doar câteva zile în urmă.

— Cred că mi-ar fi făcut plăcere să omor progenitura Vânătorului.

— TREZEȘTE-TE, SCUMPO!

Am clipit la auzul șoaptei lui Morgane la ureche. Deși nu aveam de unde să știu cât timp trecuse – minute, ore, zile –, coborâseră în sfârșit coviltirul și am văzut că e noapte. N-am încercat să mă ridic în capul oaselor.

Morgane a arătat spre ceva în zare.

— Mai avem puțin și ajungem acasă.

Vedeam doar stelele deasupra mea, dar vuietul bine-cunoscut al valurilor îmi spunea unde suntem. Aerul din jur îmi spunea. Nu duhnea a pește precum cel pe care îl respiram în Cesarine. Era răcoros și pătrunzător, cu miresme de pini, de sare și de pământ... și un vag iz de magie. Am inspirat adânc și am închis ochii. În ciuda tuturor celor întâmplate, inima încă îmi tresălta de bucurie la gândul de a fi atât de aproape. De a reveni, în sfârșit, acasă.

Câteva minute mai târziu, roțile căruței au zuruit pe stinghiile podului de lemn.

Podul.

Legendara intrare în Chateau le Blanc.

Am ciulit urechile. Râsete stinse au început să răsune în jurul nostru, iar vântul stârnea vârtejuri de zăpadă în aerul rece al nopții. Ar fi fost o senzație stranie, dacă nu știam că totul e doar un spectacol. Lui Morgane îi plăceau reprezentațiile fastuoase.

N-ar fi trebuit să se deranjeze. Doar vrăjitoarele puteau găsi Castelul. Era înconjurat de o vrajă veche și foarte puternică – o vrajă la care își aduceau aportul, de sute de ani, toate Reginele Vrăjitoarelor. Dacă lucrurile ar fi stat altfel, într-o zi aș fi contribuit și eu la consolidarea ei.

M-am uitat la Morgane, care le făcea cu mâna femeilor îmbrăcate în alb, ce alergau desculțe pe lângă căruță. Tălpile lor nu lăsau urme în zăpadă. Năluci tăcute.

— Dragi surori, le-a salutat ea, pe un ton călduros.

M-am încruntat. Erau temutele păzitoare ale podului. Actrițe din piesa lui Morgane, care, spre a se amuza, ademeneau din când în când bărbați pe pod, în toiul nopții.

Și îi înecau în apele tulburi de dedesubt.

— Uite cine-i aici, scumpo, a zis Morgane, sprijindu-mă în brațele ei. Manon. Ți-o mai aduci aminte, nu? Erați nedespărțite când erați mici.

Îmi ardeau obrajii, iar capul îmi atârna într-o parte. Dar cel mai rău era că Manon asista la umilința mea și ochii negri îi sticleau de bucurie, în timp ce alerga pe lângă noi. În timp ce zâmbea și arunca flori de iasomie peste căruță.

Iasomia. Un simbol al iubirii.

Simțeam că mă podidesc lacrimile. Voiam să plâng – să plâng și să urlu și să ard Castelul până la temelii, cu tot cu locuitoarele lui. Cândva... îmi spuseseră că mă iubesc. Pe de altă parte, la fel zisese și Reid.

Dragoste.

Detestam acest cuvânt.

Manon s-a agățat de căruță și a urcat. Avea o coroniță de ilice pe cap, iar bobițele roșii semănau cu niște picături de sânge pe părul și pielea ei negre.

— În sfârșit, te-ai întors, Louise! a spus ea, cuprinzându-mă de gât, și corpul meu nevolnic s-a prăvălit peste ea. Mi-era teamă că n-o să te mai văd niciodată.

— Manon s-a oferit să-ți țină companie până la Chateau, a spus Morgane. Nu e minunat? O să vă distrați grozav!

— Mă îndoiesc profund, am mormăit.

Pe chipul de abanos al lui Manon a trecut o umbră de tristețe.

— Ți-a fost dor de mine? Am fost surori, cândva.

— O soră nu încearcă să te omoare, am replicat.

Manon a avut bunul-simț să tresară, iar Morgane m-a ciupit de obraz.

— Nu fi răutăcioasă, Louise! E teribil de plictisitor.

A întins mâna spre Manon, care a șovăit o secundă, s-a uitat la mine, apoi s-a grăbit s-o sărute.

— Gata. Fugi, copilă, și pregătește baia în camera lui Louise! Trebuie să scoatem sângele și mirosul ăsta oribil de pe ea.

— Imediat, stăpână.

Manon mi-a sărutat mâna fără vlagă, m-a întins la loc în poala lui Morgane și a sărit din căruță. Am așteptat-o să dispară în noapte, după care am spus:

— Lasă prefăcătoria. Nu vreau să-mi țină nimeni companie. Pune-mi pază la ușă și gata.

Morgane a luat câteva flori de iasomie de pe podeaua căruței și mi le-a prins în păr.

— Foarte urât din partea ta! E sora ta, Louise, și vrea să petreacă un timp împreună cu tine. Nu așa îi răsplătești dragostea.

Nu suportam să mai aud cuvântul ăsta.

— Deci *dragostea* a făcut-o să privească liniștită cum sunt legată cu lanțuri de un altar?

— Îi porți ranchiună. Foarte interesant.

Își trecea degetele prin părul meu încâlcit și îl împletea, ca să nu-mi mai cadă pe față.

— Poate, dacă era rug și nu altar, te căsătoreai cu ea.

Am simțit un junghi în stomac.

— Reid nu m-a rănit niciodată.

Cu toate defectele și prejudecățile lui rigide, nu încercase nicio clipă să mă lovească, după atacul vrăjitoarei. Ar fi putut, dar n-a făcut-o. Mă întrebam ce s-ar fi întâmplat, dacă aș fi rămas. M-ar fi legat pe rug? Poate că i-ar fi fost milă de mine și mi-ar fi împlântat cuțitul în inimă.

Dar asta făcuse deja.

— Dragostea ne prostește pe toți, scumpo.

Chiar dacă știam că încearcă să mă întărâte, n-am putut să-mi țin gura.

— Ce știi tu despre dragoste? Ai iubit vreodată pe altcineva în afară de tine?

— Ai grijă ce spui, a zis și degetele i s-au oprit în părul meu. Nu uita cu cine vorbești.

În clipa aceea, nu mă simțeam deloc înclinată spre prudență. La vederea siluetei albe și impozante a Castelului – și a Inelului Angelicăi pe degetul mamei – mă simțeam exact pe dos.

— Sunt fiica ta, am spus, furioasă și nesăbuită. Dar ești dispusă să mă sacrifici ca pe o vacă prețioasă...

Mi-a tras capul pe spate.

— O vacă foarte guralivă și obraznică.

— Știu că ți se pare că asta e singura soluție.

Vocea mi-a devenit brusc disperată, gâtuită de emoții pe care nu doream să le analizez. Emoții pe care le reprimasem în momentul în care ajunsesem suficient de matură să înțeleg ce îmi pregătea mama.

— Dar nu e. Am trăit alături de Vânători. Sunt capabili să se schimbe, să dea dovadă de toleranță. Am văzut asta cu ochii mei. Putem să le arătăm că există și altă cale. Putem să le arătăm că nu suntem așa cum cred ei...

— Te-au corupt, *fata mea.*

Și-a accentuat ultimele cuvinte, trăgându-mă violent de păr. Durerea mi-a săgetat pielea capului, dar nu îmi păsa. Morgane trebuia să vadă adevărul. Trebuia să *înțeleagă.*

— Mă temeam că așa se va întâmpla. Ți-au otrăvit mintea așa cum ne-au otrăvit pământul natal, a zis ea și mi-a ridicat bărbia. Uită-te la ele, Louise, uită-te la surorile tale!

N-am avut de ales și a trebuit să mă uit la vrăjitoarele care încă dănțuiau în jurul nostru. Unele fețe îmi erau cunoscute. Altele, nu. Toate mă priveau cu o bucurie sinceră. Morgane a arătat spre două cu pielea cafenie și părul împletit.

— Rosemund și Sacha. Mama lor a fost executată după ce a moșit copilul unui aristocrat. Fetele aveau șase, respectiv patru ani atunci.

A arătat spre o femeie mărunță, cu piele măslinie și cicatrice argintii care îi desfigurau jumătate de față.

— Viera Beauchêne a reușit să fugă, după ce au încercat să le ardă pe ea și pe soția ei. Cu acid, în cazul lor, nu cu foc. Un experiment.

A arătat spre alta.

— Genevieve a plecat din țară, cu cele trei fiice ale ei, ca să se mărite cu un preot, rupând orice legătură între fete și străbunele noastre. Fiica mijlocie s-a îmbolnăvit la scurt timp. Când și-a rugat soțul s-o lase să vină aici, ca să o vindece, el a refuzat. Fata a murit, iar celelalte două au ajuns s-o disprețuiască.

M-a strâns de bărbie îndeajuns de tare cât să mă învinețească.

— Ce ziceai despre toleranța lor? Mai povestește-mi despre monștrii pe care îi numești prieteni. Povestește-mi cum ai trăit printre ei și ai scuipat pe suferința surorilor tale!

— *Maman,* te rog, am zis și lacrimile îmi șiroiau pe obraji. Știu că ne-au persecutat – știu că-i urăști – și te înțeleg. Dar nu poți

face așa ceva. Nu putem schimba trecutul, dar *putem* să ne continuăm viața și să ne vindecăm rănile – împreună. Putem împărți pământul acesta. Nu e nevoie să moară cineva.

M-a strâns și mai tare de bărbie și s-a aplecat la urechea mea.

— Ești *slabă*, Louise, dar fii liniștită. N-o să stau la îndoială. N-o să ezit. O să-i fac să sufere așa cum am suferit și noi.

Mi-a dat drumul, a tras aer în piept și și-a îndreptat umerii. M-am prăbușit pe podeaua căruței.

— Familia Lyon va regreta amarnic ziua în care ne-a furat aceste pământuri! Supușii lor se vor zvârcoli în flăcări, iar regele și progeniturile lui vor muri în agonie, sufocându-se cu sângele tău. *Soțul* tău va muri sufocându-se cu sângele tău.

După un scurt moment de nedumerire, m-a cuprins o deznădejde atât de profundă, încât îmi întuneca și ultima fărâmă de rațiune. Aici erau mama mea – *mama* – și poporul ei. Acolo erau soțul meu și poporul lui. Fiecare tabără mai infamă decât cealaltă, o pervertire hidoasă a ceea ce ar fi trebuit să fie. Fiecare tabără suferea. Fiecare tabără era capabilă de cruzimi inimaginabile.

Iar la mijloc eram eu.

Sarea din lacrimi se unea cu iasomia din păr, două fețe ale aceleiași monede nenorocite.

— Dar pe mine, *maman*? Pe mine m-ai iubit vreodată?

S-a încruntat. În întuneric, ochii îi păreau mai degrabă negri decât verzi.

— Nu contează.

— Contează pentru mine!

— Ești o neghioabă, mi-a zis, pe un ton glacial. Dragostea e o boală. Disperarea asta a ta de a fi iubită e o boală. Văd în ochii tăi cum te mistuie, îți slăbește forțele. Ți-a corupt deja spiritul. Tânjești după dragostea soțului așa cum tânjești și după a mea, dar nu vei avea parte de niciuna. Ai ales calea pe care vrei să mergi,

a adăugat, cu o grimasă. Bineînțeles că nu te iubesc, Louise. Ești fiica dușmanului meu. Ai fost zămislită pentru un scop înalt și nu voi pângări acel scop cu *dragoste*. Prin nașterea ta, am lovit Biserica. Prin moartea ta, voi lovi monarhia. Ambele se vor prăbuși curând.

— *Maman...*

— Destul.

Cuvântul a sunat calm, ucigător, ca un avertisment.

— Mai avem puțin și ajungem la Castel.

Neputând îndura nepăsarea de pe chipul mamei mele, am închis ochii, înfrântă. Mi-am regretat rapid gestul. Altă față mi-a apărut în minte, batjocoritoare și crudă.

Nu ești soția mea.

Dacă agonia aceasta se numea dragoste, poate că Morgane avea dreptate. Poate că îmi era mai bine fără ea.

CHATEAU LE BLANC se înalță pe o stâncă la malul mării. Demn de numele lui, era construit din piatră albă care strălucea în lumina lunii precum un far. M-am uitat la el cu nostalgie – la turnurile subțiri și ascuțite care se pierdeau printre stele. Acolo, sus – în turnul vestic cel mai înalt, cu vedere la plaja stâncoasă –, era camera mea din copilărie. Mi-a tresăltat inima.

În momentul în care căruța s-a apropiat de postul santinelei, am coborât privirea. Blazonul familiei le Blanc era sculptat în ușile vechi: un corb cu trei ochi. Unul pentru Fecioară, unul pentru Mamă și unul pentru Babă.

Dintotdeauna urâsem păsăroiul ăla oribil.

M-a trecut un fior de groază când ușile s-au închis în urma noastră, cu un bufnet amenințător. Domnea o liniște deplină în curtea acoperită de zăpadă, dar știam că vrăjitoarele stau la pândă. Le simțeam privirile ațintite asupra mea – curioase, cercetătoare. Aerul era încărcat de prezența lor.

— Manon o să te însoțească zi și noapte, până la Modraniht. În cazul în care încerci să fugi, m-a avertizat Morgane, cu o privire rece și neîndurătoare, îți ciopârțesc Vânătorul și-ți dau să-i mănânci inima. Ai priceput?

Spaima mi-a înghețat răspunsul pe limbă.

Morgane a legănat din cap, cu un zâmbet mieros.

— Tăcerea ta e neprețuită, scumpo. Nici nu-ți imaginezi cât de mult o apreciez în discuțiile noastre.

Apoi și-a îndreptat atenția spre o firidă pe care nu o vedeam și a strigat ceva. În câteva secunde, au apărut două femei cocoșate, pe care mi le aminteam vag. Fostele mele doici.

— Conduceți-o în camera ei, vă rog, și ajutați-o pe Manon să-i îngrijească rănile.

Cele două au dat zeloase din cap. Una dintre ele a venit la mine și mi-a strâns fața în mâinile ei veștejite.

— În sfârșit, te-ai întors, *maîtresse*[1]. De când te așteptam!

— Mai sunt doar trei zile, a zis cealaltă și mi-a sărutat mâna, până când te vei alătura Zeiței în Împărăția Verii.

— Trei? am spus, uitându-mă alarmată la Morgane.

— Da, scumpo. Trei. În curând, îți vei îndeplini menirea. Surorile noastre vor petrece și vor dansa veșnic în onoarea ta.

Menire. Onoare.

Ce frumos sunau în această exprimare, ca și când aveam să câștig un premiu fabulos, legat cu fundiță roșie. M-a apucat un chicotit isteric. Sângele măcar o să fie roșu.

Una dintre doici s-a uitat la mine, cu o figură îngrijorată.

— Ești bine?

Eram încă suficient de lucidă cât să-mi dau seama că *nu* eram bine deloc.

Trei zile. Atât îmi mai rămăsese. M-a pufnit râsul și mai tare.

---

[1] Stăpână (lb. fr.).

— Louise, a spus Morgane, pocnind din degete la nasul meu. E ceva amuzant?

Am clipit și râsul mi-a pierit la fel de repede pe cât începuse. Peste trei zile, o să fiu moartă. *Moartă.* Bătăile inimii, adierea răcoroasă a vântului pe față – toate acestea vor înceta să existe. Eu voi înceta să exist – cel puțin, în forma actuală. Cu piele pistruiată și ochi albaștri-verzui și cu durerea aceasta cumplită în piept.

— Nu, am spus, înălțând ochii spre cerul senin, unde stelele se întindeau la infinit.

Pfui, și când te gândești că fusese o vreme când priveliștea de aici mi se părea mai frumoasă decât aceea de la Soleil et Lune.

— Nu e nimic amuzant.

N-o să mai râd niciodată împreună cu prietena mea Coco. N-o să-l mai tachinez pe drăguțul de Ansel. N-o să mai mănânc rulouri cu scorțișoară și nici n-o să mă mai cațăr pe acoperișul teatrului, ca să admir răsăritul. Oare existau răsărituri în viața de apoi? Iar, dacă existau, o să am ochi ca să le pot vedea?

Nu știam, iar gândul acesta mă îngrozea. Mi-am întors ochii de la stele, cu genele înrourate de lacrimi.

Peste trei zile, mă voi despărți de Reid pe vecie. În clipa în care sufletul îmi va părăsi trupul, ne vom rupe definitiv unul de altul... căci, acolo unde mergeam eu, Reid nu mă putea urma. Iar asta mă speria mai mult ca orice.

Unde mergi tu, vreau să merg și eu. Unde locuiești tu, vreau să locuiesc și eu.

Dar Vânătorii nu erau primiți în Împărăția Verii, așa cum nici vrăjitoarele nu erau primite în Rai. Dacă cele două locuri existau cu adevărat.

O să-și mai amintească sufletul meu de el? O părticică din mine se ruga să-l uite, cealaltă parte știa că nu va fi așa. Îl iubeam. Profund. O iubire ca aceasta nu ținea doar de minte și de inimă. Nu era un lucru pe care să-l simți și apoi să îl uiți, pe care să-l atingi,

fără să te atingă și el, la rândul lui. Nu... iubirea aceasta era altceva. Ceva irevocabil. Ceva ce aparținea sufletului.

Știam că îl voi ține minte. Îi voi simți lipsa chiar și după moarte, voi tânji să-l am lângă mine așa cum nu se va mai putea niciodată. *Acesta* era destinul meu – suferință eternă. Oricât de tare mă durea să mă gândesc la el, înduram bucuroasă durerea, dacă, în felul acesta, păstram cu mine o bucățică din el. Durerea însemna că legătura noastră fusese reală.

Moartea nu mi-l putea răpi. Eu eram el. Sufletele noastre erau unite. Chiar dacă el nu mă voia, chiar dacă eu îi blestemam numele, eram o singură persoană.

Am simțit vag două brațe care m-au cuprins, ridicându-mă și purtându-mă cu ele. Nu-mă păsa unde mă duceam. Reid nu avea să fie acolo.

Și totuși... avea să fie.

PIAZA

Reid

— MI-E ATÂT DE FRIG! S-A TÂNGUIT BEAU.

Ne instalaserăm tabăra într-o dumbravă de pini bătrâni și noduroși din La Forêt des Yeux. Norii nu lăsau să treacă nici măcar fărâma de lumină oferită de lună și de stele. Ceața se lipea de paltoanele și păturile noastre. Grea. Stranie.

Zăpada de pe jos mi se îmbibase în pantaloni. M-am înfiorat și am aruncat o privire spre însoțitorii mei. Și ei resimțeau efectele frigului: lui Beau îi clănțăneau violent dinții, Ansel avea buzele vinete, iar Coco era mânjită cu sânge de iepure la gură. Am încercat să nu mă uit spre stârvul de la picioarele ei. N-am reușit.

— Sângele lor este mai cald decât al nostru, a zis ea, observându-mi privirea și ridicând din umeri.

Incapabil să tacă, Ansel s-a apropiat de ea.

— Folosești... folosești întotdeauna sânge de animal la farmece?

— Nu întotdeauna. Vrăji diferite necesită ingrediente diferite. Așa cum fiecare Dame Blanche vede proiecții magice unice, fiecare Dame Rouge simte ingrediente unice. Petalele de lavandă pot induce somn, dar la fel și sângele de liliac, vișinele sau un milion de alte lucruri. Depinde de vrăjitoare, i-a răspuns ea, după ce l-a măsurat atent cu privirea.

— Adică..., a clipit Ansel, confuz, strâmbându-se în momentul în care s-a uitat la iepure. Adică e suficient să *mănânci* vișinele? Sau...?

— Magia mea e în sângele meu, Ansel. Fără ea, vișinele sunt simple vișine, a zis Coco, râzând, apoi a ridicat mâneca pentru a-i arăta cicatricele care îi acopereau pielea.

După care s-a încruntat, îngrijorată parcă de faptul că spusese prea multe. Ansel nu era singurul care asculta cu mare atenție. *Madame* Labelle și Beau fuseseră foarte atenți la fiecare cuvânt al ei, și – spre rușinea mea – chiar și eu mă apropiasem să aud mai bine.

— De unde curiozitatea asta bruscă? a întrebat ea.

— Voiam doar să știu mai multe despre tine, a zis Ansel, ferindu-și ochii și roșind.

Neputându-se abține, a reîntors privirea spre fața ei.

— Toate... toate vrăjitoarele de sânge arată ca tine? a adăugat el, câteva secunde mai târziu.

— Te interesează dacă toate sunt frumoase? a spus ea, cu un zâmbet pieziș, ridicând din sprânceană.

Ansel a încuviințat dând din cap, cu ochi mari și nerăbdători.

— Bineînțeles că nu. Suntem de toate felurile și culorile, la fel ca Vrăjitoarele Albe – și ca Vânătorii, a adăugat ea, chicotind.

Și-a întors brusc capul spre mine și mi-am ferit ochii în grabă.

— Nu-mi mai simt degetele de la picioare, s-a plâns Beau din nou.

— Da, ai mai spus, a zis *madame* Labelle iritată, trăgând butucul pe care stătea mai aproape de mine.

Spre disperarea mea, se agățase scai de mine în această călătorie. Părea hotărâtă să mă facă să mă simt cât mai stânjenit.

— De mai multe ori, chiar, dar tuturor ne este *frig*. Smiorcăielile nu ajută la nimic, a adăugat ea.

— Un foc ar ajuta, a bombănit el.

— Nu, a zis ea apăsat, fără foc!

Pe cât de mult nu-mi plăcea s-o admit, avea dreptate. Un foc ar fi atras atenția asupra noastră și nu ne doream asta. Tot soiul de

creaturi malefice sălășluiau prin aceste păduri. Deja o pocitanie de pisică neagră se ținea după noi – semn de ghinion. Deși se ținea la distanță, în prima noapte se strecurase în rucsacurile noastre și ne mâncase aproape toate proviziile.

Aproape ca o întărire a gândului meu nerostit, burta lui Ansel a scos un chiorăit puternic. Abătut, am scos și ultima bucată de brânză din rucsac și i-am aruncat-o. A deschis gura să protesteze.

— Mănânc-o! i-am poruncit scurt.

S-a lăsat o liniște tristă peste întregul grup, iar el s-a conformat. Deși era foarte târziu, nimeni nu dormea. Era prea frig. Coco s-a mutat mai aproape de Ansel, oferindu-i o parte din pătura ei. Și-a ascuns mâinile în ea, gemând. Beau le-a aruncat o privire iritată.

— Suntem foarte aproape, a spus *madame* Labelle. Mai avem de îndurat doar câteva zile.

— Trei până la Modraniht, a subliniat Beau. Dacă nu murim de foame sau de frig între timp.

— O să ajungem la țanc, a recunoscut *madame* Labelle.

— Pierdem timpul, am spus. Ar trebui să ne continuăm drumul, oricum nu doarme nimeni.

La doar câteva ore după ce începuserăm călătoria, *madame* Labelle observase două vrăjitoare care ne urmăreau. Iscoade. Eu și Coco ne descotorosiserăm de ele cu ușurință, dar *madame* Labelle a insistat să schimbăm traseul.

— Drumul e păzit, a spus ea, sumbru. Morgane nu vrea să aibă surprize.

Negăsind o soluție care să nu implice uciderea rudelor lui Lou, a trebuit să fiu de acord.

Madame Labelle a aruncat o privire spre locul în care pisica neagră reapăruse. Se furișa printre crengile de pin din apropierea ei.

— Nu. Rămânem aici. Nu e înțelept să călătorim noaptea prin pădurile astea, a zis ea.

S-a uitat și Beau în aceeași direcție. A făcut ochii mici și s-a ridicat în picioare.

— O să omor pisica asta, a spus el.

— Nu te-aș sfătui, l-a avertizat *madame* Labelle.

A șovăit, cu o figură mai încruntată decât înainte.

— În pădure, lucrurile nu sunt întotdeauna ce par a fi, Înălțimea Ta, a adăugat ea.

— Nu-mi mai spune așa. Fac pe mine de frig aici, la fel ca voi, nu-i nimic *înălțător* în asta..., a zis el, trântindu-se la loc pe pământ, cu un pufnet exasperat.

S-a oprit în clipa în care Coco a ridicat capul brusc. Ochii îi erau fixați pe ceva în spatele meu.

— Ce e? a murmurat Ansel.

Nu l-a băgat în seamă, și-a dat pătura la o parte și s-a apropiat de mine. S-a uitat îngrijorată la mine, fără să spună nimic.

M-am ridicat, încet, în picioare.

Pădurea era nemișcată. Prea nemișcată. Ceața ne învăluia... pândind, așteptând. M-a trecut un fior prin tot corpul. Și m-a avertizat că nu mai suntem singuri. Undeva, în fața noastră, s-a auzit trosnind o crenguță. M-am ghemuit, am înaintat încet și am dat la o parte o ramură de pin, chinuindu-mă să străpung întunericul cu privirea. Coco mi-a urmat exemplul.

În față – la nici o aruncătură de băț de noi – mărșăluia un grup de douăzeci de Vânători. Se mișcau în liniște prin ceață, cu Balisardele scoase. Priviri vigilente. Mușchi încordați. L-am recunoscut imediat pe bărbatul cu păr negru care îi conducea.

Jean Luc.

Nenorocitul.

Ca și cum ne-ar fi simțit privirile, ochii lui s-au întors spre noi. Ne-am dat înapoi.

— Opriți-vă! a murmurat el către tovarășii mei de arme, în liniștea sinistră.

Aceștia s-au oprit imediat.

— E ceva acolo, a spus, arătând cu pumnalul în direcția noastră.

La sugestia lui, trei Vânători au plecat în cercetare. Am scos pumnalul din teacă, încet, fără zgomot, deși nu știam ce-o să fac cu el. Jean Luc nu trebuia să afle că suntem aici. Ar fi încercat să ne rețină, sau și mai rău – să ne urmărească. Am strâns pumnalul în mână. Aș fi în stare să-mi rănesc tovarășii? Aș fi putut încerca să-i dezarmez, dar... erau prea mulți. Nu ajungea să-i dezarmez. Poate că, dacă le-aș distrage atenția îndeajuns cât să aibă ceilalți timp să fugă...

Până să mă hotărăsc eu, pisica neagră a trecut pe lângă mine, mieunând puternic.

La naiba! Și eu, și Coco am încercat s-o prindem, dar a țâșnit drept spre Vânători. Celor trei aproape că le-a sărit inima din piept, apoi au pufnit în râs și s-au aplecat s-o mângâie pe cap.

— E doar o pisică inofensivă, Vânător Toussaint.

Jean Luc o urmărea suspicios cum se freacă de gleznele lor.

— Nimic nu-i inofensiv în La Forêt des Yeux, a spus el.

Auzind un murmur nemulțumit, le-a făcut semn Vânătorilor să-și continue drumul.

— Castelul ar putea fi aproape. Fiți cu ochii în patru și cu pumnalele pregătite, a adăugat el.

N-am îndrăznit să respir decât după câteva minute. Am așteptat până când zgomotul pașilor s-a îndepărtat suficient de mult. Până când ceața ne-a învăluit netulburată din nou.

— Am scăpat ca prin urechile acului, am zis.

Madame Labelle și-a împreunat degetele și s-a aplecat. Pisica – neașteptata noastră salvatoare – se freca de picioarele ei, iar ea a mângâiat-o, în semn de recunoștință.

— Nu știu ce să spun, poate era mai bine să ne fi descoperit, a zis ea.

— Adică?

— Nu știm ce ne așteaptă la Castel, căpitane Digorry. Cu cât suntem mai mulți, cu atât...

— Nu, am clătinat vehement din cap și m-am dus spre locul meu de lângă copac. Ar omorî-o pe Lou.

Odată ce trecuse pericolul, Ansel s-a vârât și mai mult sub pătură.

— Nu cred că arhiepiscopul i-ar lăsa. E fata lui, a zis el.

— Dar ceilalți? am spus, amintindu-mi de zâmbetul înfricoșător al lui Jean Luc, de felul în care îi străluciseră ochii, ca și cum știa.

Oare le spusese fraților noștri sau păstrase secretul, mulțumit de recenta lui promovare? Sau aștepta momentul prielnic lui pentru a face dezvăluirea?

— Dacă suspectează cineva că e vrăjitoare, nu vor ezita. Poți tu să garantezi că nu va păți nimic?

— Dar Arhiepiscopul i-a avertizat, a continuat Ansel. A spus că, dacă moare ea, murim toți. Nimeni nu cred că ar risca să-i facă vreun rău.

— Doar dacă nu află adevărul, a zis Coco, frecându-și mâinile de frig, și s-a așezat înapoi lângă el.

Ansel i-a oferit jumătate din pătură, iar ea și-a învelit umerii.

— Dacă Lou moare înainte de ceremonie, n-ar mai *exista* nicio ceremonie. N-ar mai fi niciun pericol. Familia regală ar fi în siguranță și o vrăjitoare ar fi moartă. Ar omorî-o doar ca să scape de sângele ei.

— Ar fi naiv să ne închipuim arhiepiscopul s-ar acuza singur spunând adevărul! a pufnit *madame* Labelle. Pun rămășag pe frumusețea mea că nu le-a spus că-i vrăjitoare. Nu după întâmplarea cu Ye Olde Sisters. Consecințele ar fi prea incriminatoare – dar asta contează mai puțin. Auguste va fi forțat să-l pedepsească. Probabil

tocmai de aceea arhiepiscopul și șleahta lui de zeloți au pornit imediat prin pădure. Nu face altceva decât să amâne inevitabilul.

Abia auzeam ce spune. Zâmbetul lui Jean Luc mă bântuia. Fusese aproape, prea aproape.

Fiți cu ochii în patru și cu pumnalele pregătite.

Încruntat, m-am ridicat iar în picioare și am început să mă plimb în sus și-n jos. Mi-am trecut degetele peste fiecare cuțit din bandulieră și peste Balisarda din dreptul inimii.

— Jean Luc știe, am zis.

— Nu-i el cel mai bun prieten al tău? a zis Coco, ridicând din sprâncene. Chiar ar fi în stare s-o omoare pe femeia pe care o iubești?

— Da. Nu, am zis, scuturând din cap, și mi-am trecut mâna înghețată peste ceafă, neliniștit. Nu știu. Dar nu vreau să risc.

— Nu fi încăpățânat, dragule, a oftat *madame* Labelle. Fără ei, o să fim într-o dureroasă inferioritate numerică. Sunt sigură că noi, ăștia cinci, vom putea s-o facem dispărută pe Lou, înainte ca Jean Luc să pună mâna pe ea.

— Nu, i-am tăiat-o, cu un gest rapid. Am spus că nu vreau să-mi asum un asemenea risc. Discuția asta s-a încheiat.

Madame Labelle a mijit ochii, dar n-a spus nimic. Înțeleaptă decizie. S-a aplecat să scarpine pisica după ureche și a mormăit ceva. Animalul a încremenit – ca și cum ar fi ascultat-o –, apoi a zbughit-o, dispărând în ceață.

ÎN DERIVĂ

Lou

CÂND M-AM TREZIT, MANON MĂ MÂNGÂIA PE PĂR.

— Bună, Louise! a zis.

Deși am încercat să-i dau mâna la o parte, corpul meu nu s-a mișcat. Mai mult decât atât – vedeam puncte luminoase și mi se învârtea capul. Am tras aer în piept și mi-am concentrat privirea pe o frunză de aur de deasupra capului meu. Era una dintre multele flori metalice care se întindeau pe tavan și fosneau în bătaia vântului. Chiar dacă fereastra era deschisă, aerul din cameră era înmiresmat și cald, fiecare fulg de nea învârtejindu-se și strălucind ca un bob argintiu când trecea de pervaz.

Pe vremuri, îl numeam praf de lună. Morgane mi-l dăruise, într-o zi geroasă de Samhain.

— Ușor, a zis Manon, tamponându-mă cu o cârpă rece pe frunte. Ești încă slăbită. Morgane a zis că n-ai mâncat de câteva zile.

Cuvintele ei m-au săgetat prin capul care plesnea de durere, urmate de un nou val de greață. N-aș mai fi mâncat niciodată nimic, numai să tacă din gură. Încruntată, m-am concentrat la lumina strălucitoare care se cernea în cameră. Așadar, era dimineață. Mai rămâneau două zile.

— S-a întâmplat ceva? m-a întrebat Manon.

— Dacă m-aș putea mișca, ți-aș vomita în poală.

— Morgane a zis că s-ar putea să suferi o reacție adversă la tratament. Nu e făcut să fie folosit pe o perioadă așa de lungă, a spus ea compătimitor.

— Așa îl numiți? Tratament? Interesantă denumire pentru otravă.

N-a răspuns, dar, imediat după asta, mi-a trecut pe sub nas o brioșă de ovăz și coacăze. Am închis ochii și am rezistat impulsului de a vomita.

— Pleacă de aici! i-am zis.

— Trebuie să mănânci, Lou, a zis ea, ignorându-mi protestele, și s-a așezat pe marginea patului, cu un zâmbet timid. Am făcut chiar și o cremă de ciocolată – cu zahăr, de data asta, nu din cele scârboase, pe care le făceam de obicei cu sare.

Când eram copii, nimic nu ne plăcea mai mult, lui Manon și mie, decât să facem farse, de obicei legate de mâncare. Prăjituri cu sare în loc de zahăr. Ceapă caramelizată în loc de mere. Pastă de izmă în loc de glazură.

Nu i-am răspuns la zâmbet.

A oftat și m-a mângâiat cu o mână pe frunte. Am încercat să mă feresc, dar efortul a fost zadarnic. Simțeam că mi se învârte capul. M-am concentrat din nou asupra frunzei de aur, inspirând și expirând adânc. Așa cum făcea Reid ca să-și recapete calmul.

Reid.

Am închis ochii, copleșită de tristețe. Fără Inelul Angelicăi, nu puteam proteja pe nimeni. Familia Lyon va muri. Biserica se va prăbuși. Vrăjitoarele vor distruge regatul. Nu puteam decât să sper că Reid și Ansel vor reuși să scape. Poate i-ar putea ajuta Coco – să plece departe de Belterra, să traverseze marea până la Amaris sau Lustere...

Dar eu tot aș muri. Aseară, când castelul dormea, mă împăcasem cu soarta. Chiar dacă Morgane nu m-ar fi otrăvit – chiar dacă n-ar fi pus străji la ușa mea –, eram convinsă că și-ar fi ținut

promisiunea în privința lui Reid, în cazul în care aș fi reușit cumva să fug. Mi se întorcea stomacul pe dos la gândul c-aș fi silită să gust sângele lui Reid. Să mă înec cu inima lui. Am închis ochii și am încercat să-mi regăsesc resemnarea de seara trecută.

Mă săturasem să tot fug, să mă ascund. Eram... *vlăguită.*

Ca și cum mi-ar fi simțit suferința, Manon a întins mâinile.

— Cred că te pot ajuta să scapi de durere, a zis.

Năpădită de greață, i-am aruncat o privire scurtă și am acceptat. A început să-mi examineze rănile cu atingeri ușoare, iar eu am închis ochii.

— Unde te-ai dus, după ce ai fugit din Castel? a întrebat.

Am deschis ochii, fără niciun chef.

— La Cesarine, am spus.

Cu o mișcare din degete a făcut ca durerea din cap și din burtă să-mi scadă foarte, foarte puțin.

— Și cum ai reușit să te ferești? De Vânători? De noi?

— Mi-am vândut sufletul, am zis.

— Ce? a gemut ea, ducând îngrozită mâna la gură.

Am dat ochii peste cap și i-am explicat.

— Am devenit tâlhar, Manon. Am dormit în teatre mizere, am furat mâncare de la brutari nevinovați. Am făcut lucruri rele unor oameni buni. Am ucis. Am mințit, am înșelat, am fumat, am băut și chiar m-am culcat cu o prostituată. Ceea ce e cam același lucru. Oricum voi arde în Iad.

Văzându-i figura consternată, mi-am ieșit din sărite. S-o ia naiba, cu părerea ei cu tot! S-o ia naiba, cu *întrebările* ei!

Nu voiam să vorbesc despre asta. Nu voiam să-mi amintesc. Acea viață – lucrurile pe care le făcusem ca să supraviețuiesc, oamenii pe care îi iubisem și îi pierdusem – se încheiase. Ca și viața mea de la Castel. Toate arseseră și nu mai rămăseseră decât cenușă neagră și amintiri și mai negre în urma lor.

— Ce altceva mai vrei să știi? am întrebat, enervată. Hai să depănăm amintiri. Doar suntem cele mai bune prietene. Te mai culci cu Madeleine? Ce mai face sora ta? Presupun că încă e mai frumoasă ca tine?

Imediat ce mi-au ieșit pe gură aceste cuvinte, am știut că nu trebuia să le spun. S-a întunecat la față, a lăsat mâinile jos și gâfâia de parcă o înjunghiasem. În ciuda furiei, simțeam cum mă încearcă un sentiment de vinovăție. La naiba! *La naiba!*

— Nu mă înțelege greșit, am adăugat fără chef, sora ta e mai frumoasă și decât mine...

— E moartă.

La auzul acelor cuvinte, furia mea s-a transformat în ceva întunecat și premonitoriu. Ceva rece.

— Au prins-o Vânătorii, anul trecut, a zis Manon, râcâind cu unghia o pată de pe cearșaf, cu o privire îndurerată. Arhiepiscopul venise în vizită la Amandine. Fleur știa că trebuie să fie atentă, dar... prietenul ei din sat își rupsese mâna. L-a vindecat. Vânătorilor nu le-a luat mult să simtă mirosul. Fleur s-a speriat și a fugit.

Nu puteam să respir.

— Au ars-o. Avea doar unsprezece ani.

A scuturat din cap, închizând ochii, ca și cum ar fi încercat să oprească un potop de imagini.

— N-am putut să ajung la ea la timp. Nici mama nu a reușit. Am plâns în timp ce vântul îi împrăștia cenușa.

Unsprezece ani. Arsă de vie.

M-a apucat brusc de mână, cu ochii strălucind de lacrimi fierbinți, nevărsate.

— Ai șansa să îndrepți răul din această lume, Lou. Cum poți să întorci spatele unei asemenea oportunități? a zis ea.

— Deci încă îți dorești să fiu omorâtă.

Cuvintele mi-au ieșit fără patimă, goale și lipsite de orice emoție, ca hăul din pieptul meu.

— Aș muri de o mie de ori, dacă asta ar însemna ca sora mea să se întoarcă, a spus Manon cu asprime.

Mi-a dat drumul la mână și a expirat adânc. Apoi a continuat, mai liniștită.

— Ți-aș lua locul dacă aș putea, *ma sœur* – oricare dintre noi ar face-o. Dar nu putem. Nimeni nu-ți poate lua locul.

Lacrimile au început să-i șiroiască pe obraji.

— Știu că-ți cer prea mult. Știu că n-am niciun drept... dar, te rog, Lou. Te rog, nu fugi iar! Ești singura care poate să pună capăt tuturor acestora. Ești singura care ne poate salva. Promite-mi că nu vei încerca să fugi.

Îi priveam lacrimile ca și când mă aflam în alt corp. Mă apăsa o greutate care nu avea nimic de-a face cu injecțiile. Mă apăsa pe piept, pe nas, pe gură – mă sufoca, mă trăgea în jos, ispitindu-mă să uit. Să renunț. Să mă odihnesc.

Eram așa de obosită!

— Promit.

Cuvântul mi-a ieșit din gură fără voia mea.

— P-promiți?

— Da, promit.

În ciuda presiunii ușoare, a întunericului ademenitor, m-am forțat s-o privesc în ochi. Strălucea în ei o speranță atât de limpede și de fierbinte, că ar fi putut să mă ardă.

— Îmi pare rău, Manon! N-am vrut să se ajungă aici, n-am vrut să moară nimeni. Când o să... după ce se o să se încheie... promit s-o caut pe Fleur în lumea de apoi – care-o mai fi și aceea. Și, dacă o găsesc, îi voi spune ce dor îți este de ea. Cât de mult o iubești.

Lacrimile au început să-i curgă și mai năvalnic, mi-a prins mâinile între ale ei și le-a strâns cu putere.

— Mulțumesc, Lou! *Mulțumesc.* Nu voi uita niciodată ce faci pentru mine. Pentru noi. Toată această durere va dispărea curând.

Toată această durere va dispărea curând.

Tânjeam să dorm.

ÎN URMĂTOARELE DOUĂ ZILE, n-am avut nimic altceva de făcut decât să plutesc în derivă prin întuneric.

Am fost curățată și lustruită, toate semnele și amintirile ultimilor doi ani mi-au fost șterse de pe corp. Un cadavru perfect. Doicile veneau în fiecare dimineață, în zori de zi, să o ajute pe Manon să mă spele și să mă îmbrace, dar, cu fiecare răsărit de soare, vorbeau mai puțin.

— Moare sub ochii noștri, a murmurat una dintre ele, într-un final, neputând ignora privirea tot mai goală din ochii mei și paloarea bolnăvicioasă a pielii.

Bănuiam că e adevărat. Mă simțeam mai aproape de Estelle și de Fleur, decât de Manon și de doici. Eram cu un picior în lumea de apoi. Chiar și durerea de cap și de stomac amorțise. Era încă prezentă, încă mă paraliza, dar cumva... îndepărtată. Ca și cum eu existam separat de ea.

— E timpul să te îmbrăcăm, Lou, a zis Manon, mângâindu-mă pe păr, cu o privire tulburată în ochii ei negri.

N-am încercat să mă feresc de atingerea ei. Nici măcar n-am clipit. Am continuat să mă uit fix la tavan.

— Asta e noaptea cea mare.

Mi-a scos cămașa de noapte și m-a spălat în grabă, dar a evitat să se uite la mine. După două săptămâni în care abia dacă mâncasem ceva, îmi ieșeau oasele prin piele. Eram costelivă. Un schelet ambulant.

Tăcerea a continuat și când m-a îmbrăcat în rochia albă de ceremonie, aleasă de Morgane. O copie identică a celei pe care o purtasem la aniversarea de șaisprezece ani.

— Întotdeauna m-am întrebat, a zis Manon și a înghițit în sec, uitându-se la gâtul meu, cum ai reușit să fugi, data trecută.

— Am renunțat la viața mea, i-am răspuns.

— Dar... n-ai făcut-o. Ai trăit, a zis ea după o scurtă pauză.

— Am renunțat la viața mea, am repetat cu o voce stinsă. Nu aveam de gând să mă mai întorc aici.

M-am uitat la ea, înainte de a-mi întoarce privirea către praful de lună de pe pervaz.

— Să te văd pe tine, pe mama sau pe oricine altcineva de aici.

— Ai găsit o portiță de scăpare, a chicotit ea. Genial. Ai renunțat la viața ta simbolică în schimbul celei fizice.

— Stai liniștită, am zis cu un efort supranatural. A doua oară nu mai merge.

Cuvintele mi-au ieșit din gură – cleioase, grele și otrăvite –, vlăguindu-mă de puteri. M-a sprijinit pe pernă și am închis ochii.

— De ce nu?

Am deschis un ochi.

— Nu pot să renunț la el.

Privirea i-a căzut pe inelul cu piatră de sidef de pe degetul meu, ca o întrebare nerostită, dar n-am răspuns, ci doar am închis ochii din nou. Ca prin vis, am auzit pe cineva bătând la ușă, dar sunetul mi se părea foarte îndepărtat.

Pași. O ușă care s-a deschis și s-a închis.

— Louise? a întrebat Manon.

Am deschis ochii... nu știam dacă trecuseră secunde sau ore.

— Stăpâna te cheamă în camera ei.

Când a văzut că nu răspund, m-a apucat de subsuori și m-a ridicat din pat.

— Pot să te conduc doar până în anticameră, a șoptit.

Surorile mele se dădeau în lături, surprinse, în timp ce străbăteam coridoarele. Cele mai tinere își lungeau gâturile ca să mă vadă mai bine.

— Se pare că a venit cineva să te vadă.

Un musafir? În mintea mea au început imediat să apară imagini începătoșate cu Reid legat fedeleș. Dar groaza din pieptul meu era amorțită. Nici pe departe atât de dureroasă pe cât era altădată. Eram mult prea epuizată.

Sau așa îmi imaginam.

Pentru că, atunci când Manon m-a lăsat singură în anticameră – și s-a deschis ușa care dădea în camera lui Morgane –, inima a început să-mi tremure iarăși din cauza a ceea ce am văzut acolo.

A *celui* pe care l-am văzut acolo.

Nu era Reid legat fedeleș pe canapeaua mamei mele.

Era arhiepiscopul.

UȘA S-A TRÂNTIT în urma mea.

— Bună, dragule! a zis Morgane.

Era așezată lângă el și își plimba ușor un deget pe obrazul lui.

— Cum te simți în după-amiaza asta?

Mă uitam fix la el, neputând auzi altceva decât bătăile înnebunite ale inimii mele. Ochii lui – albaștri, dar mai închiși la culoare decât ai mei – erau holbați de groază. Sângele dintr-o rană de pe obraz i se scursese pe călușul din gură, îmbibând cârpa.

M-am uitat mai atent. Călușul era făcut din materialul rupt de la mâneca odăjdiilor lui. Morgane îl amuțise literalmente cu veșmintele lui sfinte.

Altădată, într-o altă viață, poate aș fi râs de situația nefericită în care se găsea arhiepiscopul. Poate că aș fi râs până când m-ar fi durut burta și mi s-ar fi învârtit capul. Dar asta, înainte. Acum, capul mi se învârtea din alte motive. Nu era nimic amuzant. Mă îndoiam că avea să mi se mai pară ceva amuzant vreodată.

— Apropie-te, Louise.

Morgane s-a ridicat și m-a îmbrățișat.

— Arăți extenuată. Ia loc și încălzește-te lângă foc.

M-a așezat lângă arhiepiscop pe canapeaua decolorată, iar ea s-a trântit în partea cealaltă. Canapeaua nu era îndeajuns de mare pentru toți trei, așa că ni se atingeau picioarele într-o intimitate oribilă. Fără să-i pese de disconfortul meu, m-a cuprins de umeri și mi-a sprijinit capul pe gâtul ei. Mirosul de eucalipt mi-a înăbușit toate simțurile.

— Manon spune că nu vrei să mănânci. Urât din partea ta.

— N-o să mor de foame până diseară, am spus, incapabilă să ridic capul.

— Ai dreptate. Dar îmi displace profund să te văd suferindă, scumpo. Tuturor ne displace.

N-am spus nimic. Deși încercam cu disperare să mă retrag în acel întuneric plăcut al inconștienței, piciorul arhiepiscopului care se rezema de mine era prea solid. Prea real. O ancoră care mă ținea aici.

— Am dat peste nemernicul ăsta azi-dimineață, a zis Morgane, uitându-se la el cu o bucurie nedisimulată. Umbla prin La Forêt des Yeux. Mare noroc a avut că nu s-a înecat în L'Eau Mélancolique. Mă rog, recunosc că sunt un pic dezamăgită.

— Nu... nu înțeleg.

— Serios? Credeam că e destul de evident. Te căuta pe tine, bineînțeles. Dar s-a îndepărtat cam mult de șleahta lui pestriță de Vânători, a continuat ea.

Deși abia îndrăzneam să sper, mi-a tresăltat inima la auzul acestor cuvinte.

— Al tău nu era printre ei, Louise. Se pare că a renunțat la tine, a adăugat ea, cu un rânjet crud.

A durut mai puțin decât mi-am imaginat – poate pentru că mă așteptasem. Bineînțeles că Reid nu era printre ei. Speram ca el, Coco și Ansel să fie în siguranță, undeva pe mare – undeva departe, departe de moartea care dădea târcoale pe aici.

Morgane mi-a urmărit reacția cu mare atenție. Nemulțumită de expresia goală de pe fața mea, a arătat spre arhiepiscop.

— Să-l omor? Te-ar mai înveseli? a întrebat ea.

Ochii arhiepiscopului s-au întors spre mine. În rest, corpul i-a rămas complet nemișcat. Așteptând ceva.

L-am privit. Cândva, visasem să-l ucid în cele mai crunte feluri. O merita cu vârf și îndesat pentru toate vrăjitoarele pe care le arsese. Pentru Fleur. Pentru Vivienne. Pentru Rosemund și Sacha și Viera și Genevive.

Și, iată, Morgane mi-l dădea pe tavă, dar...

— Nu.

Ochii arhiepiscopului s-au bulbucat și pe fața lui Morgane a apărut încet un zâmbet răutăcios, ca de pisică examinând un șoricel suculent. Ca și cum se așteptase la un asemenea răspuns din partea mea.

— Interesant. Ai pomenit de toleranță, mai devreme. Demonstrează-mi, te rog, a zis ea.

Cu o mișcare lină i-a tras călușul din gură, iar el a gemut.

— Întreabă-l orice, a zis ea, uitându-se la mine cu înflăcărare.

Întreabă-l orice.

Când a văzut că nu spun nimic, m-a bătut ușor pe genunchi, în semn de încurajare.

— Hai! Sigur ai întrebări. Ar fi o prostie să nu profiți de ocazie. Alta n-o să mai ai. Deși eu îți voi respecta rugămintea de a nu-l omorî, suratele noastre nu vor fi la fel de miloase. Va fi primul care va arde când vom recuceri Belterra.

Zâmbetul ei a încheiat ideea pe care cuvintele nu o rostiseră. *Dar tu vei fi deja moartă.*

M-am întors încet către el.

Nu stătuserăm niciodată atât de aproape. Nu văzusem niciodată petele verzi din ochii lui, pistruii aproape minusculi de pe

nasul lui. Ochii mei. Pistruii mei. Sute de întrebări mi-au invadat gândurile. *De ce nu mi-ai spus? De ce nu m-ai omorât? Cum ai putut să faci acele lucruri îngrozitoare – cum ai putut să omori copii nevinovați? Mame și surori și fiice?* Știam deja răspunsul la întrebările astea, dar altceva mi-a ieșit de pe buze, fără să vreau:

— Mă urăști?

Morgane a chicotit, strângându-și mâinile, încântată.

— Oh, *Louise*! Nu ești pregătită să auzi răspunsul la întrebarea asta, scumpo. Dar acum îl vei auzi.

Și-a înfipt degetul în tăietura de pe obrazul arhiepiscopului, iar el s-a schimonosit de durere.

— Răspunde-i!

Îndeajuns de aproape cât să văd fiecare emoție care i se perinda pe față, am așteptat să vorbească. Mi-am spus că n-o să-mi pese, indiferent ce va spune, și poate așa era – căci războiul din spatele ochilor lui era și al meu. Îl uram. Îmi doream să plătească pentru crimele lui abominabile – pentru ura lui, pentru *bestialitatea* lui –, și totuși o părticică din mine nu putea să-i dorească răul.

Buzele au început să i se miște, dar nu-i ieșea niciun sunet. M-am tras mai aproape și l-am auzit murmurând. Murmurul avea o cadență, ca și cum ar fi recitat ceva. Un verset. Mi s-a strâns inima.

— „După ce vei intra în țara pe care ți-o dă Domnul Dumnezeul tău", a rostit în șoaptă, „să nu te înveți să faci după urâciunile neamurilor acelora. Să nu fie la tine nimeni care să-și treacă pe fiul sau pe fiica lui prin foc, nimeni care să aibă meșteșugul de ghicitor, de cititor în stele, de vestitor al viitorului, de vrăjitor."

A ridicat ochii spre mine, plini de rușine și părere de rău.

— „Căci oricine face aceste lucruri este o urâciune înaintea Domnului și din pricina acestor lucruri va izgoni Domnul Dumnezeul tău pe aceste neamuri dinaintea ta."

Mi s-a pus un nod în gât. Am înghițit cu greutate, auzind-o vag pe Morgane care chicotea din nou.

Bineînțeles că nu te iubesc, Louise. Ești fiica dușmanului meu. Ai fost creată pentru o cauză înaltă, nu voi otrăvi acea cauză cu dragoste.

Urâciune. Domnul Dumnezeul meu te va izgoni dinaintea mea.

Nu ești soția mea.

— Dar, a reluat arhiepiscopul, cu mai mare hotărâre în voce, „dacă cineva nu are grijă de ai săi, mai ales de cei din familia sa, atunci s-a lepădat de credință și este mai rău decât un necredincios."

O lacrimă mi s-a scurs pe obraz. Văzând asta, Morgane a început să râdă și mai tare.

— Cât de emoționant! Se pare că toți sunt necredincioși, nu-i așa, Louise? Mai întâi soțul tău, apoi tatăl tău. Amândoi ți-au oferit doar durere. Unde-i toleranța de care vorbeai?

S-a oprit, așteptând ca unul dintre noi să răspundă. Când a văzut că n-o facem, s-a ridicat în picioare, cu un zâmbet ușor dezamăgit.

— Mă surprinzi, Louise. Mă așteptam să opui mai mare rezistență.

— Nu voi cerși dragostea lui, nici îndurare pentru viața lui.

Morgane a pufnit disprețuitor.

— Nu pentru a lui... Eu vorbeam de a prețiosului *tău Vânător.*

M-am încruntat. Ceva parcă important rămăsese blocat într-un colțișor al minții. Ceva ce-mi scăpa. O informație crucială, pe care nu mi-o puteam aminti.

— Nu... nu mă aștept să vină după mine, dacă la asta te referi.

— Nu, nu la asta, a zis, cu o lucire veninoasă în ochi.

Acel ceva se zbătea să iasă la lumină.

— Atunci, la ce?

M-am albit la față. Reid.

Cuvintele lui Morgane, pe care le uitasem, au ieșit la lumină prin ceața din mintea mea. În timpul suferinței mele – al furiei, al neputinței și al disperării mele –, nu încercasem nicio clipă să le descopăr înțelesul.

Familia Lyon va regreta amarnic ziua în care ne-a furat aceste pământuri! Supușii lor se vor zvârcoli în flăcări, iar regele și progeniturile lui vor muri în agonie, sufocându-se cu sângele tău. Soțul *tău va muri sufocându-se cu sângele tău.*

Dar asta însemna...

— Știu că ți-am promis că vei avea ocazia să-i aprinzi rugul, a zis Morgane, răvășindu-mi gândurile. Din păcate, nu cred că vei mai avea această șansă. Sângele regelui curge prin venele Vânătorului tău.

Nu. Am închis ochii și m-am concentrat să respir, dar i-am deschis repede pentru că întunericul din spatele pleoapelor începuse să se învârtă. Doar prin puterea voinței – nu, puterea disperării – mi-am forțat membrele neputincioase să se pună în mișcare. Au zvâcnit și s-au zbătut, iar eu m-am prăbușit spre brațele întinse ale lui Morgane, spre inelul salvator al Angelicăi...

M-a prins la pieptul ei, într-o îmbrățișare îngrețoșătoare, și mi-a șoptit:

— Nu-ți face griji, scumpo. O să-l revezi în curând.

A fluturat din mână și totul s-a întunecat în jurul meu.

ÎN CÂRDĂȘIE CU DUȘMANUL

Reid

MADAME LABELLE A ARĂTAT ÎN ZARE.

— Castelul Le Blanc este acolo!

I-am urmărit degetul spre muntele care se înalță în depărtare, cam la două ore distanță.

— Ar trebui să ajungem la timp pentru sărbătoare, a zis ea.

Trebuia s-o credem pe cuvânt. Noi, ceilalți, vedeam doar copaci. Când Beau a mormăit ceva în legătură cu asta, *madame* Labelle a ridicat din umeri și s-a așezat grațios pe butucul ei, împreunându-și palmele în poală.

— De vină e magia Castelului. Doar o Dame Blanche poate să-l vadă înainte să trecem prin porțiunea fermecată, a spus, după care, văzând privirea nedumerită a lui Beau, a adăugat: Mă refer la pod.

Beau a deschis gura să răspundă, dar eu nu eram atent, îndreptându-mă spre marginea taberei noastre ascunse. În pădure, izul magiei atingea totul. Dar aici era mai puțin sufocant, amestecat cu mirosul de sare și copaci. Am închis ochii și am inspirat adânc. Zgomotul valurilor se auzea în depărtare. Deși nu mai fusesem niciodată aici, locul mi se părea cunoscut... ca Lou.

Esența ei umplea totul în jur – lumina soarelui care trecea printre pini, izvorul care clipocea în apropiere, în ciuda frigului.

Până și vântul părea că dansează. Mă înfășura în parfumul ei, calmându-mi simțurile extenuate ca un balsam.

Iată-te, părea să spună. N-am crezut că vei veni.

Am jurat să te iubesc și să te ocrotesc.

Iar eu am jurat să te iubesc și să mă supun ție. Suntem amândoi niște mincinoși...

Am deschis ochii. Simțeam o durere în piept și am văzut-o pe Coco, lângă mine. Se uita cu atenție spre copaci, ca și cum și ea ar fi purtat o conversație în tăcere.

— O simt aici, a zis, scuturând din cap. Melancolică, a continuat. O știu din copilărie, și totuși... uneori... mă întreb dacă am cunoscut-o cu adevărat.

Am clipit surprins.

— Tu și Lou vă cunoașteți de când erați mici?

Ochii ei s-au întors către mine, analizându-mi fața, ca și cum se gândea ce să-mi răspundă.

Într-un final, a oftat și și-a reîntors privirea spre copaci.

— Ne-am cunoscut când aveam șase ani. Mă... înstrăinasem de clanul meu. Eu și mătușa mea nu ne înțelegeam prea bine. Ea era...

S-a oprit brusc.

— Nu contează. Lou m-a găsit. A încercat să mă înveselească, mi-a împletit flori în păr, ca să mă simt mai bine. Când, într-un final m-am oprit din plâns, mi-a aruncat cu noroi în față.

Un zâmbet i-a trecut pe buze, dar a dispărut repede.

— Am ținut ascunsă prietenia noastră. Nici măcar mătușii mele nu i-am spus. N-ar fi fost de acord. Le detesta pe Morgane și pe Dames Blanche.

— Se pare că Lou are darul de a se face plăcută dușmanilor ei, am spus.

Coco nu a părut să mă audă. Deși avea privirea îndreptată spre copaci, era clar că nu-i mai vedea.

— N-am știut ce pun la cale Vrăjitoarele Albe. Lou nu mi-a spus. N-a zis nimic – nici măcar un cuvânt – ani de-a rândul. Într-o zi... a dispărut.

Vocea îi tremura de furie, a lăsat capul în jos și s-a uitat în pământ.

— Dacă știam, le-aș fi oprit, cumva. Dar n-am știut. Am crezut că a murit.

Deodată, m-a cuprins o dorință inexplicabilă de a o consola, dar m-am abținut. Nu era momentul pentru așa ceva. Acum trebuia s-o ascult.

— Dar ai găsit-o.

A chicotit veselă, ridicând iar capul.

— Nu. Ea m-a găsit pe mine. În Cesarine. Când am rămas fără Lou, am hotărât că trebuie să stau un timp departe de... clanul meu. Am vrut să văd cum e să fii hoț de buzunare în East End. Nu mă pricepeam deloc, a adăugat ea. Poliția m-a arestat a doua zi. Lou a apărut din senin și m-a salvat.

S-a oprit, scuturând din cap.

— Parcă vedeam o fantomă. O fantomă cu gâtul rănit. Coaja tocmai îi căzuse de pe rană, dar încă era înfricoșătoare la vedere, a zis, suflecându-și mâneca și arătându-mi cicatricele ei. Chiar și pentru mine.

Am întors capul. Mi-o aduceam aminte atât de clar! Cicatricea ei argintie mi-a apărut brusc în minte – urmată imediat de rana deschisă de la gâtul vrăjitoarei moarte. Am încercat să trec peste aceste imagini, pentru că mă întristau.

— Îmi venea s-o omor, a zis Coco, plină de tristețe. Sau s-o sărut.

— Te înțeleg foarte bine, am spus.

— Nici după toate astea – după tot ce i se întâmplase – nu a vrut să-mi spună nimic. Până în ziua de azi, adică doi ani mai

târziu, nu știu ce s-a întâmplat în noaptea aia. Nu știu cum a scăpat. Nu știu absolut nimic.

O singură lacrimă i s-a scurs pe obraz, dar a șters-o furioasă.

— A ținut totul închis în ea.

Mi-a aruncat o privire imploratoare. Nu știam exact ce voia de la mine.

— Trebuie s-o salvăm.

Vântul se înteți̦se și îi flutura părul.

— Trebuie să-i cer iertare, a continuat.

— Pentru ce? am întrebat mirat.

Lou nu-mi spusese nimic despre vreo neînțelegere cu Coco. Dar acum îmi dădeam seama că Lou nu vorbea aproape deloc despre ea. Era o persoană extrem de discretă. Zâmbetele, râsetele, farsele, limbajul obscen și sarcasmul... toate erau mecanisme de apărare. Tertipuri. Menite să abată atenția tuturor celor care ar fi vrut să o cunoască mai bine. Chiar și lui Coco.

Chiar și mie.

— Trebuia să fiu lângă ea când Morgane a dat atacul. Trebuia s-o ajut... s-o apăr. Dar n-am fost. Din nou.

A deschis ochii și s-a întors spre mine, înflăcărându-se brusc.

— Ne-am certat la balul dat în onoarea ta. I-am spus să nu se îndrăgostească de tine.

— De ce? am întrebat încruntat, neputându-mă abține.

— Nu-i niciun secret că Vânătorii omoară vrăjitoarele. Nu te plac, Diggory, și nu-ți cer scuze pentru asta.

S-a oprit, părând că dă o luptă în suflet, apoi a oftat adânc.

— Dar până și eu văd că te străduiești, iar noi doi suntem singura ei șansă. Nici măcar ea nu cred că poate scăpa din locul ăla a doua oară, a adăugat.

— N-o subestima.

— N-o fac! s-a răstit ea. Sunt realistă. Nu le cunoști pe Vrăjitoarele Albe așa cum le cunosc eu. Sunt niște fanatice. Nimeni nu poate ști la ce torturi a supus-o Morgane.

M-a cuprins un sentiment de neliniște, o simțeam ca pe un bolovan în stomac.

— Orice s-ar întâmpla, a continuat ea cu o voce tăioasă, tu trebuie s-o scapi de acolo. Eu mă ocup de ceilalți.

A aruncat o privire peste umăr, spre locul unde stătea *madame* Labelle, alături de Ansel și de Beau.

— *Madame* Labelle nu are nevoie de prea mare ajutor, dar ceilalți doi vor fi vulnerabili.

— Ansel e pregătit pentru luptă.

Dar până și eu mi-am dat seama că nu credeam ce spun. La șaisprezece ani, băiatul încă nu luptase în afara terenului de antrenament.

— Și Beau e pregătit, a zis ea, dându-și ochii peste cap. Dar o să fie primul care o să-și piardă cumpătul când va înfrunta magia unei vrăjitoare. Niciunul dintre ei nu e protejat de un pumnal de Vânător ca al tău, iar vrăjitoarele astea nu sunt ca Lou. Ea și-a pierdut îndemânarea, pentru că și-a ascuns magia ani de zile. Vrăjitoarele astea sunt bine pregătite și gata să ne atace. Nu vor ezita să ne omoare.

Toată lumea spunea asta. Toată lumea spunea că Lou e slabă. Neliniștea mi s-a răspândit prin tot corpul. Nu părea slabă, atunci când folosise magia împotriva mea – când aproape îmi rupsese șira spinării în două și îmi încolăcise membrele ca pe ale unei păpuși de cârpă. Dacă ea era slabă, însemna că vrăjitoarele celelalte aveau puterea lui Dumnezeu.

— Ce șușotiți voi acolo? a zis *madame* Labelle, venind în spatele nostru.

Nedorind să reiau o conversație atât de dureroasă, am urmat exemplul lui Lou și am schimbat subiectul.

— Cum ne putem face un plan, dacă nici măcar nu vedem zidurile peste care trebuie să trecem?

— Dragul meu băiat, am răspuns deja de peste zece ori la întrebarea asta. Nu vom trece peste nimic. Vom intra pe poarta principală, a zis ea, aruncându-și părul peste umăr.

— Iar eu ți-am spus deja că n-o să ne schimbi fețele.

— Prea târziu, a zis ea ridicând din umeri și uitându-se spre Ansel și Beau, cu prefăcută degajare.

Oftând iritat – sau poate resemnat –, i-am urmărit privirea. Doi tineri stăteau în spatele nostru, dar nu-i cunoșteam. Totuși, când cel mai înalt dintre ei mi-a zâmbit timid, l-am recunoscut pe Ansel. Avea același nas drept și păr cârlionțat – acum negru, în loc de castaniu –, dar asemănările se terminau aici. Nici Beau nu mai era același. Doar zâmbetul disprețuitor îi rămăsese neschimbat.

— Îți place ce vezi? a întrebat el cu voce tare, văzând că-i studiez.

— Taci, a șuierat Ansel. Vrei să ne audă vrăjitoarele?

— Nu-ți face griji, dragă, a zis *madame* Labelle. Am creat o sferă protectoare care să ne ascundă, o perioadă. În această clipă, am încetat să existăm.

S-a întors către mine. M-am uitat la ea de parcă îi mai crescuse un cap.

— Acum, dragule, lasă-mă să-ți explic pentru ultima oară: n-avem nicio șansă să intrăm în castel așa cum dorești tu. Să escaladăm zidurile sau mai știu eu ce altă nebunie îți trece prin cap nu au cum să dea rezultate. Întregul castel este protejat de o vrajă veche de o mie de ani tocmai pentru a preîntâmpina asemenea încercări. Mai mult decât atât, asta este exact ce se așteaptă Morgane de la voi, *têtes carrées*. Putere brută. O demonstrație de forță. Am pica fix în ghearele ei.

— Chiar are gheare? a întrebat Beau, apropiindu-se.

Am simțit o satisfacție sălbatică descoperind că *madame* Labelle îl cadorisise cu un nas borcănat și un neg pe bărbie.

— Cum ne va ajuta să intrăm faptul că ne-am schimbat înfățișarea? a întrebat Coco, ignorându-l.

— Sunteți ușor de recunoscut cu înfățișarea actuală, a zis *madame* Labelle, arătând spre noi. În special voi doi.

— De ce el? a întrebat Beau, suspicios.

— Are peste doi metri înălțime și părul arămiu, a spus ea. Și și-a câștigat o notorietate pentru că a omorât-o pe Estelle – și pentru că a pângărit-o pe prețioasa lor prințesă. Vrăjitoarele au auzit cu siguranță despre el.

A pângărit-o pe prețioasa lor prințesă. Fiecare cuvânt mi s-a înfipt în inimă ca un cuțit, dar am încercat să-mi păstrez concentrarea.

— Bărbații nu au voie la Chateau, așa că, dacă nu cumva te-ai gândit să ne transformi pe toți în femei...

— Nu-i da idei, a bombănit Beau.

— Oricât de mult m-ar distra asta, dragă Reid, bărbații au voie să intre în Castel ca însoțitori – mai ales în perioada sărbătorilor ca Modraniht. Toate vrăjitoarele care vor participa vor avea aproape sigur pe cineva special la braț, a zis ea, bătându-mă ușor pe mână. Nu-ți face griji, a adăugat, uitându-se la Coco. Majoritatea vrăjitoarelor preferă compania femeilor. Sinceră să fiu, mi-ar fi mai ușor să te strecor pe tine înăuntru, decât pe brutele astea.

— Știu. Și eu sunt tot vrăjitoare, în caz că ai uitat, a zis Coco, încrucișându-și brațele la piept și aruncându-i o privire tăioasă. Dar ce te aștepți să facem, să mergem la poarta principală și să întrebăm dacă e vreo vrăjitoare liberă pentru noaptea asta?

— Bineînțeles că nu. Sunt destule vrăjitoare disponibile care merg prin pădure chiar acum, a zis *madame* Labelle, arătând printre copaci către un grup de trei vrăjitoare care tocmai își făcuseră apariția.

Tinere. Zvelte. Cu trăsături de păpușă, părul negru și pielea ca de chihlimbar. Râdeau nestingherite – fără să-și dea seama că sunt văzute.

— Dar trebuie să ne grăbim. Nu suntem singurii aspiranți care cutreieră astăzi coasta muntelui.

Ca pentru a-i confirma spusele, un tânăr subțire a apărut încet în spatele vrăjitoarelor și a scos la vedere un buchet de flori de iarnă. Ele au chicotit – încântate și crude – înainte să se îndepărteze rapid de el.

— Oh, a suspinat *madame* Labelle, urmărindu-l pe tânăr cum aruncă buchetul. Aproape că-mi pare rău de amărâtul ăsta. E nevoie de mai mult de atât ca să impresionezi o vrăjitoare. Avem gusturi impecabile.

— Și cum voi reuși eu să impresionez una cu o față ca de broască râioasă? a întrebat Beau, indignat.

— Având prieteni extrem de frumoși, bineînțeles.

Madame Labelle a făcut cu ochiul, apoi, cu o viteză pe care nu o credeam posibilă, mi-a șterpelit Balisarda din bandulieră. A pocnit din degete către mine când m-am repezit după ea și o senzație ciudată mi-a cuprins fața, răspândindu-se dinspre centru spre margini – ca și cum cineva îmi spărsese un ou pe nas. M-am oprit, stupefiat, simțind cum îmi alunecă peste obraji. Peste ochi. Peste gură. Când am simțit cum îmi alunecă pe gât, m-am repezit din nou la *madame* Labelle, strângând din dinți ca să înfrunt magia.

— Încă puțin, a zis ea veselă, ferindu-se grațios din calea mea.

Ceilalți îmi urmăreau fascinați transformarea. Nici măcar Beau nu mai avea grimasa disprețuitoare obișnuită.

După ce mi-a acoperit și vârfurile firelor de păr, vraja a dispărut. S-a așternut liniștea.

— Ei bine? am explodat, respirând iar.

— Ce aiureală, a zis Beau.

*

PĂRUL MI SE ÎNNEGRISE. O barbă scurtă și țepoasă îmi crescuse pe obraji. Deși nu puteam vedea restul transformărilor, unghiul din care priveam lumea era diferit. Ca și cum... aș fi intrat la apă. Scrâșnind din dinți, mi-am recuperat furios Balisarda de la *madame* Labelle, am băgat-o în teacă și am pornit apăsat spre Castelul vrăjitoarelor.

— Stai puțin! a strigat ea.

M-am întors și a întins mâna spre mine.

— Dă-o înapoi.

— Nu prea cred, am zis, privind-o neîncrezător.

— Poate-ți închipui că pumnalele voastre au fost create în apă sfințită, dar nu-i așa. Balisarda a fost făcută în aceeași apă ca Inelul Angelicăi, a zis ea, întinzând mâna insistent. În L'Eau Mélancolique. De o vrăjitoare, a continuat ea, arătând cu degetul peste umărul ei.

— Nu-i adevărat. A fost făurit de Sfântul Constantin...

— A fost făurit de iubita Sfântului Constantin, Angelica, mi-a tăiat-o ea scurt. Împacă-te cu ideea.

— De unde știi? am zis, încruntându-mă.

— Magia lasă întotdeauna o urmă. Faptul că noi n-o putem sesiza pe Balisarda ta sau pe Inelul Angelicăi, nu înseamnă că o vrăjitoare deșteaptă n-o va detecta – iar Morgane e o vrăjitoare deșteaptă. Chiar ești dispus să riști să fim descoperiți? a spus ea, ridicând din umeri.

Mâna mi s-a dus spre bandulieră, iar degetele mi s-au încleștat pe mânerul cu safir din dreptul inimii. I-am simțit cu plăcere finețea... solemnitatea liniștitoare. Pumnalele noastre nu puteau fi magice. Ele ne apărau de magie. Pe de altă parte, totul în viața mea se dovedise a fi o minciună. De ce n-ar fi fost și asta?

Am scos lama din teacă și m-am uitat încruntat la cer.

— Te aștepți să intrăm în Chateau le Blanc complet neînarmați? a întrebat Beau, suspicios.

— Bineînțeles că nu. Luați cu voi orice armă neatinsă de magie. Dar lăsați Balisardele în tabără, a zis, zâmbind. Le recuperăm după ce o salvăm pe Louise.

— Ți-ai pierdut mințile! a răbufnit el, îndepărtându-se, în timp ce eu am pus Balisarda în mâna întinsă a lui *madame* Labelle.

Fără să mai spun ceva, m-am întors și am pornit pe urmele vrăjitoarelor.

MI-AU ARUNCAT o singură privire și au început să scoată niște țipete ascuțite.

— Poți să tai sticlă cu maxilarul lui, a zis, încântată, una dintre ele.

Cu voce tare. Ca și cum n-aș fi fost acolo. Nu – ca și cum aș fi fost un taur de prăsilă, incapabil să înțeleagă un cuvânt din ce spuneau. Am încercat să nu mă încrunt, dar n-am reușit.

— Ohh, uită-te la genele lui! a suspinat a doua.

Aceasta a avut curajul să întindă mâna și să-mi atingă fața. Am încercat din răsputeri să nu fac nicio mișcare. Să mă abțin să-i rup încheietura mâinii.

— Ai cumva o soră, frumosule?

— E al meu, a zis repede a treia, îndepărtându-i mâna. Nu-l atinge!

— Eu sunt cea mai în vârstă, a intervenit prima, așa că eu aleg prima.

În spatele meu, Ansel și Beau abia își stăpâneau hohotele de râs. Îmi venea să-i dau cap în cap și am blestemat-o pe *madame* Labelle că mă pricopsise cu ei.

— *Mademoiselles,* îmi permiteți să vă fac cunoștință cu frații mei? am zis, cu cea mai plăcută voce de care eram în stare.

I-am împins pe amândoi în față, apucându-i de ceafă, și zâmbetele le-au dispărut.

— Acesta este Antoine, am spus, îmbrâncindu-l pe Ansel spre una dintre ele. Iar acesta este Burke, am zis, împingându-l pe Beau spre alta.

Vrăjitoarea spre care îl îndreptasem pe Beau a strâmbat din nas. Deși lui *madame* Labelle i se făcuse milă de el și îi înlăturase negul, rămăsese fără îndoială cel mai puțin atrăgător dintre noi. Sigur pe el – sau doar idiot –, i-a aruncat vrăjitoarei un surâs fermecător, dezvelindu-și strungăreața. Vrăjitoarea s-a îndepărtat, dezgustată.

Prima vrăjitoare m-a prins de braț, încercând să mă tragă mai aproape de ea.

— Cum te cheamă, frumosule?

— Raoul.

— Încântată să te cunosc, Raoul, eu sunt Elaina. Ai mai fost vreodată la Chateau? a zis ea, plimbându-și degetele peste bicepsul meu.

M-am străduit să păstrez o mină politicoasă. Interesată.

— Nu, dar am auzit că este superb.

— La fel ca și locuitorii ei, a zis Beau, făcându-le șiret cu ochiul.

Nimeni nu l-a băgat în seamă.

— Te așteaptă o surpriză foarte plăcută, a zis vrăjitoarea de lângă Ansel, trecând pe lângă sora ei și apucându-mă de celălalt braț. Eu sunt Elodie. Ești sigur că n-ai o soră? a întrebat ea, uitându-se în spatele meu.

— Hei! a protestat cea de-a treia, dându-și seama că nu mai am și un al treilea braț.

— Ea e Elinor, a spus Elaina, cu indiferență. Dar Elodie are dreptate, nu puteai alege o noapte mai bună ca să-ți oferi serviciile. În noaptea asta e Modraniht, iar mâine este Yule. Regina noastră a pregătit un mare festin anul ăsta...

— Venim tocmai de la Sully să sărbătorim, a adăugat Elodie.

— ... pentru că, în sfârșit, s-a întors Louise, a încheiat Elinor.

L-a luat pe Ansel de braț și ne-a urmat printre copaci.

Inima mi s-a oprit în loc și m-am împiedicat. Două perechi de brațe s-au mișcat rapid să mă ajute să nu cad.

— Ești bine? a întrebat Elaina.

— Ești cam palid, a zis Elodie.

— Cine este Louise? a întrebat Beau, aruncându-mi o privire încruntată.

— Louise le Blanc. Fiica și moștenitoarea Reginei Vrăjitoarelor. Ești tâmpit? a zis Elinor, uitându-se spre el și strâmbând din nas.

— Așa se pare, a zis Beau, cu o privire buimacă. Deci, *mademoiselles* – ce ne-a pregătit iubita noastră Regină în seara asta? Mâncare? Dansuri? Vom avea șansa s-o cunoaștem pe minunata Louise?

— Tu nu, a zis Elinor. Tu nu vii cu noi.

— Unde merg eu, merge și el, am spus, oprindu-mă brusc.

— Dar niciuna dintre noi nu-l vrea, s-a bosumflat Elaina.

— Dacă mă vreți pe mine, vine și el, am insistat eu.

M-am îndepărtat puțin de ea, iar ea a țuguiat buzele. M-am mustrat în gând.

— Te rog, am continuat, dându-i după ureche o șuviță de păr răzleață și încercând să zâmbesc. E fratele meu.

S-a lăsat mângâiată, fruntea i s-a descrețit și a scos un geamăt.

— Bine, dacă insiști.

Ne-am reluat drumul.

— Deci la ce să ne așteptăm, în noaptea asta? a reluat Ansel, tușind ușor.

— Nu-ți face griji, Antoine. O să am mare grijă de tine, a spus Elinor, zâmbindu-i ispititor.

— Nu, nu asta... voiam să spun..., s-a bâlbâit Ansel, roșindu-se ca racul.

Elinor a râs și s-a dat mai aproape de el.

— Vor fi obișnuitele cadouri și micile ofrande. Mama noastră a murit acum câțiva ani, așa că o vom cinsti pe Regină în locul ei, a zis ea.

— Și pe Zeița noastră, bineînțeles, a adăugat Elodie.

— Apoi, a continuat Elaine, nerăbdătoare, după festin și dansuri, la miezul nopții, Morgane îi va aduce ofrandă Zeiței.

Miezul nopții. Am simțit că îmi amorțesc picioarele.

— Ce ofrandă?

— Pe fiica ei. Crudă situație, dar asta se va întâmpla, mi-a șoptit ea aplecându-se spre mine, ca și când mi-ar fi împărtășit un secret. În noaptea asta, vom fi martorii unui eveniment istoric, noi doi.

Elodie și Elinor au început să protesteze pentru că nu fuseseră și ele incluse, dar nu le mai auzeam. Urechile au început să-mi țiuie și am strâns pumnii. Beau m-a lovit ușor peste călcâi cu o mișcare ce părea neintenționată. M-am împiedicat, desprinzându-mă din brațele vrăjitoarelor, și m-am întors furios spre el.

— Scuză-mă, Raoul, mi-a zis, zâmbind ușor și ridicând din umeri, dar în ochii lui se citea un avertisment. Nu-mi vine să cred ce împiedicat sunt.

Am tras adânc aer în piept. O dată, de două ori. Am încercat să-mi descleștez pumnii.

Unu.

Doi.

Trei...

— Priviți! a zis Elinor, arătând în stânga.

Un mic grup apăruse dintre copaci.

— Ivette și Sabine! Nu le-am mai văzut de când eram mici.

Elaina și Elodie au scos niște chiote fericite și ne-au tras pe mine și pe Ansel spre grup. Beau s-a ținut după noi.

Când ne-am apropiat, am recunoscut-o pe Coco la brațul uneia dintre vrăjitoare. Ceea ce însemna că singura care încă lipsea era

madame Labelle. În momentul în care Coco mi-a aruncat pe furiș o privire neliniștită, am înclinat ușor din cap.

Țineți-vă gura închisă și ochii deschiși, ne spusese *madame* Labelle. *Vă găsesc eu, înăuntru.*

Instrucțiuni vagi și nesatisfăcătoare. Nicio altă explicație. Niciun plan de rezervă. Un Vânător, un cadet, un prinț al casei Lyon și o vrăjitoare de sânge urmau să intre în Chateau le Blanc fără un plan de acțiune. Dacă lucrurile ieșeau prost, nu murea doar Lou în noaptea asta.

Elaina m-a prezentat prietenelor ei, apoi și-a împletit degetele cu ale mele și și-a rezemat capul pe umărul meu. Am zâmbit, imaginându-mi că în locul ei e Lou.

Lou, tulburătoare și plină de viață. Dându-mi bobârnace și ocărându-mă drăgăstos. Mi-am amintit fața ei și m-am agățat cu disperare de imaginea asta.

Era singurul mod în care puteam continua fără să strâng pe cineva de gât.

Elodie s-a uitat, vizibil fascinată, la una dintre femeile de lângă Coco.

— Scuze, frumușelule, dacă aveai o soră..., mi-a zis, bătându-mă ușor pe obraz.

S-a îndepărtat fără să se mai uite înapoi.

Ansel a venit lângă mine. Profitând de flecăreala fetelor, m-a tras ușor de mânecă, făcându-mi semn în față, spre locul unde copacii se răreau.

— Privește!

În fața noastră se întindea un pod. Incredibil de lung. Din lemn. Ca de poveste. La capătul lui, pe culmea muntelui, se înălța impunător Chateau le Blanc.

Ajunseserăm.

MODRANIHT

Reid

ERA PLIN DE VRĂJITOARE PESTE TOT.

Mi s-a tăiat respirația când companioanele mele m-au tras după ele în curtea înzăpezită. Era aproape imposibil să te miști. În orice direcție mă întorceam, mă loveam de cineva. Erau cotoroanțe și copile, femei de toate vârstele, formele și culorile – toate cu ochii strălucitori și plini de entuziasm. Toate erau îmbujorate. Toate râdeau. Toate aduceau slavă Zeiței lor păgâne.

O femeie cu părul negru a venit alergând spre mine, s-a ridicat pe vârfuri m-a sărutat pe obraz.

— Bun venit! a chicotit ea, înainte să dispară iar în mulțime.

O vrăjitoare bătrână și ramolită, ținând în brațe un coș cu ramuri cu frunze verzi, a fost următoarea. I-am aruncat o privire bănuitoare, amintindu-mi de cotoroanța din piață, dar ea n-a făcut altceva decât să-mi pună pe cap o coroniță de ienupăr și a croncănit o binecuvântare din partea Zeiței. Fetițe mici alergau printre picioarele noastre, chiuind, jucându-se leapșa. În picioarele goale și murdare pe față. Cu panglici în păr.

Era o nebunie.

Elaina și Elinor – care îl abandonaseră pe Ansel, când și-au dat seama că Elodie găsise altceva mai bun – trăgeau de mine fiecare în altă direcție, hotărâte să mă prezinte tuturor celor pe care le

cunoșteau. Nu mi-am bătut capul să le reținnumele. Cu o lună în urmă, le-aș fi dorit tuturor moartea. Acum, un soi de prăpastie adâncă mi se căsca în capul pieptului în timp ce făceam cunoștință cu ele. Aceste femei – cu zâmbetele lor drăguțe și fețele strălucitoare – îi doreau moartea lui Lou. Se aflau aici ca să sărbătorească moartea lui Lou.

Acest gând a devenit repede insuportabil. Ca și miasma de magie pură, cum nu mai simțisem vreodată.

Am încercat să mă îndepărtez de Elaina și, cu un zâmbet încordat, i-am spus:

— Trebuie să merg la baie.

Deși o căutam cu privirea pe *madame* Labelle, n-aveam idee ce față își luase – nici măcar dacă reușise să intre.

— Nu mai poți, mi-a zis Elaina, trăgându-mă și mai aproape de ea.

Soarele coborâse în spatele Castelului, alungind umbrele în curte.

— Festinul e pe cale să înceapă.

Chiar în acel moment, vrăjitoarele au început să se miște spre porți de parcă ar fi răspuns unei chemări mute. Dacă mă concentram îndeajuns, aproape că simțeam șoaptele surde pe piele. M-am cutremurat.

— Bineînțeles, am zis, în timp ce ea mă trăgea înainte. Mai pot aștepta.

Ansel și Beau se țineau aproape de mine. Coco dispăruse imediat ce trecuserăm podul și n-o mai văzusem de atunci. Absența ei mă neliniștea.

Beau a împins cu cotul o vrăjitoare durdulie, ca să fie cât mai aproape de noi.

— Participă și Regina la festin?

— Ai grijă pe unde mergi, a zis grăsuna, aproape trântindu-l la pământ drept răzbunare.

Beau s-a izbit de mine și și-a regăsit echilibrul.

— Dumnezeule mare! a murmurat Beau, uitându-se la spatele ei lat, în timp ce șarja printr-o pereche de uși de piatră.

Deasupra lor, era sculptată o reprezentare detaliată a fazelor Lunii: Primul Pătrar, Lună Plină, Ultimul Pătrar.

— Cred că ai greșit divinitatea, i-am șoptit eu.

— Vii sau nu? a strigat Elaina, trăgându-mă după ea.

N-am opus rezistență.

Sala în care am pătruns era mare și veche – chiar mai mare decât sanctuarul de la Saint-Cécile –, – cu tavanul boltit și grinzi mari, acoperite de zăpadă și frunze, ca și cum curtea interioară s-ar fi revărsat în interior. Plante agățătoare se strecurau înăuntru pe la marginile ferestrelor arcuite. Gheața strălucea pe pereți. Mese lungi se întindeau în toată sala, acoperite de licheni și de lumânări pâlpâitoare. Cu miile. Aruncau o lumină blândă peste vrăjitoarele care stăteau în apropierea lor. Nimeni nu se așezase încă. Toată lumea se uita spre capătul îndepărtat al încăperii cu mare atenție. Le-am urmărit privirile. Până și aerul din jurul nostru părea să fi încremenit.

Acolo, pe un tron făcut din trunchiul unui copac, stătea Morgane le Blanc.

Și lângă ea, cu ochii închiși, și brațele atârnând moi, plutea Louise.

Un icnet mi-a scăpat din piept când am văzut-o. Trecuseră doar două săptămâni și, cu toate astea, era costelivă și suferindă. Părul ei ciufulit fusese pieptănat și împletit frumos, iar pistruii îi dispăruseră. Pielea ei – aurie, înainte – părea acum albă. Livid㠖

Morgane o suspendase în aer, culcată cu fața în sus, cu spatele arcuit. Degetele de la picioare și de la mâini aproape atingeau podiumul. Capul îi atârna pe spate, expunându-i gâtul lung și subțire. Etalându-i cicatricea.

M-a cuprins o furie cum nu mai simțisem vreodată.

Își bătea joc de ea.

De soția mea.

Două perechi de mâini m-au înșfăcat de haină, dar nu era nevoie. Am rămas într-o stare de nemișcare supranaturală, cu ochii fixați pe corpul inert al lui Lou.

Elinor s-a ridicat pe vârfuri ca să vadă mai bine.

— Nu e așa de drăguță pe cât îmi aminteam, a chicotit ea, acoperindu-și gura cu mâna.

— Dar uite ce slabă e, a suspinat Elaina.

M-am întors spre ele. Mâinile de pe spatele meu s-au încordat.

— Ușurel, a șoptit Beau, nu e încă momentul.

Am tras aer în piept. *Nu încă*, am repetat în gând.

Nu încă, nu încă, nu încă.

— Ați înnebunit? s-a auzit vocea Elainei, răsunând în liniștea deplină din sală, stridentă și nesuferită.

N-am apucat să spunem nimic, fiindcă Morgane s-a ridicat. Murmurele din sală au încetat imediat. Ne-a zâmbit, ca o mamă care își privește copilul preferat.

— Surorilor, a zis ea, deschizând brațele larg, fiți binecuvântate!

— Fii binecuvântată! au răspuns vrăjitoarele în cor.

O veselie exagerată le-a aprins fețele. Neliniștea mi-a temperat furia. Unde era *madame* Labelle?

Morgane a coborât o treaptă a podiumului. Am privit neputincios cum Louise plutea alături de ea.

— Binecuvântate fie picioarele care v-au adus în aceste locuri! a strigat Morgane.

— Fie binecuvântate! au răspuns vrăjitoarele, aplaudând și bătând cu picioarele în podea.

Un fior de gheață mi-a trecut pe șira spinării.

Morgane a mai făcut un pas.

— Binecuvântați fie genunchii, pentru că ei vor îngenunchea în fața altarului sacru!

— Fie binecuvântați!

Lacrimile șiroiau pe obrajii vrăjitoarei durdulii. Beau o privea fascinat, dar ea n-a observat. Nimeni n-a observat.

— Binecuvântat fie pântecul, fără de care nu am exista! a continuat regina, făcând încă un pas. Binecuvântați fie sânii zămisliți din frumusețe!

Morgane coborâse de pe podium.

— Fie binecuvântați! a răspuns adunarea.

Regina a deschis brațele larg și a lăsat capul pe spate, iar pieptul îi tresălta.

— Și binecuvântate fie buzele, pentru că ele vor rosti Numele Sacre ale zeilor!

Glasurile vrăjitoarelor au răsunat precum tunetul:

— Fie binecuvântate!

Morgane și-a coborât brațele, încă respirând greu, și, încetul cu încetul, în sală s-a făcut liniște.

— Bine ați venit, surorilor, și Modraniht fericit! le-a urat ea.

Zâmbetul îngăduitor i-a revenit când s-a apropiat de capul mesei din mijloc.

— Veniți aproape de mine, vă rog, mâncați și beți pe săturate! Pentru că în noaptea asta sărbătorim! a adăugat.

Vrăjitoarele au ovaționat încă o dată, apoi s-au îmbulzit să ocupe un loc cât mai apropiat de ea.

— Partenerii n-au voie la masă, mi-a zis Elaina peste umăr și s-a grăbit să-și ajungă surorile din urmă. *Va-te'n!*[1] Mergi și stai lângă perete cu ceilalți!

Cu un sentiment de ușurare, m-am alăturat grăbit mulțimii partenerilor de lângă peretele din spate.

Beau ne-a condus la una dintre ferestre.

— Hai să stăm aici. Mă doare capul de la mirosul ăsta.

Locul în care ne aflam îmi oferea o vedere directă către Morgane. A făcut semn să fie adusă mâncarea. Numaidecât, clinchetul

[1] Șterge-o! Du-te de-aici! (lb. fr.).

tacâmurilor s-a adăugat râsetelor care umpleau sala. O parteneră din apropierea noastră s-a întors spre noi și a spus, plină de admirație:

— La Dame des Sorcières este atât de frumoasă, că nici nu te poți uita la ea.

— Atunci, nu te mai uita la ea! m-am răstit.

Fata a clipit speriată, apoi s-a îndepărtat de noi.

Mi-am întors din nou privirea spre Morgane. Nu semăna deloc cu portretele din Turnul Vânătorilor. Femeia era, într-adevăr, frumoasă, dar rece și nemiloasă – ca un sloi de gheață. Nu avea nimic din căldura lui Lou. Nu avea nimic din Lou. Ele două erau ca noaptea și ziua – ca vara și iarna – și, cu toate astea, era ceva asemănător în înfățișarea lor. În maxilarul ferm. Un soi de încăpățânare. Amândouă credeau că au capacitatea de a supune întreaga lume voinței lor.

Dar Lou nu mai arăta așa. Acum plutea în apropierea lui Morgane, parcă dormind. O altă vrăjitoare stătea pe lângă ea. Era înaltă și avea pielea ca abanosul. Își împletise niște rămurele de ilice în părul negru.

— Surogatul lui Cosette, am auzit o voce murmurând lângă mine.

Era Coco. Le privea pe Lou și pe vrăjitoarea de abanos cu o expresie impenetrabilă.

O mână micuță mi-a atins brațul prin fereastră.

— Nu te întoarce!

M-am oprit brusc, dar nu înainte să întrezăresc părul blond-roșcat al lui *madame* Labelle și ochi ei albaștri, tulburător de familiari.

— Arăți neschimbată, am murmurat spre ea, încercând să-mi mișc buzele cât mai puțin posibil.

Eu și Coco ne-am dat înapoi, încetișor, până când ne-am lipit de pervazul ferestrei. Ansel și Beau s-au așezat de o parte și de cealaltă, astfel încât *madame* Labelle să nu poată fi văzută.

— De ce nu te-ai deghizat? Pe unde ai umblat?

— Până și puterile mele au limite, a pufnit ea iritată. Vraja de protecție a taberei și transformarea voastră – și *menținerea* acestor transformări – m-au epuizat. N-aș putea nici să-mi deschid părul la culoare, ceea ce înseamnă că nu pot intra. Sunt prea ușor de recunoscut.

— Ce tot spui? a șoptit Coco. Lou n-a trebuit niciodată *să mențină* proiecțiile când se antrena în infirmerie. Pur și simplu le... nici nu știu cum să mă exprim... le *făcea*.

— Ai fi vrut să vă schimb înfățișarea pentru totdeauna? a spus *madame* Labelle, aruncându-i o privire furioasă. Dacă asta vrei, nicio problemă. Mi-ar fi mult mai ușor să mă opresc și să vă las să arătați ca niște cretini libidinoși pentru tot restul vieții...

— Lou a făcut vrăji în biserică? am zis, simțind cum mi se încing obrajii.

— Deci, care-i planul? a șoptit Ansel.

Am încercat să-mi revin și să-mi concentrez atenția asupra meselor. Festinul se apropia rapid de final. De undeva de afară pătrundeau acorduri de muzică. O parte dintre vrăjitoare se ridicaseră deja de la masă și își recuperau partenerii. Cât de curând, Elaina și Elinor aveau să mă caute.

— Planul este să așteptați semnalul meu, a zis scurt *madame* Labelle. Am pregătit ceva.

— Ce? am spus, abținându-mă cu greu să mă întorc și s-o strâng de gât.

Nu era nici momentul, nici locul pentru instrucțiuni vagi și inutile. Trebuia să ne concentrăm. Să trecem la acțiune.

— Ce-ai pregătit? Care-i semnalul?

— Nu am timp să explic, dar o să știți care este când o să-l vedeți. Ei așteaptă afară...

— Cine?

M-am oprit brusc, văzând-o pe Elinor că se apropia de noi.

— Ha! a strigat ea, trimfătoare.

Respirația îi mirosea dulce, a vin. Obrajii îi erau rozalii.

— Am ajuns prima! Deci cu mine dansezi mai întâi, a zis ea.

M-am urnit cu greu, când m-a tras după ea, și am aruncat o privire furișă peste umăr, dar *madame* Labelle dispăruse.

O ÎNVÂRTEAM PE ELINOR prin luminiș, fără să mă uit la ea. Ne luase un sfert de oră să ajungem în locul ăsta mistic, ascuns adânc în umbra muntelui. Aceeași ceață groasă din La Forêt des Yeux acoperea și aici pământul. Se răsucea în fuioare în jurul picioarelor noastre când dansam, pe ritmurile muzicii. Aproape că vedeam spiritele vrăjitoarelor moarte făcând piruete prin ea.

Ruinele unui templu – îngălbenite, gata să se prăbușească – se înălțau spre cerul nopții în mijlocul luminișului. Acolo stătea Morgane, cu Lou încă leșinată lângă ea, și supraveghea sacrificiile mai mărunte. În apropierea lor, se ridica din pământ o piatră de altar. Strălucea imaculată sub razele lunii.

Între mintea și corpul meu se dădea o luptă. Prima urla s-o așteptăm pe *madame* Labelle. Al doilea își dorea să se repeadă spre Lou și Morgane. Nu mai suportam să mă uit la trupul ei fără viață. S-o văd cum dispare, puțin câte puțin, ca și cum ar fi fost deja un spirit din ceață.

Cât despre Morgane – niciodată nu-mi dorisem mai mult să ucid o vrăjitoare, să-mi înfig cuțitul în gâtul ei și să-i separ capul de corp. Nu aveam nevoie de Balisardă ca s-o omor. I-aș fi vărsat sângele și fără ea.

Nu încă. Așteaptă semnalul.

Dacă *madame* Labelle ne-ar fi spus măcar care e semnalul!

Muzica nu se oprea, dar muzicanții nu se vedeau nicăieri. Elinor m-a cedat Elainei fără tragere de inimă, iar eu am pierdut noțiunea timpului. Nu mai simțeam nimic, doar bătaia speriată a inimii și aerul rece al nopții. Cât de mult credea *madame* Labelle că sunt în stare să mai aștept? Unde era? *Pe cine* aștepta?

Prea multe întrebări și niciun răspuns. Iar *madame* Labelle nu dădea niciun semn.

Panica s-a preschimbat în disperare atunci când a fost sacrificată și ultima oaie, iar vrăjitoarele au început să-i aducă daruri lui Morgane. Sculpturi în lemn. Mănunchiuri de ierburi. Podoabe de hematit.

Morgane le urmărea pe fiecare cum își așază ofranda la picioarele ei. Cu privirea visătoare, o mângâia pe păr pe Lou. Atunci, din templu, a venit vrăjitoarea cu pielea ca abanosul. N-am auzit ce i-a șoptit, dar Morgane s-a înviorat. Apoi vrăjitoarea neagră s-a întors în templu și m-a trecut un fior.

Dacă a înveselit-o pe Morgane, nu putea fi de bine pentru noi.

Elaina și Elinor m-au părăsit ca să-și depună darurile în grămada celorlalte. Mi-am lungit gâtul, încercând să văd dacă se petrecea ceva neobișnuit, ceva ce putea fi interpretat drept semnal, dar n-am văzut nimic.

Ansel și Coco s-au furișat lângă mine. Neliniștea lor era aproape palpabilă.

— Nu mai durează mult, a murmurat Ansel. E aproape miezul nopții.

Am încuviințat din cap, amintindu-mi zâmbetul diabolic al lui Morgane. Urma să se întâmple ceva.

Nu mai puteam aștepta. Chiar dacă *madame* Labelle dăduse sau nu semnalul, era momentul să trecem la fapte.

— Ne trebuie o diversiune. Ceva care să-i distragă atenția lui Morgane de la Lou, am zis, uitându-mă spre Coco.

— Cum ar fi, de pildă, o vrăjitoare de sânge?

Ansel a deschis gura să protesteze, dar l-am întrerupt.

— Este periculos, am zis.

Cu o mișcare rapidă a degetului și-a crestat încheietura mâinii. Sângele închis la culoare a început să curgă și un miros înțepător și neplăcut a străpuns aerul dulceag.

— Nu vă faceți griji pentru mine, a zis ea, apoi ne-a întors spatele și a dispărut în ceață.

Mi-am verificat discret banduliera de sub haină.

— Ansel... înainte să facem asta... aș vrea să-ți spun că...

M-am oprit și am înghițit în sec. Am început din nou:

— Aș vrea să-ți spun că îmi pare rău. În legătură cu ceea ce s-a întâmplat în Turn. N-aveam voie să te lovesc.

— E de înțeles, Reid, a clipit el mirat. Erai supărat...

— Nu, nu e de înțeles, am spus, tușind încurcat. Ce arme ai la tine?

Înainte să poată răspunde, muzica s-a oprit brusc și peste luminiș s-a lăsat liniștea. Toți ochii s-au întors către templu. Am privit îngrozit cum Morgane s-a ridicat în picioare. Ochii îi scânteiau diabolic.

Gata, sosise momentul. Nu mai aveam timp.

Ca moliile atrase de lumină, vrăjitoarele s-au apropiat de ea. Le-am urmat. Cu mâna pe un pumnal de sub haină, m-am strecurat prin mulțime cât mai în față. Ansel mă urma îndeaproape, și imediat mi s-a alăturat și Beau.

Bine. Se puteau ajuta unul pe celălalt. Deși, dacă eu nu reușeam, oricum erau ca și morți.

Morgane era ținta.

Un cuțit înfipt în piept i-ar fi distras atenția la fel de mult ca prezența lui Coco. Dacă aveam noroc, o omoram. Dacă nu, câștigam îndeajuns timp cât s-o înșfac pe Lou și să fug. M-am rugat ca și ceilalți să reușească să treacă neobservați.

— Multe dintre voi ați călătorit de foarte departe ca să vă aduceți omagiul în noaptea de Modraniht, a spus Morgane, pe un ton scăzut, dar vocea ei răsuna limpede în tot luminișul.

Vrăjitoarele așteptau cu sufletul la gură.

— Sunt onorată de prezența voastră. Sunt copleșită de darurile voastre. Voioșia voastră din seara asta mi-a redat entuziasmul.

S-a uitat la fiecare față cu atenție, privirea ei părând să zăbovească o clipă pe a mea, înainte de a trece mai departe. Abia respiram.

— Dar voi știți că noaptea aceasta e mai mult decât un festin, a continuat cu o voce și mai ușoară. Este o noapte în care ne cinstim străbunele. Este noaptea în care o venerăm și îi aducem omagiu Zeiței noastre – cea care aduce lumină și întuneric, cea care care respiră viață și moarte. Cea care este adevărata Mamă a noastră, a tuturor.

A făcut o nouă pauză, de data asta mai lungă, insistentă.

— Mama noastră este mânioasă.

Durerea de pe fața ei aproape că m-a păcălit și pe mine.

— Suferința s-a abătut asupra copiilor ei, adusă de mâna omului. Am fost vânate, a spus ea, ridicând tonul. Am fost arse, am pierdut surori, mame și fiice din cauza urii și a fricii lor.

Vrăjitoarele au început să se agite. Am strâns mai tare pumnalul în mână.

— În noaptea asta, a strigat cu înflăcărare, ridicând brațele spre cer, Zeița va răspunde rugilor noastre.

Apoi și-a coborât brusc brațele, iar Lou – încă plutind, încă fără cunoștință – s-a înclinat. Picioarele ei atârnau neajutorate deasupra podelei templului.

— Prin sacrificiul fiicei mele, Zeița va pune capăt asupririi noastre.

A încleștat pumnii și capul lui Lou s-a ridicat brusc. Am simțit că mi se face rău.

— Prin moartea ei, vom făuri pentru noi o nouă viață, a zis Morgane.

Vrăjitoarele au început să bată din picioare și să urle.

— Dar, mai întâi, a zis ea, aproape imperceptibil, un dar pentru fiica mea.

Cu o ultimă fluturare a mâinii, ochii lui Lou s-au deschis.

Am ezitat doar o clipă, cât să văd acei ochi albaștri-verzui – frumoși, vii – căscându-se de spaimă. Apoi am țâșnit spre ea.

— Reid! a zis Ansel și m-a apucat de braț cu o putere surprinzătoare.

Am șovăit la auzul vocii lui. Imediat după aceea, am înțeles de ce m-a oprit: vrăjitoarea cu pielea de abanos reapăruse, târând din templu o a doua femeie – neputincioasă și imobilizată. O femeie cu păr blond-roșcat și ochii de un albastru pătrunzător, care se uita deznădăjduită prin mulțime.

Am încremenit ca lovit de trăsnet. Incapabil să mă mișc.

Mama mea.

— Priviți-o pe această femeie! a strigat Morgane peste vacarmul de voci care se stârnise. Priviți-o pe această trădătoare!

A apucat-o de păr pe *madame* Labelle și a aruncat-o pe treptele templului. Această femeie – care a fost cândva sora mea, inima mea – a conspirat cu regele oamenilor. I-a născut fiul bastard.

Urlete de furie au umplut aerul.

— Străjile noastre au prins-o în seara asta, când încerca să să intre pe ascuns în Chateau. Voia să fure prețiosul dar închinat Mamei noastre, luând chiar ea viața fiicei mele. Și-ar fi dorit să ardem toate sub domnia regelui tiran.

Urletele au devenit asurzitoare, iar ochii lui Morgane străluceau triumfător, în timp ce cobora treptele.

— Louise le Blanc, fiică și moștenitoare a Reginei Vrăjitoarelor, te voi onora cu moartea ei, a zis Morgane, scoțând un pumnal foarte ascuțit de la cingătoare.

— Nu! a strigat Lou, în timp ce corpul i se zbătea, încercând din răsputeri să se miște.

Lacrimile șiroiau pe obrajii lui *madame* Labelle.

M-am smuls din strânsoarea lui Ansel și m-am năpustit spre treptele templului – căutând cu disperare să ajung la ele, să le salvez pe cele două femei de care aveam cea mai mare nevoie – exact în clipa în care Morgane a implântat pumnalul în pieptul mamei mele.

PROIECȚIA

Reid

— NU! AM URLAT ȘI M-AM ARUNCAT LA PĂMÂNT, lângă ea, scoțându-i pumnalul din piept, încercând să-i opresc sângerarea.

Dar știam deja că e prea târziu. Sângera atât de tare, încât nu putea fi decât o rană mortală. M-am oprit din eforturile mele zadarnice și i-am strâns mâinile. Nu-și dezlipea ochii de pe fața mea. Ne uitam cu nesaț unul la altul, ca și când în clipa aceea retrăiam o mie de alte clipe.

În una, ea strângea în mână un degețel dolofan. În alta, oblojea o rană la genunchi. În alta, râdea de primul meu sărut cu Célie și îmi spunea că nu mă pricep.

Apoi clipa s-a stins. Fiorul rece al magiei sale mi-a părăsit chipul. A scos un geamăt și a închis ochii.

Am simțit lama unui cuțit pe gât.

— Ridică-te! a poruncit Morgane.

Am țâșnit în picioare, am apucat-o de încheietura mâinii și i-am rupt-o cu ușurință – cu o plăcere sălbatică. A scos un țipăt și a scăpat pumnalul, dar nu m-am oprit. Cu mâna liberă, am prins-o de gât și am strâns până am simțit că i se frânge traheea, după care am împins cuțitul cu piciorul spre Ansel.

Cealaltă mână a ei m-a izbit în plex – năucindu-mă – și niște legături invizibile s-au încolăcit în jurul corpului meu,

imobilizându-mi brațele. Cu cât mă zbăteam mai tare, cu atât se înfășurau mai strâns. Îmi tăiau în carne, până la sânge.

— Oprește-te, mamă! a strigat Lou, zvârcolindu-se, tremurând de efortul de a ajunge la mine, dar corpul i-a rămas suspendat. Nu-l răni!

Morgane n-o asculta. Părea să bâjbâie prin aer după ceva. Și-a întors ochii spre mulțime, unde a găsit ceea ce căuta. Cu o smucitură violentă, a tras în față două persoane cunoscute. Mi-a înghețat inima. Morgane a tras și mai tare, iar Beau și Ansel s-au prăvălit pe treptele templului, fiecare luptându-se cu propriile legături invizibile. Își recăpătaseră înfățișarea dintotdeauna.

— Complicii ei! a strigat Morgane, cu o sticlire nebună în ochi.

Însetate de sânge, vrăjitoarele au început să tropăie și să urle și s-au năpustit spre templu. O vrajă mi-a trecut vâjâind ca o săgeată prin fața ochilor. Ansel a scos un țipăt în momentul în care alta i-a tăiat obrazul.

— Fiii și Vânătorii regelui! Vor fi martorii triumfului nostru! Vor vedea cum stârpim dinastia Lyon de pe fața pământului!

A mișcat din mâna rănită și Lou a căzut pe altar. Vrăjitoarele au izbucnit în urale. M-am aruncat spre ea. M-am târât și m-am zbătut din toate puterile să ajung la altar. Legăturile din jurul corpului meu s-au strâns și mai aprig.

— Universul cere echilibru! a spus Morgane, aplecându-se să ia pumnalul de pe trepte.

În continuare, vocea ei a căpătat un timbru grav, nepământean, plin de reverberații, ca și când mii de vrăjitoare vorbeau prin gura ei.

— Louise le Blanc, sângele tău este jertfa!

Vraja s-a revărsat peste templu, arzându-mi nările și încețoșându-mi mintea. Am scrâșnit din dinți. M-am sforțat să văd prin ea.

Beau s-a moleșit imediat. Ochii i-au devenit opaci în vreme ce pielea lui Morgane a început să strălucească. Doar Ansel se chinuia să înainteze, dar și el a cedat, în scurt timp.

— Să umple pocalul neamului Lyon, iar cel ce va bea să-și găsească moartea!

Morgane s-a îndreptat agale spre Lou, cu părul fluturând în bătaia unui vânt inexistent.

— Astfel a vestit profeția: leul va fi devorat de miel!

A întors-o pe Lou pe burtă. Apoi a tras-o de coada împletită, în așa fel încât să-i întindă gâtul deasupra vasului de pe altar. Lou mi-a căutat privirea.

— Te iubesc, mi-a șoptit.

Nicio lacrimă nu îi pătа chipul frumos.

— N-o să te uit.

— Lou...

A fost un sunet deznădăjduit și sugrumat. O rugăminte și o rugăciune. Mă zbăteam nebunește să rup legăturile. Un junghi m-a săgetat prin tot corpul în clipa în care am reușit să eliberez un braț. L-am întins până la doar câțiva centimetri de altar, dar nu era de ajuns. Am privit – scena parcă desfășurându-se cu încetinitorul – cum Morgane ridică pumnalul. Era încă mânjit de sângele mamei mele.

Lou a închis ochii.

Nu!

A răsunat un țipăt ascuțit și Coco s-a năpustit la gâtul lui Morgane.

A implântat cuțitul în carnea moale dintre gât și umăr. Morgane a scos un zbieret și a încercat să o dea la o parte, dar Coco s-a ținut bine și a înfipt lama mai adânc. Se chinuia să ducă sângele lui Morgane la buze. Morgane, înțelegând, bulbucase ochii de uluire și spaimă.

A trecut o secundă până să mă dumiresc că legăturile nevăzute care mă imobilizau se rupseseră odată cu atacul lui Coco. Am sărit în picioare și, dintr-un pas, am ajuns la Lou.

— Nu! a strigat ea, când am vrut s-o iau în brațe. Ajut-o pe Coco! Ajut-o pe ea!

Orice s-ar întâmpla, tu o iei pe Lou de acolo.

— Lou, am spus printre dinți, dar un țipăt strident mi-a retezat vorba.

M-a întors exact când Coco s-a prăbușit. Nu s-a mai ridicat.

— Coco! a țipat Lou.

În clipa aceea, s-a dezlănțuit haosul. Vrăjitoarele s-au repezit spre noi, dar Ansel le-a tăiat calea – o siluetă singuratică împotriva câtorva sute. Spre disperarea mea, Beau i-a urmat exemplul – dar el nu avea armă. În schimb, și-a dat jos haina și cizmele și s-a uitat atent prin mulțime. În momentul în care a dat cu ochii de vrăjitoarea durdulie, care îl îmbrâncise, a arătat-o cu degetul și a strigat în gura mare:

— ȚÂȚOASA LIDDY!

Aceasta a rămas cu gura căscată. Beau și-a dat jos pantalonii și a început să cânte din toți rărunchii:

— „ȚÂȚOASA LIDDY NU ERA PREA FRUMOASĂ, DAR AVEA PIEPTUL CÂT CASA."

Vrăjitoarele din apropierea lui – printre care și Elinor, și Elaina – s-au oprit în loc. Stupoarea le-a mai domolit furia, în timp ce Beau și-a scos cămașa peste cap, continuând să cânte.

— „SÂNII EI ALBI ZĂPĂCEAU BĂRBAȚII, DAR EA NU AVEA OCHI PENTRU EI."

Morgane și-a dezvelit dinții și s-a întors spre el cu sângele șiroindu-i pe umăr. Era diversiunea de care aveam nevoie. Am tăbărât pe ea, înainte să apuce să ridice mâinile, și i-am pus cuțitul la gât.

— Reid!

Era ultima voce pe care m-aș fi așteptat s-o aud, singura care m-ar fi putut face să șovăi în clipa aceea. Și am șovăit.

Era vocea arhiepiscopului.

Morgane a dat să se răsucească, dar i-am apăsat și mai tare cuțitul pe gât.

— Îndrăznește numai să miști!

— Trebuia să te fi înecat în mare! a mârâit ea, dar n-a mai mișcat mâinile.

M-am întors cu prudență. Vrăjitoarea de abanos revenise, iar în fața ei plutea neputincios arhiepiscopul. Avea o privire înnebunită – un amestec de teamă și altceva. Ceva arzător.

— Reid, a spus el, gâfâind. Nu le asculta. Orice s-ar întâmpla, orice-ți vor spune...

Vrăjitoarea de abanos a mârâit și cuvintele arhiepiscopului s-au încheiat cu un urlet.

Mi-a alunecat mâna, iar Morgane a scos un șuierat în momentul în care i s-a prelins sânge pe gât. Vrăjitoarea de abanos venea spre noi.

— Dă-i drumul, altfel îl omor!

— Manon! a rugat-o Lou. Nu face asta, te implor.

— Gura, Lou!

Avea în ochi o sticlire nebună – lipsită de orice urmă de rațiune. Arhiepiscopul continua să țipe. I s-au înnegrit venele, deopotrivă cu limba și unghiile. Mă uitam la el îngrozit.

N-am observat că Morgane mișcă mâinile până ce nu m-a prins de încheieturi. O arsură ca de fier înroșit în foc mi-a topit carnea și am scăpat cuțitul din mână.

Înainte să reacționez, Morgane l-a luat de jos și s-a repezit spre Lou.

— NU!

Urletul mi-a erupt din gât – deznădăjduit și sălbatic –, dar ea împlântase deja cuțitul și i-a sfâșiat gâtul lui Lou.

Am rămas fără aer. Un vuiet asurzitor mi-a umplut urechile și m-am prăbușit – un hău uriaș s-a căscat în timp ce Lou gemea și

se sufoca, iar sângele i se scurgea în vasul de pe altar. A început să se zbată, în sfârșit eliberată de vraja care o ținuse paralizată – încă lupta cu ultima fărâmă de energie –, dar corpul i s-a liniștit repede. A mișcat o dată din pleoape... apoi le-a închis.

Am simțit că se cutremură pământul sub tălpile mele. În depărtare, răsunau strigăte și zgomot de pași, dar parcă nici nu le auzeam. Nu vedeam nimic. Era doar beznă – un vid imens rămas acolo unde ar fi trebuit să fie Lou și nu mai era. Mă uitam în adâncul lui, implorându-l să mă înghită.

Și asta a făcut. M-am prăbușit în întuneric împreună cu ea, și totuși... ea nu era acolo. Dispăruse. Rămăseseră doar un înveliș frânt și o mare de sânge.

Eram singur.

Din întuneric s-a întrupat un firicel auriu. A plutit din pieptul lui Lou către arhiepiscop, pulsând ca o inimă. Cu fiecare bătaie, își pierdea din lumină. M-am uitat la el preț de o secundă. Știam ce este, așa cum îmi știam sunetul vocii sau reflexia în oglindă. Cunoscut și totuși străin. Previzibil și totuși surprinzător. Ceva ce făcuse mereu parte din mine, dar nu conștientizasem niciodată pe deplin.

În beznă, s-a deșteptat ceva în mine.

N-am șovăit. N-am stat să mă gândesc. Cu o mișcare rapidă, am scos un al doilea cuțit din bandulieră și am trecut în goană pe lângă Morgane. A ridicat mâinile – bice de foc îi ieșeau din degete –, dar nu-i simțeam flăcările. Lumina aurie îmi învăluia pielea, ocrotindu-mă. Gândurile însă îmi erau împrăștiate. După efortul istovitor, mintea a renunțat la luptă. M-am poticnit, dar firul de aur mi-a arătat drumul. Am sărit peste altar, după el.

Arhiepiscopul mi-a ghicit intenția și a deschis ochii. Un murmur implorator i-a ieșit din gură, dar a fost tot ce-a putut face înainte să mă reped la el.

Și să-i înfig cuțitul în inimă.

O viață în schimbul unei vieți. O iubire în schimbul unei iubiri.

S-a prăvălit în brațele mele, cu ochii mari și nedumeriți.

Lumina aurie a dispărut și lumea a devenit din nou clară. Strigătele s-au întețit. Mă uitam la trupul neînsuflețit al arhiepiscopului, dar urletul turbat al lui Morgane m-a făcut să mă întorc. Mi-a redat speranța. Mi s-au umplut ochii cu lacrimi de bucurie la ceea ce mi se înfățișa înainte.

Cu toate că Lou era încă palidă, încă nemișcată, rana de la gât începea să se închidă. Pieptul îi tresărea.

Trăia.

Cu un țipăt sălbatic, Morgane a ridicat cuțitul să redeschidă rana, dar prin aer a șuierat o săgeată și s-a oprit în pieptul ei. A mai țipat o dată și s-a întors furioasă, dar am recunoscut imediat vârful albastru.

Vânătorii.

Conduși de Jean Luc, s-au revărsat în luminiș cu zecile. Vrăjitoarele au izbucnit în urlete sălbatice și au luat-o la fugă care încotro, dar alți tovarăși de-ai mei așteptau în copaci. N-au cruțat pe nimeni, ucigând femei și copii deopotrivă. Pretutindeni vedeai corpuri care se prăbușeau în ceață și dispăreau. Din pământ s-a înălțat un vaiet sinistru și, în scurt timp, au început să dispară și Vânătorii.

Cu fața schimonosită de furie, Jean Luc a mai pus o săgeată în arc și a luat-o la goană spre templu. Ochii lui însă nu mai erau ațintiți la Morgane, ci la mine. Prea târziu mi-am dat seama că strâng în mână cuțitul înfipt în inima arhiepiscopului. I-am dat repede drumul – și corpul arhiepiscopului a căzut odată cu el –, dar răul era deja făcut.

Jean Luc a ochit și a tras.

LA FORÊT DES YEUX

Reid

AM LUAT-O PE LOU ȘI NE-AM ASCUNS ÎN SPATELE altarului. Ansel și Beau au venit după mine, cărând-o pe Coco, care abia se ținea pe picioare. O ploaie de săgeți vâjâia pe deasupra noastră. Morgane le-a făcut scrum pe majoritatea dintr-o simplă mișcare a mâinii, dar una i s-a înfipt în gât. A scos un urlet de furie.

— Pe acolo, a bolborosit Coco, arătând spre templu. Mai e... o ieșire.

Am ezitat doar o clipă. O nouă rafală de săgeți îi dădea lui Morgane de lucru, așa că asta era șansa noastră.

— Scoate-i de-aici, am zis și am pus-o pe Lou în brațele lui Beau. Vă prind din urmă.

Înainte ca vreunul dintre ei să apuce să protesteze, am țâșnit din spatele altarului către trupul lui *madame* Labelle. Nu o nimerise nicio săgeată, dar norocul nostru nu avea să dureze la nesfârșit. Pe măsură ce Vânătorii se apropiau, tirul lor devenea mortal pentru noi. O săgeată mi-a zbârnâit pe la ureche. Am luat-o pe *madame* Labelle de mână și am ridicat-o în brațe. Am încercat să-i protejez pe cât posibil corpul cu al meu. Flăcări și săgeți s-au năpustit după mine când am intrat în templu. O durere intensă mi-a străfulgerat umărul, dar n-am îndrăznit să mă opresc.

Zăngănitul luptei s-a stins în clipa în care am pășit în liniștea stranie din templu. În față, Ansel, Coco și Beau alergau spre ieșire.

Am luat-o la fugă după ei, străduindu-mă să nu bag în seamă lichidul cald care mi se prelingea pe braț. Din gâtul lui *madame* Labelle au ieșit câteva gemete slabe.

E vie. Trăiește.

Nu m-am uitat înapoi să văd dacă mă urmăresc Jean Luc sau Morgane. Mă uitam doar la micul dreptunghi de lumină din capătul templului, la părul fluturând al lui Coco în momentul în care a trecut prin el.

Coco.

Coco putea s-o vindece.

I-am prins din urmă exact când intrau în pădure. N-au încetinit. Am făcut un salt și am apucat-o pe Coco de braț. Avea ochii goi și sticloși când s-a întors spre mine. I-am întins corpul lui *madame* Labelle.

— Ajut-o, te rog!

Îmi tremura vocea – și îmi ardeau ochii –, dar nu-mi păsa. I-am pus-o pe mama în brațe.

— Te rog!

Ansel s-a uitat peste umăr, gâfâind.

— Nu e timp, Reid...

— Te rog! am implorat, fără să-mi dezlipesc ochii de la fața lui Coco. E pe moarte.

Coco a clipit încet.

— Încerc.

— Ești mult prea slăbită, Coco! a spus Beau, mutând-o pe Lou în brațe, epuizat și roșu la față. Abia te ții pe picioare.

În replică, Coco a ridicat încheietura mâinii la gură și și-a sfâșiat pielea. Mirosul înțepător s-a răspândit în aer când a tras capul înapoi. Avea buzele acoperite de sânge.

— În felul ăsta, câștigăm timp până ajungem la tabără.

Apoi a dus încheietura la pieptul lui *madame* Labelle. Priveam hipnotizați picăturile de sânge care sfârâiau la atingerea pielii lui *madame* Labelle.

Beau se uita buimăcit la rana care începea să se închidă.

— Cum nai...?

— Nu acum.

Coco și-a îndoit încheietura și a clătinat din cap, cu o privire vigilentă, în clipa în care, de dincolo de templu, a răsunat țipătul unui bărbat. Cel mai probabil, vrăjitoarele se regrupaseră după panica inițială. Deși nu mai vedeam luminișul, îmi imaginam că foloseau singurele arme pe care le aveau la îndemână: partenerii lor. Scuturi umane împotriva Balisardelor tovarășilor mei.

Coco s-a uitat la trupul palid al lui *madame* Labelle.

— Trebuie să găsim repede tabăra, altfel moare.

N-a fost nevoie să ne spună de două ori. Am rupt-o la fugă prin pădure, în bezna nopții.

ÎNTUNERICUL ÎNVĂLUIA încă pinii când am găsit tabăra părăsită. Deși *madame* Labelle era tot mai palidă, încă răsufla. Încă îi bătea inima.

Coco s-a scotocit prin traistă și a scos un borcan în care se afla un lichid gros, de culoare chihlimbarie.

— Miere, mi-a explicat, văzându-mi privirea îngrijorată. Sânge și miere.

Am așezat-o pe *madame* Labelle în iarbă și am privit cu fascinație cum Coco își redeschide rana de la încheietura mâinii și amestecă sângele cu mierea. După care a aplicat amestecul pe cicatricea zbârcită de pe pieptul lui *madame* Labelle. Aproape instantaneu, răsuflarea acesteia s-a înviorat. I-a revenit culoarea în obraji. M-am prăbușit în genunchi, hotărât să nu o scap din priviri. Nici măcar pentru o secundă.

— Cum ai reușit?

Coco s-a lăsat pe spate și a închis ochii, masându-și tâmplele.

— Ți-am spus. Magia mea vine din interior. Nu e ca a lui Lou. *Lou.*

Am sărit în picioare.

— E bine, a spus Ansel, care se așezase în capătul celălalt al taberei și îi ținea capul în poală.

M-am dus iute la ei și i-am cercetat chipul. Gâtul sfâșiat. Obrajii supți.

— Încă respiră. Inima îi bate cu putere.

În ciuda asigurărilor lui Ansel, m-am întors spre Coco.

— Poți s-o vindeci și pe ea?

— Nu.

A țâșnit în picioare, de parcă ar fi conștientizat brusc ceva, și a scos din traistă un mănunchi de ierburi, un pistil și un mojar. Apoi s-a apucat să piseze ierburile.

— Ai vindecat-o tu deja.

— Atunci, de ce nu se trezește? am întrebat, răstit.

— Ai răbdare. O să se trezească atunci când va considera de cuviință.

Răsuflând greu – înecat și neregulat –, și-a lăsat sângele să picure peste praful de ierburi și și-a uns degetele cu amestecul obținut. După care a venit lângă Lou.

— Dă-te la o parte. Are nevoie de protecție. Ca noi toți, de altfel.

M-am uitat scârbit la amestec, ghemuindu-mă între ele. Mirosea oribil.

— Nu.

Coco a pufnit exasperată, m-a împins cât colo și și-a trecut degetul plin de sânge pe fruntea lui Lou. Apoi pe a lui *madame* Labelle. Apoi pe a lui Beau și a lui Ansel. M-am uitat furios la ei și i-am dat mâna la o parte când a ridicat-o la fruntea mea.

— Nu fi tâmpit, Reid! E salvie, a spus ea, iritată. E tot ce pot face împotriva lui Morgane.

— Prefer să risc.

— Termină! Ești primul pe care o să-l caute Morgane, când n-o va găsi pe Lou... *dacă* n-o va găsi pe Lou.

S-a uitat la trupul inert al lui Lou și s-a clătinat pe picioare. Beau și Ansel au întins imediat mâinile să o sprijine.

— Nu știu dacă am destulă forță să vă protejez împotriva ei.

— Orice lucru cât de mic contează, a murmurat Beau.

O platitudine fără rost. Se pricepea la magie la fel de puțin ca mine. Mă pregăteam să i-o spun când Ansel m-a bătut pe umăr, oftând adânc.

— Reid, fă-o pentru Lou, m-a rugat.

Nu m-am clintit când Coco m-a uns cu sângele ei pe frunte.

AM CĂZUT DE ACORD să părăsim tabăra cât mai repede cu putință, dar coasta muntelui nu era mai puțin primejdioasă decât Castelul. Vânători și vrăjitoare cutreierau prin pădure, cu gânduri ucigașe. În mai multe rânduri, am fost nevoiți să ne ascundem în copaci, neștiind cât de solidă e vraja lui Coco. Ne transpirau palmele și ne tremurau picioarele.

— Dacă o scapi cumva, te omor, m-a amenințat Coco, uitându-se la trupul moale al lui Lou din brațele mele.

De parcă i-aș mai fi dat vreodată drumul de lângă mine.

În tot acest timp, Morgane nu s-a arătat.

Îi simțeam prezența în aer, dar nimeni nu îndrăznea să pomenească de asta – ca și când ne gândeam că, dacă am da glas temerilor, s-ar abate asupra noastră. N-am discutat nici despre fapta pe care o comisesem la templu. Dar amintirea continua să mă bântuie. Senzația oribilă din momentul în care implântasem cuțitul în pieptul arhiepiscopului. Efortul de a înfige lama printre oase până la inimă.

Ochii arhiepiscopului – mari și nedumeriți – în clipa în care cel pe care-l considera fiul lui îl trădase.

Aveam să ard în iad pentru fapta mea. Dacă exista un asemenea loc.

MADAME LABELLE s-a trezit prima.

— Apă, a bolborosit ea.

Ansel și-a căutat plosca, iar eu am venit repede lângă ea.

Am lăsat-o să bea pe săturate, fără să spun nimic. O priveam. O studiam. Încercam să-mi calmez bătăile inimii. Ca și Lou, era încă palidă și slăbită și avea vânătăi în jurul ochilor ei albaștri.

Când, în sfârșit, a lăsat plosca din mână, s-a uitat la mine.

— Ce s-a întâmplat?

— Am fugit.

— Asta e evident, a zis ea, neașteptat de sarcastică. Mă interesează *cum* ați reușit.

— Am...

M-am uitat la ceilalți. Cât o fi înțeles din cele întâmplate? Cât o fi văzut? Știau că îl ucisesem pe arhiepiscop și că Lou scăpase cu viață, dar făcuseră oare legătura între acestea două?

A fost de ajuns să mă uit la Coco și am aflat răspunsul. A oftat adânc și a întins brațele spre Lou.

— Lasă-mă s-o țin eu.

Văzând că ezit, mi-a aruncat o privire severă.

— Ia-ți mama, Reid, și mergeți la o plimbare. Spune-i... altfel îi spun eu.

M-am uitat pe rând la fețele celor din jur, dar niciunul nu părea mirat de cuvintele ei. Ansel își ferea privirea. În momentul în care Beau mi-a făcut semn din cap, șoptindu-mi „Hai odată", m-a cuprins deznădejdea.

— Bine, fie, am zis și am pus-o pe Lou în brațele lui Coco. Nu ne ducem prea departe.

Ne-am îndepărtat cât să nu audă nimeni ce vorbim, am așezat-o pe *madame* Labelle pe un petic de pământ cât mai moale, apoi am luat loc lângă ea.

— Deci? a spus ea, netezindu-și agitată fusta.

M-am încruntat. Din câte îmi dădeam seama, faptul că fusese la un pas de moarte o făcuse pe mama foarte irascibilă. Nu mă deranja. Iritarea ei mă ajuta să mai uit de stânjeneala mea. Schimbaserăm multe lucruri nerostite între noi, în momentul în care trăgea să moară.

Vinovăție. Furie. Dor. Regret.

Iritarea era mult mai ușor de înfruntat decât toate acestea.

I-am povestit ce se întâmplase la templu, pe un ton aspru și răspicat, fără să dau prea multe detalii despre contribuția mea la evadare. *Madame* Labelle însă era o femeie teribil de perspicace și m-a mirosit imediat.

— Îmi ascunzi ceva, a zis, aplecându-se spre mine și strâmbând din buze. Ce ai făcut?

— N-am făcut nimic.

— Serios? a zis, înălțând sprâncenele și rezemându-se în brațe. Din ce spui tu reiese că ți-ai ucis patriarhul – omul pe care l-ai iubit – fără niciun motiv.

L-ai iubit. Mi s-a pus un nod în gât auzind că vorbește la trecut. Am tușit ușor.

— Ne-a trădat...

— După care, în mod inexplicabil, soția ta s-a trezit la viață.

— Nu era moartă.

— De unde știi?

— Știu, pentru că...

M-am oprit, dându-mi seama prea târziu că nu puteam explica firul vrăjii întins între Lou și arhiepiscop. Ar fi însemnat să mă dau de gol. Văzându-mă că șovăi, a mijit ochii. Am oftat adânc.

— Am... văzut-o... cumva.

— Cum?

Mă uitam în pământ și mă dureau umerii de atâta încordare.

— A apărut un firicel. Și i-a... unit. Pulsa în ritm cu inima ei.

Madame Labelle s-a ridicat brusc, cu o grimasă de durere.

— Ai văzut o proiecție.

N-am zis nimic.

— Ai văzut o proiecție magică, a repetat, ca și cum ar fi vorbit singură. Și ți-ai dat seama ce e. Te-ai folosit de ea. Cum?

S-a aplecat spre mine și m-a strâns de braț cu o forță surprinzătoare, deși îi tremurau mâinile.

— De unde-a apărut? Vreau să-mi povestești tot ce-ți amintești.

Îngrijorat, i-am petrecut un braț pe după umeri.

— Trebuie să te odihnești. Avem timp să vorbim mai târziu.

— *Spune-mi!* a insistat, înfigându-și unghiile în antebrațul meu.

I-am aruncat o privire furioasă. Mi-a aruncat și ea una la fel. Într-un final, dându-mi seama că nu-i chip să mă înțeleg cu ea, am pufnit exasperat.

— Nu-mi amintesc. Totul s-a întâmplat foarte repede. Morgane i-a tăiat gâtul lui Lou și am crezut că a murit, după care... după care s-a lăsat bezna. M-a înghițit și nu reușeam să mai gândesc limpede. Doar... reacționam, am spus, înghițind în sec. De acolo a apărut firicelul, din întuneric.

Mă uitam în pământ și îmi reaminteam locul acela hidos. Eram singur acolo... cu desăvârșire singur. Vidul acela îmi amintea despre cum îmi imaginam că e iadul. Am strâns pumnii. Deși mă spălasem de sângele arhiepiscopului, unele pete rămân pe vecie.

— Uimitor, a spus *madame* Labelle, dându-mi drumul la braț și lăsându-se pe spate. Nu credeam că e posibil așa ceva, dar... altă explicație nu există. Firicelul... echilibrul pe care l-a atins – totul se potrivește. Nu numai că *ai văzut* proiecția, dar ai reușit și *s-o*

manevrezi. N-am mai auzit așa ceva. E uluitor, a zis, uitându-se fascinată la mine. Ai puteri magice, Reid.

Am deschis gura să neg, dar am închis-o imediat la loc. N-ar fi trebuit să fie posibil așa ceva. Lou îmi spusese cu gura ei. Dar iată că era posibil. Eram pângărit. Întinat de magie și de moartea inevitabil legată de aceasta.

Ne-am uitat unul la celălalt, preț de câteva secunde tensionate.

— Cum? am întrebat, pe un ton mai deznădăjduit decât mi-aș fi dorit, dar, în clipa aceea, răspunsul era mai important decât orgoliul. Cum e posibil așa ceva?

I-a dispărut fascinația din privire.

— Nu știu. Se pare că moartea iminentă a lui Lou ți-a declanșat cumva puterile, a spus, strângându-mi mâna. Știu că ți-e greu să înțelegi, dar asta va schimba totul, Reid. Ești primul despre care am aflat, dar dacă mai sunt și alții ca tine? Dacă ne-am înșelat în privința fiilor noștri?

— Nu există bărbat cu puteri magice, am zis, fără prea mare convingere.

Un zâmbet trist i-a apărut pe buze.

— Uite că totuși există.

Am întors capul, neputând să-i înfrunt privirea compătimitoare. Mă simțeam îngrețoșat. Mai mult decât îngrețoșat – mă simțeam *înșelat.* Toată viața urâsem vrăjitoarele. Le vânasem. Le omorâsem. Iar acum – printr-o întorsătură crudă a sorții – descopeream că sunt din neamul lor.

Prima vrăjitoare de sex masculin.

Dacă Dumnezeu exista, avea un simț al umorului deplorabil.

— Morgane și-a dat seama? a întrebat în șoaptă *madame* Labelle.

— Habar n-am.

Am închis ochii, dar am regretat imediat. Prea multe fețe mi-au răsărit deodată în spatele pleoapelor. Mai cu seamă una cu ochi mari. Speriați. Nedumeriți.

— Vânătorii m-au văzut când l-am omorât pe arhiepiscop.

— Mda, asta ar putea fi problematic.

Am deschis ochii, săgetat de o nouă durere. Aspră. Usturătoare. Brutală.

— Problematic? Jean Luc a încercat să mă omoare.

— Și, cu siguranță, va mai încerca. La fel și vrăjitoarele. Multe au murit în noaptea asta, în încercarea lor disperată de a se răzbuna. Nimeni nu va uita ce rol ai jucat – mai ales Morgane, a spus, oftând, și mi-a strâns mâna. Pe lângă asta, mai e și problema cu tatăl tău.

M-am posomorât și mai tare.

— Ce-i cu el?

— O să afle ce s-a întâmplat la templu. O să afle de tine... și de Lou.

— Lou n-are nicio vină.

— Nu contează cine e de vină. Sângele soției tale are puterea de a-i nimici toată spița. Crezi că își va permite s-o lase liberă?

— Dar e nevinovată, am zis, simțind cum îmi zvâcnește sângele în urechi. Nu poate s-o condamne la închisoare pentru fărădelegile lui Morgane.

— Cine-a zis că o s-o condamne la închisoare?

A ridicat din sprâncene și m-a mângâiat pe obraz. De data asta, nu m-am mai ferit.

— O să vrea s-o omoare, Reid. S-o ardă pe rug, mai exact, ca nicio picătură din sângele ei să nu poată servi scopului monstruos al lui Morgane.

M-am uitat lung la ea. Convins că n-am auzit bine. Convins că o să pufnească în râs sau că o să se aprindă brusc un *feu follet*, care o să mă transporte înapoi la realitate. Dar nici gând de așa ceva. Asta era noua mea realitate. M-a cuprins o furie atât de aprigă, încât am uitat de orice bună-cuviință.

— De ce *mama dracului* toți din regatul ăsta vor să-mi omoare soția?

A pufnit-o râsul pe *madame* Labelle, deși mie nu mi se părea nimic amuzant.

— Ce facem acum? Unde mergem?

— Veniți cu mine, firește, a zis Coco, ieșind din spatele unui pin, cu un rânjet larg. Scuze că am tras cu urechea, dar mă gândeam că nu vă supărați, având în vedere...

A arătat cu capul spre Lou, pe care o ținea în brațe.

Lou.

Orice fărâmă de furie – orice îndoială, orice întrebare, orice *gând* – mi-a pierit din minte la vederea ochilor ei de peruzea.

Se trezise. Se trezise și se uita la mine de parcă nu mă mai văzuse vreodată. M-am dus spre ea, rugându-mă din tot sufletul să nu-i fi fost afectată mintea. Să își aducă aminte de mine. Să nu-mi fi jucat Dumnezeu încă o farsă crudă...

— Reid, a spus ea, șocată. Mi s-a părut mie sau ai înjurat?

După care s-a aplecat peste brațul lui Coco și a vomitat în iarbă.

LA VOISIN

Lou

— SUNT BINE, CHIAR SUNT BINE, AM REPETAT pentru a suta oară, deși nu eram sigură că sunt, într-adevăr, bine.

Din câte-mi dădeam seama, gâtul mi se ținea doar în cicatricea hidoasă, stomacul îmi era întors pe dos de la drogul odios al mamei, picioarele îmi erau amorțite după atâta nemișcare, iar mintea îmi era încă zdruncinată de ceea ce tocmai auzisem.

Reid era aici.

Și era vrăjitor.

Și tocmai ce spusese *mama dracului.*

Poate că totuși murisem. Cu siguranță era mai plauzibil decât ca Reid să înjure cu atâta poftă.

— Sigur te simți bine? a insistat el.

În graba de a ajunge la mine, nici nu băgase de seamă vărsătura din iarbă. Dragul de el. Iar Coco – simțind probabil că mai are puțin și explodează – m-a pus în brațele lui aproape de bunăvoie. Am încercat să nu le port pică pentru că mă tratau ca pe un sac de cartofi. Știam că sunt bine intenționați, dar eram în stare să merg și singură.

Deși e drept că mi se învârtea capul, după ce mă trezisem deodată atât de aproape de Reid, așa că era, probabil, o idee bună să mă ducă el pe sus. Am strâns și mai tare brațele în jurul gâtului lui și i-am inspirat mirosul.

Da. O idee *foarte* bună.

— Sunt sigură.

Reid a oftat ușurat, după care a închis ochii și și-a lipit fruntea de a mea.

Madame Labelle i-a aruncat lui Coco un zâmbet șiret.

— Aș vrea să-mi dezmorțesc puțin picioarele, draga mea. Ești drăguță să mă însoțești?

Coco s-a învoit și a ajutat-o să se ridice de jos. Deși îi susținea mare parte din greutate, *madame* Labelle s-a albit la față în urma efortului. Reid a deschis imediat ochii și s-a dus spre ea, îngrijorat.

— N-ar trebui să mergi la plimbare acum, a spus el.

Madame Labelle l-a amuțit cu o privire încruntată. Lucru care m-a impresionat și am decis să memorez privirea, ca s-o pot și eu folosi în viitor.

— Aiurea, a zis ea. Corpul meu are nevoie să-și aducă aminte ce înseamnă să fie viu.

— Foarte adevărat, am murmurat.

— Vrei și tu să te plimbi? a spus el, încruntându-se la mine.

— Nici gând. Sunt foarte fericită unde sunt acum, mulțumesc.

— Vorbim mai târziu, a zis Coco, dând ochii peste cap, dar rânjind cu gura până la urechi. Fiți amabili și mergeți ceva mai departe, de data asta. N-am chef să vă aud discuțiile intime.

— Sau, poate, o să auzi altceva, am spus, dând din sprâncene.

Madame Labelle a făcut o grimasă dezgustată.

— Ăsta-i semnalul că e cazul să mă retrag. Te las să mă conduci, Cosette, numai hai să plecăm mai repede.

Imediat ce s-au îndepărtat, mi-a dispărut zâmbetul. Era prima oară când eu și Reid eram singuri după... după toate câte se întâmplaseră. Și el părea să fi remarcat schimbarea de dispoziție. I se încordaseră toți mușchii. De parcă se pregătea de fugă – ori de ceartă.

Dar ar fi fost ridicol. N-aveam chef să mă cert. După câte îndurasem, după câte înduraserăm amândoi, nu voiam să mă mai cert niciodată. Am ridicat din sprâncene și i-am pus o mână pe obraz.

— Ce te frământă?

S-a uitat la mine, cu ochii lui albaștri ca marea, dar n-a zis nimic.

Din păcate – pentru Reid, cel puțin –, nu eram genul care să suporte tăcerea. M-am încruntat și mi-am retras mâna.

— Știu că ți-e greu, Reid, dar hai să nu complicăm și mai mult lucrurile.

S-a trezit la viață.

— De ce nu ești furioasă pe mine?

Of, Reid. I se citea ura în ochi, dar nu față de mine, cum mă temusem la un moment dat, ci față de el. Mi-am rezemat capul pe pieptul lui.

— N-ai greșit cu nimic.

A clătinat energic din cap și m-a strâns mai tare în brațe.

— Cum poți să spui asta? Din cauza mea s-a ajuns aici.

S-a uitat în jur, cu o privire îndurerată, apoi la cicatricea de la gâtul meu. A înghițit în sec și a dat din cap dezgustat.

— Am jurat să te apăr, dar te-am abandonat cu prima ocazie.

— Reid, am spus și i-am luat fața între palme. Știam cine ești. Știam ce crezi. Cu toate astea, m-am îndrăgostit de tine.

A închis ochii, continuând să clatine din cap, și pe obraz i s-a prelins o lacrimă. Mi s-a frânt inima.

— Nu ți-am purtat nicio clipă ranchiună. Sincer. Reid, ascultă-mă. Ascultă-mă.

A deschis ochii până la urmă și l-am forțat să se uite la mine, încercând cu disperare să-l fac să înțeleagă.

— Când eram mică, vedeam lumea în alb și negru. Vânătorii erau dușmanii. Vrăjitoarele erau prietenele. Noi eram bune, ei erau răi. Nu exista cale de mijloc. Până când, într-o zi, mama a vrut să

mă omoare, iar asta mi-a fărâmat lumea aceea clară și sigură într-o mie de bucățele, am spus și i-am șters lacrima de pe obraz. Îți imaginezi ce-a fost în sufletul meu, în momentul în care un Vânător înalt și cu părul arămiu a intrat în viața mea și a fărâmat tot ce mai rămăsese din bucățelele alea.

S-a prăbușit la pământ, cu mine cu tot. Dar nu terminasem ce aveam de zis. Riscase totul ca să vină după mine la Castel. Renunțase la viața – la idealurile – lui și mă alesese pe mine. Nu meritam, dar i-am mulțumit totuși lui Dumnezeu.

— După ce te-am tras prin cortina de la teatru, am continuat în șoaptă, ți-am zis că trebuia să te aștepți să mă comport ca o infractoare. Nu ți-am spus că sunt vrăjitoare, pentru că-mi urmam propriul sfat. M-am așteptat să te comporți ca un Vânător – dar n-ai făcut-o. Nu m-ai omorât. M-ai lăsat să plec.

Am vrut să las mâna jos, dar mi-a prins-o și a ținut-o lipită de obraz.

— Trebuia să fi venit după tine când ai plecat, a zis, cu glasul înecat de emoție.

I-am pus și cealaltă mână pe față și m-am lipit de el.

— Nu trebuia să te mint.

— Ți-am spus lucruri oribile, a murmurat.

— Așa este, am spus, încruntându-mă puțin.

— Unul singur era adevărat.

Mi-a prins fața în mâini și s-a uitat în ochii mei, de parcă vedea până în străfundurile sufletului. Poate chiar vedea.

— Te iubesc, Lou, a spus și i s-au umplut ochii de lacrimi. N-am văzut pe nimeni care să savureze *totul* așa ca tine. Mă simt viu alături de tine. Prezența ta e ca un drog de care nu te mai saturi. Tu ești ca un drog. Nu contează că ești vrăjitoare. Vreau să văd lumea așa cum o vezi tu. Vreau să fiu mereu lângă tine, Lou. Nu vreau să ne mai despărțim vreodată.

Îmi șiroiau lacrimile pe obraji și nu le puteam opri.

— Unde mergi tu, vreau să merg și eu.

Încet, cu blândețe, mi-am lipit buzele de gura lui.

AM REUȘIT SĂ MĂ ÎNTORC pe picioarele mele, dar am obosit repede.

Când am ajuns în tabără, ceilalți pregăteau mâncarea. Coco se ocupa de un foc mic, iar *madame* Labelle împrăștia fumul cu degetele. Doi iepuri grași se rumeneau într-o frigare. Mi s-a strâns stomacul și am dus mâna la gură, ca să nu vomit.

Ansel a fost primul care ne-a văzut. Cu un zâmbet larg, a aruncat oala din mână, a venit fuga la noi și m-a îmbrățișat strâns. I-am răspuns cu aceeași căldură.

— Mulțumesc, i-am șoptit la ureche. Pentru tot.

A roșit și s-a desprins din îmbrățișare, dar a continuat să mă țină de talie. Reid făcea eforturi să nu zâmbească.

Beau s-a sprijinit de un copac, cu brațele încrucișate.

— Nu la asta mă gândeam când ți-am propus să ne distrăm împreună, doamnă Diggory.

Am ridicat din sprâncene și mi-am amintit de pieptul lui gol, care tremura sub clar de lună.

— Nu știu ce să zic. A avut și părți distractive seara asta.

— Ți-a plăcut reprezentația, nu?

— Foarte mult. Se pare că frecventăm aceleași cârciumi.

Degetele lui *madame* Labelle continuau să se miște încet prin aer. Firicele de magie se prelingeau din ele și fumul dispărea.

— Îmi pare rău că vă întrerup, dar se ard iepurii.

Rânjetul de pe fața lui Beau a dispărut și s-a repezit să scoată friptura din foc, bombănind nervos.

— A durat o veșnicie să-i prind.

Coco și-a dat ochii peste cap.

— Poate vrei să spui că te-ai uitat la mine cum îi prind!

— Ba, pardon, a zis, ridicându-l indignat pe cel mai mic dintre iepuri. Pe ăsta eu l-am nimerit cu săgeata.

— Da, în lăbuță. A trebuit să alerg după biata creatură și să-i curm suferința.

Când Beau a deschis gura să-i dea replica, m-am întors spre Reid:

— Am pierdut eu ceva?

— Așa se poartă de când am plecat, a zis Ansel.

I-am remarcat satisfacția din glas și zâmbetul arogant.

— Înălțimea Sa nu a reușit să se adapteze la viața în sălbăticie, a spus Reid. Coco a rămas... neimpresionată.

Am chicotit. Cum ciondăneala nu se mai termina, căci niciunul dintre ei nu voia să cedeze, am fluturat din mână, ca să le atrag atenția.

— Mă scuzați! am strigat, făcându-i să se întoarcă spre mine. Oricât de amuzant ar fi să vă privesc, avem lucruri importante de discutat.

— Cum ar fi? a întrebat Beau, iritat.

Nesimțitul. Era cât pe ce să rânjesc, dar m-am abținut în ultima clipă, văzând privirea feroce din ochii lui Coco.

— Nu ne putem ascunde în pădure la infinit. Morgane vă cunoaște și o să vă ucidă pe toți din răzbunare că m-ați ajutat să fug.

Beau a pufnit disprețuitor.

— Tata o să-i înfigă capul într-un par, când o să afle ce a pus la cale.

— Și pe al meu odată cu al ei, am spus apăsat.

— Probabil.

Mare nesimțit. *Madame* Labelle a oftat.

— De zeci de ani, Auguste se chinuiește zadarnic s-o prindă pe Morgane – așa cum nici predecesorii lui n-au prins nici măcar o

Regină a Vrăjitoarelor de-a lungul istoriei lor sângeroase. E puțin probabil să reușească acum, iar ea va fi în continuare o amenințare pentru noi toți.

— Acum Vânătorii știu unde se află Castelul, a remarcat Reid.

— Dar tot nu pot intra fără o vrăjitoare.

— Au intrat deja o dată.

— Hm, a zis *madame* Labelle, tușind ușor, și și-a netezit fusta șifonată și mânjită de sânge, cu ochii ațintiți în depărtare. Asta pentru că i-am condus eu.

— Ce-ai făcut? a zis Reid și i s-a înroșit gâtul. Te-ai... te-ai întâlnit cu Jean Luc? Cum? Când?

— După ce v-am trimis la plimbare cu cele trei guralive, a zis, aplecându-se să scarpine buturuga neagră de la picioarele ei.

În clipa în care aceasta s-a mișcat și a deschis doi ochi galbeni, mi-a sărit inima din piept. Nu era buturugă. Nu era nici măcar o pisică. Era... era...

— Matagotul le-a transmis un mesaj tovarășilor tăi, la scurt timp după ce ne-am certat. Nu i-a convenit lui Jean Luc să-i umble un spirit prin cap, dar nu-mi putea refuza oferta. Ne-am întâlnit pe plaja de lângă Chateau și i-am ajutat să treacă de vrajă. Trebuia să aștepte semnalul meu. Dar, când a văzut că nu mai apar, Jean Luc a luat inițiativa.

A dus mâna la corsetul tare, parcă simțind cum i se înfige cuțitul lui Morgane în piept. Gâtul meu rănit pulsa la unison.

— Slavă Zeiței că a procedat așa!

— Așa e, am zis repede, ca să nu o întrerupă Reid.

Roșeața de pe gât i se întinsese până în vârful urechilor în timp ce o asculta pe *madame* Labelle și părea gata să sugrume pe cineva.

— Dar am căzut din lac în puț, am adăugat.

— De ce? a întrebat Ansel, încruntat. Vânătorii au omorât zeci de vrăjitoare. Ceea ce înseamnă că Morgane e mai slabă.

— Se poate, a murmurat *madame* Labelle. Dar o fiară rănită e mai primejdioasă.

Văzând că Ansel tot nu s-a dumirit, l-am strâns de mijloc.

— Tot ce s-a întâmplat – tot ce-am făcut noi – o va înverșuna și mai tare. Și pe ea, și pe celelalte vrăjitoare. Războiul e departe de a se fi încheiat.

S-a lăsat o tăcere sumbră, în timp ce toată lumea medita la acestea.

— Bun, a zis Coco, ridicând bărbia. Nu ne rămâne decât un lucru de făcut. Să veniți cu mine la clanul meu. Morgane n-are cum să se atingă de voi acolo.

— Coco, am spus, uitându-mă la ea cu îndoială.

A ridicat țanțoșă umerii și și-a pus mâna în șold.

— Sunt șanse mari ca surorile tale să ne omoare, am remarcat.

— Nu-i adevărat. Veți fi sub ocrotirea mea. Niciuna dintre ele nu va îndrăzni să se atingă de voi.

Ne-am uitat unii la alții în tăcere.

— Alte soluții nu prea ai, draga mea Louise, a spus, în cele din urmă, *madame* Labelle. Nici măcar Morgane nu este atât de nesăbuită încât să te atace în sălașul unor vrăjitoare de sânge. Iar Auguste și Vânătorii n-au cum să te găsească acolo.

— Nu vii cu noi? a întrebat-o Reid, îngândurat.

Pielea de la ceafă i se roșise, aproape că i se confunda cu părul arămiu, și își ținea pumnii strânși. Cu o atingere, l-am convins să descleștеze unul și mi-am strecurat degetele printre ale lui. A tras aer în piept și s-a mai liniștit.

— Nu, a spus *madame* Labelle, înghițind în sec, iar matagotul și-a frecat capul de genunchiul ei ca o pisică domestică. Au trecut mulți ani de când nu l-am mai văzut, dar cred că e momentul să port o discuție cu Auguste.

Beau s-a încruntat.

— Sper că nu ești atât de tâmpită încât să-i spui că ești vrăjitoare.

Eu și Reid l-am săgetat cu o privire furioasă, dar *madame* Labelle a ridicat din umeri cu nonșalanță.

— Din fericire, nu sunt atât de tâmpită. Înălțimea Ta mă va însoți, desigur. Nu pot intra în palat după bunul plac. Împreună, poate reușim să-l convingem să renunțe la planul prostesc pe care sigur îl pune la cale.

— Ce te face să crezi că ai vreo influență asupra lui?

— M-a iubit cândva.

— Mda. Și sunt sigur că mama va fi încântată să afle asta.

— Scuze, dar eu tot nu pricep, a zis Ansel, scuturând buimăcit din cap, cu ochii la Coco. De ce crezi că vom fi în siguranță la clanul tău? Dacă Morgane e atât de puternică pe cât spune toată lumea... ne vor putea proteja suratele tale de ea?

Coco a pufnit în râs.

— Nu știi cine e mătușa mea.

— Nu, a zis Ansel, încruntat.

— Atunci, dă-mi voie să te luminez, a spus ea, rânjind cu gura până la urechi, în razele muribunde ale soarelui la asfințit, iar ochii îi scânteiau ca rubinele. Mătușa mea e vrăjitoarea La Voisin.

Reid a scos un geamăt.

— Drace!

MULȚUMIRI

ACEASTĂ POVESTE A TRECUT PRIN MULTE MÂINI înainte de publicare, ceea ce înseamnă că trebuie să mulțumesc multor oameni care m-au ajutat să o transform în ceva deosebit.

Soțului meu, R. J. – cu siguranță, n-aș fi putut scrie *Șarpe și porumbel* fără tine. Îți mulțumesc pentru răbdarea de care ai dat dovadă pe parcursul acestui proces – pentru fiecare seară în care i-ai ajutat pe copii să se spele pe dinți și i-ai dus la culcare, în timp ce eu scriam, pentru fiecare weekend în care te-ai retras cu ei la subsol, în timp ce eu mă dădeam cu capul de laptop. Pentru toate rufele și vasele pe care le-ai spălat când eu corectam textul și pentru toate drumurile pe care le-ai făcut la magazin când rămâneam fără 5-Hour Energy. Nici nu-ți poți imagina cât de mult înseamnă ajutorul tău pentru mine. Te iubesc! (P. S. Acum ai în mână cartea, ceea ce înseamnă... CĂ A SOSIT OFICIAL MOMENTUL S-O CITEȘTI!)

Copiilor mei, Beau, James și Rose – dacă eu am reușit, și voi puteți!

Părinților mei, Zane și Kelly – mi-ați cultivat dragostea pentru lectură și, mai important, m-ați încurajat să mă iubesc pe mine însămi. Fără aprecierile voastre – și încrederea voastră absolută în abilitățile mele – nu cred că aș fi reușit vreodată să-mi fac curajul

să public ceva. Nu vă pot mulțumi îndeajuns pentru dragostea și sprijinul vostru necondiționate.

Fraților mei, Jacob, Justin, Brooke, Chelsy și Lewie – cred că v-a fost greu să luați în serios poeziile despre Peter Pan scrise de o fetiță de opt ani, dar voi așa ați făcut. N-ați râs niciodată de visurile mele de scriitoare. Entuziasmul vostru înseamnă totul pentru mine.

Socrilor mei, Dave și Pattie – vă mulțumesc pentru toate zilele în care v-ați oferit să aveți grijă de copii. Vă iubim!

Prietenilor mei, Jordan, Spencer, Meghan, Aaron, Adrianne, Chelsea, Riley, Courtney, Austin și Jon – vă mulțumesc că vă place ciudățenia mea și mi-ați rămas alături, în pofida acesteia. Viața e grea – iar să publici e și mai greu –, dar știu că-mi veți fi alături mereu. Ne vedem la petrecere!

Primilor mei scriitori-parteneri, Katie și Carolyne – fiind primele care ați crezut în povestea mea, voi două veți avea întotdeauna un loc special în inima mea. Vă mulțumesc pentru încurajări și critici – și că m-ați ajutat când eram în pană de idei ori trebuia să descâlcesc intrigile secundare, și pentru că mi-ați reamintit că aceste personaje sunt speciale. Datorită vouă am terminat prima variantă; *Șarpe și porumbel* nu ar fi existat fără voi.

Primilor cititori ai manuscrisului meu final, Mistique_ballerina, Somethings-Here, fashionablady, BadlandsQueenHalsey, drowsypug, Djwestwood, Arzoelyn, Mishi_And_Books, lcholand-82700, laia233, saturday–, JuliaBattles și BluBByGrl – vă mulțumesc pentru toate opiniile, comentariile și mesajele. Vă apreciez pe toți.

Pentru Brenda Drake, Heather Cashman și întreaga echipă de la Pitch Wars – incredibilul vostru program de îndrumare mi-a pornit cariera de scriitor. Mulțumesc!

Mentorului meu de la Pitch Wars, Jamie Howard – fără viziunea ta, *Șarpe și porumbel* ar fi fost o carte complet diferită – și

nu într-un mod pozitiv. Îți mulțumesc că ai crezut în mine și în povestea mea, precum și pentru timpul și energia pe care ni le-ai acordat.

Colegelor mele, Abby și Jordan – vă ador pe amândouă. Ați apărut în viața mea într-un moment de cotitură și, cu toate că am început ca parteneri-critici, relația noastră este mult mai profundă acum. Vă consider surorile mele. Vă mulțumesc că ați fost alături de mine în această călătorie nebunească și că m-ați ținut de mână, când eram nesigură, încurajându-mă să continui, când mi se părea mai ușor să renunț. Scrisul poate fi o carieră singuratică, dar voi mă faceți să nu mă simt singură.

Prietenilor mei, Lindsay Bilgram, Madeline Johnston, Destiny Murtaugh, Abigail Carson, Kate Weiler, Jessica Bibi Cooper, Hannah Whitten, Layne Fargo, Allison L. Bitz, Laura Taylor Namey, Monica Borg, E.K. Thiede, Kimberly Vale, Elora Cook, Christina Wise, Isabel Cañas, Kylie Schachte, Luke Hupton, Rachel Simon și Lily Grant – vă mulțumesc că sunteți o comunitate online atât de unită. Sunteți toți minunați și mă simt nespus de recunoscătoare că v-am cunoscut.

Francofilei mele, Cathrine Bakewell – cunoștințele tale de limbă și cultură franceză au îmbogățit această poveste – în special înjurăturile! Eu și Lou îți vom rămâne pe veci îndatorate pentru gura ta spurcată.

Minunatei mele agente, Sarah Landis – la nici trei secunde după convorbirea noastră telefonică, am știut că tu vei fi agenta mea. Entuziasmul tău este contagios și, mai mult decât atât, ai darul de a mă liniști – o sarcină dificilă când ai de-a face cu o persoană prăpăstioasă ca mine! Sinceritatea și căldura ta mi-au fost un ajutor neprețuit în a naviga prin industria editorială.

Fraților agentei mele, Erin A. Craig, Jessica Rubinkowski, Meredith Tate, Julie Abe, Jennie K. Brown, Ron Walters, Elisabeth

Funk – cunoștințele și experiența voastră în domeniul editorial au reprezentat o sursă de inspirație pentru mine. Vă mulțumesc că mi-ați împărtășit cele știute și m-ați încurajat.

Cititorilor mei beta, Erin Cotter, Margie Fuston, Megan McGee Lysaght, Lindsey Ouimet, Kylie Schachte, Emily Taylor, E. K. Thiede, Carol Topdjian, Kimberly Vale și Christina Wise – nu vă pot mulțumi îndeajuns pentru că v-ați făcut timp să citiți primele versiuni ale cărții. Feedbackul vostru – atât laudele, cât și criticile – a fost vital în modelarea poveștii.

Fenomenalei mele editoare, Erica Sussman – nu voi găsi niciodată cuvintele potrivite ca să-ți mulțumesc pentru răbdarea și imaginația fără limite. Ca scriitor, ai întotdeauna o mică temere atunci când îi înmânezi povestea altcuiva. Mie, o astfel de temere mi-a dispărut după prima noastră întâlnire. Am deplină încredere să-mi las povestea pe mâinile tale – de la personaje, la sistemul de magie, la felul în care am construit lumea în care se desfășoară acțiunea. Ești extraordinară! Îți mulțumesc că ai îndrăgit această poveste la fel de mult ca mine.

Echipei mele de la HarperTeen: Sarah Kaufman, Alison Donalty, Jessie Gang, Alexandra Rakaczki, Ebony LaDelle, Michael D'Angelo, Bess Braswell, Olivia Russo, Kris Kam și Louisa Curri-gan – *vă mulțumesc* că ați crezut în această poveste. Nu o dată m-ați uimit cu priceperea voastră și mă consider deosebit de norocoasă să fiu înconjurată de oameni atât de talentați. Vă mulțumesc că mi-ați împlinit visul de-o viață!

NU RATA CELELALTE ROMANE DIN SERIE!

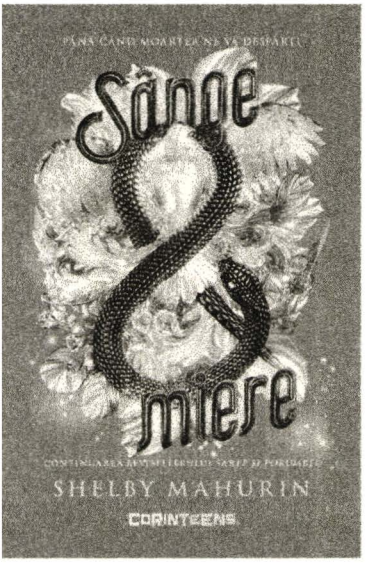

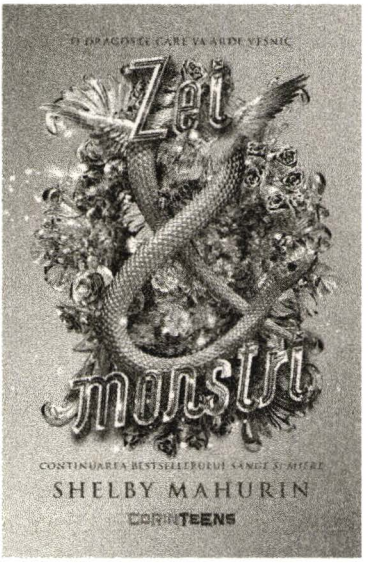

ACUM ÎN LIBRĂRII!

Pentru comenzi și informații, contactați:
GRUPUL EDITORIAL CORINT
Departamentul de Vânzări
Str. Mihai Eminescu nr. 54A, sector 1, București, cod poștal 010517
Tel./Fax: 021.319.47.97; 021.319.48.20
Depozit
Str. Gării nr. 11, Mogoșoaia, jud. Ilfov
Tel.: 0758.053.416
E-mail: vanzari@edituracorint.ro
Magazin virtual: www.edituracorint.ro

Format: 16/54x84;
Coli tipo: 31

Tipar executat la:
EVEREST
TIPOGRAFIA

Foto © Shelby Mahurin

SHELBY MAHURIN

a crescut la o mică fermă din statul Indiana, unde nuielele deveneau baghete magice, iar vacile – dragoni. Imaginația debordantă nu i s-a îmblânzit odată cu vârsta, așa că a continuat să-și cultive creativitatea – folosind acum cuvinte scrise, în loc de nuiele. Când nu plăsmuiește romane, Shelby urmărește serialul *The Office* și citește în mod obsesiv. Locuiește încă în apropierea fermei unde a copilărit, împreună cu soțul său și copiii ei pe jumătate sălbatici. *Șarpe și porumbel* este romanul ei de debut.

Ilustrația copertei
© 2019 Katt Phatt
Designul copertei de
Sarah Nichole Kaufman

O VRĂJITOARE ȘI UN VÂNĂTOR DE VRĂJITOARE, UNIȚI ÎNTR-O SFÂNTĂ CĂSĂTORIE. POVESTEA ASTA NU SE POATE SFÂRȘI DECÂT ÎNTR-UN SINGUR FEL...

UN RUG ȘI UN BĂȚ DE CHIBRIT.

În urmă cu doi ani, Louise le Blanc a fugit din clanul ei, adăpostindu-se în orașul Cesarine, renunțând la magie și ducându-și zilele din ce putea fura. În oraș, vrăjitoarele ca Lou sunt temute, de aceea sunt vânate și arse pe rug.

Ca membru al Vânătorilor, ordin aflat sub egida Bisericii, Reid Diggory și-a trăit viața călăuzindu-se după un singur principiu: *pe vrăjitoare să n-o lași să trăiască*. Dar când Lou, încolțită, îi întinde o capcană, cei doi sunt siliți să facă un compromis – să se căsătorească. Lou, care nu-și poate ignora sentimentele din ce în ce mai puternice, dar care nu are cum să schimbe ceea ce este, trebuie să facă o alegere.

IAR DRAGOSTEA NE PROSTEȘTE PE TOȚI.

ODATĂ PĂTRUNȘI ÎN LUMEA FEMEILOR PUTERNICE, A MAGIEI NEGRE ȘI A IUBIRILOR INCREDIBILE DIN ACEST PRIM VOLUM, CITITORII VOR ARDE DE NERĂBDARE SĂ-ȘI CONTINUE PERIPLUL.

„Personaje bine realizate și o lume fascinantă, cu aer franțuzesc, alcătuiesc un fundal consistent, dar centrul de interes al acestui roman *fantasy* este povestea de dragoste, complicată și adesea fierbinte, dintre Lou și Reid." — *Booklist*

ISBN: 978-606-793-749-7
9 786067 937497
14+
www.edituracorint.ro